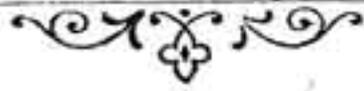

ஸ்ரீ:

தொல்காப்பியம்

செய்யுளியல்

நச்சினூர்க்கினியருரை

உரையாசிரியருரையுடன்

ஸே துஸமஸ்தானவித்வான்

ரா. இராகவையங்கார்

பரிசோதித்தது.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துப் பிரசுரம் - ௮.

மதுரை:

தமிழ்ச்சங்கமுத்திராசாலைப்

பதிப்பு.

1917.

உலகளாவிய பொதுக் கள உரிமம் (CC0 1.0)

இது சட்ட ஏற்புடைய உரிமத்தின் சுருக்கம் மட்டுமே. முழு உரையை <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode> என்ற முகவரியில் காணலாம்.

பதிப்புரிமை அற்றது

இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர்.

நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம்; வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை.

இது, உலகத் தமிழ் விக்கியூடகச் சமூகமும் (<https://ta.wikisource.org>), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகமும் (<http://tamilvu.org>) இணைந்த கூட்டுமுயற்சியில், பதிவேற்றிய நூல்களில் ஒன்று. இக்கூட்டுமுயற்சியைப் பற்றி, <https://ta.wikisource.org/s/4kx> என்ற முகவரியில் விரிவாகக் காணலாம்.

Universal (CC0 1.0) Public Domain Dedication

This is a human-readable summary of the legal code found at <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode>

No Copyright

The person who associated a work with this deed has **dedicated** the work to the public domain by waiving all of his or her rights to the work worldwide under copyright law, including all related and neighboring rights, to the extent allowed by law.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission.

This book is uploaded as part of the collaboration between Global Tamil Wikimedia Community (<https://ta.wikisource.org>) and Tamil Virtual Academy (<http://tamilvu.org>). More details about this collaboration can be found at <https://ta.wikisource.org/s/4kx>.

முகவுரை.

தொல்காப்பியம் என்பது தொல்காப்பியனாரைச் செய்யப்பட்டது. இவ்வாறு அமைந்துள்ள இத்தொல்காப்பியனார் சமதக்கினியுதல்வரென்றும், திரணதுமாக்கினி என்னும் இயற்பெயரையுடையரென்றும், தத்தியர் வடக்கணினின்று தென்றிசைப்போதுகின்றபோது இவரை அன்கொடுபோந்தாரென்றும், நக்கினூர்க்கினியர் பாயிரவுரைக்கவர் பார்த்தார். அவர் தொல்காப்பியன் என்பதற்குப் பழைய காப்பியக் கயிலுள்ளோரென என்று ஆண்டுக்கறினார். இவற்றைச் சொல்லாப்பியன் என்பது இவர்குடிபற்றிவழங்கியபெயரென்றும், திரணதுமாக்கினியென்பது இவரியற்பெயரென்றும் தெனியலாகும். நனாரருமறைமுதலாக வடமொழியிலுள்ள தொன்னூல்கள் பலவற்றினும் "காலியகுலம்" என்பதோர் பழையகுடிப்பெயர் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றமை அம்மொழிவல்லவர் நன்கறிப. காலியர் கவிநீன் வழிவரென்ப. கவி சக்கிரனுக்கு ஒருபெயர். இவர் பிருகுமஹாருஷி சமாயினாரதலாற் பார்க்கவர் எனவும் வழங்கப்பட்டவர். நக்கினியும் அவர் புதல்வரும், பிருகுமம்மிசியராதலான் பார்க்கவர் என்றும், அவரே கவிமம்மிசியராதலாற் காலியர் என்றும் பெயர் பெறுப. வான்மீசுபகவானும் பாலகாண்டத்துப் பிருகுமஹாருஷி என்பத்தினியைச் "காலியமாதா" என்று வழங்கினார். காலியமாதா என்பது காலியர்க்குத் தாய் என்றவாறு. இதனும் சமதக்கினி வல்லாரை திரணதுமாக்கினியின் குலம் காலியகுலமாதல் நன்குணரப்படும். இது பழமைபற்றி விருத்தகாலியகுலமென்று வழக்குப்படுகின்ற கருதலாகும். இது தமிழ்ந் சொல்லாப்பியக்குடி என்று வழங்கப்படும். இக்குடியிற்பிறந்துகிறத்தொற் குடிப்பெயரே யாக வழங்கப்பட்டதென்க. பனம்பாரனூர்குறியபாசிரத்தும் தொல்காப்பியனெனத் தன்பெயர் தோற்றி' எனக்கூறுதலால் தன்பெயர் குலப்பெயரேயாக விளக்கஞ்செய்தார் என்பதே கருத்தாதல் என்க. இது முப்பாலாசிரியர் வன்னவர் எனப் பெயர்கிறத்தது சிலவெதிரென்று.

இத்தொல்காப்பியனார் அகத்தியனார்யானைக்கர் பன்னிருவருட் தலைவராவர். இதனை "அகத்தியர்வழித்தோன்றிய ஆசிரியரெல்லாருள்ளஞ்ச் தொல்காப்பியனாரே தலைவரென்பது எல்லாசிரியருக்குப் பவ்வென்பது" என "வினையினிங்கி" என்னும் மரபியற் குச்சி

வுரையிற் பேராசிரியர் கூறிய தனாணுணர்சு. அகத்தியனார்க்குத்
காப்பியனார் முதலாகப் பன்னிருபுலவர் மாணாக்கருண்டெ
“மன்னியசிறப்பின் வாணோர் வேண்டத், தென்மலையிருந்த சீர்சா
வரன், நன்பாற்றண்டமிழ்தாமின் னுணர்ந்த, துன்னருள்
தொல்காப்பியன் முதற், பன்னிருபுலவரும் பாங்குற்ப்பகர்ந்த,
வரும் புறப்பொருள் வெண்பாமலைப் பாயிரத்தானுணர்சு.
இவர்காலம் இஃதென்று துணியப்படா திருப்பினும் இறப்படு
தென்பதுமட்டும் எல்லாருக்கும் ஒப்பதாகும். தொல்காப்பி
ஆதியுழியின் அந்தத்தே இந்நூல் செய்தாரென்று நச்சினார்க்கு
பொருளதிகாரக் கற்பியலுரைக்கண்கொண்டார்.

இவர், அகத்தியனார் செய்தருளிய தமிழ்முதலானிலக்
இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழும்பற்றி மிகவும்
கிடத்தலான் அவற்றுள், தமிழுணர்ச்சிக்கின்றியமையாது
இயற்றமிழ்ப்பகுதியை எடுத்துத் தொகுத்து எழுத்து,
பொருள் என மூன்றதிகாரமாக்கி ஒவ்வோரதிகாரத்துக்குப்
தொன்பதியலாகப்பகுத்து இருபத்தேழு இயலாகவைத்து
லாகாவரும் பொருள்பொதிந்து துண்மையொடுபுணர்ந்த ஒரு
வாய், சில்வகையெழுத்தின் செய்யுட்டுத்திரங்குளாற் பல்வகை
இத்தமிழுலகு பயன்கொள்ளுமாறு இந்நூலை இயற்றியரு
கடைச்சங்கத்தாராள், கன்னியற்பொருள் கண்டகணக்காயனார்
நக்கீரனார் “இடைச்சங்கத்தார்க்கும் கடைச்சங்கத்தார்க்கும்
யிற்றுத் தொல்காப்பியம்” என்றாகலான், இவர் செய்தருளிய
நூலின் தலைமையும் பழமையும் நன்குணரலாம்.

இந்நூலுட்கூறப்பட்ட எழுத்து, சொல், பொருள் எனப்
மூன்றனுள் முன்னைய இரண்டும் பொருளாராய்ச்சிக்கே உபகாரப்
பிற்றலால் பொருளதிகாரத்தின் மேம்பாடு இனிதுணரப்படும். வெ
ளதிகாரமேம்பாடு இறையனார்களவியல் முகவுரையானும் தெ
பொருளனைத்தும் நிலைபெற்று விளங்குதல் நல்லிசைப்புலவரியு
பல்வகைச் செய்யுளின் கண்ணையாமென்பது தெளியப்படுமா த
செய்யுளிலக்கணவாராய்ச்சி பொருளதிகாரத்தே வேண்டப்பட
தெனவுணர்சு. இப்போது வழங்குகின்ற எழுத்து, சொல், ய
அணி யென்னப்பட்ட ஐந்திலக்கணங்களையும் ஒருவன் உற்றுண
செய்யுளின் கண்ணையாதலாற் செய்யுளிலக்கண ஆராய்ச்சி தமிழு
சிக்கு இன்றியமையாமை காணப்படும்.

இனி இத்தொடர்காப்பியத்திற்கு உரையியற்றியவர் கல்லாடர், உரையாசிரியரிளம்பூரணவடிகள், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினர்க்கினியர் எனப்பலராவர்.* இவருட் கல்லாடருரை சொல்லதிகாரத்திற்கேயுள்ளது; அதுவுங்குறையாகக் காணப்படுவது உரையாசிரியரிளம்பூரணவடிகளுரை மூன்றதிகாரங்கட்கும் உள்ளது. 3. பேராசிரியருரை பொருளதிகாரத்திறுதியியல் நான்கற்கு இப்போது உள்ளது. 4. சேனாவரையருரை சொல்லதிகாரத்திற்கே உள்ளது; இவ்விதிகாரத்திற்குமட்டுமே இவருரையெழுதினாரென்ப. 5. நச்சினர்க்கினியருரை எழுத்ததிகாரத்திற்கும், சொல்லதிகாரத்திற்கும் பொருளதிகாரத்தில் மெய்ப்பாட்டியல், உவமனியல், மரபியல்என்னும் மூன்றுபுத்தகங்களைக்கலாக ஆறியல்கட்கும் இப்போது காணப்படுகின்றது. 6. அவற்றைச் செய்யுளியற்குக் கல்லாடர், சேனாவரையர் இருவர்நீங்கலாக உரையாசிரியர், பேராசிரியர், நச்சினர்க்கினியர் என்னும் மூவரையிருத்தலறியப்படும். இம்மூவருரையுள் இதற்குமுன் ஸ்ரீமான் ப. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்களாச்சிட்ட பொருளதிகாரத்துள்ள செய்யுளியலுரை நச்சினர்க்கினியருடையதன்றென்றும், பேராசிரியருடையதன்றும் யான் செந்தமிழ்ப்பத்திரிகைநடாத்தியகாலத்தில் அதன் முதற்கொகுதி முதற்பகுதி ஆராய்ச்சியில்விளங்க எழுதினேன். இவ்வளமே அவாச்சிட்ட பொருளதிகாரமரபியலுரையும் நச்சினர்க்கினியரதன்றென்றும் பேராசிரியரதன்றும் செந்தமிழ் இரண்டாக வெளியாகுதிப்பதினொன்றும் பகுதிமுதற்கட்டெனினித்தேன். அவற்றை எண்ணிப்பிற் பெருகும். ஆண்டுக்கண்டுகொள்க. இவ்வாறே அவாச்சிட்ட பொருளதிகாரமெய்ப்பாட்டியலுரையும் உவமனியலுரையும் நச்சினர்க்கினியருரையல்லவென்பது தெரிகின்றது. பின்னர்க்கிடைத்த இவ்விரண்டியலும் அடங்கிய பழையதோரேட்டுமுகத்துப் பேராசிரியலுரை என எழுதியிருத்தலானும் இக்கருத்து வலியுறுகின்றது. 7. அவாச்சிட்ட பொருளதிகாரவிருதியியலுரை நான்கன்

* நஞ்சைச்சுவதியிலாக புத்தகங்கிலயத்துத்தமிழேடுகளுள் மதால் காப்பியச்சொல்லதிகாரவுரையே ஒன்றுள்ளது. அவ்வேட்டினிறுதியில் இவ்வொத்தினுட்டுத்திரமுட்பட்டதுரையினதளவு கிரந்தவகையானது துற்றிருப்பது..... சூடுகுயகோத்திரத்தென எழுதப்பட்டுள்ளது. இதனால் வேட்டிலுள்ளவுரை ஆத்திரேயன்பேராசிரியலுரை என்று துணியப்படுகின்றது. இவரே மரபியலுரையிற்கண்ட "வலம்புரிமுத்தின்" என்னும் பொதுப்பாயிரஞ்செய்த ஆத்திரேயன்பேராசிரியராவர்.

முகத்தும் ஒருபடியாகக்காணப்படும்“ இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்
வெனின்” என வினவிக் கொண்டு அதன்மேலுரைப்பது நச்சி
கினியர் வழக்கன்றென்பது தொல்காப்பியமுதற்க்கணுள்ள இருப
மூன்றியற்கும் ஈண்டுச்செய்யுளியற்கும் அவர் கூறும் உரைத்தொ
கத்தான் எனிதிலறியலாகும்.

இவற்றுட் செய்யுளியல் நச்சினூர்க்கினியருரை இற்றைக்
பதினேந்துவருடங்கட்குமுன் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தின்பொ
டுப்பழையதமிழ் ஏடுகள் தேடிச் சென்றகாலத்து ஆழ்வார்திருநகரி
கவி ராஜகேசரி திருமேனி இரத்தினகவிராயர்வழித்தோன்,
தாயவலந்தீர்த்தான்கவிராயர்வீட்டில் இரண்டு ஏட்டுப்பிரதி
கிடைத்தன. இவற்றுடன் திருமயிலைத்துவான் சண்மு
பிள்ளையவர்கள் உதவிய தொல்காப்பியப்பிரதியினும் இச்செய்யுளி
நச்சினூர்க்கினியருரை யிருத்தலைக்கண்டு அதனையும் ஒப்புநோக்
கொண்டு, இம்முன்றுபிரதியுமே வைத்து இச்செய்யுளியலுரை
கிற்றறிவிற்கியன்றவரை பரிசோதிக்கப்பட்டதாகும். இந்நச்சினூ
கினியருரையுடன், ஆழ்வார்திருநகரித்தேவார்பிரான்கவிராயர்வ
ருதவியதும் இதுகாறும் அச்சிடப்படாததும் ஆகிய செய்யுள்
லுரையாசிரியருரைப்பிரதி மிகவுஞ் சிதிலமடைந்திருந்ததனை
வேட்டி-லுள்ளவாறே ஆராய்ந்துகொண்டு, இவ்வீருரையினையும்
புத்தகவாயிலாக வெளியிடலாயிற்று.

இப்பதிப்புத்தொடங்கப்பட்டு நெடுங்காலமாக முற்றுப்பெற
லிருந்ததனைச், செந்தமிழ்ச்செல்வவேந்தரும் மதுரைத்தமிழ்ச்சங்க
தலைவரும் எம் அன்னதாதாவுமாகிய மாட்சிமைதங்கிய ஸ்ரீமா
ஸ்ரீ ராஜாராஜேசுவரஸேதுபதிமஹாராஜரவர்கள் விரைவினிற்றேற்
மாறு பல்காலுந்துண்டி, அதற்கு ஆவனசெய்து தவ, அதனானே
துவல் வெளிவந்ததாதனின், அவர்கட்கு என்றும் நன்றிபாராட்டு
கடப்பாடுடையேன். இச்செய்யுளியலுரைப்பிரதிகளை அன்புடனு
விய நல்லோர் பெருந்தகைமை என்னுலெஞ்ஞான்றும் மறக்கற்பா
தன்று. செந்தமிழ்ச்செல்வச்சேதுவேந்தரும் அவராதரிக்கு
மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கமும் நீழீழ்வாழ இறைவனருள்புரிக.

இங்ஙனம்,

ரா. இராகவையங்கார்,

ஸேதுஸமஸ்தானனித்வார

சூத்திரமுதற்குறிப்பகராதி,

(எண் சூத்திரத்தினை.)

ஆஃதொழித்தொன்றி	93	ஆளவியல்வகையே	163
ஆகப்பாட்டுவண்ண	224	ஆளவுஞ்சித்தும்	58
ஆகவலென்ப	81	ஆறுசீரடியே	64
ஆகன்றிப்பொருள்	210	ஆங்குளம்விரிப்பி	51
ஆகைப்புலண்ணம்	229	ஆசிரியகடைத்தே	108
ஆங்கதத்தானே	124	ஆசிரியப்பாட்டி	157
ஆங்கதப்பாட்டள	159	ஆசிரியமருக்கினூ	67
ஆகைகூறாகும்	48	ஆசிரியம்வஞ்சி	105
ஆகைச்சீர்த்தாகும்	73	ஆயிருதொடைக்கு	94
ஆகையுஞ்சீரும்	11	ஆகைநிலைநிறைய	27
ஆடக்கியல்வாரம்	144	ஆடைச்சீரமருக்கி	114
ஆடிதொறுத்	92	ஆடைநிலைப்பாட்டே	134
ஆடிநிரிர்கினவி	182	ஆடைநிலைப்பாட்டே தகவு	132
ஆடியிகந்துவரினூ	133	ஆடையும்வகை	69
ஆயிறந்துவருத	34	ஆதானியக்கு	903
ஆயின்கிறப்பே	35	ஆடலகைமயக்க	13
ஆயுள்ளனவே	63	ஆயலகைமுதல்	6
ஆடைநிலைச்சிவளி	135	ஆயலகைவிற்பாறு	11
ஆதானுதெறன்ப	82	ஆயநிலைமுதி	19
ஆவேதானுமீரிரு	167	ஆயநிலைப்பாட்டி	73
ஆவேதானுமீரிரு	174	ஆயநிலைவேள்ளம்	82
ஆவேதானுமீரி	181	ஆயபகல்வண்ணம்	213
ஆவேவண்ணக	159	ஆருசீரிடைமுடி	119
ஆநிலைமருக்கி	106	ஆருவகையகர	4
ஆநிலைமருக்கின்	31	ஆவலைச்சிம்மொழி	217
ஆம்போதாக்கம்	151	ஆழுமென்மொழிநான்	228
ஆற்றுத், சூத்திரக்	169	ஆறப்பேறிகழ்வே	213
ஆற்றுத், பாதுவண்ண	214	ஆறுவாரொன்ற	16
ஆற்றுண் மாத்திரை	2	ஆச்சீரியைய	40
ஆற்றுன் தூலென	166	ஆன்பமுறிமீம்பையு	223
ஆவதாம், தூலிஞள	165	ஆகைகொண்டு	11
ஆவதாம், பாதுவண்ண	213	ஆற்றயலடியே	65
ஆவையடக்கியவே	113	ஆயிலிலெழுந்து	46
ஆவமாக்களும்	209	ஆயத்துளர்சின்	11
ஆவியல்பல்லது	86	ஆருட்டுவண்ணம்	112
ஆபெடைதலைப்பொ	89	ஆருமயது	11
ஆபெடையகைசிக	17	ஆண்ணிடைமொழி	100
ஆபெடைவண்ண	212	ஆகாறுவண்ணம்	221
ஆபெழினலையே	97	ஆண்வகை	116
ஆவடிமிகுதி	53	ஆகுத்தொன்றை	100

எழுச்சிரடியே	65	கைக்கிளைமுதலா
எழுச்சிறுது	76	கொச்சகமராக
எழுத்தளவெஞ்சினு	43	கொச்சகமொரு
எழுத்துமுதலா	78	சித்திரவண்ணம்
எழுத்தொடுஞ்சொல்	179	சின்மென்மொழி
எழுதிலத்தெழுந்த	164	சீர்வெழுத
எந்தல்லண்ணம்	231	சீர்நிலைதானே
எழுழுத்தென்ப	37	சீரியையருங்கி
எனையொன்றே	138	செம்பொருளாவண
ஐவகையடியு	50	செய்யுட்டாமே
ஐவகையடியுமாசிரியக்	52	செய்யுண்மருங்கி
ஒண்டொடிமாதர்	192	செய்யுண்மொழி
ஒப்பொடுபுணர்ந்த	176	செவியுறைதானே
ஒத்தாழிசைக்கலி	180	சேரிமொழி
ஒத்தாழிசைக்கலியிரு	181	சொல்லிய
ஒத்தாழிசையு	115	சொல்லொடுங்
ஒத்துமுன்றரு	142	சொற்சீரடியு
ஒருசீரிடையிட்	98	ஞகாவமுதலா
ஒருநெறிப்பட்ட	201	ஞாயிறுதிங்கள்
ஒருநெறியின்றி	171	தாலியலொத்து
ஒருபான்சிறுமை	150	தாலிநகரு
ஒருபொருளுதலிய	153	தாலின்ருகி
ஒருபொருளுதலியருத்திரத்தா	168	தாலும்பொக்கு
ஒருபோகியற்கை	147	தாலேதானு
ஒருவவண்ணம்	227	தாலேதானும், தான்
ஒழிந்தொர்க்கிலி	195	தனிக்குநின்
ஒழுக்குவண்ணம்	226	தன்சீருள்வழி
ஒற்றளபெடுப்	18	தன்சீரெழுத்தி
ஒற்றெழுத்தியற்	8	தன்சீர்வகையினு
ஒற்றொடுபுணர்ந்த	242	தன்பாவல்வழி
ஒன்றேறமற்று	175	தாலுவண்ணம்
கட்டுவகையாய	123	துகனொடும்
கலித்தலைமருங்	24	துள்ளலோசை
கலத்தலைபடிவ	25	துக்கியல்வகை
கலிவெண்பாட்டே	160	துக்கலோசை
காமப்புணர்ச்சி	186	துக்கல்வண்ணம்
கிழவனறன்னை	192	தொரித்தனர்
கிளரியவகையிற்	184	தொடைவகை
குட்டமெருத்தடி	116	தொன்மைதானே
குறளடிமுதலா	57	நலிபுவண்ணம்
குறிவீணையுரை	5	நாலெழுத்தாதி
குறிலேவெடிவே	3	நாற்சீர்கொண்ட
குறுஞ்சீர்வண்ணம்	221	நிரணியுத்
குற்றியலுகாமு	10	நிரைமுதல்
கற்றறுமாற்றமு	156	நிரையவ
கைக்கிளைதானே	119	நிறைமொழிமா

ண்மையு	177	முதற்செருடை	145
ஞ்சீர்வண்ணம்	220	முற்றியலுகா	9
டுவண்பாட்டுமு	158	முன்னிகா	14
டுவண்பாட்டே	118	முவாறெழுத்தே	40
வணிற்சி	15	முவைத்தெழுத்தே	36
ரினமணியை	170	முன்னுறுப்புக்கி	172
ர்ற்றியற்சி	74	மெய்பெற	17
ர்நிலைவஞ்சி	42	மெய்பெறு	
தெழுத்தென்ப	38	மெல்லிசைவண்ணம்	
ததைவாயில்	198	மொழிகாந்து	126
பாடல்லை	120	மொழியினும்	95
பாடல்லைநாலி	162	மோனையெதுகை	88
ட்டிடைக்கல	180	வசையொடு	129
ட்டிடைவைத்த	173	வஞ்சிச்சீரென	20
ட்டுரைநூலை	79	வஞ்சித்தூக்கே	71
ணைக்கத்தன்	190	வஞ்சிமருங்கி	22
நிலைவகையே	155	வஞ்சிமருங்கினு	26
ர்ப்பாநறிவர்	197	வஞ்சியடியே	45
ர்ப்பாச்பாங்	189	வண்ணகத்தானே,	140
லிரிமருங்கி	107	வண்ணத்தாமே	234
லநிலையாயுதை	161	வண்ணத்தானே	212
மப்பாட்டுவண்ண	225	வல்லிசைவண்ண	216
பாழிப்புமொரு	190	வழிபடுதெய்வ	119
பாங்கியல்வகை	136	வாயிலுரைவே	199
ண்டிலக்குட்ட	117	வாயுறைவாழ்த்தே	111
ரபேதானும்	89	வாயுறைவாழ்த்தேயவகை	112
ருட்பாவேனே	85	வாழ்த்தியல்	109
றகவளி	187	விராஅயதனை	61
னையோ	196	விராஅய்வரிணு	53
ட்டுமெசசமு	211	விருத்தேதானு	239
ரத்திரைமுத	104	வெண்சீர்ற்றை	29
ரத்திரையெழுத்	1	வெண்டனைநீர	63
ச்சீராணு	47	வெண்பாட்டுற்றடி	72
ச்சீர்முற்றகையு	70	வெண்பாவியலினு	77
டுகியல்	66	வெண்பாவுரிச்	23
டுகுலண்ணம்	233		

கடவுள் துணை

தொல்காப்பியம்

பொருளதிகாரம்

அ. - செய்யுளியல்

நச்சினூர்க்கினியருரை.

மாத்திரை யெழுந்திய லச்சவகை யெனாஅ
 யாத்த சீரோ யடியாப் பெனாஅ
 மாபே தூக்கே தொடைவகை யெனாஅ
 நோக்கே பாவே யளவிய லெனாஅத்
 துணையே கைகோள் கூற்று வகை யெனாஅக்
 கேட்போர் களனே காலவகை யெனாஅப்
 பயனே மெய்ப்பா டெச்சவகை யெனாஅ
 முன்னம் பொருளே ஹைவகை யெனாஅ
 மாட்டே வண்ணமொ டியாப்பியல் வகையி
 னாறுதலை யிட்ட வந்தா லெந்து
 மம்மை யழகு தொன்மை தோலே
 னிருந்தே யிபையே புலனே யிழைபெனாப்
 பொருந்தக் கூறிய வெட்டொடுந் தொகைஇ
 நல்லிசைப் புலவர் செய்யு ளுறுப்பென
 வல்லிதற் கூறி வகுத்துரைத் தனரோ.

என்பது; குத்திரம். இவ்வோத்து செய்யுளது இலக்கணம் உணர்த்தி
 மையிற் செய்யுளியல் என்னும் பெயர்த்து: எனவே இவ்வோத்து நுதலி
 து செய்யுளிலக்கணமாயிற்று. பாயிரத்துள் 'வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு
 தலி, நெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் ஆராய்வல்' என்றமையான்
 தற்கு முன்னர்க்கூறிய அநிகாரங்களிலும் இவ்வநிகாரத்தும்எல்லாம் வழ
 கிற்குஞ் செய்யுட்கும் வேண்டுவனகூறி, அப்பிரண்டும்பற்றிச் செய்யுள்

சிகழுமாதலால் அச்செய்யுட்குரிய இலக்கணத்தையெல்லாம் இவ்வோ
ணுட் டொகுத்துக் கூறுகின்றார் என்றுணர்க. இங்ஙனங்கடறவே, முந்
ய ஒத்துக்களோடு இயைபுடைத்தாயிற்று.

இவ்வோத்தினுள் இத்தலைச்சூத்திரம் ;—இவ்வோத்தினுள் மேற்
கின்ற செய்யுட்கு உறுப்பாவன இவையென்று அவற்றது பெயரும் மு
யும் தொகையும் கூறுகின்றது.

இதன் பெ.நுள். மாத்திரையென்றது எழுத்திற் குரித்தாக எழு
திகாரத்தேசாதிய மாத்திரைகள் தத்தம் அளவின் இறந்து பாவின் து
வேறுபாடுகளையுணர்த்தி வீராஅய் நிற்கும்நிலையை: மாத்திரையென்றது
த்திரையளவை என்பதூஉம், எழுத்தியல் என்றது எழுத்தியல்வகையை
பதூஉம் மேலைச்சூத்திரத்தாற் பெறுக. எழுத்தியல் வகையென்றது எ
த்திகாரத்துக் கூறிய எழுத்துக்கள் செய்யுட்கியலும் வகையை. அ
கையென்றது இயலசையும் உரியசையும் என இருவகையாம் அசைக்
பாட்டினை. யாத்தீர் என்றது பொருள்பெறத் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சீ
எனவே அசையும் தனித்தனியே பொருள்பெறுவனவும் தனித்தனிப்
பொருளின்றிச் சீராயவழிப் பொருள்பெறுவனவும் என இருவகையாம்; தே
சாத்தன் எனவரும். அடியென்றது அச்சீர் இரண்டும்பலவுந்தொடர்ந்து
பெறுப்பை. யாப்பென்றது அவ்வடிதொறும் பொருளேற்றுநிற்பச் செ
தோர் செய்கையை. மாபென்றது காலத்தொறும் இடத்தொறும் வழக்
கிரித்தவாற்றுக்கேற்ப வழப்படாமற் செய்வதோர் முறைமையை.
கென்றது பாக்களைத் துணித்து நிறுத்தலை. தொடைவகையென்
எழுத்துச்சொற் பொருள்களை எதுவெனினித்தீஇத்தொடுக்கின்ற தொ
பகுதிகளை. நோக்கென்றது மாத்திரை முதலிய உறுப்புக்களையுடைய
ய்க் கேட்போர்க்கு நோக்குதல்படச் செய்தலை. நோக்குதல் - பயன்கோ
பாவென்றது இவ்வறுப்புக்களையுடைத்தாய்ச் சேட்புலத்திருந்து சொல்
பொருளுந் தெரியாமல் ஒருவன்கூறியவழியும், இஃது என்னசெய்யு
றறிவதற்கு ஏதுவாகிப் பரந்துபடச் செய்வதோரோசையை. அளவ்
என்றது அடிவரையறையை. திணையென்றது அகத்திணையும் புறத்தீ
யும் அறியச்செய்தலை. கைகோள் என்றது அவ்வத்திணையொழுக்கம்
யச் செய்தலை. கூற்றுவகையென்றது அச்செய்யுட்கேட்டோரை இது
கின்றோரின்னோரென அறிவித்தலை. கூற்றிவை என்பது பாடமா
அஃது எண்ணிய மூன்றிணையுந் தொகுத்ததாம். கேட்போர் என்றது
னார்க்குக்கூறுகின்றது இதுவெனத் தெரித்தலை. களென்றது இயற்
புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்பாடும் முதலியன உணரச்செய்தலை. கால
யென்றது முக்காலத்தும் திணைநகழ்ச்சிக்கண்ணே பொருணிகழ்ச்சியு

றலை. பயனென்றது சொல்லிய பொருளாற் பிற்சொன்று பயப்பச்செய்
லை. மெய்ப்பாடென்றது சொற்கேட்டோர்க்குப் பொருள் கட்புலனாதலை.
ச்சவகை யென்றது சொல்லப்படாத ஒழிபும் தழீஇக்கொள்ளச்செய்தலை:
து கூற்றும் குறியும் எனவருதலின் வகையென்றார். முன்னமென்றது
-றுவாரையும் கூறக்கேட்டோரையும் குறிப்பான் எல்லாரும் கருதும்படி
சய்தலை. பொருள் என்றது புலவன் ருன்றேற்றிக்கொண்டு செய்வதேதார்
பாருண்மையை. துறைவகை யென்றது முதலாக் கருவும் முறைபிறழ்க்
ாலும் இஃது இதன்பாற்படுமென்று ஒருதுறைப்படுத்தற்கே துவாயதேதார்
ருவியுளதாகச் செய்தலை. மாட்டென்றது அகன்றும் அணுகியுங் கிடந்த
பாருள்களைக் கொண்டுவந்து தொடராகக் கூட்டி முடித்தலை. வண்ண
மென்றது ஒருபாலின்கண்ணிகழும் ஓசை விகற்பத்தை. எழுஅ என்ற
ல்லாம் எண்ணிடைச்சொல். ஏகாரங்கள் எண்ணுப்பொருட்டு. யாப்பி
பல் வகையி னுறுதலையிட்ட அந்நிலைந்தும் என்றது யாப்பிலக்கணப்பகுதி
பால் அவ்வண்ணத்தொடு கூறிய இருபத்தாலும் எ-று. அம்மை.....
யகுத்துரைத்தனவே என்றது அம்மைமுதலிய எண்வகை வணப்பொடும்
முற்கூறிய இருபத்தாறுத்தொகுத்து முப்பத்துநான்குறுப்பாக்கி இம்முப்
பத்துநான்கும் நல்லிசைப்புலவர் செய்யப்படுஞ்செய்யுட்கு உறுப்பாமென்று
கூறி, அங்நனம் இலக்கணமே கூறிவிடாதே அவற்றைத்தாஞ் செய்தல்
வன்மையினமைந்து சுவடிபட வகுத்த அவ்வத்துறைமெயல்லாம் போயினார்
என்றுவாறு.

செய்யுளுறுப்பெனக்கூறி வல்லிதின் வகுத்துரைத்தனமென மாறுக.
இருபத்தாறுஎன்றும் எட்டுஎன்றும் இருவகையாற். ரெருகைகூறியது,
இருபத்தாலும் தனிநிலைச் செய்யுட்கு ஒன்றென்றனை இன்றியமையாவாய்
வருதலும், அவ்வெட்டும் பல செய்யுட்டொடர்ந்த தொடர்நிலைச்செய்யுட்
கேபெரும்பான்மையும் உறுப்பாய்வருதலும், தனிநிலைக்கண் ஒரோவொன்
றாயும் வருதலும் அறிவித்தற்கு என்க. இவ்வுறுப்புக்குறையாமற் செய்யுட்
செய்வார் நல்லிசைப்புலவர் என்பதூஉம், அடிவரையறை கூறியவற்றிற்கே
இவ்விலக்கணமென்பதூஉம், * அடிவரையறையில்லா நூன்முதலிய ஆறற்
கும் திணைமுதலிய உறுப்பு ஆகா என்பதூஉம்; அவற்றுள் நூலும் உரையும்
ஒழிந்த நான்கும் செய்தார். இசைப்புலவராகார் என்பதூஉம் உணர்க.
இனி நூலும் உரையும் செய்தாரும் நல்லிசைப்புலவர் என்பது பின்னர்
அவற்றிற் கிலக்கணம் கூறும்வழி யுணர்க. உறுப்பெனவே உறுப்புடைச்
செய்யுளும் அதன்கண் அடங்கும், உறுப்பினது ஈட்டம் முதலாதலின்.

* 'அடிவரையல்லன வாறென மொழிப் 'அவைதா, நூலி னொன வுரை
யினுன.....குறிப்பினுன' என்பனவற்சூளுணர்க.

தோல்காப்பியம் செய்யுளியல்

இவ்வாசிரியர் தளையை உறுப்பாகக் கொள்ளாத தென்னைபொனின் தளையாவது சீரினது தொழிலாய்ப் பாக்களின் ஓசையைத்தட்டு இருசீரிந்ததாகும்; அவ்வாற்றினைந்த இருசீரினையும் ஆசிரியரெல்லாம் இருசீர்த்ளடியென அடியாகவே வகுத்துக்கொண்டாராதலின் தளையென வேகுறுப்பின்றும். அன்றியும், தளையான் அடிவகுப்பாரும் உளராயினன் அதனை உறுப்பென்று கொள்ளவேண்டிவது; அங்கனம் வகுத்துக்கொள்மையின் உறுப்பென்றது சீரது தொழிலாய் ஓசையைத்தட்டுநிற்பதெறென்றே கொண்டார். அதனை யுறுப்பென்பார்க்கும் சீரான் அடிவகுத்தற்றமாம். தோல்காப்பியரோடு ஒருசாலைமானுக்கரசரிய காக்கையவியாரும் உறுப்பென்றார்; பிள்ளேன்றிய காக்கையடிவியார் முதலியே கொள்வர்: அது பொருந்தாது.

இச்சூத்திரத்துட் கூறிய முறையே முறையாமாறு வருகின்ற சூரங்களின் பொருட்கிடையான் உய்த்துணர்சு. வனப்பெட்டும் தனித்தவருமாலும் தம்முள் இயையுடைமையும் ஆண்டுணர்சு. இவ்வறுப்பினை ிரியன்குறியும் உலகத்தார்குறியுமாகக் கொள்சு. இவற்றை உயிரில்லகலவையுறுப்புப்போற் கொள்சு.

2. அவற்றுண்

மாத்திரை யளவு மெழுத்தியல் வகையு
மேற்கிளந் தன்ன வென்மனார் புலவர்.

இது நிறுத்தமுறையானே மாத்திரையும் எழுத்தியலும் உணர்த்தின்றது.

இ-ள். அவற்றுள் மாத்திரையளவும் என்பது முற்கூறியவற்ற மாத்திரையைச் செவிகருவியாக உணர்ந்துகொள்ளும் நிலையும். எழுத்திவகையும் என்பது முற்கூறிய முப்பத்துமூன்றெழுத்தும் யாப்பிலக்கணிற்குப் பதினைந்துபெயரவாய் நடக்குங் கூறுபாடும். மேற்கிளந்தன்ன மனார் புலவர் என்பது எழுத்தேதாத்திற்கூறிய இலக்கணத்திற் பிறழாவருமென்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

என்ஓ அளவென்றது எழுத்திலக்கணத்தில் எழுத்திற்குக் கூற மாத்திரைகள் தத்தம் ஓசைகளைப் புலப்படுத்தி நிற்குமாறு தொடர்புபடுத விராயுய் நிற்பச்செய்யும் நிலையை அளந்துகோடலை: என்றது “அளபி, துயிர்த்தலு மொற்றிசை நீடலும்” (தொல்-எழுத்- தூன்- ௩௩) என்னு சூத்திரத்தானும் “குறுமையு கெடுமையு மளவிற் கோடலின்” (ஓடி- 6. மொழி- ௧௭) என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் செய்யுட்குரிய ஓசைதருமெ

நச்சினூர்க்கினியருரை.

யுடைய மாட்டுமூத்துக்களும் ஒற்றெழுத்துக்களும் தந்தம் பாலின் பால் வேறுபடத்தந்து கிற்கும் என்றதாம். இவ்வியண்டு சூத்திரத்தோடும் துரையளவை மாட்டுடறித்தார். 'இவன் தனத்தானவு என்று' என்போல, தனவு அளவுதொழின்மேனின்றது. இதனாவல்லது பெயர் வேறுபாடு உணரவாகாமையிற் சிறப்புறுப்பாக எனைபுறுப்புக்களின் தானே கூறினார். உதாரணம்; -- "வருவர்கொம் வயங்கிழையும் வலிப்பம்" (கவி-பாலை-சு) எனவும்; "கடியவே கணங்குறாவிடென்றாக்காட்டுள்" (சு) எனவும் சூற்றெழுத்துக்களெல்லாம் பெயர் மூத்தனை-மாத்திரையிருத்து விராஜ்ய நின்றவாறு காண்க. "குங்குளம் பொலிந்த கொய்கவற்புரளி" (அகம்-சு) "பிடியுட்டிப் பின்னுண் டிங் களிற்றெனவு முறைத்தனவே" (கவி-பாலை-சு) எனக்குற் றுத்துக்களெல்லாம் இடையினின்ற ஒற்றெழுத்துக்களோ மாத்திரையி ற்த்து விராஜ்ய நின்றவாறு காண்க. இதுவும் எழுத்திற்சூத்திரங்கலிற் சிம்* ஆணைகூறிற்று.

இனி எழுத்து முப்பத்துமூன்றனுட் சில எழுத்துக்களை உயிர் என ம் பெயர்கொடுத்து அவற்றைக் குறிலும், பெரினும், அனபெடையும், நிறியலிகாரமும், குற்றியலுகாரமும், ஊகாக்குறுக்கமும், ஊகாக்குறுக்க ம் எனப் பெயர்வேறுபாடு கொடுத்து அதனோடு எட்டாக்கியும், சிலஎழுத் த்களை மெய்என்னும் பெயர்கொடுத்து அவற்றை மெல்லினமும், வல்லி மும், இடையினமும், ஆய்தமும், ஒற்றனபெடையும் எனப் பெயர்வேறு புகொடுத்து அதனோடு ஊறுக்கியும், இவையிரண்டுங் கூடியவற்றை உயிர் மய் எனவேறோர் பெயராக்கியும் மேற்கூறியவாறே பதினைந்து பெயர மய் ஈண்டிடக்குமென்றற்கு எழுத்தியல்வகை யென்றார். இவ்வெழுத் தனை எழுத்தினுட்கூறிய சூத்திரங்களோடு மாட்டுடறித்தார். அவை 'ஊ

* 'அளபிறத்துயிர்த்தலும்' 'குறுமையுடுகெமையும்' என்னுநிரண்டும். வர் இவ்வெழுத்ததிகாரஞ்சூத்திரங்களிரண்டும் எதிரதுபோற்றலென்னும் த்திபற்றி இச்செய்யுள்-யற்சூத்திரத்தை நோக்கிக்கூறியன எனக்கொ ளுடு, ஈண்டைக்குரைத்தாங்கு அவற்றிற்கும் உரைத்து, இவ்வதாரணங் களையே ஆண்டும் எடுத்துக்காட்டுதல் காண்க.

† "இவற்றோடு மகரக்குறுக்கமும் கூட்டிப் பதினெழுத்தென்பாரு ளார். அதனாற் பயனென்னையெனின், பாட்டுடைத்தலைவன் கேட்டுக்குக் தணமாமென்பர்" என்றார் பேராசிரியர். அனபெடையை யொன்றாக பின்னி மகரக்குறுக்கத்தைக்கூட்டிப் பதினைந்தெனவேகொண்டார் யாப் பிங்கலநூலார். (எழுத்தோத்து-உ)

கார லிறுவாய்' (தொல்-எழுத்-நான்-அ) 'அ, இ, உ, ஏ' (ஊ
 'ஆ, ஈ, ஊ, ஏ' (ஊ-ஈ) 'நீட்டம் வேண்டின்' (ஊ-ஈ) 'அழை
 குற்றியலிகரம்' (ஊ-உ) 'ஔரள பாகு மிடனுமா ருண்டே' (ஊ-உ
 உச) 'வல்லெழுத்தென்ப' (ஊ-எழுத்-கக) 'மெல்லெழுத்தென்ப' (ஊ
 'இடையெழுத்தென்ப' (ஊ-உக) 'உயிர்மெய்யல்லை' (ஊ-மொழி
 என்பனவாம். அளபெடையிரண்டும் எழுத்தாந்தன்மை * மேலே
 தும். இவற்றுட் குறிலும் நெடிலும் குற்றுசாரம அசைக்குறுப்பாம்.
 ரதித்த அசைகள் வேறுபடாமையின் ஒற்று அசைக் குறுப்பாகா: ஓ
 பெடைக்குறுப்பாம். நெடிலும், அளபெடையிரண்டும், உயிரும்,
 மெய்யும், மூலினமும், ஐகார ஔகாரக்குறுக்கமும் தொடைக்குறும்
 குறிலும், நெடிலும், அளபெடையிரண்டும், மூலினமும், ஆய்தமும்
 ணத்திற்குறுப்பாம். இவற்றை இயற்கையெழுத்துஞ் சார்பெழுத்தும்
 இரண்டாகவும் வருப்பர்.†

௩. குறிலே நெடிலே குறிலிண குறிலெனடி
 லொற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி
 நேரு நீரையுமென்றிசுற் பெயரே.

இது திவ்வந்த மூலையானே அசை கூறுகின்றது.

இ-ள். குறிலும் நெடிலும் தனித்துவந்தும், குறிலிரண்டு இஃ
 வந்தும், குறிற்பின்னர் நெடிலிணைத்துவந்தும், பின்னர் இங்கான்கு
 தொடு வருதலொடே பொருள்பெற ஆராய்ந்து தனிநிற வகையால்
 ளையும் திரையசையும் என்று பெயர்கூறினார் ஆசிரியர். எ-று.

குறிலும் நெடிலும் தம்முண் மாத்திரையொவ்வாவேனும் அவ
 மாத்திரையை நோக்காது எழுத்தாந்தன்மைநோக்கி இரண்டற்கும்
 வோசலகு பெறுமென்றார். இதுகுறிலிணைக்குங் குறெனடிற்கும் ஓ
 நேசை திரையசை என்ற பெயர், ஆட்சியும் குணமும் காரண
 பெற்ற பெயர். இரண்டெழுத்தானாகாது ஒரெழுத்தானாதலின்
 தன்றே: அதனான் னேரியஅசை நேசை என்றாயிற்று. 'உயிரி லெ
 மெண்ணப்படாஅ' (தொல்-செய்-சச) என்றலின் ‡எண்ணப்படா

* செய்யுளியல் - கள,கஅ.

† சிறப்பெழுத்து உறுப்பெழுத்து எனத்தொகையும் செய்வர்
 பருங்கலவருத்திகாரர்.

‡ 'எண்ணப்படாத' எனவும் பிரதிபேதம்.

ள் பயல் படாது அசைந்துநின்றலின் அசையென்னும் பெயரும் எய்
 2. இரண்டெழுத்துநிரைதலின் இணையசையென்னும் பொருள்பட
 யசை யென்றாயிற்று*.

உதாரணம்;—அ, ஆ, அல், ஆல் எனவும், பல், பலா, புகர், புகார் என
 வரும். ஒற்றுக்கள் எழுத்தாய் தின்று அலகுபெறுதற் குரியவல்ல
 ன்பது மொழி மாபிச்சுணை 'மொழிப்படுத் திரைப்பினும்' (உ1)
 பதன்கட் கூறியவாற்றினுணர்சு. குறில் டெடில் என எழுத்தாக
 ிறேனும் 'கெட்டெழுத் தேழே-யோசொழுத் தொருமொழி' (உ2-க1)
 றதனால் டெடில் சொல்லாந்தன்மையும் 'குற்றெழுத் தைத்து மொழிநி
 யிலவே' (உ2-க2) என்றதனாற்குறிலும் ிசிறுபான்மைசொல்லாந்தன்
 யும்பெறுதும்; அன்றியும் ஒற்றுக் கூறினையொணும் பெறுதும். "உள்
 ி தோழி' என நேசைநான்கும் 'வரி வரால் கலா வலின்' எனநிரையசை
 ிக்கும் வந்தன. (ஈ)

3. இருவகை யுகரமொ டியையந்தவை வரினே
 நேர்பு நிரைபு யாகு மென்ப.

இது கூறாத அசைக்கூறுங் கூறுகின்றது.

இ-ள். இருவகை உகரமொடு என்பது குற்றுநா முற்றுநாக்களோடே.
 வையிவைந்துவரின் எ-து மேற்கூறிய நேசையும் நிரையசையும் பிளவு
 ாது ஒருசொல்லிழுக்காடுபட இயைந்துவரின். நேர்பும் நிரைபும் ஆகு
 மென்ப எ-து நிறுத்தமுறையே நேசையோடியைந்த குற்றுநாமும் அத
 றடியைந்த முற்றுநாமும் நேர்பசை எனப்படும்; நிரையசையோடு இயை
 குற்றுநாமும் அதனேடியைந்த முற்றுநாமும் நிரைபசை எனப்படும்.
 று.

நேரின்பின் உகரம்வருதலின் நேர்பு; நிரையின்பின் உகரம் வருதலின்
 றைபு என ஆட்சியும் குணமும் நாரணமாகப்பெற்ற பெயராதல் மேற்
 றியவற்றுட்காண்க.

* "இனி நேசைநிரையசைகளைத் தனியசை, இணையசை என்பாரு
 ளார்: என்னை? 'தனியசை யென்ற வணையசை யென்ற, விரண்டென
 மொழிப வியல்புணர் தேரீரே' என்றார் காக்கைபாடினியார்" என்பது யாப்
 நங்கலவிருத்தி. (அசையோத்து-க).

† 'குற்றெழுத்தைத்தும்' என்புழி முற்றும்மை எச்சப்பட்டுகின்ற
 னக்கொண்டு தாமே நிறைந்துநின்று மொழியாதலில்; சிலமெய்யொடு
 டி நிறைந்துநின்று மொழியாம் எனவுரைப்பர்.

உ-ம். வண்டு, நாகு, காம்பு, மின்னு, நாணு, தீர்வு: நேரசைமூன் பின்னும் இருவகை உகரமும் வந்து நேர்பசையாயிற்று. குறிற் பின் இருவகையுகரமும் நேர்பசையாகாமை *மேற்கூறுகின்றார். வாகு, கு மலாடு, மலாட்டு, இரவு, புணர்வு, உலாவு என நிரையசைநான்கின் பிக்குற்றுக்காரமும், நிரையசைமூன்றின்பின்னர் முற்றுக்காரமும் வந்து நிரையாயிற்று. குறினெடி லொற்றின்பின் வந்த முற்றுக்காரம் உளவேற்காக் 'குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப' (தொல்-எழுத்-புணரி-உ) எலிதியாற் குற்றுக்காரம் புள்ளிபெற்றுநின்றும் புள்ளிபெற்றஒற்றுப்போ ஒடுங்கினில்லாது தன்னுண் ஊரப்பட்டமெய்யுத்தானும் அரைமாத்திரை யின்றதேதனும், அகன்றிசைத்தலின் ஒற்றென்றலுமாகாது ஒருமாத்தி பெற்ற உயிர்போல அகன்றிசையாயின் உயிரென வேறேரலகுத் தலுமாகாது இதனைச்செயற்பாலதுவேறேரசையாக்குதென நேர்பசை நிரைபசை என வேண்டினார் ஆசிரியர். பின்னுள்ளோர் பெறுமென்று கொண்டாரேனும் அவர்க்கும் அலகுபெறுவென்றுங் ளவேண்டியவாறும், தேமா, புளிமாவொழியக் காசு, பிறப்பு எனக்குற லீராக வேறு தாரணங்கொள்ள வேண்டியவாறும் உணர்க; எனவே குரம் அலகுபெறுவாயிற்று. வண்டு, கொண்டி என ஒசை ஒவ்வாமை (கருவியாக உணர்க.

ஒரு மாத்திரைபெற்ற முற்றுக்காரம் நேர்பசை நிரைபசையாயே னின்;—வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு என்புழிப் பிறத்த அகவலோசை மி மின்னு மின்னு மின்னு என்புழியும்பெறப்படுதலானும், வெண்பாட்டி வண்டுஎனக் குற்றுக்காரீற்று னின் துழியும் †கோலு என முற்றுக்கார னின்றழியும் ஒத்தவோசையவாமாகலானும் அவ்வசைகளாயிற்று. ‡ 'எழுத்தளவெஞ்சினும்.....மொழிப' (செய்-சாஉ) என்ற வித பெறுதும்.

* செய் - டு.

'முற்றுக்காரம் இரண்டசைப்பின்னும் வருங்காற் குறினொற்றிற் றும் நெடிற்பின்னும் என நேர்பசைக்கு இரண்டல்லதாகாது. நிரைப கண்ணும் குறினெடிற்பின்னும் குறினெடிற்பின்னும்ல்லதாகாது. னம்—மின்னு, நாணு எனவும், உருமு, குலாவு எனவும்வரும். வாழ்வு, என நெடினொற்றின்பின்னும் முற்றுக்காரம் வந்ததாலெனின், அவை எனவும், 'இக்காட்டிய நான்குமே ஆவன' எனவும் கூறுவர் பேராசிரியர்

‡ பேராசிரியர் "முற்றிய லுகர மொழிசிறைத்ததுக் கொளாது, திறற் றே யீற்றடி மருங்கினும்' என்பதனுரையில் 'மருங்கு என்றதனால் ஈற் கண்ணும் இறுதிக்கண்ணே முற்றுக்காரம் விலக்குண்டதெனக்கொள்க : ரார்க்குப் 'புலமலர்த் தாயகலம் புல்லு' எனவும் 'கண்ணூரக் காண்க' எனவும் வருமாறெனின், அவை மருஉவழக்கு என்க' எனக்கூறுவர்

நச்சினர்க்கினியருரை.

குறிலிணையுதர மல்வழி யான.

இது தனிக்குறிலானாகிய வேசைப்பின்னும் இருவகை உகரம் வந்து
சையாதலை விலக்கினமையான் எய்தியதுவிலக்கியதுஉமாம். குற்
குற்றெழுத்துப்போன்று அலகுபெறுமென்றமையின் எய்தாதது
வித்து வழுவமைத்ததுஉமாம்.

இ-ள். குற்றெழுத்தோடிணைந்த குற்றியலுகாரமும் முற்றியலுகாரமும்
பாதவிடத்தே முற்கூறிய நேர்பசையாவன ; எனவே குற்றெழுத்தோ
ந்த குற்றியலுகாரமும் முற்றியலுகாரமும் வந்துழி நிரையசையாம். எ-று.

இனி, 'உடம்பொடுபுணர்த்தல்' என்பதனாற் குறிலிணையெனக் குற்
த்தையும் குற்றெழுத்தென வேண்டினமைபெற்றும். உ-ம்;—ஆயிற்று
பது என ஓசைப்பின்னர் வருகின்ற குறிப்பின்வந்தகுற்றுகாரம் குற்
தத்துப்போன்று குறிலிணையுதரமாய் அலகுபெற்றதேனும் குற்றுகா
யென்று இலக்கணமல்லதோர் வழுவமைத்தவாறு. இங்ஙனம் குற்றுக்
எழுத்தளபெஞ்சுமெனவே, 'குற்றியலுகார முறைப்பெயர் மருங்கி,
ற்றியனகாரமிசை நகரமொடு முதலும்' (எழுத்-மொழி-உச) என விதி
துந்தையென்னு முதற்கட்குற்றுகாரம், எழுத்தளபெஞ்சிக் குற்றெழுத்
போன்று அலகுபெறுதலுங் கொள்க. கரு, மழு இவை முற்றுகாரகார
யாம். (௫)

கா. இயலசை முதலிரண் *டேணைய வரியசை.

இது முற்கூறிய அசையை இருகூறுசெய்து அவற்றிற்கு எய்தாதது
துவிக்கின்றது.

இ-ள். இயலசை முதலிரண்டு எ-து முதற்கண்ணின்ற நேரும் காரை
இயற்றிக்கொள்ளப்படாது இயற்கைவகையான் நின்றருங்குன்று தலை
கலின் இயலசை யென்றும் : ஏனைய வரியசை எ-து ஒழிந்த இரண்டும்
பற்றிக்கொள்ளப்பட்டுத் தொழில்செய்தற்குரியவாதலின் உரியகைமென்
ம் பெயராம். எ-று. அங்ஙனம் இயற்றுதல் சீருட் காண்க. (௬)

எ. தனிக்குறின் முதலசை பொழிசுதைத் தாகாது.

இஃது எய்தியதுவிலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

இ-ள். மொழி சிதைத்து எ-து பெருடந்து ஒற்றுமைப்பட்டு நற்ப
ார் சொல்லைப் பொருளைக்கெடுத்து : தனிக் குறில்-முதலெழுத்தைத்
ரிக்குறிலாக்கின் : முதலசையாகாது எ-து அது வேசையாகாது. எ-று.

* 'டேணைய வரியசை' எனவும் பிழைப்பதம்.

எனவே, பொருள் தந்து ஒற்றுமைப்பட்டிதில்லாது விட்டிசைத்து
றுழி நேரசையாம் என்றவாறாயிற்று. புளிமா என்றவழிப் புளியென்று
மைப்பட்டிநின்ற சொல்லைச் சிதைத்து முதல்கின்ற பகர உகரத்தை
சையாக அலகிடப்படாது. இனி விட்டிசைத்து நேரசையாங்கால்
குறிப்பு, தற்குட்டு, வினா, சுட்டு:என *ஐந்து பொருளின்கண் விட்டிசை
நேரசையாம். உதாரணம்;—

‘ வெறிகமழ் தண்புறவின் வீங்கி யுகளு
மறிமுலை யுண்ணுமை வேண்டிப்—பறிமுன்கை
அ உ மறியா வறிவி விடைமகனே
நொ அலைய னின்னாட்டை நீ’

என்பது வவல். அ உ என்பது அகரந்தனையே சுட்டுதலிற் தற்
‘ அ ஆ வீழந்தானென் றெண்ணப் படிம்’ (நாலடி-கூ) என்பது அருட்டு
அ அவனும், இ இவனும், உ உவனும் என்பது சுட்டு. எ எவன் எ
வினா. ‘உரையிற்கோடல்’ என்பதனான் ஐந்திடத்தும் விட்டிசை
நொள்க; ‘ அ, இ, உ, எ, ஒ என்னுமப்பா லீந்தும்’ (தொல்-எழுத்.,
௩) எனவரும். இவை மொழிசிதைத்துத் தனிக்குறிலாய் நேரசைய
வாறு காண்க.

அ. ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்.

இது குற்றியலிகரம் அலகுபெற்றும் அலகுபெறாதும்வரும்என்க

இ-ள். குற்றியலிகரம் ஒற்றியற்று எழுத்தியற்றுஎ-து குற்றி
மாவது ஒற்றியல்பினையுடைத்து : அதுவேயன்றி, எழுத்தியல்பி
உடைத்து. எ-று.

என்றது அலகுபெறாதவழி ஒற்றும்: அலகுபெற்றவழி யெழு
என்றவாறு. உ - ம்;—‘ குழலினி தியாழினி தென்ப’ (திருக்குறள்
என ஆசிரியத்தனையாயும் ‘ அருளல்லதியாதெனின்’ (லாடி-உருசு)
கலித்தனையாயும் வருதலிற் குற்றியலிகரம் அலகுபெறாது ஒற்றியற்று
“ நினக்கி யாரோ மாகுது மென்று, வனப்பு னினக்கியா னுரைப்பக்
மதி” என இக்குற்றியலிகரங்கள் அலகுபெறுதலின் எழுத்தியற்று

* “இனி விட்டிசைக்கும் இடந்தான் மூன்றென்பது உரையிற்கு
அவை ‘ அ ஆ வீழந்தான்’ எனக்குறிப்பின்கண் வருதலும், ‘ அ உ
எனச்சுட்டின்கண் வருதலும், ‘ நொ அலையல்’ என எவற்கண் வரு
என விட்டிசைக்கும் இடந்தான் மூன்றென்பட்டது” என்பார்
யார்.

னம் † சான்றோர் செய்யுள்வருதல் பெருவாவிற்று. ஒற்றினையும் எழுத்
 து † ஒரோரிடத்துக்கூறினோனும், ஈண்டு ஒற்றுஎழுத்து எனக்கூற
 ஒற்றல்லாவெழுத்தை யுணர்த்திற்று ‡. (௮)

முற்றிய லுகரமு மொழிசினதத்துக் கொளாஅ
 நின்ற லின்றே ஈற்றடி மருங்கினும்.

இது குற்றியலுகரத்திற் கினமாகிய முற்றுகரத்திற்கு இலக்கணங்
 கின்றது.

இ-ள். முற்றிய..... கொளாஅ எ-து முற்றியலுகரமும் வரு
 ழியைச் சினதத்துப் பிரித்து அவற்றினின்றும் வாங்கிக் கொடுக்கப்
 : எனவே நிலைமொழித்தொழிலாகிய உகரமும் நிலைமொழியீறு கெட
 ற உகரமுமே கொள்க எ-து. நின்ற.....மருங்கினும் எ-து அது
 ர இடையினன்றி ஈற்றடி யிடத்திலும் இயலசையாய் நின்றலின்று;
 வே உரியசையாயே நிற்கும். எ-து.

நாணுடை யரிவை' (அகம்-௩௪) என்புழி வருமொழியின் உகரம் வந்
 றியது முற்றுகரமாகாதென்றுணர்க. இனி 'நாணுத்தளை யாக வைகி'
 'வுத்தயின் மடிந்த தானை' (அகம்-௨௪) 'சுறவுக்கொடி' (சித்-முத்-௪௩௩)
 'வுத்தலைக்கொண்ட' (அகம்-௧௭) 'மின்னுனிமிர்ந்தன்ன' (நற்-11-ண-௫௧)
 றவ நிலைமொழித்தொழிலாகிய உகரம்பெற்றன. நீர்க்கு, சிழற்கு எனச் சிற்ற
 ன்கனுருபு நிலைமொழித்தொழிலுகரமாம். உலவுகடல், விரவுகொடி எனி

* 'மற்றியா னென்னுளேன் கொல்லோ' என்னுத்திருத்தமளிளையுள்,
 ௪௦௬) 'ஈசற் கியான்வைத்த வன்பி னகன்று' என்னுத் திருச்சிறப்பலக்
 றவையினையும் (௧௦௬) நோக்குக.

† 'உயிரில் வெழுத்து மெண்ணப் படாஅ' (செய்-௪௪) என ஒற்றினை
 டு எழுத்தென்றல் காண்க.

‡ பேராசிரியர், குற்றியலிகரம் ஒற்றியற்றா யல்குபெருமலே † வரும்
 ன்றுகூறி, யாப்பருங்கலவிருத்திகாரர் காட்டிய 'முந்தியாய் பெய்த வளை
 திலும்' என்பன முதலிய உதாரணங்களைச் 'சான்றோர் செய்யுளல்லவென
 13:11' எனவுரைப்பர்.

ன் அதுவாம். *சுரும்புலவு நறுத்தொடையலள், கலனளவு நலனளவு
சிலைமொழிபீற்று மகரங்கெட சின்ற உகரம் முற்றுசரமாயின. இனி
துள்ள தாகு மறிவு (திருக்குறள்-சுருப) 'இன்னா தினியார்ப் பிரிவு
ககருஅ) 'கருமமே கல்லார்கட் டர்வு' 'பேரறிவாளர் துணிவு' 'பாடறிய
யிரவு' 'போற்றுதார்முன்னர்ச்செலவு' (நான்மணி-க0) 'புன்கணுடை
புணர்வு' (திருக்குறள்-ககரு2) †'புனைமலர்த் தாரகலம் புல்லு' ‡'அஞ்
மடவார்க்கருள்' 'கோலு' இவை யடியிறுதிக்கண் உரியசையாய்
வாறு காண்க.

'நிற்றலின்றே' என்றதற்கு ஈற்றடிக்கண் சிற்றலில்லையென்ற
அவை முடியாவாம். இவை அசைக்கும் ஓசைக்கும் உறுப்பாம். உ
என்ற உம்மையாற் குற்றுகரமும் § 'சேற்றுக்கானீலம்' எனப்ப
கொடாமனின்றவாறும் 'எய்போற்கிடத்தானென்னேறு' (வெண்-
உஉ) என இறுதிக்கண் உரியசையாய் சின்றவாறுங்காண்க. நாகுண்
பது குற்றுகரமாகாது.

* "பேர்ந்து பேர்ந்து சார்ந்து சார்ந்து, தேர்ந்து தேர்ந்து மூசி
வண்டு சூழ விண்டு நீங்கி, நீர்வாய்க் கொண்ட நீல மூர்வா, யூதை
வாய, மதியேர் நுண்டோ டொல்கி மாலை, நன்மணங் கமழும் பன்ன
வமையேர் வகைத்தோ ளம்பரி கெடுங்க, ணீணையீ ரோதி யேந்தின
முலை, யிரும்பன் மலரிடை யெழுந்த மாலி, நறுந்தழை துயல்வருந்
ந்தேந் தல்கு, லணிகைக ந்சைஇய வரியமர் சிலம்பின், மணிமருள் வா
வளரிளம் பிறைநுத, லொளிகிலவு வயங்கிழை யுருவுடை மகளிரொ
முழவு முழங்கிய வணிகிலவு மணிகை, ரிருந்தளவு மலரளவு சுருய்புல
ந்தொடையலள், கலனளவு கலனளவு நலனளவு நலனளவு, பெரு
புணர்ந்தனை யென்பவஃ, தொருநீ மறைப்ப வெழிகுவ தன்றே."'
செய்யுளியலுரையில் 'இழைபு' என்பதற்கு உரையாசிரியர் எடுத்தே
பாட்டு.

† இனமலர்க் கோதா யிலங்குநீர்ச் சேர்ப்பன்

புனைமலர்த் தாரகலம் புல்லு.

‡ மஞ்சுசூழ் சோலை மலைநாட மூத்தாலு

மஞ்சொன் மடவாட் கருள். இவை யாப்பநூல்கலவிருத்தி

கோள் (ருஅ).

§ சேற்றுக்கா னீலஞ்செருவென்ற வேந்தன் வேல்

கூற்றுறழ் மொயம்பிற் பகழி பொருகய

ரேற்றந் தொழில்வடிவு தம்முட் டடுமாற்றம்

வேற்றுமை யின்றியே யொத்தன மாவேட

ராற்றுக்கா லாட்டியர் கண்—இஃது இன்னிசைப்பஃருள்

உரையாசிரியர் காட்டிய பாட்டு.

50. குற்றியலுகரமு முற்றியலுகரமு
மொற்றொடு தோன்றி நிற்கவும் பெறுமே.

இது உரியவைகள் ஒற்றுப்பெற்று நிற்குமென வய்தாத தெய்துவித்
து.

இ-ள். குற்றியலுகரமும் முற்றியலுகரமும் எ-து முற்கூறிய குற்றிய
லுகரமும் முற்றியலுகரமும். ஒற்றொடு.....பெறுமே எ-து வருமொழி
ல்லெழுத்துவரும்வழி வல்லொற்றொடு தோன்றி நிற்கவும் பெறும் எ-று.

உதாரணம்;—‘சேற்றுக்கானீலம்’ ‘நாணுத்தளையாகவைகி’ ‘நெருப்
ச்சினந்தணிந்த’ ‘கனவுக்கொனீ கண்டது’ என இருவகை உகரமும் ஒற்
டுத்து உரியவையாயினவாறு காண்க. உம்மை எதிர்மறையாதலின் ஒற்
டாது வருதலே பெரும்பான்மை யென்றுணர்க. நிலைமொழி ஒற்று
ரிக்கு உண்ணும், நடக்கும் என்பன தேமா புளிமாவாயே நிற்கும்; விக்
நள், கடவுள் என்பனவும் அவை. (கா)

51. அசையஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராதே.

இது முற்கூறியவற்றிற்கும் இனி வருஞ் சீர்க்குமெல்லாம் புறநடை.

இ-ள். அசை.....சேர்த்தி எ-து அசைகளையும் சீர்களையும் ஒசை
யொடு சேர்த்தி. வகுத்.....ராதே எ-து வேறுபாடுணர்வித்த
லும் செய்யுளிலக்கணத்திறைபொயிராதுநெறி. எ-று.

முற்கூறிய மாத்திரையென்னு முறுப்பின் ஒசையை யளந்து இன்
னேசையும், இன்னோவொசையும் அறிந்து உணர்த்துக. எ-று.

உ-ம். ‘தருக்கிப் புணர்ந்து தணந்த தமது, பொருப்புப் புடைத்துப்
புடைத்து’ என்றால் வெண்பாலீற்றடி இன்னேசைத்தாகாமையிற் ‘பொ
ருப்புத் தழைந்த பொழிந்து’ என மெல்லினவொசைசேர்க்க இன்னேசைத்
தாயிற்று. ‘நிலமிசை நீடுவாழ்வார்’ (திருக்குறள்-15) இதனுள் வாழ்வா
ரென்னும் ஒசையைவகுத்து வார் என நேசைச்சீராக்க அசையான் இன்
னேசைத்தாயிற்று. இதனை வகையுள் என வேறொருறுப்பாக்குவாருமுளர்.
இனிக்கட்டளையடியையும் சீர்வகையடியையும் இசையொடுசேர்த்தி இன்
னேசையுணர்க. அஃது ‘அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய’ (செய்-102)
என்ற பதினான்கெழுத்தளவும்வருங் கட்டளவெண்பாவும் வெண் சீரோ
யொன்றிற் கலித்தளை தட்டு இன்னேசை பெறுதாம். மாசேர்வாய் மாசேர்

வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் என்ற நுள்ளலோசையும்பிறக்கும். இ மாசேர்வாய் பாதி. காருருமக் காருருமு எனின் இன்னோசைத்தாய்ச் (பலோசைபிறந்தது. இனிச்சீர்வகையடிக்கும் 'யாதானு நாடாமா மால்'* யாதோதான்' என்ற நுள் சீர்வகைத்துள்ளலோசையும், 'என் னெவன்'* என்ற நுள் சீர்வகைச் செப்பலோசையும் பிறக்குமாறு இசையொடு த்தியுணர்க. இனி ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாசேர்வாய் என்ற ஞாயிறு என்ற இயற்சீர்ப்பின் றிளையொன்றி ள்சிரியத்தளையாயிற்றே கவித்தளைப்பாற்படுதலும்: ஞாயிறு புலிசேர்வாய் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாய் என்றவழிப் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாயென நேரொன்றிற்றேனும் கவித்தளைப்பாற்படுதலும் இசையொடு சேர்த்தியுணர்க. இவ்வாறே பிறவும் வகுத்துணர்த்துதல் அத்துறைபோயினுர்க்கே தெரிவதாம்.

இனி உம்மையான் அடியுமீவ்வாறே வகுத்துணர்த்துக. 'நுதல தியா நாட்ட மிகலட்டுக், கையது கணிச்சியொடு மழுவே' (அகம் - கடவு வாழ்த்து) என்புழி இகலட்டு என்னுஞ்சீர் குறித்தபொருளை முடியநாப் யாப்பென்னும் உறுப்பினுள் அடங்காது 'இகலட்டுக்கையது' எனமேலே யொடு பொருள்கூடிற்றேனும் இசையொடு சேர்த்தி வகுத்ததாயிற் இன்னும் அதனானே எழுத்தல்கிளவியாகிய 'சுஃறென்னுந்தண்டோய் பெண்ணை' என்பதனை அசையொடுஞ் சீரொடுஞ் சேர்த்துணர்த்தலுங் கொள்க. இனி அகவன் முதலிய நான்கோசையினையும் ஒன்று மூன்றாக்கி த்தல் தொல்காப்பியனார் கருத்தன்றாயிற்று; என்னை? இயலசை மயக் இயற்சீரும், உரியசை மயங்கிய இயற்சீரும், வெண்சீரும்பற்றி யே வேறுபடத்தோன்றலின் அவை பன்னிரண்டென்னும் வரையுளடங்கு என்பது பற்றி. இன்னும் 'இசையொடு சேர்த்தி' என்றதனானே 'ஓரளப மிடனுமா ருண்டே' (தொல்-மொழிமரபு-28) என்ற ஐகாரமும் பொ சிதைத்திசையொடுசேர்த்தல் கொள்க. 'வண்கொன்றையை மருட்டுங் கி புகழ்த லானாப்பெருவண் மையனே' இவைமுதலிடைகடைகளிற் சி த்தும் வருமென்று கொள்க.

க2. ஈரசை கொண்டு மூவசை † புணர்த்துஞ் சீரியைத் திற்றது சீரெனப் படுமே.

* திருக்குறள்—கூ.கௌ.

† "செங்கண்மேதி கரும்புழக்கி, யங்கணீலத் தலரருத்திப், பெ காஞ்சி நிழற்றுயிலுஞ், செழுநீர் கல்வய லூரன், புகழ்த லானாப் பெரு மையனே" இது யாப்பநுங்கலவ்நுத்தீமேற்கோள் (கரு).

‡ உரையாசிரியரும் இதுவே பாடங்கொண்டார். பேராசிரியர் 'பு தும்' என ஒதுவர்.

இது நிறுத்தமுறையானே சீருணர்த்துவான் ரெடங்கி அவற்றின் தியும் அவற்றது பொதுவிலக்கணரும் உணர்த்திற்று.

இ-ள். ஈசையியைத்துகொண்டும் எ-து ஈசை தன்னில் இயைந்து பாருள்கொண்டும். மூவசையியைத்துகொண்டும் எ-து மூவசை தன்னி யயத்து பொருள்கொண்டும். இத்தது சீரொணப்படும் எ-து அற்றுநிற்பது ஈன்று சிறப்பித்தச்சொல்லப்படும். சீர்புணர்த்தும் சீரொணப்படும் எ-து அவ்வாறன்றி அச்சீர்தான் ஒருசீரோடொருசீர் தொடர்பிற் கூட்டப்பட்டு சீருணர் சீரொன்று சொல்லப்படும் என்றுங் கொள்க. எ-று.

‘இயைத்து’ என்றதனையும் ‘கொண்டு’ என்றதனையும் ஈசைக்கும் வசைக்கும் கூட்டிக் ‘கொண்டு’ என்பதற்குப் பொருள்கொண்டு என்று பாருளுரைக்க. கடுவுநின்ற ‘சீர்’ என்றதனைப் ‘புணர்த்தும்’ என்றதனோடு ஈறிக் கூட்டுக. இயைத்து என்றதனான் ஒருசீர்க்கட் பலரொற்றொடர்க்கு நினும் அவையொன்றுபட்டிநின்றல் வேண்டுமென்றுணர்க.* எனவே, சொ லெல்லாம் ஈசையும் மூவசையுமாயல்லது வாராவென்பதூஉம், இனிப் புணர்த்து என்றதனான் அச்சீர்கள் அவ்வாறற்றுநிற்குமேனும் பிறர் தொட ர்புபடித்தும்வழிப் புணர்ச்சிவிகாரமெய்தாமற் றம்முட்டொடர்க்குநின்றலும் புணர்ச்சிவிகாரமெய்தியுத்தொடர்க்குநின்றலுமுடைய என்பதூஉங் கொள்க. டும் ‘போத்து சென்று சார்த்து சார்த்து, மதனுடை கெஞ்சுமொடு கடுநா ளென்னுது’ இவை புணர்ச்சிவிகாரமெய்தாமல் இசையற்றுத் தொடர்க்கன, கடித்துக் கரும்பினைக் கண்டகா தூறி’ இது வல்லெழுத்துப்புணர்ச்சியெய் பிற்று. இன்னும் அதனானே ஒரு சொல்லிப் பகுத்துச் சீர்க்குவேண்டுமா றறான் வேறுசீராகியவழியும் அச்சீர்வகையான் வேறுசொல்லிலக்கணம் சூபறுதும். அது ‘மம்மர் கெஞ்சினேன் ரெழுதுநின் றதுவே’ என்புழிநின் றது என்னுங் குற்றுசாரீற்றுச்சொல்லினைப்பிரித்து அதுவே என வேறொரு சீராகக் குற்றுசாமாடி வேறுபடுதல் கொள்க. எனப்படும் என்று சிறப்பித் துவதனான் இவை சிறப்புடையனென்பதூஉம், ஓசைச்சீர் இவைபோலச் சிற ப்பில் என்பதூஉம் உணர்த்திற்று. உண்ணரின்ருள் என காலசையாலும் வருமாலெனின், அவை பிளவுபட்டு நின்றலின் ஒரு சீரொணப்படாமையா ளும், அவை சீராகவருஞ்செய்யுளின்மையாலும், ‘வஞ்சியுள் ‘கேரியை மகளி நணங்குணக் கவரும்’ (பட்டினப்பாலை) என்ற ஆசிரியவடியினை காலசைச் சீர் காட்டவேண்டுவார் இருசீரடியாகவுரைப்பினும் அவற்றிற்குத் தூக்க

* ‘மற்றுச்சீரொன்றதென்னையெனின், பாணிபோன்று இயைம்படசிறற் றான்’ அது சீரொணத் தொழிந்பெயராம்; என்னை? சொர்ச்சீர்த்திறுதல் என் றதொழிந்படுத்தொதினையின்’ என்றார் பேராசிரியர்.

லோசையின்றாகலானும்; சீர்தம்முட்புணர்ந்திறுதலின்மையானும், சீர் அறுபது காட்டுகின்றவழி யாண்டும் நேர்பசை நிரைபசைகள் அலகுமையானும் தொல்காப்பியனார் கொள்ளார். உ-ம் 'சாத்தன், கொற்றமமா ஈரசைச்சீர்கொண்டன. கானப்பேர், சாய்க்கானம், தேமாங்காய் என் உண்ணாதன, தின்னாதன, தேமாங்கனி எனவும் இவை மூவசைகொண்பிறர் தொடர்புபடுத்தின செய்யுள் 'உலகமுவப்ப வல்னேர்பு' (திருமுற்றுப்படை) 'யாதானு நாடாமால்' எனவும் 'உசையில் புகழ்வயங்கு மீன்' (பட்டினப்பாலை) எனவும் ஈரசைச்சீரும் மூவசைச்சீரும் வந்தன.

கங. இயலசை மயக்க மியற்சீ ரேனை
யுரியசை மயக்க பாசிரிய வுரிச்சீர்.

இது முறையானே இயலசையும் உரியசையும் வேறு வேறு தம்மயங்கிவரும் ஈரசைச்சீர் உணர்த்திற்று.

இ-ள். இயலசை மயங்கினவற்றை இயற்சீரென்றும் உரியசை கினவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீரென்றும் கூறுக. எ-று.

மயக்கம் என்றது தம்மொடுதாமயங்குதலும் தம்மொடுபிறிதுமதலுமாம். உ-ம். நேர்நேர், நிரைநிரை எனத் தம்மொடுதாமயங்கின ; மீனையும் பிறித்து நேர்நிரை நிரைநேர் எனப் பிற்தொடுமயக்க இந்நா இயற்சீராயிற்று. இந்நான்கு வழியுமல்லது வேறுகூட்டமீன்மையும் ஈக. இவற்றைத் தேமா, புளிமா, பாதுரி, கணவீரிஎனவும், சருவீளம் எனவும் காட்டுப; பிறவாறுங்காட்டுப. நேர்புநேர்பு நிரைபுநிரைபு தம்மொடுதாமயங்கின. இரண்டினையும் பிறித்து நேர்பு நிரைபு, நேர்பு எனப் பிற்தொடுமயக்க இந்நான்கும் ஆசிரிய வுரிச்சீராயிற்று. னை வீடுபேறு, தடவுமருது, பாறுகுருகு, வாகுசோறு எனக்காட்டுப. யுள்—'அவளே, கேடில் விழுப்பொருடருமார் பாசிலே' (குறுந்தொகை என நான்கியற்சீரும் வந்தன. 'வெளிற்றுப் பனந்துணியின் வீற்று கிடப்ப' எனவும் 'நறவுண் மண்டை நுடக்கலி னிறவுக்கலித்து' (அக. எனவும் 'பூண்டுகிடந்து வளரும் பூங்கட் புதல்வன்' எனவும் 'வநிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தேர்ள்' (திருமுருகாற்றுப்படை) 'வந்தவற்றுள் வீற்றுவீற்றுஎனவும் இறவுக்கலித்துஎனவும் பூண்டு எனவும் வசிந்துவாங்குஎனவும் நான்காசிரியவுரிச்சீரும் வந்தன. பாலிற்கும்இயற்றலானும், இயல்புவசையான் ஒரோசொல்லாய்வருதரும்பான்மையாகலானும் இயற்சீரெனவும், ஆசிரியத்திற்கு உரிசை உரிச்சீரெனவும் ஆட்சியங்குணமுங்காரணமாகப் பெற்றபெயர்.

நசசுரூர்க்கீனியருரை.

(செய்-கக) எனவும் 'வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீர்' (செய்-கக) எனவும் பிஞ்சுண்டும் ஆள்ப. (காந)

முன்னிரை வரினும் மன்ன வாகும்.

ஐ இயலசையும் உரியசையும் மயங்கிக் சீராமாறு கூறுகின்றது.

'உரியசை மயக்க மாசிரிய வுரிச்சீர்' (செய்-கக) என்ற அதிகார வுரிச்சீர் முன்னர் நிரையசைவரினும் அவுரிச்சீர் மயக்கமாய வுரிச்சீராம். எ-று.

வ நேர்புநிரை, நிரைபுநிரை. உ-ம். நீடுகொடி நாணுத்தனை, உ-று கொடிஎனவரும். செய்யுள்—'ஒங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புஞாண்' (புறம்-100) 'நாணுத்தனை யாக வைகிமாண் வினைக்கு' 'களிற்றுக் பாருத கண்ணகன் பறந்தலை' (புறம்-கச) 'உவவுமதியுருவி னோங்குடை' (செய்-க) 'ஒங்குநிரை வியன்பரப்பின்' (மதுரைக்காஞ்சி) 'மீழ்ப் பாவலர்க்கு' 'களிற்றுநிணத் துகிலுடுத்த' 'பிணர்மோட்டுப் பரிர்' 'நிலவுமணல் வியன்கானல்' எனவும் ஆசிரியத்திலும் வஞ்சியி கன. 'தூங்குசிறை யன்னந் துயில்வதியுஞ் சோணாட்டு' எனவும் 'டி யாக வெழு துகோ' எனவும் வெண்பாவினுட் கட்டளையடியல்லவழி ன்மைவந்தன. கட்டளையடியன்மை இசையொடுசேர்த்தியுணர்க. இயலசையோடு மயங்கினமையிற் பாதிரி கணவிரிபோலக் கொ (கச)

கரு. நேரவ னிற்பி னியற்சீர்ப் பால.

ஐ-ஐ இயலசை உரியசை மயக்கத்துப் பிறப்பன இரண்டியற்சீருண று.

ஐ-ள். அவண் நேர்நிற்பின் இயற்சீர்ப்பால எ-து மணினற அதிகா ன் உரியசையிரண்டன்பின்னும் நேரசைவரின் அவையிரண்டும் இய லபாலவாம். * எ-று.

அவை நேர்புகேர், நிரைபுகேர்; உ-ம். சேற்றுக்கால், வேணுக்கோல், றுத்தாள், முழவுத்தோள் எனவரும்; நீத்துநீர், குளத்துநீர் எனவும் துபு, மேவுசீர், விறகுதீ, உருமுதீ எனவும் கண்டுகொள்க. இவையெல் லு பாதிரி கணவிரி என்னும் இயற்சீர்ப்பாற்படும். போதுபு, விறகு

"இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீர்ப்பின்வைத்ததென்னையெனின்;—இவையு றவபோல ஈண்டொருங்கியைதல் பெரும்பான்மையென்பதறிவித்த னவுணர்க" என்றார் பேராசிரியர்.

என்னுமிரண்டன்கட் குற்றுசரம் மேல்வரும் நெடிவோடிணந்து நிரை
பாதிரி கணவிரிபோல நிரையாமோவெனின்; ஆகா;— அக்குற்றுசரம்
நிரையுமாயேகின்று நேருநிரையு முதலாய் நிரையீருகிய சீர்தளை
டாங்குத் தட்கும்; செய்யுள்— ‘நீத்துநீர்ப் பரப்பி னிவந்துசென் மா
எனப் போதுபூவும், விற்சூழீயும் வந்தன்.

ககா. இயலசை யீற்றுமு னுரியசை வரினே
நிரையசை யியல் வாசு மென்ப.

இது மேனின்ற இயற்சீர்திகாரத்தான் ஈரசைச்சீருள் உரியசை
லசைமயக்கத்துள் ஒழிந்துகின்ற நான்கியற்சீரும் உணர்த்திற்று.

இ-ள். இயலசை.....வரினே எ-து இயலசையிரண்டன்பின்
உரியசையிரண்டும் ஒன்றிரண்டுசெய்து மயங்கி நான்காங்கால் அவ்
வரியசையும்; நிரை..... மென்ப எ-து இயலசைமயக்கமாகிய இயற்சீர்
னுள்நிரையீற்ற பாதிரியும் கணவிரியும்போல வருஞ் சீரொடு தட்கும்.

அவை நேர்நேர்பு, நேர்நிரைபு, நிரைநேர்பு, நிரைநிரைபு என
கால் நேர்முதலிரண்டும் பாதிரிபோலவும் நிரைமுதலிரண்டும் கணவிரி
லவும் கொள்க.

* இச்சூத்திரமும் தளைக்குமாறு கூறிற்றும். உ-ம். போரேறு
ஹை, பூமருது காருருமு, கடியாறு பெருநாணு, மழகளிறு நரை
எனவரும்.

ககா. அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

இ-ள். எழுத்த்திகாரத்து ‘நெட்டெழுத்தேழேயோரெழுத்தொரு
(மொழி-க0) என்றதொற் சொல்லாந்தன்மையெய்திய... அளபெடை
ஈரசைச்சீர்கூறிய அதிகாரத்தானும் இயற்சீராந் தன்மையெய்திற்று
னையே எழுத்துநிலைமைப்படுத்து அசைநிலையும்வேண்டலின். அள
.....முரித்தே எ-து அளபெடை மேற்கூறிய இயற்சீர்நிலைமை
தலையன்றி ஓரசையாய் நின்றலுமுரித்து. எ-று.

* “இச்சூத்திரமும் சீராமாதேயன்றிச் சீர்தளைக்குமாறுங் கூறிய
ற்று. இவற்றைப் போரேறு பூமருது கடியாறு மழகளிறு எனினும்
காது” என்றார் போரீசியரும்.

உம்மையாற் சீர்கிலையாதலேவலியுடைத்து. நிலையென்றதனால் எழு
நிலையும் நேர்ந்தார். அங்குணம் சீர்கிலை பெறுங்கால் முற்கூறிய ஈசைச்
சிறைநூள் ஆசிரியவுரிச்சீராலும், போதுபூலிறகுடி என்னுமிரண்டியற்
ஓழித்து ஒழிந்த நேர்நேர், நிரைநேர், நிரைநிரை, நேர்நிரை, நேர்
பு, நேர்நிரைபு, நிரைநேர்பு, நிரைநிரைபு என்னுமியற்சீர் எட்டுமாம்.
கணமாதல் ஒருமொழியகத்தேயுடைய என்பது. ஆஅ எனத்தேமா
பற்று. கடாஅ எனப் புளிமாவாயிற்று. யாஅது என ஈரெழுத்து ஞா
ஆயிற்று; என்னை? கடாஅ என்புழி அளபெடையதாகாரம் பிரித்துக்
கெடிலாயினாற்போல ஆகாரத்துப் பின்னின்ற அகரமுங் குற்றகரமுங்
வினையெனப் பட்டமையினென்பது. ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொ
ம். ஆஅழி என்பது மூவெழுத்துப் பாதிரி. வடாஅது என்பது மூவெ
ழுத்துக்கணவிரியாம். படாகையென நாவெழுத்துக்கணவிரியாம். ஆஅங்
கண ஈரெழுத்துப் போரேறும். ஆஅவது என மூவெழுத்துப் பூமருது
அர்த்து என்பது கடியாரும். பராஅயது என்பது மழகளிரும். இவை
சொல்லாகிநின்று எட்டியற்சீரானும் அளபெடுத்தன. 'தேஎந் தேரும்
ம் புறவிற், போஒரி துள்ளுஞ் சோஒரி நண்ணிக், குராஅம் பிணையல்
ராஅங் குஞ்சிக், குடாஅரிக் கோவல் ரடாஅரின் வைத்த, கானெறிச் செ
றனர் கெல்லோ, மேனெறிச் சென்று பொருள்படைப் போரே'—இத
ள் இயலசை மயங்கிய இயற்சீர் நான்கும் வந்தன. ஒழிந்த நான்கும் இவ
யுள் அடங்கும். இங்குணம் சீர்கிலையெய்திய வழக்கிற்கும் எட்டியுட்கும்
பாதுவாயது இயற்கையளபெடை என்றும், செய்யுட்குப்புலவர் ஓசைகரு
செய்துகொண்டது செயற்கையளபெடை என்றுங்கொள்க; இவ்விதி
டலையடிக்கென்றுணர்க. இவை சீர்கிலையடிக்காயிற் றனிநிலை, முதனிலை
மடநிலை, இறுதிநிலை எனக்கொள்வர். 'ஆஅ வளிய வலவன்*' எனவும்,
சார் சிதைய வழாஅ வெல்லாநின், சேஎயரி சிந்திய கண்' எனவுரிவை நேர்
மேரும் நிரைநேருமாக அலகிடுப. இனி ஓசையாங்காற் செயற்கையளபெ
சீர்கிலையாதல் செய்யுட்கேயுரியவாதல்போல, இயற்கையளபெடை அசை
பாதல் செய்யுட்கேயுரியவாதலும், புணர்ச்சிவகையான் எழுத்துப்பேரா
பெடைகள் அசைநிலையாதலும், பொருள் புலப்பாட்டிற்குப் புலவர்
பெட்ட செயற்கையளபெடையுட்கிலவும் அசைநிலையாதலுங்கொள்க. உ-ம்.

வா: * "ஆஅ வளிய வலவன்றன் பார்ப்பிடுவெ, இது நிரைகொண் டிரைப்
பு இரியுட், தேந் திரையலைப்பத் துஞ்சா சிறைவன்றேண், மேள வலைப்ப
கம்போ னறுதுகா, லோஒ வழக்குத் துயர்".

‘உப்போஒ வெனவுரைத்து மீள்வாள் *’ என்புழிப்பண்டமாற்றி
 வாகாரத்திற்குள்ள ஓரலகே பெறுதலின் ஓரசையாயிற்று. ‘
 ாறு’† என்பதும் அது. இவை இயற்கையள்பெடை யசைநிலை
 பலாஅக்கோட்டுத் தீங்கனிமேற் பாய்த் தகடுவன்’ என்புழிப் ‘பலாஅ
 புளிமாவாகாது ஓரசையாய்க் கோடு என்பதுங் கூட்டிக் கணவிரியாக
 பெறும். ‘குறியதன் முன்னரும்’ (எழுத்-உயர்மயங்-உச) என்னுஞ்
 ரத்தாற் பெற்ற அகரமும் அளபெடைபோல் அசைநிலையாயிற்று.
 பாஅய்ப்பாஅய்ப் பட்டன்று நீணிலா மென்றோள், கலம்போஒய்ப்பே
 செளவை செய’ எனப் போஒய்ப்போஒய் எனச் செய்கைக்குறிப்புப்
 டச் செய்யுள்செய்தவழியும் அசைநிலையாயிற்று. இவை ஓசை சிதை
 செய்யுளின்பஞ் சிதையுமென்று அலகிருக்கைக்கட் சிதைத்தார். இவை
 குபெறாவெனவே, கெடிலின் றன்மையேயாயிற்று. இதனானே கு
 போல் எழுத்தாந்தன்மையும்பெற்றும். இனி, வா அழ்க எனவும், து
 எனவும் மூவசைச்சீரானும் வருதல் உம்மையாற் சீர்நிலை யெய்து
 னாற் பெறுதும். அவை வெண்சீரும் வஞ்சிச்சீருமாம்.

கஅ. ஒற்றள பெடுப்பினு மாற்றென மொழிப.

இஃது ஒற்றளபெடையும் சீர்நிலையாதலேயன்றி அசைநிலையும்
 எய்தாததெய்துவித்தது.

இ-ள். ஒற்.....மொழிப எ-து ஒற்றளபெடுத்தாலும் உய
 டபோலச் சீர்நிலையெய்தலும் ஓரசையாய் நின்றலுமுரித்தது. எ.று

ஒற்றெனவே, ‘ங ரு ண ந ம ன வ ய ல ள வாய்தம்’ என ஆய்
 ராற்றுங் குறிநீழும் குறிவிணைக்கீழும் அளபெடுத்தல் பெறுதும்.
 கலம் எனவும், அரங்ங்கம் எனவும் வரும். ஏனையவற்றோடும்
 சீராமெனவே, ஈரசைச்சீரும் மூவசைச்சீருமாதல் பெறுதும். மே
 வகைச்சீர் கூறுதலின் இதனை ஈண்டுவைத்தார். ஓரசையாதல் சிறுப

* “ இடைநூடங்க வீரங்கோதை பின்ருழ வாட்கண், புடை
 போழ்வாய் - திறந்து—கடைக்கடையி, னுப்போஒ விவனவுரைத்து
 ளொளிமுறுவற், கொப்போநீர் வேலி யுலகு ”.

† “ பல்லுக்குத் தோற்ற பனி ரு ல்லை பைங்கிளிகள், சொல்
 தோற்றின்னந் தூற்றினவா—ஒனல்லுககு, தூரோஒநூ ரென்பா
 க்கடைக்கு மென்றுலைக்கு, மாரோமா லன்றளந்த மண் ” ‘ தோற்ற
 எனவும் பாடம். இவை யாப்பநுங்கலவ்ருந்தீமேங்கோள்.

ண்ண தண்ணெணைக கணமகட்கட்கம் என்புழிக்கண்ணென்பது
 யெய்தித் தேமாவாயிற்று. தண்ணெணை என்றவழித் தட்பத்திற்
 ிகூறுதற்காக இயற்சீர்க்கண்ணகரவொற்றினை மிகக்கொடுத்து அள
 ிதுசெய்யுள்செய்தான். அது, மாசெல்கரம் என்னும் வஞ்சீச்சீரா
 ி ஆகற்க: பாசிரி என முன்னின்ற இயற்சீரேயாக என வழுவமைத்த
 இதுவும் ஓரசை சிதையாதுநிற்கவும் அலகுபெருதெனவே எழுத்
 ின்மை எய்திற்று. இது வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் உறுப்பாய் நின்
 அளபெழுதலும், தோற்றிக்கொண்டன அளபெழுதலுமாம். சுள்ள
 ிறது, புள்ளென்றது, நள்ளென்றது, கிண்ணென்றது—இவை
 சிற்குஞ் செய்யுட்குமுரிய. தோற்றினது—கண்ணெணை முற்காட்டி
 இருவகை யுகரமீராய்க் கொங்கு, குரங்கு, மின்னனு, எண்ணு
 ின் உயிரளபெடையின் வருமெழுத்தோடுகூடிப் பேரேறு, கடியாடு
 ிற்குமாறுபோலாது வண்டு வரகு என்னும் உரியசைப்பாற்படுதலி
 ிளபெடையின் வேராக வேதினார். இருவகையுகரத்தோ டியையாத
 க் 'கண்ணெண்ணெணை' 'கண்ணெறன்னுங் கல்லதரத்தம்' எனத் தே
 ியாக அலகுபெற்றன. இனி, 'நீட்டம் வேண்டின்' (எழுத்-நூன்-சு) என
 ி குத்திரத்துட்காட்டிய 'செய்யுட்க னோசை' * என்னும் யாபுராணக்
 ிரத்துள் 'மைதீரொற்று' என்றதனானே, சீர்வகை யடியோசைகெடின்
 ிறில்லாத சொல்லிற்கோசை அவ்வொற்றை உண்டாக்கியுநிற்குமென்
 ி, 'குன்றுமேலொற்றளபுங்கொள்' என்றதனானே அவ்வொற்றினும்
 ிச நிறையாலிடின அங்கனம் வருவித்த ஒற்றை அளபெடுத்தாங்கொள்க
 ின்றுங் கூறியவிதியுங்கொள்க. "அம்பொரைந்.....னன்"†இதனுள்
 ிவகரவொற்றில்வழி ஓசை அவ்வொற்றையுண்டாக்கிற்று. அஃது அள
 ித்தது வந்துழிக்காண்க. (கௌ)

120. இயற்சீ ரிறுதிமு னேரவ ணிற்சி
 னுரிச்சீர் வெண்பா வாகு மென்ப.

“செய்யுட்க னோசை சிதையுங்கா லீரளபு, மையப்பா டின்றி யுணை
 -மைதீரொற், நின்றியுஞ் செய்யுட் கெடினொற்றை யுண்டாக்கு, குன்
 ிலொற்றளபுங் கொள்”

† “அம்பொ ரைந்து டைய்ய காம னைய்ய னென்ன வந்தண, னம்பு
 ில்லர் ஈன்கு ஈன்கு நீர ராயினுக், தங்கு ரவ்வர் தாங்கொ ட்ப்பி னெஞ்சு
 ிந்து தாழ்வர்தாம், பொங்க ரவ்வ வல்கு வரெ னப்பு கன்று சொல்லி
 ன்.” (சிந்தாமணி-காமதீ-10). 'தங்கு ரவ்வர்' 'பொங்க ரவ்வ' என
 ிறுமிருத்தே இச்சங்கத்துள்ள பழைய சிந்தாமணிப் பிரதியொன்றிற்
 னாப்பட்டது.

இது முறையானே மூவசைச்சீருணர்த்துதொடங்கி, வெண்பாவுரிச்சீர் உணர்த்துகின்றார்.

இ-ள். அவண் இயற்சீரிறுதிமுன் நேர்நிற்பின் எ-து அவ்வகூறிய இயலசையானாகிய இயற்சீரிறுதிக்கண் நேரசைவந்துநிற்பின்பாவுரிச்சீராகுமென்ப எ-து அந்நான்கும் வெண்பாவுரிச்சீராமென்வர் புலவர். எ-று.

அவை.—கேர்கேர்கேர், நிரைநிரைகேர், நேர்நிரைகேர், நிரைஎனவரும். இவற்றை மாசெல்வாய், புலவருவாய், மாவருவாய், மவாய் எனவும்: தேமாங்காய், கருவிளங்காய், கூவிளங்காய், புளிஎனவுங்காட்டுக. செய்யுள்.—“காமன்கா னென்று கருவூரார் பாபதாமத்தாழ் கோதை வருவானை—யாமு, மிருகுடங்கை யானெதுரே தொழக்கண், டொருகுடங்கை யாயின கண்” என நான்கு வெண்காண்க. இஃது ஆட்சியுங் குணமுங் காரணமாகப் பெற்றபெயர், வெவிற்கும் அதன் பகுதியாகிய கலிப்பாவிற் கு முரிமையின். இனிப்பவாக இயற்சீரென்றால் இயலசைமயக்கமாகிய இயற்சீர் நான்கினையுபதுவாக உரிச்சீரென்றால் உரியசைமயக்கமாகிய உரிச்சீர் நான்கிள்கோடல்வேண்டினார் இத்தோல்காப்பியனாரென்பது, இக்குத்திரத் ‘வெண்பாவுரிச்சீர் ராகிரியவுரிச்சீர், ரின்பா நேரடிக்கென்பத (செய்-2௩) பெறுதும்; இதனான் ஆட்சியும் பெற்றும். இதுவுங்கயடிக்குஞ்சீர்வகையடிக்குமுரித்து.

20. வஞ்சிச்சீரென வகைபெற்றனவே
வெண்சீரல்லா மூவசையான.

இஃது ஒழிந்த மூவசைச்சீர் கூறுகின்றது.

இ-ள். வஞ்சிச்சீரென்று கூறுபடுக்கப்பட்டன, மேற்கூறியவெல்லா மூவசைச்சீரெல்லாம். எ-று.

அவை வருமாறு;—கேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு என நான்கினையுத்தி, ஒருகால் கேர்முன்னாகவும், ஒருகால் நிரைமுன்னாகவும், ஒருகால்

*இதனுட் காமன்காண் எனவும், கருவூரார் எனவும், இரகுட எனவும், யானெதுரே எனவும் நான்குவெண்சீரும் வந்தன என்றார் (சீரியர்).

னாவும், ஒருகால் நிரைபுமுன்னாகவும் எடுத்து நேரீருக முடிக்கப்
 ரும்; அவ்வாறெடுத்து நிரையீருக முடிக்கப் பதினாரும்; அவ்வாறெ
 நேரீருக முடிக்கப் பதினாரும்; அவ்வாறெடுத்து நிரையீருக முடிக்
 ினாரும்: ஆகவே, அறுபத்துநான்காயிற்று. அவ்வாறெடுத்து நான்கு
 மக்கு நடுவு நேரும் நிரையும் நேர்பும் நிரைபுமாக திற்குமாரும் உண

அவை;—

- க நேர்நேர்நேர்
- உ நேர்நிரைநேர்
- ஊ நேர்நேர்புநேர்
- ச நேர்நிரைபுநேர்
- டு நிரைநேர்நேர்
- சு நிரைநிரைநேர்
- எ நிரைநேர்புநேர்
- அ நிரைநிரைபுநேர்
- கூ நேர்புநேர்நேர்
- க௦ நேர்புநிரைநேர்
- கக நேர்புநேர்புநேர்
- கஉ நேர்புநிரைபுநேர்
- கஊ நிரைபுநேர்நேர்
- கச நிரைபுநிரைநேர்
- கடு நிரைபுநேர்புநேர்
- கசு நிரைபுநிரைபுநேர்

உதாரணம்.

- மாசேர்வாய்
- மாவருவாய்
- மாபோகுவாய்
- மாவழங்குவாய்
- புலிசேர்வாய்
- புலிவருவாய்
- புல்போகுவாய்
- புலிவழங்குவாய்
- பாம்புசேர்வாய்
- பாம்புவருவாய்
- பாம்புபோகுவாய்
- பாம்புவழங்குவாய்
- களிறுகேவாய்
- களிறுவருவாய்
- களிறுபோகுவாய்
- களிறுவழங்குவாய்

எனவும் நேரீற்று மூவசைச்சீர் பதினாரும் வந்தன. வெண்
 சீரென மேற்காட்டிய நான்கு மொழித்தொழிந்த
 பன்னிரண்டும் வஞ்சியுரிச்சீர்.

- கஎ நேர்நேர்நிரை
- கஅ நேர்நிரைநிரை
- ககூ நேர்நேர்புநிரை
- உ௦ நேர்நிரைபுநிரை
- உக நிரைநேர்நிரை
- உஉ நிரைநிரைநிரை
- உஊ நிரைநேர்புநிரை
- உச நிரைநிரைபுநிரை

- மாசேர்சுரம்
- மாவருசுரம்
- மாபோகசுரம்
- மாவழங்கசுரம்
- புலிசேர்சுரம்
- புலிவருசுரம்
- புல்போகசுரம்
- புலிவழங்கசுரம்

- உடு நேர்புநேர்நிரை
- உசு நேர்புநிரைநிரை
- உஎ நேர்புநேர்புநிரை
- உஅ நேர்புநிரைபுநிரை
- உக நிரைபுநேர்நிரை
- உ௦ நிரைபுநிரைநிரை
- உக நிரைபுநேர்புநிரை
- உஉ நிரைபுநிரைபுநிரை

- பாம்புசேர்சுரம்
- பாம்புவருசுரம்
- பாம்புபோகுசுரம்
- பாம்புவழங்குசுரம்
- களிறுசேர்சுரம்
- களிறுவருசுரம்
- களிறுபோகுசுரம்
- களிறுவழங்குசுரம்

எனவும் நிரையீற்று மூவசைச்சீர் பதினொறும் வந்தன.

- உந நோநோநோபு
- உச நேர்நிரைநேர்பு
- உடு நேர்நேர்புநேர்பு
- உசு நேர்நிரைபுநேர்பு
- உஎ நிரைநேர்நேர்பு
- உஅ நிரைநிரைநேர்பு
- உக நிரைநேர்புநேர்பு
- உ௦ நிரைநிரைபுநேர்பு
- உக நேர்புநேர்நேர்பு
- உஉ நேர்புநிரைநேர்பு
- உந நேர்புநேர்புநேர்பு
- உச நேர்புநிரைபுநேர்பு
- உடு நிரைபுநேர்நேர்பு
- உசு நிரைபுநிரைநேர்பு
- உஎ நிரைபுநேர்புநேர்பு
- உஅ நிரைபுநிரைபுநேர்பு

- மாசேர்காடு
- மாவருகாடு
- மாபோகுகாடு
- மாவழங்குகாடு
- புலிசேர்காடு
- புலிவருகாடு
- புலிபோகுகாடு
- புலிவழங்குகாடு
- பாம்புசேர்காடு
- பாம்புவருகாடு
- பாம்புபோகுகாடு
- பாம்புவழங்குகாடு
- களிறுசேர்காடு
- களிறுவருகாடு
- களிறுபோகுகாடு
- களிறுவழங்குகாடு

எனவும் நேர்பீற்று மூவசைச்சீர் பதினொறும் வந்தன.

- உக நேர்நேர்நிரைபு
- உ௦ நேர்நிரைநிரைபு
- உக நேர்நேர்புநிரைபு
- உஉ நேர்நிரைபுநிரைபு
- உந நிரைநேர்நிரைபு
- உச நிரைநிரைநிரைபு
- உடு நிரைநேர்புநிரைபு
- உசு நிரைநிரைபுநிரைபு

- மாசேர்கடறு
- மாவருகடறு
- மாபோகுகடறு
- மாவழங்குகடறு
- புலிசேர்கடறு
- புலிவருகடறு
- புலிபோகுகடறு
- புலிவழங்குகடறு

நேர்புநேர்நிரைபு	பாம்புசேர்கடறு
நேர்புநிரைநிரைபு	பாம்புவருகடறு
நேர்புநேர்புநிரைபு	பாம்புபோகுகடறு
நேர்புநிரைபுநிரைபு	பாம்புவழங்குகடறு
நிரைபுநேர்நிரைபு	களிறுகேர்கடறு
நிரைபுநிரைநிரைபு	களிறுவருகடறு
நிரைபுநேர்புநிரைபு	களிறுபோகுகடறு
நிரைபுநிரைபுநிரைபு	களிறுவழங்குகடறு

எனவும் நிரைநீற்று மூவசைச்சீர் பதினொறும் வந்தன.

இவை அறுபத்துநான்கினும், *நான்குநீக்கி, ஒழிந்த அறுபதும் வஞ்சி
சீராம். செய்யுள்:—

‘மேற்கோட்டுநீர் கீழ்ப்பாந்துதன்
விழுக்கோட்டுமெய் வியல்வீசம்புதேயந்
தோங்குமுன்னர்க் காம்புகிழியப்
பாய்ந்துசென்றுசென் றுங்குநவிபுகின்
றெதிர்த்துமீண்டாக் கதிர்த்துக்கரைகொன்
றலங்குகோட்டுமுத் திலங்குநிலவுச்செய்
தூர்திரைக் காவிரி பரக்குத் தண்டலை
மூதூ ரோனே பேரிசை வளவன்
சுரம்படர்ந்து வருந்துவ தெவனே
நிரம்பா வாழ்க்கைப் பாணர் கடும்பே’

இதனுள் நேரீற்று மூவசைச்சீர் பதினொறுள் வெண்சீர் நான்குமொழி
ஒழிந்த பன்னிரண்டு வஞ்சியுரிச்சீரும் முறையானே வந்தன.

‘தண்டண்டலைத் தாதுறைத்தலின்
வண்டோட்டுவயல் வாய்புகைபுகரந்
தயலாலையி னறைக்கடிகையின்
வழிபோகுவா மறித்துருபுகிசர்ந்
தோங்குசென்னிலை வாங்குகதிர்தரீஇப்
போதுதூங்குகிலை மீதுபுகுந்துபுகுந்

வெண்சீரென மேற்காட்டிய நான்கும்.

இது முதலாகவரும் நான்குசெய்யுளும் வஞ்சிச்சீர் அறுபதும் வந்த
புப் பேராசிரியர் கூறியவை.

தொல்காப்பியம் செய்யுளியல்

தொடுங்குசெய்தொழில் வழங்குகிளிக்குழாந்
 திருந்துகோட்டுமிசைக் குரங்குவிருந்துகொளு
 நன்னர் நன்னாட் டென்றா குங்கொல்
 பொன்னிநன் னாட்டுப் பொருந் நெங்கோன்
 ருடோய் தட்க்கை மல்லவ*
 னாடுகெழு திருவிற் பீடுகெழு வேந்தே

இதனுள் நிரையீற்று வஞ்சிச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

‘வான்பெய்யாது தீம்பெயல்பெய்து
 மாலியாறுபேர்ந்து கால்சுரந்துபாய்ந்து
 சுரைபொய்யாது நிரைவளஞ்சான்று
 வரையாதுதந்து பலாப்பழுத்துவீழ்ந்து
 பாம்புகொள்ளாது வீங்குகடர்நீண்டு
 வித்துநாறுவாய்த்து முத்துக்கரும்புபூத்து
 வரம்புகொள்ளாது நிரம்புபெருங்கூட்டு
 விசும்புநீங்குமஞ்சு துயின்றபெயர்ந்துபேர்ந்து
 வாழை யோங்கிய கோழிலைப் பாக்குந்
 தண்டா யாணர்த் தென்ப வென்றும்
 படுவது கூட்டுண்டு கடவது நோக்கிக்
 குடிபுறந் தருடம் வேந்த
 நெடுநிலைத் தண்குடை நிழற்று நாடே’

இதனுள் நேர்பீருகிய வஞ்சிச்சீர் பதினாறும் முறையானே வந்தன.

‘சீற்றம்மிகுபு செல்சினஞ்சிறந்து
 கூற்றொத்துவிரைபு கோள்குறித்துமுயன்று
 புலிப்போத்துலவும் பொலங்கொடியெடுத்துப்
 புகலேற்றுமலைந்து பகையரசுதொலைத்து
 வேம்புமீசுணிபு போந்துபடத்தொடுத்து
 வீற்றுவீற்றுப்புனைந்து வேற்றுச்சுரும்புகிளர்பு
 களிறுகால்கிளர்ந்து குளிறுகுரல்படைத்துச்
 சொரிந்துதுங்குகடாத்து விரைந்துமலைந்துதொலைத்து
 மணங்கம ழாரமொடு தயங்கச் சூடிய
 வென்வேற் சென்னி பொன்னியற் புனைகழல்

* ‘வல்லமன்’ எனவும் பிரதிபேதம்.

பாடுபெறு பாணினும் பலவே
பாடா தோடிய நாடுகெழு வேந்தே

இதனுள் சிரையீற்று வஞ்சிச்சீர் பதினாறும் முன்றையானே வந்தன. (1)

௨௧. தன்பா வல்லுழிந் தானடை வின்றே.

இஃது அவற்றைப் பாவிற்குரிமை கூறுகின்றது.

இ-ள். இவ்வறுபது வஞ்சிச்சீரும் தன் தன் பாவல்லா ஆசிரியம், வெ
, கலியுள் வாரா எ-று. எனவே, சிறுபான்மையான் ஆவன மேற்கூறு
உதாரணம் முற்காட்டியவற்றுட் காண்க. இதன்பயன் ஆசிரியவரிச்
தூக்கலோசையை ஆக்குமாறுபோல, இஃது அகவலோசையை ஆக்கா
ன்பதாம். (௨௧)

௨௨. வஞ்சி பாருங்கி வெஞ்சிய வரிபா.

இது மற்றைச்சீர்கள் வஞ்சியுண் மயங்குமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். கட்டளையல்லா வஞ்சிப்பால்ன்கண் ஈரவைச்சீர்பதினாறும் சூவ
ச்சீர் அறுபத்துநான்கும் உரிய. எ-று.

எனவே, கட்டளையீற் கூறுவாராயிற்று. 'வையயில்புகழ் வயங்குவெண்
' (பட்டினப்பாலை) எனத் தன்முன்னர்த் தான்வந்தும், 'தினை திரிந்து
ர்கேகினும்' (௨௩) என இயற்சீர் சிற்பத் தன்சீர்வந்தும், 'தற்பாடிய
புணவின்' (௨௪) எனத் தன்முன்னர் வெண்சீர்வந்தும், 'புட்டேம்பப்
ரிமாறி' (௨௫) என இரண்டு வெண்சீர்வந்தும், 'புள்ளுத்தயின்னு புலம்
பாந்து' என ஆசிரியவரிச்சீர் வந்தும் தூக்கலோசை பிறக்கும் என்று
(௨௨)

௨௩. வெண்பா வரிச்சி ராசிரிய வரிச்சி

ரின்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை யிலவே.

இது கட்டளை ஆசிரியத்திற்கு அடிபுறழ்ப்படாத சீர் இவை யென்கின்

இ-ள். வெண்சீரும் ஆசிரியவரிச்சீரும் கட்டளை ஆசிரியப்பாவில் வரும்
டிக்குப் பொருத்தத்தின்றலின் று. எ-று.

எனவே, நீடுகொடி, உரையுலிஎன முன்னினையீற்றலிரண்டும் உறழும்
கு நன்கெச்சொன்க. கட்டளையடி யீடுகனம் ஒருமெனவே, சீர்வகை

யடிக்கு வெண்சீரும் ஆசிரியவரிச்சீரும் பொருந்தவரும் என்றுணர்க, ண்சீர்வந்தன மேற்கூறுப * . 'வண்புகழ் சிறைந்து வசிந்துவாங்கு முருகாற்றுப்படை) என ஆசிரியவரிச்சீர் பொருந்தவந்தது.

௨௪. கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் பாடாஅ.

இது கட்டளைக்கலிக்கட் சீர்மயங்குமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். : கலித்தளையாயை கலிப்பாவில்வரும் நேரடியிடத்து முன்னிரையீற்ற விரண்டுசீர் வருதலும் நீக்கப்படா. எ-று.

† உம்மை இறந்ததுதழீஇயிற்று. 'ஐங்குதிரை யடுக்கம்பாடு செகுக்குத் துறைவகேள்' 'விளங்குமணிப் பசும்பொன்னின் வியல விளையாடி' எனவரும். ‡ இவ்வாறுகூறவே, சீர்வகைக் கலியடிக்கு யொழிந்த ஆசிரியவரிச்சீர்களும் எண்சீர்களும் வேண்டியவாறு மாயிற்று.

௨௫. கலித்தளை யடிவயி னேரீற் றியற்சீர்

நிலைக்குரித் தனறே தெரியு மோர்க்கே.

இதுவும் கட்டளையடிக்கோர் சீர்வரையறை கூறுகின்றது.

இ-ள். : கலித்தளையாயை கலிப்பாவில்வரும் நேரடியிடத்து புளிமா என்னும் நேரீற்றியற்சீரிரண்டும் அற்றற்குரித்தன்று, துள் யைத் தெரிவோர்க்கு. எ-று.

இங்ஙனம் வரைந்தோதவே, சீர்வகையடிக்கண் இவ்விரண் வருதல் பெறுதாம். உ-ம். "ஐயிரு தலையி னரக்கர் கோமான்" எனவே, நேரீற்றியற்சீர் ஒழிந்த எட்டியற்சீரும் கலிக்குவருதலும் ற்கும் வெண்பாவிற்கும் ஒழிந்த பத்தியற்சீரும் வருதலும் பெற்

௨௬. வஞ்சி மருங்கினு மிறுதி நிலலா.

* "இன்சீ ரியைய வருவ தாயின்" (௩௦) என்னுஞ் சூ காண்க.

† ஆசிரியத்திற் கடியப்படாவா, தலையன்றி நண்டுக்கடி, என்றவாரும்.

‡ 'இவ்வாறு கூறவே' என்பது இங்ஙனம் வரையறையுட் டளையடியெனவே என்றதாம்.

இது கட்டளையல்லா வஞ்சிப்பாவில் வரப்பெறியுயற்சீர்கூறுகின்றது; சித்தனாமருங்கினும் என்னுது வஞ்சிமருங்கினும் என வானா கூறின யின் கட்டளையன்மை பெறுதும் : தனோ த்தற்றெழுழில் கட்டளையடிக்கண் டாகலின்.

இ-ள். வஞ்சிப்பாவிடத்தும் அரைச்சீர் இரண்டும் இறுத்தலோடுகல்லா டற்சீர்க்கண். எ-று.

என்றது மற்றைப்பாக்களோப்போல் சீரியைந்திறுதன் மாத்திரையன் றி கற்சீர்தோறும் தம்முள் வேறுபாடுதோன்றத் தூக்கப்படும் ழுரை வஞ்சி ;வேண்டுதலின் அவ்வோசைபடப் பெரும்பான்மை கில்லா தேமா, புளி என்னும் இரண்டும் எ-று : என்னே? முதற்சீர் வருஞ்சீரோடு தொட ங்கால் இறுதற்றெழுழில் பெறுவது சின்ற சீராகலின் ; எனவே, கலிந்து :றியவிடத்துச் சிறுபான்மை தூக்கப்படுமோசைபடவும் சிற்கும் என்று ார்க. உம்மை இறந்தது தழீயுயிற்று. உ-ம். “கொற்றக் கொடியுயரிய” களிறுக் கதவெறிந் தனவே” என நேர் ற்றியற்சீர் முதற்கட் டீங்காவாயின. அகல்வயன் மலைவேலி, நிலவுமணல் வியன்கானல்” (புறம்-கஎ) எனவாம் மேதக மிகப்பொலிந்த, லோங்குநிலை வயக்களிறு” (மதுரைக்காஞ்சி) னவும் ஒழிந்த இயற்சீர் முதற்கட் டீங்கின. இவை கட்டளையன்மையுண க. “புன்காற் புணர்மருதின” “தேன்றட் டங்கரும்பின்” என * கலிந்து ற்றியவழித் தூக்கின.

இனி “மண்டிணிந்த கல்லு, நிலனேந்திய லிசும்பும், லிசும்புதைவரும் புளியும், வளித்தலைஇய தீயுந், தீமுரணிய நீரும்” (புறம்-2) என ஈற்றுக்கண் டருதல் பெரும்பான்மையாதலின். † இது தி கில்லா எனப் பொருள் கூறலா ளுமை யுணர்க. ‘மருங்கு’ என்றதனான் நேர்கிலைவஞ்சிக்கே இவ்வரையறை: யுயனிலை வஞ்சிக்கு இன்றென உணர்க. (உக)

உஎ இசைநிலை நிறைய நிற்குவ வாயி
எசைநிலை வரையார் சீர்கிலை பெறலே.

* இந்நலிந்துகாட்டிய இயற்சீர்கள் அனபெடுத்துக்கூறப்படுவன என்று றுக்கொண்டு அனபெடை வெண்சீர் என்பர் பேராசிரியர்.

† “வஞ்சிப்பாவினுள் அடியற்றினில்லாது நேர் ற்றியற்சீர் என்றவாய்; எனவே, அடிமுதற்கண் டற்கப்பெறும் என்றவாரும்” என்பது உரையாசி ியருரை.

இது நான்கசையுஞ் சீராம்இடனும் உடைய என்கின்றது.

இ-ள். இசை கிலை.....வாயின் எ-து ஓசைகிலைமையாற் சி
மைப்பட கிறைந்து நிற்குமாயின். அசை.....பெறல் எ-து அசைந்
ப்பட்ட சொற்களை யெல்லாம் சீர்கிலை பெறுதற்கு வரையார். எ-று.

உ-ம். 'கழறொழா மன்னவர்தங் கை' * 'புனனூடன் பேரே
"எய்போற் கிடந்தானென் னேறு" (வெண்பாமாலை-வாகை-உஉ) 'நா
யட்ட... களத்து" (களவழி-உரு, உவ, உக) என நேரையும், கி
யும், நேர்பசையும், கிரைபசையும் ஆயிற்று. இவை ஒரோவோரோ
காட்டி ந்றேனும் ஒழிந்த அசைகட்குங் கூறிக்கொள்க. இங்கனம் கூ
'வெண்பாட் உற்றடி முச்சீர்த் தாகும்' (செய்-எஉ) என்றலிதி நுமாற்

உ-அ இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றினர் கொவலே
தலைவகை சிசையாக் தன்மை யான.

இஃது எய்தியது ஒருமருங்குமறுத்தது; இயலசையிரண்டுஞ்
யெய்தியுந் தலைபடா என்றலின். உரியசைதட்கும் என்றலின் எ
ய்துவித்தது உமாம்.

இ-ள். இயற்.....படித்து எ-து முன்னர்க் கூறிய உரியசை
யும் இயற்சீர்க்கண்ணேகூறுபடித்து. தலைவகை.....யான எ-து
யற்சீர்க்குக் கூறுந்தலைவகை கெடாத தன்மைக்கண்ணே: இயற்றி
ளல் எ-து அவற்றையும் இயற்றிக் கொள்க. எ-று.

* அவிழ்ந்த துணியசைக்கு மம்பலமுஞ் சீக்கு
மகிழ்ந்திடுவார் முன்ன மலருங்—கவிழ்ந்து
கிழறுழா யானை நெடுமான்நேர்க் கிள்ளி
கழறொழா மன்னவர்தங் கை" (பொய்கையார்வாகீது: யாப்பநு
வருத்திமேற்கோள்-155)

† பொன்னூ மார்பிற் புணைகழற்காற் கிள்ளிபே
ருன்னேனென் னாமுலக்கை பற்றினேற்—கண்ணே
மனனூடு வாயெல்லா மல்குநீர்க் கோழிப்
புனனூடன் பேரே வரும். (யாப்பநுங்கலவருத்திமேற்கோள்
'அத்தான் நென்ப வெண்பா யாப்பே' என்புழி உரையாசிரியரும் இ
யுளை எடுத்தோதினார்.

தேசீற்றியற்சீர் அநிகாரத்தாற் நேமாபுளிமாப்போலத் தட்டல் கொ
தளைவகை சிதையா என்றது எய்தியுந் தளையா என்று கொள்க. 'முலை
க்கிற் றென்று முனிவான்' * 'வெய்த்சோர் நிறைநீதுக் கணம்புகல்'
இரண்டசைச்சீரும் இயற்சீர் வெண்டளையாகத் தட்டன. 'தளைவகை
தயாத் தன்மையான்' என இடம் நயமித்தது, சீர்வகையான் அசைச் சீரோ
வறுகின்ற அடியறழ்ந்து எழுபது எனப்பட்ட தளைவகை நோக்குங்
வெறெண்ணுந்தொகைபெருது இயற்சீர்க்கண் அடங்கும் என்றற்கு;
வே, கட்டளையடிக்கே இவ்வரையறை: அல்லுழி வரையறையின்மையிற்
கொள்ளப்படாதென்றுணர்க. 'இக்காலநீதார் சீர்வகையடிக்குந் தளை
நான்வர். "இடைமண்டிச் செல்வதனைக் கண்டு, பெடைஞெண்டு" † என்
பூழிக் கண்டு என்பதனை இயற்சீர்வெண்டளை யென்பர். இனிக்'கலித்தளை
வயின்' (செய்-௨௫) என்றதன்பின் இச்சூத்திரங்கூறுதலின், இவையுங்
பிக்கு விலக்குண்டு ஆசிரியத்திற்கும் வெண்பாலிற்கும் உரிய வாயின; என
பு, ஆசிரியத்திற்கு இயல்சைமயங்கிய இயற்சீர்நான்கும் உரியசைமயங்
பு இயற்சீர்ஆறும் ஆக இயற்சீர்பத்தும், முன்னிரை யீற்ற ஆசிரியவரிச்
சீரண்டும் ஈண்டிக்கூறிய அசைச்சீரிரண்டும் ஆகப்பதினான்கும் அடியுறமு
யிற்று. வெண்பாலிற்கு இருவகை இயற்சீர்பத்தும் வெண்சீர் நான்கும்
சைச்சீர் இரண்டும் எனப் பதினாறு சீரும் அடியுறமுமாயிற்று. கவிக்கு
நீற்றியற்சீர் ஒழிந்த இயற்சீர் எட்டும் வெண்சீர் நான்கும் ஆசிரியவரிச்
சீரண்டும் எனப்பதினான்கும் அடியுறமுமாயிற்று. பூனி நாற்பத்தாகான்
ந் உண்மைவகையால் இயற்சீர்பத்தும் ஆசிரியவரிச்சீர் இரண்டும் வெண்
நான்கும் அசைச்சீர்இரண்டும் எனப்பதினெட்டாயிற்று. இவற்றன்
நகிலைமைப்படுவனபட்டு முப்பத்தொன்றாமாறு 'சீர்நிலைதானே' (செய்-
௧) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் கூறுதும். (௨௮)

மலைவிலங்கு நீள்புருவஞ் சென்றெருசிய கோக்கி
முலைவிலங்கிற் றென்று முனிவான்—மலைவிலங்கு
தார்மலை மார்ப தனிமை பொறுக்குமோ
கார்மலை கண்கூடியு் போழ்து. (யாப்பநூல்கலவநுத்தி மேற்கோள்-
௧௭, ௩௭)

† தடமண்டு தாமரையின் ருதா டலவ
னிடைமண்டிச் செல்வதனைக் கண்டு—பெடைஞெண்டு
பூழிக் கதவடைக்கும் புத்தாரே பொய்கடிந்
தாழி! நடாயினு னார். (ஷெ-௬௬)

௨-௯ வெண்சீர் நற்றசை நிராயசையியற்றே.

இது வெண்சீராற் கவித்தளையாமாறுணர்த்திற்று. கவிக்கு வீரோற்றியற்சீரிகாரம் பற்றி இயற்சீர் கூறியதல்லது கலியுகிகாரம் சாமையுணர்க.

இ-ள். வெண்சீர் நற்றசை எ-து வெண்சீர்கள் பலதொடர்ந்து யடியுள் சின்றவழி அவ்வெண்சீர்களுள் ஈற்றுசின்ற சீரின் முதல்வந் தசை: நிராயசையியற்று எ-து மற்றை நிராமுதல் வெண்சீர் வந்து கல யாயவாறுபோலக் கவித்தளையாம். எ-று.

என்றது, வெண்சீர்ப்பின்னர் நிராவந்து தட்டலே சிறந்தது. அதுவுமன்றி வெண்சீர் நான்கும் ஒன்றினும் அது வெள்ளோசை தருதலிற் கட்டளையாகாமெருதி முன்னர் மூன்றுசீரும் பகைத்தே வேண்டும் என்றும், அவைதம்முட்பகைத்தலிற் பின்வருஞ் சீர் ஒரே பகைத்த தன்மையேயாய்த் துள்ளலோசையே சிகழ்த்துமென்றுங்க வெண்சீர் என்றது ஆற்றிணையிற்பெயராதலிற் பன்மைப்பாற் பட வெண்சீர்களுள் என எழுணுருபு தொக்கது. ஈறுஎன்றது இறுதி ஈற்றசையென்றது இறுதிச்சீரினுடைய அசையென்றவாறு. உ-ம். “குமளவன்றி யழலன்னை வெம்மையால்” (பாலைக்கல்-௬) என இவ்வெ கள் பகைத்து வந்து ஈற்றுச்சீரின் முதற்கணின்ற கோசை நிராயசை த்துள்ளலோசைகோடலிற் கவித்தளையாயிற்று. இது கட்டளைக்கே பது ‘தளையகை சிதையாத் தன்மையான’ (செய்-௨௮) எனநின்ற ரத்தாற் கொள்க. “அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும் க்கல்-௧0) என்புழி வெண்சீரிறுதி நிராமுதலியற்சீர் தட்டலிற் றுசை சிறவாதாயிற்று, ‘பண்டரங்க மாடுங்காற் பணையெழி லணைமெ (கவித்தொகை-கடவுள் வாழ்த்து) போன்று.

௩0 இன்சீ ரிரையய வருகுவ தாயின்

வெண்சீர் வநாயா ராசிரிய வடிக்கே.

இது கட்டளை யல்லுழி வெண்சீர் மயங்குமாறு உணர்த்திற்று

இ-ள். இனிய ஓசை பொருந்த வரும் ஆசிரிய வடிக்கண் வெ வரப்பெறும். எ-று.

உ-ம். “இரிழ்கடல் வளைஇய வீண்டகன் கிடக்கைத், தமிழ், ங்கிய தலையாலங் காணத்து” (புறம்-௧௧) என்றவழித் தலையாலம் 6

டி புள் இன்சீர் இயைய வெண்சீர்வந்தது. வருகுவதாயின் என்ற ஒரு
மான் ஓரடிக்கண் ஒன்றே வருதல் சிறப்புடைத்து: பலவருதல் சிறப்பின்
(1௩0)

க. அந்நிலை மருங்கின் வஞ்சி யுரிச்சீ
ரொன்றுத் லுடைய வோரொரு வழியே.

இது வஞ்சிச்சீர் ஆசிரியத்துத் தூங்குமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். அந்நிலை மருங்கின் எ-து கட்டளை யல்வழி இன்சீரியையவரின்.
சி..... வழியே எ-து வஞ்சிச்சீர்களும் ஒரோவோர்வழி ஆசிரியத்து
பொருந்துதல் உடைய. எ-று.

ஒருவழி யென்றது ஓரொருவழியென்றது அறுபது வஞ்சிச் சீரினும்
துச்சீரேவருதலும் அவையின்றவாராமையும் அறிவித்தற்கு. உ-ம்.
சீர்சுரம், புலிசேர்சுரம், மாசெல்காடு, புலிசெல்காடு, மாசெல்கடறு, புலி
ல்கடறு, பாம்புசேர்வாய், பாம்புவருவாய், களிறுசேர்வாய், களிறுவரு
ய எனவரும். செய்யுள். “யாரியோடு மலர்ந்த மாத்தாட் கொன்றை, குறி
யொடு கமழுங் குன்ற நாடன்” என மாசேர்சுரமும், புலிசேர்சுரமும் வந்
ர. “முன்றிலாடு மஞ்ஞை முதுகிலைகறிக்கும்” என மாசெல்காடு வந்தது.
லரிநாறு துவர்வாயமர்த்த நோக்கின்” எனப் புலிசெல்காடு வந்தது.
ண்போன் மலர்ந்த வண்டுமயங்கு தாமரை” என மாசெல்கடறுவந்தது.
ரடிவழங்கு குன்று கண்டு போகி” எனப் புலிசெல்கடறு வந்தது. “காடு
ரா வழிதருங் கடுங்கண் யானை” எனப் பாம்புசேர்வாய் வந்தது. “சந்து
தய வழித செங்குரற் சிறுதினை” எனப் பாம்புவருவாய் வந்தது.
நுந்துநாடாந் திருந்து சிலம்பிற் சேக்கும்” எனக் களிறுசெல்வாய் வந்
ர. கடலுகவரா விழிந்து கான்யாறு வரித்த” எனக் களிறுவருவாய்
தது. பாம்புவருவாய் களிறுவருவாய் என்ற இரண்டும் நேர்பும் நிரைபும்
ன் வருதலின் நிரைநடுவாகிய வஞ்சியுரிச்சீரெனப்படா. (1௩1)

௩2. நாற்சீர் கொண்ட தடியென்ப படுமே.

இது * நிறுத்தமுறையானே சீருணர்த்தி அடியுணர்த்துகின்றது.

இ-ள். நாற்சீர் கொண்ட அளவடியை அடியென்று சிறப்பித்துக்
றப்படும். எ-று.

* முதற் சூத்திரத்துள் ‘யாத்தசீரேயடியாப்பொது’ என நிறுத்த
றையானே.

எனவே, ஒழிந்த* நான்கடியும் சிறப்பிலவாயிற்று. 'திருமழை திருணிற் விசும்பின்' (மலைபடுகடாம்) 'அகர முதல வெழுத்தெல்லா (திருக்குறள்-க) 'அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்' (கலி-௨௦) என நாற்சீரடியாற் சார்ந்தோர் மூன்றுபாவுங் கூறியவாறு குறளடியானும் சிந்தடியானும் சிறுபான்மை கூறினார்.

௩௩. அடியுள் எனவே தனையொடு தொடையே.

இது நாற்சீரடியின் சிறப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். அந்நாற்சீரடியான் வருங் கட்டளையடிக்கண் உள்ளன பதுதனையும் பத்தொன்பதினாயிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூறு தொடையும் என வரையறைப்படுவன. எ-று.

எழுபது தலைப்பகுதியாற் கட்டளையடி யெனவறழ்வதூஉம், நிருபத்தைத்தடியென வரையறைப்படுவதூஉம், பத்தொன்பதிருநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்றென்னும் தொடைப் பகுதி பெடுவதூஉம் நாற்சீரடியேயாயிற்று; எனவே, நாற்சீரான்வருஞ் சீர்வகுத்தனையுந் தொடையுங் கொள்ளின், அவை, வரையறையின்றென அளவடி இரண்டியைந்தும் ஒன்று வந்துத் தொடைகோடலும், ஒநான்கும் விகற்பத்தொடை கொள்ளாமையும் உணர்க.

௩௪. அடியிறந்து வருத வில்லென மொழிப.

இது கட்டளைப்பாட்டிற்குந் தொடைக்கும் ஓர் கருவி கூறு

இ-ள். அந்நூற்றிருபத்தைந் தடியுள்ளும் ஓரடி நின்றாங்கு வ அடியும் முன்னின்றவடியை இறந்து வருதவில்லை என்று தெளிவுசெய்யார். எ-று.

என்றது, முற்கூறிய தளைவகையேயன்றி, அடியொடு அடித்துத் தளைகொள்ளுங்காலும் வந்தவடியே வரவேண்டு மென்பதொடை கொள்ளுங்காலும் வந்தவடியே வரவேண்டு மென்பதூஉதாயிற்று; எனவே, தேமா தேமா தேமா தேமா என்னும் அடியொடை கொள்ளுங்கால் "வாமா நேறி வந்தோன் மன்ற" என வந்தவரல் வேண்டுமென்பதூஉம், "தேமாஞ் சோலைத் தீந்தே னுண்தும்பி யாகல் கண்டது" எனத் தளைவழுவாகித் தொடைப்பகுதி

* குறளடியும், சிந்தடியும் வெடிலடியும் கழிநெடிலடியும்.

புறமும் கூறியவாறாயிற்று. இனி வெண்பாவினுள் “சென்றேயெறிப
 ௩கால்: சிறுவரை, நின்றேயெறிப பறையினை நன்றேகாண்” (நாலடி-௩௪)
 பன்னிரண்டெழுத்தடியொன்றனையும் இருகாற் சொல்லி எதுகை
 னூங்கால் அடியோடடிக்கூட்டத்தத் தளைவகை சிதையாது தொ
 பகுதியுட்பட்டவாறு காண்க. “யானூடத் தானுணர்த்த யானுண
 விட்டதற்பின், ருனூட யானுணர்த்தத் தானுணரான்—தேனூறு”
 1. பதினான்கெழுத்தின் இகந்ததின்னேனும் தளைவகை யொன்றுத
 றெடைப் பகுதியுட் படாலாயிற்று. வண்டு வாகு வாகு வாகு என
 ௨ வடியை மீட்டிம். வண்டு வாகு வாகு வாகு எனத்தத்து தொடை
 ன்ருங்கால் ஆசிரியத்தளை தட்டு வழுவாயிற்று. கலிக்கு அன்னதோர்
 ௩யறையின்றி. அது “வெண்சீரீற் றகை” (செய்-௨௬) என்னுஞ் சூத்
 த்தானும், “தன்சீ ருள்வழித் தளைவகை வேண்டா” (செய்-௫௫) என்
 ௪ ருத்திரத்தானும் உணர்க. ஏனை அகவலும் வெள்ளையுமே வரை
 ௫றப்பட்டன. இதனானே, அஹநாற்றிருபத்தைத்தடியும் தம்முன்னர்த்
 6மே வந்து தளையுக் தொடையும் வழுப்படாமற் கொள்ளுமென்றவாறு.

௨௫. அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப் படுமே.

இதுவும் அங்காற்சீரடியின் சிறப்புக் கூறுகின்றது.

௫-ள். அடியின்பாட்டே எ-து அங்காற்சீரடியென்னும் உறுப்பான்
 த்த பாட்டையே எ-று. சிறப்பெனப்படுமே எ-து சிறப்புடைப்பாட்
 டன்று கூறப்படும். எ-று.

1 அடியினூற் செய்யுள் வரையறை கூறலின்றி மாத்திரை முதலிய
 2றுப்பான் இத்துணைப்படுஞ்செய்யுளென்று வரையறை கூறப்படாமையின்
 3டியான் வந்ததே பாட்டென்றார். அது ழுவகைச் சங்கத்தாரும் பிறசான்
 4றும் நாற்சீரடியானே மூன்று பாவும்வரப் பெரும்பான்மை செய்யுட்
 5சுற்று, வஞ்சிப்பா சிறுவரவிற்றுகச் செய்யுள் செய்தவாற்றினுணர்க. (1௩௫)

௨

௨௬. நாலெழுத் தாதி யாக வாறெழுத்

௨௭. தேற்றிய நிலத்தே குறளடி யென்ப.

௨௮

௨9 * “யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டதற்பின்
 ௩ ருனூட யானுணர்த்தத் தானுணரான்—தேனூறு
 4 கொய்தார் வழுதி குளிர்சார் தணியகல
 5 மெய்தி யிராக்கழிந்த வாறு.

௩௭. ஏழெழுத் தென்ப சிந்தடிக் களவே
யீரெழுத் தேற்ற மல்வழி யான.

௩௮. பத்தெழுத் தென்ப நேரடிக் களவே
யொத்த நாலெழுத் தொற்றலங் கடையே.

௩௯. மூவைந் தெழுத்தே நெடிலடிக் களவே
யீரெழுத்து மிகுதலு மியல்பென மொழிப.

௪௦. மூவா நெழுத்தே கழிநெடிற் களவே
யீரெழுத்து மிகுதலு மிவட்பெறு மென்ப.

இவை ஐந்துகுத்திரமும் உதாரணச்சுருக்கமும் உரையியைபு தேதி உடனெழுதப்பட்டன. இவை நாற்சீரடி இத்துணைப் பகுதிப்படுகின்றன. அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையுங் கூறுகின்றன.

இ-ள். நாலெழுத்து முதலாக ஆறெழுத்துக்காறும் ஏறிய சூகடி நிலத்தையுமுடைத்து குறளடி எ-று. சிந்தடிக்கெல்லை ஏழெழுத்தெதெறுமே என்று கூறுவர், எட்டு மொன்பதும் இரண்டிமல்லாதவிடத்து அளவடிக்கெல்லை பத்தெழுத்தொன்றுமே என்றுகூறுவர், அதனொப்ப பதினொன்றும் பன்னிரண்டும் பதின்மூன்றும்-பதினொன்றுகுமாகிய நான்கு முத்தானாகிய நான்கு நிலனும் ஏற்குமாய் வாராதவழி. எ-று. நெடிலடித்தலை பதினெட்டுதெழுத் தொன்றுமே என்று கூறுவர் அதற்குப்பதினொன்று பதினெழுமாகிய இரண்டெழுத்து மிக்குவரும் நிலமிரண்டும் இயல்பென கூறுவர் எ-று. கழிநெடிலடிக்கெல்லை பதினெட்டெழுத்தாமென்று கூறுவர், அதற்குப் பத்தொன்பதும் இருபதுமாகிய இரண்டெழுத்தும் மிக்குருநிலமிரண்டையும் இவ்விடத்தேபெறுமென்று சொல்லுவர். எ-று.

குறளடியொழிந்தனவற்றை இங்ஙனம் வகுத்துரைத்தார், தலையிடுகடை யென்னும் மூன்று கூற்றான் ஒன்றற்கொன்று சிறப்புமிழிபு முடிமையின். உ-ம். 'பேர்ந்து... தன்றே'* இதனுள் நாற்சீரடிக்கட்பதினெழுத்தைவகையடியும் முறையானே வந்தவாறு காண்க. மக்களுட்டரக்குறினைக் குறளென்றும், அவனிற் சிறிது நெடியானைச் சிந்தென்றும், அவமைந்தானை அளவிற்பட்டானென்றும், அவனிற் சிறிது நெடியாற்ற

* இச்செய்யுள் முழுதையும் இந்நூல் ௧௨-ம் பக்கத்துக் காண்க. பாட்டுள் 'பன்னெல்லூர்' எனவும், 'அமையேர்மென்றோள்' எனவும் 'இரும்பமன்மலரிடை' எனவும், 'அணிநடையசைஇய' எனவும் பாடபோங்குகொள்க.

தயா எனன்றும், அவனின் மிகநெடியானைக் கழியநெடியா னென்றும்
 றபவாகலின் அவைபோலக் கொள்க, இப்பெயர். இவை சீர்வகை யடிக்க
 ஓக்கும்: என்னை? சுருங்கியவெழுத்தானும் இருசீரானும் வருவன குற
 எனவும், ஏறியவெழுத்தானும் முச்சீரானும் வருவன சிந்தடி எனவும்,
 வடிகரன் வெழுத்தானும் நாற்சீரானும் வருவன அளவடி எனவும்,
 கவெழுத்தானும் ஐஞ்சீரானும் வருவன நெடிவடி எனவும், அவற்றின்
 க வெழுத்தானும் அறுசீர்முதலிய சீரானும் வருவன கழிநெடிவடியென
 இங்ஙனம் இருவகையடிக்கும் ஒருபெயரே கொள்க. அவை 'ஒங்குதலை
 ண்பரப்பின்' (மதுரைக்காஞ்சி) 'வலமாதிரத்தான் வளிகொட்ப' (ஐடி) 'சிறி
 ட்பெறினே யெமக்கீயு மன்னே' (புறம்-௨௩௫) 'சிறுசோற் றுணு நனிபல
 த்தன் மன்னே' (ஐடி-ஐடி) 'நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பிரியா வறி
 னா முத்துநீஇ' (குறிஞ்சிக்கவி ௩) 'கவிரிதழ் கதுவிய துவரித ழரிவை
 கலியிற் கணத்தொடு விளையாட' * 'மூவடிவி னாவிரண்டு சூழ்கடரு
 ண முழுதுலகு மூடி முளையிர நாறி' என இவற்றை முறையானே குறளடி
 சிந்தடி, அளவடி, நெடிவடி, கழிநெடிவடி எனப்பெயர் கூறுப; என்சீரின்
 டிகள சிறப்பில்.

க. சீர்நிலை தானே யைந்தெழுத் திறவாது.

இது மேலெழுத் தெண்ணி அடி வகுத்த கட்டளையடிக்குச் சீரும்
 சிந்தெண்ணி வகுக்கின்றது.

இ-ள். ஒருசீரினது நிலைமைதான் ஐந்தெழுத்து இறந்துவராது. எ-று.

பெருமைக்கு எல்லைகூறி வரையறுப்பவே, சிறுமைக்கு எல்லை வரை
 றப்படாது: ஒன்று முதலாக வருதல் பெற்றும். அசைநிலையிற் பிரித்
 திறநலிற் றானே யென்பது பிரிநிலை யேகாரம். அவற்றையுஞ் சீரென
 டிக்கு எனின்:—அவை இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற்றவேண்டா; இங்
 றாம் பாற்படுப்பனவற்றைச் சேரக்கூறலின் மயங்கக்கூறலென்னுங் குற்
 றாம். இனி அவை மூன்றெழுத்தினிகவாமை உரையிற் கொள்க. அச்
 சீர்

* "மூவடிவி னாவிரண்டு சூழ்கடரு நாண முழுதுலகு மூடி முளையிர
 னாறித், தூவடிவி னாவிரண்டு வெண்குடையி னீழற் கூடரோய்சின் னடிபோற்
 டி சொல்லுவதொன் றுண்டாற், சேவடிக டாமரையின் சேயிதழ்க டண்
 டிவு சிவந்தனவே சேவடியின் செங்கதிர்கள் பாயப், பூவடிவு கொண்டன
 போ பொங்கொளிகள் சூழ்த்து புலன்கொளா வாலெமக்கெம் புண்ணியா
 டிகாவே." (யாப்பநங்கலவநுத்தி மேற்கோள்.)

சீர்கள் வருமாறு:—நுந்தையும் வண்டும் ஓரெழுத்துச் சீரென்ட் ஞாயிறு, போதுபு, போதோறு, மின்னு, வரகுஎன இயைந்த ஆறும் துச் சீராகும் என்ப; புளிமா, பாதிரி, வலியது, மேவுசீர், பூமருது, கடியாறு, விற்றகுதீ, மாசெல்வாய், நீடுகொடி அரவொடுக முத்துச்சீர் பதினென்றாகும்; கணவிரி, பெருநாணு, காருருமு, உமழகளிறு, மாவருவாய், புல்செல்வாய், நாணுத்தளை, உரறுபுலிபெ பதுசீரும் நாலெழுத்துச்சீராகு மென்ப; நரையுருமு, புலிவருவா கொடி மூன்றும் ஐயெழுத்துச்சீராகுமென்ப. 'எழுத்தளவெஞ்சிஐ சக) என்னுஞ்சுத்திரத்தான் இங்ஙனங்காட்டினும். ஆசச்சீர் முப் றும்.

சாஉ. நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்.

இது வஞ்சிப்பாலினுள் வருஞ்சீர்க்கு எழுத்துவகை கூறுகின்றது. இ-ள். சமநிலைவஞ்சிக்கு ஆறெழுத்துமாம். எ-று. *

அஃது இருசீரான் வகும்; முச்சீரான் வருவது வியநிலைவஞ்சி யதிகாரத்தாற் † பெருமைக்கெல்லை கூற்றார். சிறுமைக்கெல்லை கூறுப. எனவே, ஆறெழுத்தினிகந்தன கட்டளையடிக்காகாவென உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று, ஐந்தேயன்றி ஆறுமாமென்றலின் முற்கூறிய உதாரணங்களுட் காண்க.

சாஊ. எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப.

இது முற்கூறிய சீர்கட்கெல்லாம் பொதுவிதி.

இ-ள். எழுத்தளவெஞ்சினும் எ-து முற்கூறிய சீர்களெல்ல டளையடிக்குத் தத்தம் எழுத்துக் குறைந்துமிக்கும் தம் அளவிறந்து சீர்நிலை.....மொழிப எ-து அவை அவ்வச்சீரெனவேபட்டுச் செ அவ்வப்பாக்களின் ஒசையை யுணர்ச்சி, ஒருதன்மையவாயே நிற்கு கப்பெருக்கம் இன்றென்று கூறுவர் ஆசிரியர். எ-று.

எனவே, அவை கட்டளையடிக்கு -எழுத்தெண்ணி அடிவகு றான், இயற்சீரும் உரிச்சீரும் ஒருநிலைமைப்படுதலும், வஞ்சிச்சீர்

* 'இருசீரான் வருதலின் சமநிலைவஞ்சி எனப்பட்டது' என்ற சிரியரும்.

† இதற்கு மேனின்ற அதிகாரத்தான் என்க.

‡ சக-ஆம் குத்திரத்துட் காண்க.

இதிலும் உடையவேணும், அவ்வெழுத்திற்கல்லது சீர்க்குச் சுருக்கப்
 கமின்றென்று கூறியவாராயிற்று. தானே என்றதனான்* அசைச்
 ம் இருநிலைமைகொள்க. அவை இருநிலைமைப்படுமாறு—‘இயலசை
 ய வியற்சீர் நான்கனுட், புளிமா வெழுத்த வியற்சீர் மூன்று, நுந்தை
 ஞாயிறு பாதிரி, வலியது கணவிரி யெனவிரு வகையா, யிருமூன்
 யம்பினர் புலவர்’ நுந்தை-ஒரெழுத்துத் தேமா, ஞாயிறு-ஒரெழுத்து
 ரி, வலியது-மூவெழுத்துக்கணவிரி: இவற்றுட் குற்றுகரம் எழுத்தெ
 ப்பெருமையான் அலகு பெறுதலின், இருநிலைமை எய்திற்று. உரி
 மயங்கின இயற்சீராலும், போதுபூ, மேவுசீர், விற்றகுதீ, உருமுத்தீ
 ராறு, நன்னாணு, பூமருது, காரருமு, மழுகளிறு, நூயருமு, கடியாறு,
 நாண் என்று ஈருகரத்தான்காராகும். இவை குற்றுகர முற்றுகரங்க
 இருநிலைமை எய்தின. இருவகை இயற்சீராய பதினெட்டு, புளிமா
 டி பத்தொன்பதாகும்; ஆக இயற்சீர்பத்தொன்பது; இவற்றுள் ‘நுந்தை
 ா புளிமா நேரீறு, மன்றி வந்த வீரெண் சீராய்ப், பாதிரி கணவிரி
 ின் றவையு, னொன்றி வந்தன வாசிரி யத்தளை, யொன்று தனவே வெ
 ளை யாகும்’ ‘முன்னிரை யீற்றவா சிரிய வரிச்சீர், நீடு கொடியே நாணு
 ளாயே, உரறு புலியே வீரவு கொடியென, வீருக ரத்தா னீரிரண் டாகிப்,
 ிரி கணவிரி போலத் தட்கும்’ என உரிச்சீர்கள் இருநிலைமை எய்தின.
 ாடு மின்னும் வாகு மாவுமெனக், கண்டவீ ருகர வசைச்சீர் நான்குந்,
 ா புளிமா வாசித் தட்கும்’ என அசைச்சீரும் இருநிலைமைஎய்தின.
 ண்சீர் நான்கும் ஒருநிலைமையவேயாம். ‘வெண்சீர் நான்குந் தம்முற் றும்
 ற, தட்ட வெண்டளை கட்டளைக் காசு, சீர்வகை யாண்டவருந் கலிக்கும்
 ர்ளைக்கு, மாகு மென்ப வறிந்திசி னேரே’ ‘வெண்சீர் தம்முண் மாராங்
 ித்தளை, கட்டளைக் கலிக்கென் றெட்டிய தாகு, மதனே டியற்சீர் ஒன்றி
 ள்து, கட்டளை வெள்ளைக் காசு மென்ப’ ‘இயற்சீ ரசைச்சீ ருரிச்சீர்வெண்
 னை, மயக்கற வகுத்த சீர்க னெல்லா, மொன்றுதலை யிட்ட வெருமுப்
 ித்த’—ஆக நால்வகைச்சீரும் முப்பத்தொன்று. இனி வஞ்சியுரிச்சீர்பலகிலை
 ிப்படுமாறு—‘குறளடிமுதலா’ (௩௭) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் காட்டுதும்.

ச. உயிரில் வெழுத்து மெண்ணப் படாது
 வுயிர்த்திற மியக்க மின்மை யான.

—இஃது எய்தியது விலக்கிற்று.

பு-ள். உயிரில்.....படாது எ-து ஒற்றும் ஆய்தமுங் குற்றுகரமும்
 த்தெனப் பெயர் கூறிலுரேனும் எழுத்தாக எண்ணப்படா; என்னை?

* தானே என யிருத்துச் சொல்லியவதனான்.

உயிர்.....யான எ-து அவை தத்தம் ஓசை இனிது விளங்க ஓ
குக்கூறிய எண்வகை நிலத்தினும் விளங்க இயங்காமையின்.எ-று.

என்றது, எழுத்தெண்ணுமிடத்து அவை ஒழித்தெண்ணு
வாறு. இது கட்டளையடிக்கு *‘பேர்ந்து சென்று’ என்பதனுள்
யொழித்து எண்ணப்பட்டது. பின்னுவலோர் கோண்ட கட்டளைத்
துறை சந்தந் தாண்டகங்கட்தம் இவ்வாறெழுத்தெண்ணுதல்
மென்றுணர்க.

சுரு. வஞ்சியடியே யிருசீர்த் தாகும்.

இஃது அதிகாரத்தானின்ற வஞ்சியடியாமாறு கூறுகின்றது
இ-ள். முற்கூறிய சமநிலைவஞ்சியினடி இருசீரையுடைத்தா
எ-று.

ஏகாரம் பிரிநிலை, சிறப்பில்லா வியநிலைவஞ்சியினின்றும் பிரி
வியநிலை வஞ்சிக்குக் கட்டளை யின்றது. இங்ஙனம் கூறவே, வஞ்சியடி
வாற்றான் உறழப்படுமாயிற்று. அது ‘குறளடி முதலா’ (ருஎ) என்
காட்டுதும். இங்ஙனம் வஞ்சியுறழாலிடிற் குன்றக் கூறலென்னு
தங்கும்.

சுசு. தன்சீ ரெழுத்தின் சீன்மை மூன்றே.

இது முன்னர்ச் சமநிலைவஞ்சிக்குப் பெருமைக் கெல்லைக
யின் ஈண்டுச் சிறுமைக்கெல்லை கூறுகின்றது.

இ-ள். அவ்வஞ்சிச் சீருக்கு எழுத்தின் சிறுமை மூன்றே.

‘தன்’ என்றது முற்கூறிய வஞ்சியை. உ-ம். கொண்டு
கொலைக்களிறுகடாஅய்’ எனவரும். ஏகாரத்தானே மேல் வருகி
நிலைவஞ்சிக்காயின் மூவெழுத்தினிழிந்து ஈரெழுத்தானும் வருமெ
ள்க; நுங்கைதகாடு என வரும்.

சுஎ: முச்சீ ரானும் வருமிட னுடைத்தே.

இஃது ஒழிந்த வியநிலைவஞ்சி கூறுகின்றது.

* “பேர்ந்து சென்று சார்ந்து சார்ந்து” என ஒற்றுங் கு,
ஒழித்தெண்ணப்பட்டமையால் எருத்தடியாயிற்று” என்றார் டே

† சுஉ-ம் சூத்திரம்.

இ-ள் வஞ்சியடி இருசீரானன்றிச் சிறுபான்மை முச்சீரானும் வரப்
பம். ௬-று.

‘உடைத்து’ என்றதனான் இது சுட்டனையன்மையும் சான்றோர் செய்யு
பயிலாமையும் பெறும். இரண்டனையும் வஞ்சியடி எனவரையாது கூ
1 இரண்டடியும் மயங்கிவந்த பாட்டை மயக்கடிவஞ்சியென்வும் வேறு
வந்தனவற்றைக் குறளடிவஞ்சி, *சிந்தடிவஞ்சியெனவுங்கூறிக்கொள்க.

உ-ம். “தோ, றுவைத்தம்பிற் றுளைதோன்றுவ” (புறம், ௪) எனவும்
வக்கொராஅ விலக்கம்போன்றன” (ஐடி, ஐடி) எனவும் குறளடியும்
டியும் வந்தமையான் † இப்பாட்டு மயக்கடிவஞ்சியாம். (சஎ)

சஅ. அசைகூ னாகு மவ்வயி னான.

இதுவும் அதற்கெய்தியதோர் விதி.

இ-ள். அவ்விரண்டடியின் கண்ணும் நான்கசையும் கூனாய்வரப்பெ
எ-று.

உ-ம். ‘வான், வலந்தா மறுப்பட்டன’ (புறம், ௪) இதனை வான்வலந்
என ஒருசீர் ‘யாத்தசீர்’ (செய், ௧) என்றதனான் வலந்தருதல் வான்மேற்
ன்று மறுப்பட்டன என்னும் பயனிலை நின்றுவற்றுதலின் வான்என நே
சகூனாயிற்று. *அடி, யதர்சேறலி னகஞ்சிவந்தன’ ‘வண்டு, மலர்தே
து வரிபாடின’ ‘களிதே, கதவெறியாச் சிவந்துரைஇ’ (புறம்-௪) என
ங்கசை கூனாயிற்று : களிதே என்ற வகாரம் அசையாதலிற் பொருளின்
நின்றது.

இனி இச்சூத்திரம் பொதுவாய்நின்றலிற் றாக்கிரண்டுபட இடையினுங்
டையினுங் கூனாய்நிற்பனவுங் கொள்க. உ-ம். † ‘கலங்கழாஅலிற், றுறை,
பக்காஓதே’ எனத் துறையென இடைக்கண் நிரையசை கூனாயிற்று.
மாவழங்கலின் மயக்குற்றன, வழி’ இதனுள் வழியென இறுதிக்கண்
ரையசை கூனாயிற்று. ‘தேரோடத் துகள்கெழுமின, தெருவு’ என இறு
க்கண் நிரையசை கூனாயிற்று. ஒழிந்தன வந்துழிக்காண்ட. (சஅ)

* சிந்தடியான்வருதல் சிறுபான்மையெனக் கொள்க என்பர் பேராசிரி

† ‘வான், வலந்தா மறுப்பட்டன’ என்னும் புறப்பாட்டு.

‡ § இவையிரண்டும் யாப்பருங்கலவீருத்திகாரர் காட்டியன (ஒழியி
க.)

சுசு. சீர்கூ னாத நேரடிக்குரித்தே.

இது மூன்று பாவிற்சும் உரிய அளவடிக்கு எய்தாததெய், ன்றது.

இ-ள். அளவடிக்குச் சீர் கூனாதல் உரித்து. எ-று.

இஃது இருவகையடிக்கும் உரித்து : உ-ம். * 'அவரே, கேடிப் பொருடருமார் பாசிலை, வாடா வள்ளியங் காடிறந் தேரோ' (கு கை - உகசு) † 'உதுக்காண், சுரந்தானு வண்கைச் சுவணமாப் பூதன் கினுட், பெருந்தகையார் பெருந்தகைமை பிறழாவே பிறழினும் மூன்றுபாவினும் வந்தன. ஏற்புழிக்கோடல் என்பதனால் அடிடு கோடும். தன்னினமுடித்தல் என்பதனால் வஞ்சிக்குங்கொள்க ; ‡ 'முற்கொடுத்தார் பிற்கொளவும்' எனவரும்.

௩௦. ஐவகையடியும் விரிக்குங் காலை
மெய்வகையமைந்த பதினேழ் நிலத்த
வெழுபது வகையின் வழுவில வாகி
யறுநூற் றிருபத் தைந்தா சும்மே.

* 'அவரே' என்பது ஆசிரியம்.

† 'உதுக்காண், சுரந்தானு வண்கைச் சுவணமாப் பூதன் பரந்தானுப் பல்புகழ் பாடி.—யிரந்தார்மாட் டின்மை யகல்வது போல வீருணீங்க மின்னு மளித்தேர் மழை. இது வெண்பா, மாப்பூதன், சுமானமாப்பூதன் எனவும் பாடம்.

‡ 'உலகினுட், பெருந்தகையார் பெருந்தகைமை பிறழாவே ட மிருந்தகைய விருவரைமே லெரிபோலச் சுடர் சிறு தகையார்சிறு தகைமைசிறப்பென்னும்பிற யறு தகையையுலகிற்கோர்பிழைப்பாகித்தோள் இது கலி.

§ 'உலகே, முற்கொடுத்தார் பிற்கொளவும்
பிற்கொடுத்தார் முற்கொளவு
முறுதிவழி யொழுகுமே
யதனா, னற்றிற நாடுக நன்மை

பற்றற யாவையும் பரிவறத் துறந்தே' இது வட வைந்து மேற்கோளும் யாப்பருங்கலவிருத்திகாரர் காட்டியன. (ஒழி

மேல் நாற்சீரடியினை * ஐவகையாகக்கூறி இதனானே அறுநூற்றிருபத் தாகுமென அவற்றின் விகற்பமுங் கூறினார்.

இ-ள். ஐவகை.....காலே எ-து மேற்கூறிய ஐவகையடியும் விரிக்கு த்து. மெய்.....நிலத்த எ-து பொருள்வகையமைந்த பதினேழ் நில யாய். எழுபது.....வாகி எ-து எழுபதுவகைக் குற்றம் நீங்கி. அறு... எ-து அறுநூற்றிருபத்தைந்தாம். எ-று.

எனவே, பதினேழ்நிலத்தேறினும் எழுபதுவகைக்குற்றம் விரவியும் அறுநூற்றிருபத்தைந்து என்ற கட்டளை யாகாவாயிற்று. அகவற்கு இயற் பத்தொன்பதும் உரிச்சீர் நான்கும் அசைச்சீர் நான்கும் ஆக இருபத்தே யும், வெள்ளைக்கு இயற்சீர் பத்தொன்பதும் வெண்சீர் நான்கும் அசைச் சீர் நான்கும் ஆக இருபத்தேழும், கலிக்கு நேர்நீயற்சீர் மூன்றெழுபத்த ியற்சீர் பதினாறும் உரிச்சீர் நான்கும் வெண்சீர் நான்கும் ஆக இருபத்து ள்கும், ஆக எழுபத்தெட்டுச் சீர்களுள் அகவற்கும் வெள்ளைக்கும் ள்சைச்சீர் எட்டும் இயற்சீர்ப்பாற்படுத்தித் தளைகோடலின் அவற்றை இய ள்சீர்க்கண் அடக்க எழுபதாம். சீர்கள் ஒன்று ஒன்றனாடு தட்குங்கால் அவை யானானன்றி ஒசையைக்கடக்குமாறின்மையின் அவ்வோசை கெடாது நதற்கு எழுபதுதளை வழுவின் றிவரல்வேண்டும் என்பார் 'எழுபது வகை ள் வழுவில்' என்றார். இவ்வண்ணக் தளைகொண்டாரேனுந் தளைக்குக் றித்த அசைச்சீரெட்டும் சீராய்நன்று அடியுறமுமெனவுணர்க. அகவற்கு ளீரியத்தளையும், வெள்ளைக்கு இயற்சீர்வெண்டளையும், இயற்சீரொடுதட்ட ள்சீர்வெண்டளையும், துள்ளற்குக் கலித்தளையும் ஆக அறுநூற்றிருபத் தந்து தளையும் மூன்று பாலிற்கும் பகுக்குங்கால் அகவற்கு முந்நூற்றிரு ப்துநான்கும், வெள்ளைக்கு நூற்றெண்பத்தொன்றும், கலிக்கு நூற்றிரு ப்துமாம்.†

வி. 'மெய்வகையமைந்த' என்றதனான் நான்கு சீரினும் உறழ்கின்ற ளினை அடிமுதற்கண்ணே வெளிப்படவைத்து அவ்வச்சீரினடியாக்கிப் பெ

* குறளடி, சிந்தடி, நேரடி, நெடிலடி, கழிநெடிலடி: (செய். ௩௬, ௩௭, ௩௮, ௩௯, ௪௦.)

† "எள்ளற்ற முந்நூற் றிருபத்து நான்ககவல் வெள்ளைக்கு நூற்றெண்பத் தொன்றாகுட்—துள்ள னவையறு நூற்றிருப தாமடி நாடி னவையறு நூற்றிருபத் தைத்து."

யருங்கொடுத்து அகவற்கு ஒரோவொன்று பன்னீரடியாகவும் ஒழிந்த
டற்கும் பிறவாருகவும் உறழ்ப்படும்.

இனி அகவற்கு உறமுமாறு:—‘இயற்சீ ரூரிச்சீ ரசைச்சீர் கூ
ண்டு தலையிட்ட வையைந்து சீரா, யகவற் கொரோவொன் றுறமு மடி
கை, யீரா நென்ப வியல்புணர்ந் தேரே’ ‘அகவற்குரியசீ ரிருபத்தே
நுந்தையும் வண்டும் முதல்வரு மடிக்க, ணந்நான் கெழுத்து முத
கொண்டு, பதினைத் தளவு மேறிப் பெறுந்தொகை, யீரா நீரா ருரு
உச. உ-ம். நுந்தை வண்டு வண்டு வண்டுஎனவும் நுந்தை காருருமு
ழவு நளிமுழவு எனவும் ஒரெழுத்துத் தேமாவடி நான்குமுதற் பன்னி
ளவும் உயர்வனவற்றிற்கு முதலடியும் முடிவிலடியுங் காட்டினும். இ
மேல் வருவனவற்றிற்கும் இடைநின்றனவற்றையு மிவ்வாறே சீர்தலை
ய்து ஒட்டிக்கொள்க. வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு எனவும் வண்டு
மு நளிமுழவு நளிமுழவுஎனவும்: வண்டு என்னும் ஒரெழுத்துச் சீரடி
ரண்டற்கும் முதலும் முடிவுங்காட்டினும். ‘தேமா மின்னு வரகுமுத
மடி,யைந்துமுத லீரெட் டளவு முயர்ந்து, வந்த தொகைமு வொரு
றே’ ௩௬. தேமா வண்டு வண்டு வண்டு எனவும் தேமா காருருமு ன்
நளிமுழவு எனவும்: தேமா அடி பன்னிரண்டற்கும் முதலும் முடிவும்
னும்; மின்னுவரகு என்னும் இரண்டற்கும் இஃதொக்கும். ‘ஞாயி
துபூப் போரேறு புளிமா, அரவு முதலா வந்தவைந் தடியு, மாறு தெ
பதினே தளவு, முயர்ந்த தொகை ருருபஃ தாகும்’ ௩௭. ‘ஞாயி
கு வண்டு வண்டு எனவும் ஞாயிறு நளிமுழவு நளிமுழவு நளிமுழவு எ
ஞாயிற்றடி பன்னிரண்டற்கும் முதலும் முடிவுங்காட்டினும். தே
போரேறு என்னும் இரண்டற்கும் ஈதொக்கும். புளிமா வண்டு வ
ண்டு எனவும் புளிமாக் காருருமு ன்ளிமுழவு நளிமுழவு எனவும் ஒட்டு
ரவுக்கும் இவ்வாறே யொட்டுக; என்றைந்தடிக்கும் முதலும் முடிவு
ண்க. ‘பாதிரி வலியது மேவுசீர் நண்ணுண்ப், பூமருது கடியாறு வ்
நீடுகொடி, யாதி யாகிய வடிக டாமே, யேழுமுதன் மூவா நனவு மு
தொகையாறு முடிவிட்ட தொண்ணூ ருரும்’ ௩௮. பாதிரி வரகு
வண்டு எனவும் பாதிரி நளிமுழவு நளிமுழவு நளிமுழவு எனவும் பாதி
பன்னிரண்டற்கும் முதலும் முடிவுங்காட்டினும். ஒழிந்த ஏழற்கும்
தேய் யொட்டிக்காண்க. ‘கணவிரி யுரறுபுலி காருருமு பெருநாணு, உ
த்தீ மழுகளிறு நாணுத்தலை முதலா, வந்த வடிக ளிருநான்கு தொ
பத்தொன் பாளை வும்முயர்ந்த தொகை, நான்குமுடி விட்ட வெண்
பஃதாம்’ ௩௯. கணவிரி வரகு வண்டு வண்டு எனவும் கணவிரி க
மு நரையுருமு நரையுருமு எனவும் கணவிரியடி பன்னிரண்டற்கும்

முடிவுங்காட்டினும். ஒழிந்தவற்றிற்கும் இவ்வாறே யொட்டிக்கொள்க. விகொடி நரையருமு முசல்வரு மடிக, னொன்று தலையிட்ட விருநான் தாட்டே, யைநான் களவு முயர்ந்த தொகைதா, மூவெட்டாக மொழிந் ற்புலவர்' உச. விரவுகொடி வரகு வண்டு வண்டு எனவும் விரவுகொடி முழவு நளிமுழவு நளிமுழவு எனவும் விரவுகொடியடி பன்னிரண்டற்கும் லும் முடிவுங்காட்டினும். ஒழிந்ததற்கும் இவ்வாறே யொட்டிக்காண்க. கவற் குறழ்ந்த வடித்தொகை கூறி, னுன்குதலை யிட்ட நாலைத் தனோடு, வாரு நூரு மொழிந்தனர் புலவர்' ஆக அடி முந்நூற்றிருபத்து நான்கு; ச.

இனி வெள்ளைக்கு உறமுங்கால் ஏழும் எட்டும் ஒன்பதும் பத்தும் ஆ எழுத்தானாய வடிகள் முதலா வந்தவை பதினான்கெழுத்தளவும் உயரு ல் ஒர் சீர் எட்டடியும் ஏழடியும் ஆறடியும் ஐந்தடியும் பெற்று நூற்றெ றத்தொன்றும். 'இயற்சீ ரசைச்சீர் வெண்சீர் கூடி, யிரண்டு தலையிட்ட யைந்து சீராய், வெள்ளை யுறமு மாறு கூறி, னெட்டு மேழு மாறு மைந் மன், னெட்டு மடிகளைப் பெறுமவை தாமே' 'வெள்ளைக் குரியச் சீரிருப தழனுள், துந்தை வண்டு ஞாயிறு போதுபூப், போரேறு முதலா வந்த க, னேழு தொட்டே யீரே ழளவு, முயர்ந்த தொகைநா லொருபஃ தா ' ச0. உ-ம். துந்தை நளிமுழவு வரகு வரகு எனவும் துந்தை மழுகளிறு - தருமு காருருமு எனவும் துந்தையடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினும். றடிற்கும் இஃதொக்கும். ஞாயிறு வண்டு வரகு வரகு எனவும் ஞாயிறு தருமு மாவருவாய் காருருமு எனவும் ஞாயிற்றடிக்கு முதலும் முடிவுங் டினும். போதுபூ, போரேறு என்னும் இரண்டற்கும் இஃதொக்கும். தேமா மின்னு வரகு வலியது, பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப் பூமருது, கடி ற விறகுதீ மாசெல் வாய்முதல், வந்த வடிக ளிருநான்கு தொட்டே, யீ ழளவு முயர்ந்து பெறுந்தொகை, யேழு ரடி விட்டவே ழொருபஃ தாகும்' தேமா வரகு வரகு வரகு எனவும் தேமா நளிமுழவு காருருமு பாதிரி லவும் தேமாவடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினும். மின்னு வசகு என்னுமி டற்கும் இஃதொக்கும். வலியது வண்டு வரகு வரகு எனவும் வலியது தருமு காருருமு பாதிரி எனவும் ஒட்டிக. ஒழிந்தவற்றையும் இவ்வாறே ட்டிக. 'கணவிரி பெருவேணுக் காருருமு பவிசெல்வாய், மழுகளி ற்முத்தீ மாவரு வாய்புளிமா, வரவுத் தீமுதலாக வந்த, வடிக னொன்பது ற ழளவு, முயர்ந்து பெறுந்தொகை யுணைக் கூறி, னுன்குதலை யிட்ட வை ளுரு பஃதாம்' 0ச. கணவிரி வண்டு வரகு வரகு எனவும் கணவிரி காரு ருமு காருருமு தேமா* எனவும்கணவிரியடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினும். தருமு வண்டு வரகு வரகு எனவும் காருருமு காருருமு காருருமு ஞாயிறு

எனவும் ஒட்டுக. புளிமா வரகு வரகு வரகு எனவும் புளிமா புலிவருவருமு தேமா எனவும் ஒட்டுக. ஒழிந்தவற்றிற்கும் ஏற்குமாறறிந்து, 'நரையுருமு புலிவருவாய் முதலா மடிக, ளீரைந்து தொட்டே யீடு முயர்ந்து பெறுந்தொகை யீரைந் தாகும்' ௧௦. நரையுருமு வண்டு கு எனவும் நரையுருமு காருருமு பாதிரி தேமா எனவும் நரையுருகு முதலும் முடிவுங்காட்டினும். புலிவருவாய்க்கும் இஃதொக்கு னுன்கெழுத்தினேறியக்காற் செப்பலோசை திரிபுடைய கட்டிபது இசையொடுசேர்த்தியுணர்க. 'வெள்ளைக் குறழ்ந்த வடித் தொ றென்று முடிவிட்டவெண் ணெருபது நூறும்' ௧௨௧.

இனிக்கலிக்கு உறமுமாறு;—'நேர் ரெழுழிந்த வியற்சீ ரெட்டும், சீ ரிருசீர் தம்மொடு கூட்டி, நான்குதலை யிட்ட நாலைந் தாதி, யொடு ன்றைந்தடி யுறழப் பெறுமே' 'கலிக்குற முஞ்சீ ரிருபத்து நான் னாயிறு போதுபூப் போரேறு முதலா, வந்த வடிகள் பதின்மூன்று டே, யொன்றுதலை யிட்ட வீரெட்டளவு, முயர்ந்து பெறுந்தொகை ந்தாகும்' ௧௦. னாயிறு புல்செல்வாய் புல்செல்வாய் மாசெல்வாய் னாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாசெல்வாய் எனவும் னாயிற் முதலும் முடிவுங்காட்டினும். ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். றிற்கு முதலே ஆசிரியத்தளையும் ஈற்றிலே வெண்சீர் வெண்டளை குமாலைனின், 'நிரைமுதல் வெண்சீர்' (செய்-௬௦) என்னுஞ் சூத்த னும் 'வெண்சீர் ற்றசை' (ஐடி, ௨௬) என்னும் சூத்திரத்தானும் கலித்தளையாமாறு காண்க. 'பாதிரி வல்யது மேவுசீர் நன் னொணுப், து கடியாறு விறகுதீ மாசெல்வாய், நீடுகொடி முதலா வந்த வடிக, தொட்டே மூவா றளவும், வந்து பெறுந்தொகையுரைப்பி னதுவே துமுடி விட்டநா லொருபஃ தாகும்' ௧௧. பாதிரி புல்செல்வாய் டவாய் மாசெல்வாய் எனவும் பாதிரி புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாவரு வும் பாதிரியடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினும். ஒழிந்தவற்றிற்கும் க்கும். 'கணவிரி யுறபுலி காருருமு பெருளா, ணுருமுத்தீ மழை ணுத்தளை புல்செல்வாய், மாவருவாய் முதலா வந்த வடிகள், மூவை ட்டிப் பத்தொன்பா னளவு, முயர்ந்து பெறுந்தொகை முன்ன ரஃ(கணவிரி புல்செல்வாய் புல்செல்வாய் மாசெல்வாய் எனவும், கண் வருவாய் புலிவருவாய் மாவருவாய் எனவும் கணவிரியடிக்குமுத, வுங்காட்டினும். ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். 'விரவுசெ யுருமு புலிவருவாய் முதலா, வந்த வடிக ளீரெட்டித் தொட்டே, களவு முயர்ந்து பெறுந்தொகை, மூவைந் தாக மொழிந்தனர் புல் விரவுகொடி புல்செல்வாய் புல்செல்வாய் மாசெல்வாய் எனவும் வீ

நவாய் புலிவருவாய் புலிவருவாய் எனவும் விரவு கொடியடிக்கு முத
மடிவுக் காட்டினும். ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். 'கவிக்குரி
வறழ்க்த வடித்தொகை, யீனாம் பதனெடு நாலைத் தாகும்' ௧௨௦.

மூவகைப்பா விற்குமுறழ்க்த தொகை, யறுநூற் றிருபத் தைந்தா
ம' ஆக அடி ௬௨௫*. இவற்றுள் அகவற்கு நாற்பத்தென்றும் வெள்
தப் பதினெட்டும் ஆக ஐம்பத்தொன்பதடிக்குத் தலைவழுப்படுதலின்
வகளைந்து தொடைகொள்ளுமாறு 'மெய்பெறு மாபின்' (செய். ௧௦௧)
றுஞ் சூத்திரத்துட் காட்டுதும். (௫௦)

௫௧. ஆங்ஙனம் விரிப்பி னளவிறந் தனவே

பாங்குற வுணர்ந்தோர் பன்னுங் காலை.

இஃது ஒழிந்த நான்கடியையும் நாற்சீரடிபோல வறழ்க என்பார்க்கு
வ்யுறழாமைக்குக் காரணங்கூறுகின்றது.

இ-ள். ஆங்ஙனம்.....தனவே எ-து அந்நாற்சீரடிபோல மற்றை
கடியினையும் விரிப்பின் அவை இலக்கணங்கூறுதற்கு வரையறைப்ப
வ எண்ணித்தனவாம். பாங்கு.....காலை எ-து பகுதியுற வறிந்தோர்
த்குங்காலத்து. † எ-று.

முதலாலாசிரியர் சிறப்புடையனவற்றிற்கும் சிறப்பில்லனவற்றிற்கும்
விலக்கணங்கூறின் அவையொத்த விலக்கணத்தவாமென்று கருதி வ
றைப்படுவனவற்றிற்கே இலக்கணங்கூறி வரையறையின்றிப் பார்த்தன
தற்கு இலக்கணங்கூறிற்றிலர். அவர்களுத்துகோக்கி இவ்வாசிரியரும்
ம் ஏம் அவ்வாறே கூறினெமென்று கூறியதாயிற்றிதன் கருத்து: ஆயிற்
ப்புடைய கடையையடி சான்றோர் செய்யுளுட் பயின்றவரல்லவேண்டும்
வெனின்; இத்துல் செய்த காலத்திற் தலைச்சங்கத்தாரும் இஃடச்சங்

* 'இனி அடி அறுநூற்றிருபத்தைத்தந்தாமாறு;—அசைச்சீர், இயற்சீர்,
பவுரிச்சீர், வெண்சீர், வஞ்சியுரிச்சீர் என்னும் ஐந்துனையும் நிறுத்தி
வந்துனையும் வஞ்சியுரிச்சீராக வறழும்வழி இருபத்தைத்து விகற்ப
அவ்விருபத்தைத்தின் கண்ணும் மூன்றாவதைத்து சீரையு முறழ் நூற்
த்தைத்து விகற்பமாம். அந்நூற்றிருபத்தைத்தின்கண்ணும் நான்கா
ஐந்துசீரையுமுறழ் அறுநூற்றிருபத்தைத்தந்தாம்.' என்பது உரையாசிரிய
ர்.

† 'சண்டுறழ்க்த முன்றயானே அஞ்சடிமுதலாக மேன்மேலும் உறழ
பிலவாம் எ-று. அஃதாவது அறுநூற்றிருபத்தைத்தினெட்டும் ஐந்தாவது
ஐந்துசீரையும் உறழ் மூவாயிரத்தொருநூற்றிருபத்தைத்து விகற்ப
; அதன்கண் ஆறாவது இவ்வகையைத்துசீரையு முறழப் பதினையாயி
றுநூற்றிருபத்தைத்து விகற்பமாம். அதன்கண் ஏழாவது வரும் சீரைச்
ரையும் உறழ் எழுபத்தெண்ணாயிரத் தொருநூற்றிருபத்தைத்து விகற்ப
; இவ்வகையிலுறழ் வரம்பிலவாம். அன்றியும் இத்தொல்லப்பட்ட அ
னே அசையானும் எழுத்தானும் விரிக்க வரம்பிலவாம்' என்பார் உரை
சிரியர்.

கத்தாருங் கட்டளையடி பயின்றவரச் செய்யுள்செய்தார் என்பது இரங்களாற் பெறுதும். பின்பு கடைச்சங்கத்தார்க்கு அஃதரிதாதவிழ்கையடிபயிலச் செய்யுள் செய்தாஊன்றுணர்க. இக்காலத்தார் அளவ் செய்யுள் செய்திலரென்று கடைச்சங்கத்தார் செய்த அளவடி சிற்ப்காததுபோல அதுவும் கொள்க. வஞ்சிக்கு வரையறைப்படிம்படி 'முதலா' (செய்-௫௭) என்பதனுட்கூறுதும்.

௫௨. ஐவகையடியு *மாதிரியக் குரிய.

இது முன்னர்க் கூறிய கட்டளையடி இன்னபாவிற் கு உரியவக்

இ-ள். † நாலெழுத்துமுதல் இருபதெழுத்தின்காலும் உயர்நேழ் நிலனும் ஆசிரியப்பாவிற் குரித்து. எ-று.

* "மற்று ஆசிரியம் என்பது மகாவீரனின் 'மஃகான் புள்ள தேசாரியை' (எழுத்-௨-௫-௧௩) என்பதனான் அத்துச்சாரியை பெண்டு மெனின், அது செய்யுள் விகாரமென்பாருமுளர்; அற்றன்று நின்றது நான்காமுருபாயினன்றே அது கடாவாவது; அதனை வுபொருண்மைக்கண் அக்குச்சாரியை ஈறுதிரியாது வந்ததென்று பெடும்" என்றார் பேராசிரியர்.

† "நாற்சீரடிக்கண் வகுக்கப்பட்ட ஐவகையடியும் ஆசிரியப்பாய எ-று. ஐவகையடியும் உரியவெனவே அவற்றிற்கு முதலாகிய நா முரித்தாயிற்று. உ-ம்.—'தேர்ந்த தேர்ந்து சார்ந்து சார்ந்து, நேர்ந்து வாமனை நிலையிற், தேர்ந்தரு வல்வினை சேர்ந்தக லும்மே' இ முதலடி நாலெழுத்தான் வந்தவாறு காண்க. 'குன்று கொண்டு நின் பென்ற வந்த மாரி, சென்று காத்த நிறலடி தொழுமே' இதன்க லடி ஐந்தெழுத்தான் வந்தது. 'ஆறு குடி நீறு பூசி, யேறு மேறு னைக், கூறு கெஞ்சே குறையிலை நமக்கே' இதன்கண் முதலடி டீதான் வந்தது. 'போது சாந்தம் பொற்ப வேந்தி' இது முதலடி தான்வந்தது. 'தன்றே னைக்கி னென்றுகைம் மிகுஉங், கபெருங்கா டாயினு, மொள்பெரிது சிறந்தன் றளியவென் னெட்டு முதலடி யெட்டெழுத்தான் வந்தது. 'சொங்குதேர் வாழ்க்கைய தும்பி' இஃது ஒன்பதெழுத்தான் வந்தது. 'காமஞ் செப்பாது மொழிமோ' இது பத்தெழுத்தான் வந்தது. 'சாமரை புரை னேவடி' இது பதினொருமுத்தான் வந்தது. 'நாயுடை முதுநீர்க் தாமரை' இது பன்னிரண்டெழுத்தான் வந்தது. 'அகலிரு பாயிருள் பருகி' இது பதின்மூன்றெழுத்தான் வந்தது. 'யாவற யும் பொலந்தொடிப் புதல்வனை' இது பதினெட்டுமுத்தான் வந்தது வலனுயரிய வெரிமரு ளவீர்சடை' இது பதினெட்டுமுத்தான் 'விரிதிரைப் பெருங்கடல் வளைஇய வுலகமும்' இது பதினொரு வந்தது. 'தேன்றுங் குயர்சுமைய மலைஞாறிய வ்யன்ஞாலம்' னெழுமுத்தான்வந்தது. 'கடுஞ்சினத்த கொல்களிறுங் கதழ் மாவும்' இது பதினெட்டுமுத்தான் வந்தது. 'நெடுக்கொடியா நெஞ்சுடைய புகன்மறவரும்' இது பத்தொன்பதெழுத்தான் 'அமர்காணி னமர்க டந்தவர் படைவிலங்கி யெதிரிநிற்கலின்' இஃ தெழுத்தான் முதலடியொன்று வந்தவாறு காண்க." என்பது உரைநுரை.

என(வ) தலைவழுவின்றி இருபத்தேதழ் சீரான்வந்த முந்தாற்றிருபத்து
 கடியும் ஆசிரியத்திற்கு உரித்து எ-று. முன்னர்ப் பொதுவாகவோதி
 னையீண்டுப்பகுத்தார். உ-ம். 'பேர்ந்து பேர்ந்து சென்று சென்று'
 பது. இவ்வாறு ஓராசிரியத்துக்கண் ஐந்தடியும் கூறினமுறையே நிற்க
 ண்டுமெனவோதினமையின் எவ்வாற்றினும் அவ்வகலும் ஆசிரியத்துக்
 ரவருதற்குரியவென்பதே ஆசிரியர்க்குக் கருத்தாயிற்று. இக்கருத்தா
 ர்தே 'பேர்ந்து சென்று' என்ற உ-காரணத்து ஈழிக்குட்டத்துத்தலை
 ப்பலவும் வருவதாயிற்று. (௫௨)

௫௩. விராஅய் வரினா மொருநிலை யிலவே.

இஃது எய்தியது இகந்துபடாமெக்காத்தது, தலைவழுவித்யாது
 தேவென்று கருதியதனைச் சீர்வகையடியாமென்றவின்.

உ-ம். ஆசிரியம் இருபத்துமூன்றுதளையிற் சில வழுவினும் முற்கூ.
 பதினேழ் சிலத்தினென்று குறைந்து பதினாறுசிலத்தினீங்கிவாரா.எ-று

உம்மை இறந்ததுதழீஇயிற்றுகலான் ஓடிக்கட்டளை வழுப்படவரினும்
 வகட்டளையாகாமற் சீர்வகையடியாய் ஐந்தேதழுத்துமுதல் இருபத்தேழுத்
 தும் வரும் எ-று. அது சான்றோர் செய்யுளுள் வந்துழிக்காண்க. (௫௩)

௫௪. தன்சீர் வகையினுக் தலைநிலை வகையினு
 யின்சீர் வகையினைந்தடிக்கு முரிய.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது; உரிச்சீராற் சீர்வகையடியும் உரிச்சீ
 ர்தலைவகையடியும் உள, அவையும் முற்கூறிய ஐவகைநிலனும் பெறுமெ
 லின். தன்சீரெனவே அதிகாரத்தான் ஆசிரியவுரிச்சீராயிற்று.

உ-ம். தன்சீர்வகையினும் எ-து ஆசிரியவுரிச்சீரின் கூற்றினும். தலை
 வகையினும் எ-து அச்சீரானாய் தலைநிலைக்கூற்றினும். இன்.....முரிய
 ன இன்சீர்ப்பகுதியோடே அவ்வாசிரியம் முற்கூறிய ஐவகையடியான்வக்
 பதினேழ்சிலத்தினிகந்து வாரா. எ-று.

தன்சீரென்னுத் வகையென்றது முன்னிரையிற்ற் வீரண்டினையுத்தலை
 ன்னாமென்றற்கும், எனே நான்குரிச்சீருக் தலைகொள்ளாவென்றற்கும்.
 ன்கிலைவகையென்றது உரிச்சீராற் தலைவருக்கால் ஓடியின் இரண்டுவிசி
 னு ஓசையுண்ணுதென்றற்கு. இன்சீர்வகையின் என்றது ஆசிரியவுரிச்சீர் கா
 யதிரவே சீர்முழித் துக்கலேராசை பிறத்தலின் இயற்சீர்கள் ஒன்றிடை
 வெவவேண்டும் சீர்வகைக்கென்பதும், அதற்கும் இன்னேசைமிக

வுமின்றென்பனாம், முன்னிரையீற்ற விரண்டும் இடையில் வாரா முதற்கண்ணே வந்து இயற்சீரோடு தட்டு இன்னேசைத்தாமென்பது அசையோரடிக்கிரண்டுவந்து தட்டாலும் இன்னேசைத்தாமென்பது அறிவித்தற்கு.

உ-ம். 'ஒங்குகோட்டுத் தொடுத்த பாம்புபுரை யருவி, நிவந்த் ன்று களிற்றி னிலங்குகோடு புரைய' இவை இயற்சீரொன்றிடையிற் சீரான் வந்தன. 'பாம்புமணி யுரிமும் பாறா ளீங்குவால்' இஃது டிடையிட்டது. 'ஒங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புநாண் கொளி' (புறம் 'உவவுமதி யுருவி னேங்கல் வெண்குடை' (புறம்-௩) இவை தனை கையான் வருதலாற் கட்டளையாய் இன்னேசைபெற்றன.

இனி, ஐந்தெழுத்துமுதலாத் தன்சீர்வகை வருதலும் தளைவகை மெழுத்துமுதலாக வருதலும் உரையிற்கொள்க. அவை 'ஒங்குமீ து பாய்ந்து பாய்ந்து, முசுக்கலை யாடு நாடற், குரைப்பதை யெவன்டு தோளே தோழி' இஃது ஐந்தெழுத்தாற் தன்சீரடிவந்தது. 'ஆடு துடங்கு காடு போந்து, விளங்கிழை நகர்வயிற் சேர்ந்தன, முழங்குக தழங்குகுரல் சிறந்தே' இஃது ஏழெழுத்தாற் தளைசிலையடி வந்தது. யென்றதனால் இயற்சீர்ப்பாற் படுத்திய அசைச்சீர் இன்சீராய்த் தக் கையினுந் தளைசிலைவகையினும் வரும். இஃது இருவகையடிக்கு ம் ணங்கூறிற்று.

100. தன்சீ ருள்வழித் தளைவகை வேண்டா.

* இது முன்-ஆசிரியத்திற்குச் சீர்வகையுந் தளைவகையுங் கூறியரு யே வெண்பாவிற்சூழ் அவ்விரண்டுங் கூறுகின்றது.

இ-ள். வெண்சீர்சிற்ப வெண்சீர்வந்தொன்றிய வெண்டளை கட் வெண்பாவிற்சூழ் வேண்டா. எ-று.

* 'இத்துணையும் அடியும் அடிக்குரிய எழுத்தும் ஒதினார் ; இவ் கண் ஒசைவேறுபாடுணர்த்துந் தளையிலக்கணம் உணர்த்துவார் அத்த கண் வருவதோர் மரபுணர்.....ற்று. தத்தஞ்சீர்சிலைவகையானுந் தளைவகையானும் இனியவோசை வேறுபாட்டினையுடைய ஐந்தடிக்குந் தன்சீ ருள்வழித் தளைகள் வேறுபாடுகோடல்வேண்டா எ-று. எனவே சீ றேசையைத் தருமென்றவாரும். உரியதன்சீரென்று ஐந்தடியினும் வழிசிலைபெய்த் தன்சீரென்றுகொள்க; அஃதாவது குறளடியாக ஐந்தெ ளினும் ஆறெழுத்தினும் ஓசைச்சீரும் வருதலன்றி மூவசைச்சீரான் கைம் பிற்வாசிரியர்கொண்ட நேரொன்றாசிரியத்தளை, நியையொன்றாசிர

எனவே வெண்சீர் நிற்ப வெண்சீர்வந்தொன்றிய வெண்டளை கட்டளை
 ிக்கு ஈரடிக்கூட்டத்துத் தொடைகொள்வழி வேண்டும் என்றுகொள்க.
 தொடைகொள்வழிக்காண்க. தன்சீரென்றது வெண்சீரை; உள்வழி
 ின்றது அவ்வெண்சீரே வருஞ்சீராயவழி யென்றவாறு; எனவே வெண்
 ற்ப இயற்சீர்வந்தொன்றிய வெண்டளை வேண்டும் என்றவாறாயிற்று :
 † துதலிய, தறிதற்பாற்படும். 'வெண்சீரொன்றின் வெண்டளை கொளா
 ' 'வெண்சீரொன்றினும் வெண்டளை யாகு, மின்சீர்விய காலையான'
 றூர் காக்கைபாடினியார் : இது தளைகொள்ளாமக்குக் காரணம் " அள
 ; சிந்தும் " (௨௪-௫௨) என்னுஞ்சூத்திரத்துக் கூறுதும். (௫௫)

௫௬. சிரியா ப நங்கி லேராகா பொப்பி
 னுசிரியத் தளையென் றறியல் வேண்டும்.

இது கட்டளையடிக்கட் பத்தியற்சீருக் தட்குமாறு கூறுகின்றது.

௫-ள். இயற்சீர்பத்தும் பிறசீரோ டியையுங்காற் றத்தமீற்றசை வரு
 ின் முதலசையோடொன்றின் அஃது ஆசிரியவடிக்குத் தட்கு முறை
 யென்றறியல்வேண்டும். ௭-று.

ர, இயற்சீர்வெண்டளை, வெண்சீர்வெண்டளை, கலித்தளை, ஒன்றியவஞ்
 தளை, ஒன்றாதவஞ்சித்தளை என ஏழுவகையினும் வஞ்சித்தளை நிலைமொ
 வஞ்சியுரிச்சீராய் வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றினது ஒன்றிய வஞ்சித்
 ராயெனவும் ஒன்றாதது ஒன்றாதவஞ்சித்தளையெனவும் வழங்குபவாகலின்
 டவ்ருபாற்றினும் தளையாற்பயனின்றென, நிலைமொழியாகிய வஞ்சியுரிச்
 சானே ஓசையுணர்ந்துதலின் வஞ்சித்தளையோடொல் வேண்டாராயினார்.
 ி வெண்சீர்வெண்டளையும் வெண்சீர்நிற்ப வருஞ்சீர்வெள்ளையும் வெண்
 தல் இயற்சீராதல்வந்து வெண்டளையாக வேண்டிதலின் நிலைமொழியாகி
 வெண்சீரை 'வெண்சீர்நிறசை கிரையசையிற்தே' (௨௪-௨௬) என ஒது
 ின் இதனை கிரையற்றியற்சீராக்கினால் வருஞ்சீர் நேசை முதலியற்சீரா
 றம் இயற்சீர் வெண்டளையாம். அவ்வாறன்றி வருமொழியும் வெண்சீரா
 ர தன்சீருள்வழித்தளையகவேண்டா என்பதனாடங்கும்.- அத்தனே
 ர்பாற்றினும் வெண்சீர்வெண்டளை கொள்ளாராயினார். இனி ஒழிந்த நா
 துதளையுங்குறவேண்டாவாம் இயற்சீரான் வருதலின் எனின்; அதன்கண்
 ன இயற்சீர்வெண்டளை கூறவேண்டுதலின் ஆசிரியத்தளையுங் கூறவேண்
 மன்க' என்பது உரையாசிரியநுரை.

† உத்தி. (மரபியல்-௧௧௦)

ஒப்பினெனவே ஒவ்வாதது இயற்சீர்வெண்டளையென்றெறி
 துக்கொள்ளப்படும். உ-ம். 'அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகி' (பெ
 ண்) என்றவழி நேரும் நிரையும் ஒன்றி நேரொன்றாசிரியத்தளையே நிரை
 ன்ருசிரியத்தளையாயிற்று. 'கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபி-னி
 ற்குத் தக' (நிருக்குறள்-௩௬௬) என நேரும் நிரையும் ஒன்றி
 வெண்டளையாயிற்று. 'நீத்துநீர்ப் பரப்பி னிவந்துசென் மான்தே
 புழி நீத்துநீர் என்பது நேர்புநேர் பாதிரிபோல நின்று பரப்பின்
 னோடு நிரையொன்றாசிரியத்தளையாயிற்று. 'சேற்றுக்காலீலம்' இ
 ர்புநேர் பாதிரிபோல நின்று ஒன்றி இயற்சீர் வெண்டளையாயிற்று.
 'காரேறுபொருத கண்ணசன்செயுலின்' என்புழிக் காரேறு என்னு
 நேர்பு பாதிரிபோல நின்று பொருத என்பதனோடு நிரையொன்ற
 தளையாயிற்று. 'வானூடுபோய' என நேர் நேர்பு ஒன்றி இயற்சீர்
 டளையாயிற்று. 'வானிரைத்து மணந்து' என நேர் நிரைபு பாதி
 நின்று மணந்து என்பதனோடு நிரையொன்றாசிரியத்தளையாயிற்று.
 'ருந்துதாங்கும்' என நேர்நிரைபு ஒன்றி இயற்சீர்வெண்டளைய
 'வெயிலாடுபுகுவின்' என நிரைநேர்பு கணவிரிபோல நின்று முக
 னோடு நிரையொன்றாசிரியத்தளையாயிற்று. 'வரையாடுவன்பற்று
 நிரை நேர்பு ஒன்றிமையின் இயற்சீர் வெண்டளையாயிற்று. 'கட
 விசும்புகுடி' என நிரைநிரைபு ஒன்றி நிரையொன்றாசிரியத்தளைய
 'சிலைலிலங்கு நீன்புருவம்' என நிரைநிரைபு ஒன்றிமையின்
 வெண்டளையாயிற்று ; என உரியசையங்கிய இயற்சீராலும் ஒன்றி
 ருதும் வந்தன. ஒன்றிசீரின்மீடும் இயற்சீருமாய்த் தட்குமாயு
 னாம்.

௫௭. குறளடி முதலர் வளவடி காறு
 முறழ்சிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப.

இது வஞ்சியடி யறமுமாலும் அது பெறுதலனு முணர்த்திற்று

௫௮. காலெழுத்து முதலாகப் பதினான்கெழுத்தளவும் உ
 யில, வஞ்சியடிக்கு. ௭-று.

முற்கூறிய அறுபது வஞ்சியரிச்சீருள்ளும் இருபத்துநான்குசீர்
 ன்று இருநிலைமையவாகவும் இருபத்தெட்டுச்சீர் ஒரோவொன்று
 நிலைமையவாகவும் எட்டுச்சீர் ஒரோவொன்று எட்டு நிலைமையவாகவு
 ள்ளப்படும். அந்நனம் கொள்ளவே இருபது ற்றிருபத்துநான்காம்.

அவற்றுள் இருநிலைமைப்படும் இருபத்துநான்கும் நேர்நெட்டும், நிரைநெட்டும், நேர்பீறு நான்கும், நிரையீறு நான்குமாம். அவை மாபோகும், மாவழங்குவாய், புலிபோகுவாய், புலிவழங்குவாய், பாம்புசேர்வாய், பாம்புவருவாய், களிசேர்வாய், களிவருவாய் எனவும் மாசேர்சூரம், மாசூரம், மாபோகசூரம், மாவழங்குசூரம், புலிசேர்சூரம், புலிவருசூரம், புலிபோகசூரம், புலிவழங்குசூரம் எனவும் மாசேர்காடு, மாவருகாடு, புலிசேர்சூரம், புலிவருகாடு எனவும் மாசேர்கடறு, மாவருகடறு, புலிசேர்கடறு, புலிவருகடறு எனவும் வரும். மாபோகுவாய் என்றதற்கு மாமேவுவாய் என்றதற்காகக் கொடுத்து இருநிலைமையாக்குக. ஒழிந்தனவற்றுட் குற்றுசூரங்கு மிவ்வாறே முற்றுசூரம் பெய்தொட்டுக. இவற்றுள் மாசேர்சூரத்திற்கு மாசூரம் எனவும் மாவருசூரத்திற்கு மாவலியதெனவும் புலிசேர்சூரத்திற்கு வருசூரம் எனவும் புலிவருசூரத்திற்குத் திருவலியது எனவும் முத்துக்குறையுஞ்சொற்பெய்து இருநிலைமைபெய்க. இங்ஙனம் இருநிலைமையான் நாற்பத்தெட்டாயிற்று. இவற்றுள் ஏழெழுத்துச்சீர் இரண்டாம்.

இனி நான்கு நிலைமைப்படும் சீரிருபத்தெட்டும் நேர்பீறுநான்கும், நிரைநெட்டும், நேர்பீறுநெட்டும், நிரையீறுநெட்டும்; அவை பாம்புபோகுவாய், பாம்புவழங்குவாய், களிபோகுவாய், களிவழங்குவாய் எனவும் பாம்புசேர்சூரம், பாம்புவருசூரம், பாம்புபோகசூரம், பாம்புவழங்குசூரம், களிசேர்சூரம், களிவருசூரம், களிபோகசூரம், களிவழங்குசூரம் எனவும் மாபோகாடு, மாவழங்காடு, புலிபோகாடு, புலிவழங்காடு, பாம்புசேர்சூரம், பாம்புவருகாடு, களிசேர்காடு, களிவருகாடு எனவும் மாபோகடறு, மாவழங்குடறு, புலிபோகடறு, புலிவழங்குடறு, பாம்புசேர்கடறு, பாம்புவருகடறு, களிசேர்கடறு, களிவருகடறு எனவும் இவற்றைப் பாம்புபோகுவாய், மின்னுப்போகுவாய், பாம்புமேவுவாய், மின்னுமன்னுவாய் என ஒன்று நான்காக வாய்பாடுபடுத்தெல்லாவற்றோடு மொட்டுக. இவ்விருபத்தெட்டனுட் பாம்புசேர்சூரத்திற்குப் பாம்புசேர்வது, மின்னுச்சேர்சூரத்திற்கு மின்னுச்சேர்வது எனவும் பாம்புவருசூரத்திற்குப் பாம்புவலியது, மின்னுவருசூரத்திற்கு மின்னுவலியது எனவும் களிசேர்சூரத்திற்கு ஒளிசூரம், அரவசேர்சூரத்திற்குப் பரவசூரம் எனவும் களிவருசூரத்திற்குக் களிவலியது, அரவவருசூரத்திற்கு அரவலியது எனவும் கொள்ச. இங்ஙனம் நான்குநிலைமைகொள்ளவே நூற்றொருபத்திரண்டாயிற்று. இவ்விருபத்தெட்டனுள் முற்றுசூரம் பெய்தால் ஏழெழுத்துச்சூரம் பதினாறும் எட்டெழுத்துச்சூரம் பன்னிரண்டாம்.

இனி எட்டுநிலைமைப்படுஞ் சீரெட்டும் நேர்ப்புநான்கும் நிரைபீறு, ன்குமாம். அவை பாம்புபோகுகாடு, பாம்புவழங்குகாடு, களிறுபோகுகாடு, களிறுவழங்குகாடு எனவும் பாம்புபோகுகடறு, பாம்புவழங்குகடறு, களி போகுகடறு, களிறுவழங்குகடறு எனவும் வரும். இவற்றுள் ஒன்றந் மூன்றுரியசை யுண்மையின் முதற்கணின் நவற்றை யுரியசை யிரண்டற் று தனித்தனி முற்றுசாரம்பெய்து பின்னி ரண்டற்கும் முற்றுசாரம்பெய்து நா ன்கு நிலைமை யெய்துவித்துப் பின்னர் ந்றினிரையுரியசையொன்றனையும் மு றுகாரமாக்கி யதனோடு முன்னர்நின்றவற்றை வேறுவேறு முற்றுசாரம்பெய்து, நான்குநிலைமை யெய்துவிக்க எட்டாயிற்று. இவற்றுள் ஏழெழுத்தாஞ்சி பதினைந்தும் எட்டெழுத்தாஞ்சீர் ஆறும் ஒன்பதெழுத்தாஞ்சீர் ஒன்றுமாய் ஆக இருநூற்றிருபத்துநான்காயிற்று. “அறுபஃ தாக வகுத்த வஞ்சியுண் மூவெண் சீர்க ளிருநிலைமை யெய்தி, நாலேழ் சீராக நான்குநிலை யெய்தி, யி னான் கிருசீ ரிருநான்கு நிலையெய்தி, யிருநூற் றிருபத்து நான்காய் விரியும்” “அவற்றுளொன் பதெழுத் தாஞ்சீ ரொன்று, மிருநான் கெழுத்தா குஞ் ரொன்பது, மேழெழுத் தெய்துவ முப்பத்து மூன்று, மாகநாற் பத்து மூட் று மாக, நூற்றெண் பத்தொன் றடியுற மும்மே”

இனி யடியுறமுத *நாற்பத்துமூன்று முறமுமாறு:—எட்டுநிலைமை யெ ய்துவனவற்றில் அரவு விரவு குரவு என ஒன்பதெழுத்துச் சீரொன்று: நான்கு நிலை யெய்துவனவற்றில் அரவுவிரவுசாரம், புலிவிரவுகுரவு, அரவுவரு குரவு என எட்டெழுத்துச்சீர்மூன்று: எட்டுநிலைமை யெய்துவனவற்றில் அரவு விரவு குரவு, மின்னுவிர்வுகுரவு, அரவுமேவுகுரவு, அரவுவிரவுகடறு, அரவு வழங்குகுரவு, களிறுவிரவுகுரவு என எட்டெழுத்துச் சீராயு: ஆக எட்டெழுத் துச் சீரொன்பது; இரண்டுநிலைமை யெய்துவனவற்றில் புலிவிரவுசாரம், புலி வருகுரவு என ஏழெழுத்துச்சீ ரிரண்டு: நான்குநிலைமை யெய்துவனவற்றில் அரவு விரவுவாய், மின்னுவிர்வுசாரம், அரவுவருசாரம், அரவுமேவுசாரம், அரவு வழங்குசாரம், களிறுவிரவுசாரம், புலிவிரவுகாவு, அரவுவருகாவு, மாவிரவுகுரவு, புலிமேவுகுரவு, புலிவிரவுகடறு, புலிவழங்குகுரவு, மின்னுவருகுரவு, அரவு மேவுகுரவு, அரவுவருகடறு, களிறுவருகுரவு என ஏழெழுத்துச்சீர் பதினாறு: எட்டுநிலைமை யெய்துவனவற்றில் மின்னுவிர்வுகாவு, அரவுமேவுகாவு, அரவு விரவுகாடு, அரவுவழங்குகாவு, களிறுவிரவுகாவு, மின்னுமேவுகாவு, மின்னு விரவுகடறு, மின்னுவழங்குகுரவு, பாம்புவிரவுகுரவு, அரவுமேவுகடறு, அர வுபோகுகுரவு, களிறுமேவுகுரவு, அரவுவழங்குகடறு, களிறுவிரவுகடறு,

* ஒன்பதெழுத்துச்சீர்-க. எட்டெழுத்துச்சீர்-க. ஏழெழுத்துச்சீர்-க. ஆக-ச.ந.

களிறுவழங்குராவு என எழுழுத்துச்சீர் பதினெந்து: ஆக எழுழுத்துச்சீர் முப்பத்துமூன்று.

இனி ஒழிந்த நூற்றெண்பத்தொன்றும் அடியறமுமாறு:—“மூவெழுத்துச்சீ ராரூதி யொன்பானு, நாலெழுத்துச்சீ ரேழாதி பத்து, மையெழுத்துச்சீ ரெட்டாதி பதினென்று, மாறெழுத்துச்சீ ரொன்பது முதல், ராறு முயருங் காலை மேல்வருஞ், சீர்களு மூன்று நான்கு மைந்து, மாறு மெழுத்தானாகுஞ் சீர்வந், தாங்கவ் வெண்களை யுறழ்ந்த வடித்தொகை, யெழுநூற்றிருபத்து நான்கென மொழிப.” இங்ஙனங் கூறியவாற்றான் இயற்சீர் கட்டளையடிக்குறழாவென்றுணர்க. உ-ம். ‘கால்காய்ந்தது காம்புநீடி’ என்பது ஆறெழுத்தடி. ‘நல்கூர்ந்தது வில்லோர்சுரம்’ என்பது எழுழுத்தடி. ‘வான்பெய்தது மண்குளிர்ப்புற’ என்பது எட்டெழுத்தடி. ‘தேன்பெய்தது செழுநகர்தொறும்’ என்பது ஒன்பதெழுத்தடி: இவை மூவெழுத்துச்சீர் மாசேர்காடு நான்கடியும் வந்தவாறு; ஒழிந்தனவுமன்ன. ‘மண்மாய்ந்தென வுள்வீழ்ந்தது’ என்பது எழுழுத்தடி. ‘விண்மாய்ந்தென மேற்றெடுத்தது’ என்பது எட்டெழுத்தடி. ‘காடோங்கிய கல்கெழுசுரம்’ என்பது ஒன்பதெழுத்தடி. ‘கோடோங்கிய குறும்பொறைமருங்கு’ என்பது பத்தெழுத்தடி. இவைநான்கடி நாலெழுத்து மாசேர்சுரம் சின்றுறழ்ந்தவடி: ஒழிந்தனவும் அன்ன. ‘மழைபெய்தென வான்வெள்ளென்று’ என்பது எட்டெழுத்தடி. ‘தழைபச்செனத் தண்ணென்காவு’ என்பது ஒன்பதெழுத்தடி. ‘கமழ்பூத்துணர் கள்ளவீழ்தொறும்’ என்பது பத்தெழுத்தடி. ‘இமிழ்தூங்கிசையினச்சுரும்புவர்’ என்பது பதினெழுத்துத்தடி. இவை நான்கும் ஐயெழுத்துப்புலிசேர்சுரம் சின்றுறழ்ந்தவடி. இனி ஆறெழுத்துச்சீர் வருமாறு. ‘அமைவிடுநாடி யஞ்சியோர்த்து’ என்பது ஒன்பதெழுத்தடி. ‘களை குரவன காணத்தளகு’ என்பது பத்தெழுத்தடி. ‘தினைப்புனத்தித ணயற்பிரியாது’ என்பது பதினெழுத்துத்தடி. ‘மனைக்குறமகள் கடைப்புறந்தரும்’ என்பது பன்னீரெழுத்துத்தடி. இவ்வாறே யொழிந்தனவு முறழ்ந்துகொள்க. வஞ்சி மூன்றுபாவும்போலச் சிறப்பின்மையின் ஈண்டுப்போதந்து கூறினார். ஒழிந்த முச்சீரடி சிறுவரவிற்குகலின் அதற்குக் கட்டளையடிக்குக் கூறிற்றிலர்.

(௫௭)

௫௮. அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய
தளைவகை யொன்றுத் தன்மையான.

இஃது ஆசிரியவடிக்கும் அதனடைத்தாகிய வஞ்சியடிக்கும் உரிய நிலங்கூறி வெண்பாவிற்குரிய நிலங்கூறுகின்றது.

இ-ள். அளவடியைந்தும் சிந்தடிமூன்றும் என்ற எட்டுநிலனுபாவிற்சூரிய, தலைவகையொன்றாத தன்மையான். எ-று.

‘ஒன்றுத்தன்மையான்’ என்றதனானே ஒன்றியவாகாவாயிற்று இயற்சீரொன்றிய வாசிரியத்தலை வாராமையும் வெண்சீர்நிற்ப வெ தொன்றிய வெண்டலை செப்பலோசைக்குந் துள்ளலோசைக்கு பெயவாகலின் அதுவாராவென்றலும் கூறிற்றும். ஒன்றுதென்றதனானே த்தலை யொன்றுமென்று பொருடருமேனும் அஃதிலக்கணமன்பை எனவே முற்கூறிய இயற்சீர்வெண்டலையையும் வெண்சீரியற்சீரோ வெண்சீர்வெண்டலையையும் விலக்காமையுணர்க. உ-ம். ‘நின்று நெடிது பெயர்ந்து’ என்பது ஏழெழுத்தடியாயிசைநிலை நிழை அசைச்சீரியற்சீராய்த்தட்டது. ‘கற்றவரைச் சேர்வர் கலைநிறைய சியார், பெற்றன மென்றே பெயர்ந்து’ இது பதினான்கெழுத்தடிவறிந்தார்த் தேற்றியக்கா லஞ்சுவ தில்லை’ இது பதினான்கெழுதுனுஞ் சீர்வகையொன்றலிற் கட்டலையாகா. இதனும்பர் நெடிவந்தன சீர்வகையடியாம். ‘வானவரு நான்முகனும் வாசவனு மா ரானவருங் காண வான்’ எனப்பதினாறெழுத்தான்வந்த வெண்சீரெ சீர்வகையடி. ‘வானவரு நான்முகனும் வாசவனுங் காணரே’ என்ப ளலோசைக்குணர்க; இவ்வெண்பாவை ஏந்திசைச்செப்பலென்ப பி ளோர் கூறுவர். அவர் கூறும் ஒழுகிசையுந் தூங்கிசையும் பெரும்ப பதினான்கெழுத்தினிகந்து வாராவென்றுணர்க. முச்சீரான்வரும் ம முதலிய மூன்றுநிலத்தி னிகந்து வாராமையுரையிற் கொள்க. ‘மாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய், மாவருவாய் தேமா வரகு’ டீ வருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாற்றினனோ’ என இரண்டற்குநின்றவாறுங் காண்க. இதனானே மேலீரடிக்கூட்டத்துத் தொடை ளுங்காற் கலிக்கு வெண்சீரோடு தட்ட வெண்சீர்வெண்டலை கொள் ணர்க.

௫௭. அளவடி மிகுதி யுளப்படத் தோன்றி யிருநெடி லடியுங் கலியிற் சூரிய.

இது முறையானே கலிக்குரிய நிலங்கூறுகின்றது.

இ-ள். இருநெடிலடியும் எ-து நெடிலடியுங் கழிநெடிலடியும். தோன்றி எ-து அளவடிக்குசித்தென ஐவகையடியின் மிகு; பதின்மூன்றும் பதினான்குமாகிய எழுத்துக்களோடு தோற்றப்பட யிற்கூரிய எ-து கலிப்பாவிற் சூரியவாம். எ-று.

அளவடி யைந்தனுண் மிகுதியெனவே பதினமூன்றும் பதினான்குமெ
றபெறுதும். இனிச்சீர்வகையடியாய் இந்நிலங்களைத் தப்பி வருவன
கொள்க. உ-ம். “ஐயிரு தலையி னரக்கர் கோமான்” “சுற்றமை
ய் சுரிவளர் பிச்சைதயர்” (பாலைக்கலி-௩) எனப் பதினென்றும் பன்
னும் எழுத்தான் வந்தன. (௫௬)

கூ0. நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்துநிரை தட்பினும்
வரைநிலை யின்றே யவ்வடிக்கென்ப.

இதுவும் அவ்வடிக்கெய்தியதோர் தளைவிகற்பங்கூறுகின்றது.

இ-ள். நிரை.....தட்பினும் எ-து நிரையீற்றியற் சீரும் நிரையீற்
ரிய வரிச்சீரும் நிற்ப நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து நிரையாயொன்றியக்
கும். வரைநிலை.....கென்ப எ-து கட்டளையடிக்கு நீக்குநிலையின்று ;
நிலை கலித்தளையாம். எ-று.

உ-ம். “மணிபுரை திருமார்பின் மறுத்தயங்கத் தோன்றுங்கால்” என்
ந் திருமார்பின் என்னு நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து மணிபுரை யென்னு
யீற்றியற்சீரோடு தட்டுக் கலித்தளையாயிற்று. “ஓங்குநிலை யகன்மார்பி
ளிதிகழு மாமேனி” இது நிரையீற் ருசிரியவரிச்சீரோடு அவ்வாறு
—து ; எனவே நிரைமுதலியற்சீர்வந்து நிரைதட்பினும் அதனோடு நேர்
ல் வெண்சீர் வந்து ஒன்றொழியினுந் துள்ளலோசை பிறவாமையிற்
—ளையடியாகா என்றவாறு. அவ்வடிக்கெனவே இவ்விதி கட்டளையடிக்க
கூறியது. இதனானே நிரையீற்றியற் சீர்ப் பின்னர் நிரைமுதல் வெண்
ந் நேர்முதல் வெண்சீரு முதல்வந்து பின்னர் வெண்சீர் அடுக்கிய வெ
ளை வரினுஞ் சிறிது துள்ளலோசை பிறத்தலின் அதனைச் சீர்வகையடி
ன்றுணர்க. உ-ம். அணிமுக மதியேய்ப்ப வம்மதியை நனியேய்க்கு, மணி
ழ மாமழைநின் பின்னொப்பப் பின்னின்கண்’ (குறிஞ்சிக்கலி-௨௮) என
வனவும் பிறவுமாம். (௬0)

விரா அய தளையு மொருநிலை யின்றே.

இதுவும் அவ்வடி சீர்வகையான் வருதற்கோர் விதி.

இ-ள். சீர்வகையான் வருங்கலியடி தளைவியலினுந் கடியப்படா. எ-று.

என்றது வெண்சீரோடும் ஒழிந்த சீரோடும்விரா அய்த்தட்பினும். எ-று.

‘மடியிலான் செல்வம்போன் மரனந்த வச்செல்வம்’ (பாலைக்கலி-

15) எனவும் 'வயக்குறுமண்டிலம் வடமொழிப் பெயர்பெற்ற' (செய்-2) எனவும் பிறவாறும் வரும்.

கா2.. இயற்சீர் வெள்ளடி யாசிரிய மருங்கி
 னிலைக்குரி மரபி னிற்கவும் பெறுமே.

இது வெள்ளடி ஆசிரியத்துள் வருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். இயற்சீர் வெள்ளடி எ-து இயற்சீர்வெண்டனை யாசிரியச் சீ
 ன்வரும் வெள்ளடி. ஆசிரிய.....பெறுமே எ-து ஆசிரியப்பாவின் க
 ிற்றற்குரிய மரபிலே நிற்கப்பெறும். எ-று.

உம்மை எதிர்மறை. ஆசிரியவடியோடு மயங்கி அதற்குரிமைபுண்
 றிற்குமென்பார் நிலைக்குரிமரபினென்றார். இதனானே மயங்காமல் இயற்
 சீர் வெள்ளடி முழுதும் வரவும் பெறுமென்றுங் கொள்வாருமுளர். உ-ம்
 'எறும்பி யளையிற் குறும்பல் சுனைய, வுலைக்கல் லன்ன பாறை யேறி
 கொடுவி லெயினர் பகழி மாய்க்கும்' (குறுந்தொகை-க2) என இயற்சீ
 வெள்ளடி பின்வருகின்ற ஆசிரியவடியோடு மயங்கிவந்தது. இனி 'கொ
 ளவில் வேட்டுவன் கோள்வேட் டெழுந்த, புதர்முக யானே றுதன்மீ தழுத்தி
 செங்கோற் கடுங்கணை போலு மெனாது, நெஞ்சங் கவர்த்தோ ணிரையி
 க்கண்ணே' இது வெள்ளடிமுழுதும் வந்ததென்று பேராசிரியர் காட்டினார்
 இதனை அகவலோசை பிறக்குமென்றுகொள்ளின் இயற்சீர் வெண்டனை
 ன்வருமென்ற சுட்டளைவெண்பா வின்றாமென மறுக்க. இனி ஆசிரிய
 துள் இங்ஙனம் வருமெனவே வெண்பாவினுள் ஆசிரியவடி முழுவதும்
 தன்றளையோடு வாரா சிறிது வருமென்றுகொள்க. அது கவிக்கும் பரி
 டற்கும் உறுப்பாய்வரும். வெண்பாக்களில் ஆசிரியத்தனை வருமேனும் அ
 வெள்ளைக்கொச்சகமாமாறுமுணர்க. (க

கா3.. வெண்டனை விரவியு மாசிரியம் விரவியு
 மைஞ்சீ ரடியு முளவென மொழிப.

இது மூன்றுபாலிற்கும் ஐஞ்சீரடியும் வருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். வெண்பாவோடுங் கவிப்பாவோடும் விராஅயும் ஆசிரிய
 வோடு விராஅயும் வரும் ஐஞ்சீரடிகளும் உளவென்று கூறுவர் புலவர். 6

* 'கொலைநவில்.....கண்ணே என்பது செய்யுண்முழுதும் ஐ
 சீர் வெள்ளடியான் வந்தது' என்பது பேராசிரியருரை. (செய்-க2)

நச்சினூர்க்கினியருரை.

நீண்டுத் தனையென்றது அப்பாக்களை. வெண்டனையெனவே இரண்டு வெண்டனையும் அடங்கலின் அவற்றுள் வெண்சீர்வெண்டனையான்வருஞ் சீர்வகைவெண்பாவுஞ் சீர்வகைக்கலியும் அடங்கிற்று. இனி 'நிரைமுதல் வெண்சீர்' (கூப) என்னுஞ் சூத்திரம் இதற்கதிகாரமாதலின் கட்டளைக்கலி க்கும் ஐஞ்சீரடி கொள்க. தனையென்றதனாற் கட்டளைவெண்பாவிற்ருங் கொள்க. அடியும் என்ற உம்மையான் வெண்பாவினுண் மிகவுஞ் சிறுபா ன்மை வருதல்கொள்க. உளவென்றதனாற் கலிப்பாவினுள்ளும் அதற்குறு ப்பாய்வரும் பாக்களுள்ளும் பெரும்பான்மை வருதலும் ஆசிரியத்துள் அடி க்கிவருதலுங் கொள்க. உ-ம். 'கண்டகம் பற்றிக் கடக மணிதுளங்க, வொ ண்செங் குருதியுளோடு கிடப்பதே கெண்டிக், கெழுதகை யில்லேன் கிடந் தூடப் பன்னா, ளமுதகண் ணீர்துடைத்த கை.' எனவும் 'கிடங்கிற் கிடங் கிற் கிடந்த கயலைத், தடங்கட் டடங்கட் டளிரியல் கொள்ளாள் கிடங்கில், வளையாற் பொலிந்தகை வையெயிற்றுச் செவ்வா, யினையாடன் கண்ணைக் குமென்று.' எனவும் இவற்றுள் இரண்டாமடி ஐஞ்சீரடி வந்தவாறுகாண்க. 'அரவணிந்த கொடிவெய்யோ னகம்புக்கா னரசவையன் நகற்றியே' என வும் 'அணிகிள ரவிர்வொறித் துத்திமா நாகத் தெருத்தேறித், துணியிரு ம்பனிமுந்நீர்த் தொட்டுழந்து மலைந்தனையே' எனவும் இவை கலியுள் ஐஞ் சீரடி வந்தன. 'தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக' (குறி ள்சிக்கலி-ந.) என்று கலிக்குறுப்பாகிய ஆசிரியத்துள் ஐஞ்சீரடிவந்தது. பிற வுறுப்புக்களிலுங் கலித்தொகையுள் ஐஞ்சீரடி வருமாறு காண்க. 'சிறு சோற்றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே' (புறம்-உரு) என்பது முதலாக நான்கடி ஆசிரியத்துள் ஐஞ்சீரடிக்கி வந்தன. தன்னினமுடித்தல் என்பத னாற் கட்டளை யாசிரியத்திற்குவருமேனு முணர்க. இன்னும் ஐஞ்சீரடியும் என்ற உம்மையாற் கொச்சகக்கலிக்கு ஐஞ்சீரடியும் வருமாறுகொள்க; 'மன் றுபார்த்து சின்றுதாயைக் கன்றுபார்க்கு மின்னும் வாரார்' எனவரும்; இத னை இனமென்பாருமுளர் பின்னுள்ளோர். (கூக)

கூச. அறுசீரடியே யாசிரியத் தனையொடு

நெறிபெற்று வருஉ நேரடி முன்னே.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி; கலிக்கு ஐஞ்சீரடி யெய்தியதன் மேலே அறுசீரடியும் எய்துவித்தலின்.

இ-ள். நேரடி முன்னே எ-து நாற்சீரடிக்கு முன்னும் பின்னும். அறு சீர்...வருஉம் எ-து அறுசீரடி தனக்குரிய வெண்டனையோடன்றி ஆசிரியத் தனையொடு வழங்கப்பெற்று நடக்குங் கலியினுள். எ-று.

முன் என்றதனை இடமுன்னாகவுங் காலமுன்னாகவுங் கொள்க. யொடும் என்ற உம்மையாற் றனக்குரிய வெண்சீர்வெண்டளையான் லும் மயங்கிவருதலும்பெற்றும். உ-ம். *‘முன்னை த்தஞ்சிற்றின் யெம்முர்’†‘கரைபொரு கான்யாற்றங் கல்லத ரொம்முள்ளி.....வாரலே இவை மூன்றாமடி. நேரடியாக முன்னும் பின்னும் அறுசீரடி வந்தன. றுக்கு ஆறுஞ்சீர்க்கு ஆசிரியத்தளையான் வந்தன. நெறிபெற்று என்ற பாக் கட்டளை விட்டன்றி யொருசெய்யுள் முழுவதூஉந் தானே வரு கொள்க. ‡ ‘தொக்குத் துறைபடியுந் தொண்டை யஞ்செவ் வாய் தோண்மேற் பெய்வான், கைக்கொண்ட நீருட் கருங்கண் பிறழ்வ கய நெண்ணி, மெய்க்கண்ணும் பெய்கல்லார் மீண்டுங் கரைக்கே செ மிளிர்வ காணா, ரெக்கர் மணற்கிளைக்கு மேழை மகளிர்க்கே வெ கொற்கை’. எனவரும்: இவை கொச்சகக்கலி. ‘வரைபுரை திராடே மணநாறு நறுநுதல் பொருட்டு வந்தோய்’ என ஆசிரியத்தளை அறுசீரடி வந்தது. கட்டளையன்றேற் றளையென்றதனை நான்சீரடிக்கு, கோட லின்றென்றார்; இவற்றிற்குத் தளை வரையறை யின்று. இவ, பின்னுள்ளோர் இனமென்பர்.

சுரு. எழுசீ ரடியே முடுகிய னடக்கும்.

இது முறையானே கலிக்கு ஏழுசீரடியாமாறு கூறுகின்றது.

* முன்னைத்தஞ் சிற்றின் முழங்கு கடலோத முழ்கிப் பெயர வன்னைக் குரைப்ப லறிவாய் கடலேயென் றலறிப் பெயருந் தன்மை மீடவார் தணந்துகுத்த வெண்முத்தம் புன்னையரும் பேயென்னப் போவாரைப் பேதுறுக்கும் புகாடே இது மூன்றாமடிகுறைந்து முன்னும் பின்னும் அறுசீர் வந்த, பேராசிரியர் காட்டியது.

† கரைபொரு கான்யாற்றங் கல்லத ரொம்முள்ளி வருதி ராயி னனையிருள் யாமத் தடுபுல்லோ நும்மஞ்சி யகன்று போக நரையுருமே றுங்கைவே லஞ்சுக நும்மை வரையர மங்கையர் வவ்வுத லஞ்சுதும் வாரலேயோ.

‡ இஃது ஈற்றயலடி குறைந்து இயற்சீர்ச் சிறப்புடை வெண்ட னும் சிறப்பில் வெண்டளையானும் வந்த ஆசிரியநேர்த்துறைக்கு யாப் கலவிருத்திகாரர் காட்டியது (எசு.)

§ இது பேராசிரியர் காட்டியதே. (செய்-சுச.)

இ-ள். எழுசீரான் வரும் அடியே முடுகியற்கண்ணே பயின்று நடக்
எ-று.

ஏகாரம் பிரிநிலை. உ-ம். “கவிரிதழ் கதுவிய துவரித முரிவையர்கலிமயிற்
தொடு விளையாட” என எழுசீரடி முடுகிவந்தது. இவை கலிக்கும் பரி
ற்கும் உரிய. முடுகாத எழுசீரடி வந்துழிக் காண்க. (கூரு)

கூ. முடுகியல் வரையார் முதலீ ரடிக்கும்.

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது; எழுசீரடியே யன்றி அறுசீரடியும்
சீரடியும் முடுகு மென்றலின்.

இ-ள். எழுசீரடிக்கும் ஐஞ்சீரடிக்கு முன்னின்ற அறுசீரடிக்கும்
சீரடிக்கும் இம்முடுகியல் நீக்கார். எ-று.

முதலீரடிக்கும் என்ற வும்மை எச்சவும்மை யாதலின் நாற்சீரடியும்
துணைப்பயிலாது முடுகுமென்க. உதாரணம் மேலைச்சூத்திரத்துட் காட்
றம். (கூசூ)

கூ. ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பா மருங்கினு
முவகை யடியு முன்னுத விலவே.

இது முடுகியல் இன்னபாவிற்கு உரித்தென்கின்றது.

இ-ள். தனியேவரும் ஆசிரியப்பாவினும் வெண்பாவினும் முடுகிய
டி மூன்றும் வரப்பெறு. எ-று.

முன்றென்றது நாற்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியுமான அடிகளை.
முசீரடி முன்னுதலின்று என்றதனால் முற்கூறிய மூன்றடியானும் வரும்
முடுகியலோடு விராஅய்த்தொடர்ந்து ஒன்றாய்க் கலிக்குறுப்பாய்வரும் ஆசி
ரியமும் வெண்பாவுமுள என்று கொள்க. உ-ம். “நெறியறி செறிகுறி
ரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துறீஇத், தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ்
ன்றவ ரினமாக, வேய்புரை மென்றோட் பசலையு மம்பலு, மாயப் புணர்
ச்சியு மெல்லா முடனீங்கச், சேயுயர் வெற்பனும் வந்தன்ன, பூவெழி லுண்
கணும் பொலிகமா வினியே” (கலி, குறிஞ்சி-௩) இஃது அறுசீரடியும் ஐஞ்
சீரடியும் முடுகி ஒரு தொடராய்வந்த ஆசிரியம். “தகைவகை மிசைமிசைப்
பாய்மா ரார்த்துட, நெதினொதிர் சென்றார் பலர்” (கலி, முல்லை-௨) எனவும்,
“இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க, வரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சோரக்
குத்தித்தன், கோடழியக் கொண்டாளை யாட்டித் திரிபுழக்கும், வாடில்

வெகுளி யெழிலேறு கண்டை யிஃதொன்று, வெருவரு தாம மெடுப்படு
 ண்டி, தூரிதருங் கொல்களிறும் போன்ம்' (ஐடி முல்லை-௩) எனவும் இ
 நாற்சீரடி முடுகியலோடொன்றாய் வந்த வெண்பா. இதனுள் ஐஞ்சீரடி
 வந்தது. "மேனிலை மிகலிகலின் மிடைகழி பிழிபுமேற் சென்று, வே
 புரைவிற்றற்றிறனுதி மருப்பின் மாறஞ்சான், பானிற வெள்ளை யெருத்த
 ப்பாய்க்தானைக், கோணது சூத்து மினங்காரித் தோற்றங்காண், பான்
 சேர்ந்த வரவினைக் கோள்விடுக்கு, நீனிற வண்ணனும் போன்ம்" (ஐடி
 ஐடி) என ஐஞ்சீரடி முடுகியலோ டொன்றாய் வந்த வெண்பா. "மலர்
 புகலெழ வலர்மலர் மணிபுரை சிமிர்தோள் பிணைஇ, யெருத்தோடிமில்
 த் தோன்றினன் றேன்றி, வருத்தினுன் மன்றவில் வேறு" (ஐடி ஐடி
 இஃது அறுசீரடி முடுகியலோ டொன்றாய் வந்த வெண்பா. இவற்றை ௩
 மென்னாமோ வெனின்:—என்னும்; அராகமாவது பிற்தொன்றே
 கூட்டி ஆற்றுவியாமற் றுணைபோய் அற்று நிற்பதாம். அது பரிபாடற்
 யுளுறுப்பென்பர்; இது பிற்தொன்றனாடு கூட்டி ஆற்றுவித்துக்கோ
 குரித்தாம் இவ்வேறுபாடு அறிக.

௯௮. ஈற்றய லடியே யாசிரிய மருங்கிற்
 றேற்ற முச்சீர்த் தாகு மென்ப.

௯௯. இடையும் வரையார் தொடையுணர் வோரே.

இரண்டு சூத்திரமும் உரையியைபு கோக்கி உடன்குறிற்று. இ
 ஆசிரியத்துட் சிந்தடிவருமென எய்தாததெய்துவித்தது.

இ-ள். ஆசிரிய மருங்கி னீற்றயலடியே தன் தோற்றரவு முச்சீ
 யுடைத்தாய் வரத்தோன்றும்; தொடையுணர்வோர் இடையிலும் வருத
 நீக்கார். ௭-று.

வகாரம் பிரிசலை. முச்சீர்த்து என ஒருமை கூறியவதனால் ஈற்றய
 க்கண் ஒன்றே வருதல் பெரும்பான்மையென்றும், தொடையுணர்வே
 என்றதனால் இடை இரண்டிணைந்து வருதலும், தோற்றம் என்றத
 இடையொன்று வருதலும் கொள்க. ௨-ம். "நிலத்தினும் பெரிதே வார
 முயர்ந்தன்று, நீரினு மாறள வின்றே சாரற், கருங்கோற் குறிஞ்சிப்
 கொண்டு, பெருந்தே னிழைக்கு நாடனொடு நட்பே" (குறுந்தொகை
 இஃது ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாயிற்று. "நீரின் றண்மையுக் கீயின் வெம்
 யுஞ், சாரச் சார்த்து தீரத் தீருஞ், சார னுடன் கேண்மை, சாரச் சாரச்
 த்து, தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாவே" இஃது இடையிரண்டிணைந்து வந்த

* “ சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே
 பெரியகட் பெறினே
 யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணுமன்னே
 சிறுசோற் றுணு நனிபல கலத்தன் மன்னே
 பெருஞ் சோற் றுணு நனிபல கலத்தன் மன்னே
 யென்பொடி தடிபடி வழியெல்லா மெமக்கீயு மன்னே
 யம்பொடி வேணுழை வழியெல்லாந் தானிற்கு மன்னே
 நரந்த நாறுந் தன்கையாற்
 புலவுநாறு மென்றலை தைவரு மன்னே
 யருந்தலை யிரும்பாண ரகன்மண்டைத் துளையுர் இ
 யிரப்போர் கையுளும் போகிப் புரப்போர்
 புன்கண் பாவை சோர வஞ்சொணுண் டேர்ச்சிப்
 புலவர் நாவிற் சென்றுவீழ்ந் தன்றவ
 னருநிறத் தியங்கிய வேலே
 யாசா கெக்தை யாண்டினன் கொல்லோ
 வினிப், பாடுநரு மில்லைப் பாடுநர்க்கொன் றீகுநரு மில்லைப்
 பனித்துறைப் பகன்றை நறைக்கொண் மாமலர்
 சூடாது வைகி யாங்குப் பிறர்க்கொன்
 றீயாது ஷீயு முயிர்தவப் பவவே ” (புறம்-உரு ௫)

இதனுள் ‘நரந்த நாறுந் தன்கையால்’ எனவும், ‘அருநிறத்தியங்கிய வேலே’ எனவும் தனித்துவந்தன. ‘பெரியகட் பெறினே’ என்பது சொற்சீரடி. இதனைக் குறளடியாக்கிக் குறளடியும் வருமென்பர் பின்பு நூல்செய்தவாசிரியர் †. ‘உப்பிலாஅ வலிப்புழுக்கல்’ (புறம்-௩௬௩) முதலிய வஞ்சிபடி. (௬௬)

* உரையாசிரியர், இதனைப் பதினேழடி யாசிரிய மெனக்கொண்டு, இதனுள் “ஏழாமடியும் பன்னிரண்டாமடியும் முச்சீரான் வந்தன; மூன்றாமடி முதலாக ஆறாமடியிருகிய நான்கடியும் பதினொலாமடியும் ஐஞ்சீரான் வந்தன; இரண்டாமடியும் பதினொன்றாமடியும் அறுசீரான் வந்தன; ஏனைய நான்கு சீரான் வந்தன; இவ்வாறு வருதலின் அடிமயங்காசிரியமாயிற்று” என்றார். (தொல், செய்யுளியல், ‘வெண்டளவீரலியும்’ என்பதனுரை.)

† யாப்பருங்கலவிருத்திகாரர் ‘இணைக்குறளிடையல குறைந்திறி னியல்பே’ என்பதனுரையிற் ‘சிறியகட் பெறினே’ என்னும் புறப்பாட்டை எடுத்தோதி ‘இஃது இருசீரடியும் முச்சீரடியும் இடையிடை வந்த இணைக் குறளாசிரியப்பா பிறவுமன்ன. என்னை? “அளவுடி பந்தமு மாதியு மாகிக், குறளடி சிந்தடி யென்ற யிரண்டு, மிடைவா நிற்ப் திணைக்குறளாகும்” என்றார் காக்கைபாடினியார்’ எனக்கூறினார்.

எ0. முச்சீர் முரற்கையு ணிறையவு நிற்கும்.

இது கலிக்குச் சிந்தடியும் வருமென எய்தாததெய்துவித்தது.

இ-ள். முரற்கையுள் எ-து கலிப்பாவினுள். முச்சீர்.....நிற்
எ-து முச்சீரடி ஒருசெய்யுண்முழுதும் நிறையவு நிற்கும். எ-று.

உம்மையான் முதலிடைகடை என்னும் மூன்றிடத்தும் ஒரோவடி
யும் இரண்டும் பலவுமாய வடியாயும் நிற்கும் என்றவாறு. உ-ம். 'நீர்வ
கண்கலுழந் தாங்குக், கார்வரக் கண்டனங் காடலர், தேர்வரக் கண்டில
னே, பீர்வரக் கண்டனந் தோனே' முச்சீரடி முழுதும் வந்தது. 'அரி
பறுப்பன சுற்றி, யெரிதிகழ் கணிச்சியோன் சூடிய பிறைக்க, ணுருவ ம
போலக், குருதிக் கோட்டொடு சூடர்வ லந்தன' (முல்லைக்கல்-ந) இ
முடுகியலான் முதலடியும் மூன்றாமடியும் முச்சீராய் வந்தது. 'நின்க
ணற் காண்பென்மன் யான்' (குறிஞ்சிக்கல்-ந) இதுவும்இடையில்வந்த
'செய்தானக் கள்வன் மகன்' (ஐ-கரு) இஃது சுற்றில் வந்தது. பல
வந்தன வந்துழிக்காண்க. (

எக. வஞ்சித் தூக்கே செந்துக் கியற்றே.

இது வஞ்சிக்குஞ் சிந்தடி வரும் என்கின்றது.

இ-ள். வஞ்சிப்பாவினிற்று ஆசிரியப்பாவினிற்றுதிபோன்று இறுக. எ-

'செந்தாக்கியற்று' என்ற மாட்டேற்றானே, ஆசிரியத்திற் கோட்
சீரானுந் தனையானும் சுற்றயலடி முச்சீரடியாய்வருதலும், இடைக்கண்
சீரடி வருதலும் பெறப்பட்டது.

உ-ம். "வான், வலந்தர மறுப்பட்டன

செவ்வா னத்து வனப்புப் போன்றன

தாள், களங்கொளக் கழல்பறைந்தன

கொல்ல லேற்றின் மருப்புப் போன்றன

தோல், துவைத்தம்பிற் றுனேதோன்றுவ

நிலைக்கொரா விலக்கம் போன்றன

மாவே, யெறிபதத்தா னிடங்காட்டக்

கறுழ்பொருத செவ்வாயா

னெருத்துவவ்விய புலிபோன்றன

களிறே, சுதவெறியாச் சிவந்தூராய்

நுதிமழுங்கிய வெண்கோட்டா

ஹயிருண்ணுங் கூற்றுப்போன்றன
 நீயே, யலங்குளைப் பரீஇயிவுளிப்
 பொலந்தேர்மிசைப் பொலிவுதோன்றி
 மாக்கட னிவந்தெழுதருஞ்
 செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினைமாதோ
 யனையை யாகன் மாறே
 தாயி றாவாக் குழவி போல
 வோவாது கூஉநின் னுடற்றியோர் நாடே” (புறம்-௩)

ன முச்சீரடியிடைவந்து மண்டலவாசிரியத்தானிற்றது. “ அரிமயிர்த் திர
 ன்முன்கை” என்னும்பாட்டினுள் ‘ இழைபெற்ற பாடினிக்குக், குரல்புணர்
 சீர்க் கொளைவல்பாண் மகனும்மே எனவாங், கொள்ளழற் புரந்த தாமரை,
 வெள்ளி நாராற் பூப்பெற் றிசினே’ (புறம்-௧௧) இஃது ஈற்றயலடி முச்சீர்த்
 தாகிச் செந்தாக்கியற்றா யிற்ற வஞ்சிப்பா : தனிச்சொற் பெறுமென்று பின்
 னுள்ளோர் கூறிய நூல்கள் சான்றோர் செய்யுட்காகாவென்று கொள்க. ஈற்
 றடி வரைந்தோதவே, இடையினெல்லாவடியும் வரப்பெறுமாயிற்று. ‘ நேரி
 ழை மகளி ருணங்குணாக் கவருங், கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கணங்குழை’
 (பட்டினப்பாலை) என ஆசிரியவடியும் வெள்ளடியும் இடைவந்தன. (௭௧)

௭௨. வெண்பாட் டற்றடி முச்சீர்த் தாகும்.

இது வெண்பாவிற் கு முச்சீர் வருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். வெண்பாவினி று தியடி முச்சீரான் வருதலை உடைத்தாகும். ௭-று.

உதாரணம் மேற்காட்டுதும். சீர்த்தென்னுது ‘ ஆகும்’ என ஆக்கங்
 கொடுத்தமையான், அத்துணையாக்கமின்றி நாற்சீரான் மண்டலித்து வரு
 தலும், இடையினும் முதலினுஞ் சிறுபான்மை முச்சீரான் வருதலுங் கொ
 ள்க. உ-ம்.—

“ அறையருவி யாடா டினைப்புனமுங் காவாள்
 பொறையுயர் தண்சிலம்பிற் பூந்தழையுங் கொய்யா
 ளுறைகவுள் வேழமொன் றுண்டென்ற னன்னை
 மறையறநீர் வாழிய மையிருங்- குன்று” என மண்டலித்து

ந்தது.

“ அட்டாலும் பால்சுவையிற் குன்றா தளவளாய்
 நடடாலு நண்பல்லார் நண்பல்லர்
 கெட்டாலு மேன்மக்கண் மேன்மக்க ளேசங்கு
 சுட்டாலும் வெண்மை தரும்”

இது முதலரை.

தோல்காப்பியம் செய்யுளியல்

“நானுமொன் தீயாப் பகலும்
பகாஅஅ நண்புடைக் கேளிர்ப் பிரிவுந்
தகாஅ னிவனென்னுஞ் சொல்லுரிந் நான்கும்
வகாஅ தொழிக வெமக்கு.”

இது சான்றோரெல்லாரும் பிறைதொழுததேனும், பாட்டாய் வரு
வின் மந்திரமாகாது. இனி,

“வஞ்சி வெளிய குருகெல்லாம் பஞ்சவ
னாண்மாடக் கூடலிற் கல்வலிது
சோழ னுறந்தைக் கரும்பினிது தொண்டைமான்
கச்சியுட் காக்கை கரிது”

“கறைப்பற் பெருமோட்டுக் காடு கிழவோட்
கரைத்திருந்த சாந்துதொட் டப்பே
*மறைக்குமா மாட்டாது மற்றுந்தன் கையைக்
குறைக்குமாங் கூர்ங்கத்தி கொண்டு”

இவை ஒளவையுங் காரைக்காலம்மையுங் கூறியன.

“உலகு பசிப்பப் பசிக்கு முலகு
துயர்தீரத் தீரு நலவு
நிறுத்திவாழ் வஞ்சி யுடையாழ்வி யென்னு
மொருத்தியா லுண்டிவ் வலகு.”

அங்ஙனம் செய்யுள்செய்த முன்னோரைக்கண்டு பின்னுள்ளோர் (6
ணச் செய்யுளாகச்செய்தலின் இவற்றை †ஆரிடமென்பார் இவ்விதிக்
தார். (6

* “மறைக்க வறியாது மற்றதன் கையை” எனவும் பாடம்.

† “வரிசை பெரிதுடையர் கட்கலமுந் தூயர்
புரிசை யொருசாரா ராமலமுந் தண்ணீருந்
தன்னிலத்து வல்ல புரிசைக்குத்
தெற்கொத்தித் தோன்றுந் திருநென் மலியோநம்
பொற்கொற்றி புக்கிருக்கு ஆர்”

“வஞ்சி வெளிய குருகெல்லாம் பஞ்சவ
னாண்மாடக் கூடலிற் கல்வலிது
சோழ னுறந்தைக் கரும்பினிது தொண்டைமான்
கச்சியிற் காக்கை கரிது”

எந். அசைச்சீர்த் தாகு * மவ்வயி லைவ.

“ அசைச்சீராகும் ” எனவும் பிரதிபேதமுண்டு.

“ கிடங்கிற் கிடங்கிற் கிடந்த கயலைத்
தடங்கட் டடங்கட் டளிரியலார் கொல்லார்—கிடங்கில்
வளையாற் பொலிந்ததோள் வையெயிற்றுச் செவ்வா
யினையாட்டி கண்ணொக்கு மென்று ” இத்தொடக்கத்துப் போய்
நகயார்வாக்தம், துடழக்கிற் பகவர் செய்த வாகுதேவனார் சிந்தழ முதலாகிய
நருசார்செய்யுட்களும் எப்பாற்படுமோவெனின்:—ஆரிடச்செய்யுள் எனப்ப
றும்; ஆரிடமென்பது உலகியற் செய்யுள் கட்டுகெய்திய உறுப்புக்களின் மிக்குங்
குறைந்துங் கிடப்பனவெனக்கொள்க. ‘ வரிசைபெரிதுடையர் ’ என்பது
பிக்கது; அல்லன மிக்குங் குறைந்தும் வந்தன. அவ்வாரிடச்செய்யுள் பாடு
தற்குரியார், ஆக்குதற்குங் கெடுத்தற்கும் ஆற்றலுடையோராயினர்: அவர்,
இம்மைமறுமை முக்காலமுமுணர்ந்த இருடிகளெனக்கொள்க; என்னை?

“ உலகியற் செய்யுட் கோதிய வளவையிற்
குறையவும் விதப்பலுங் குறையா வாற்ற
லிருடிகண் மொழிதலி னாரிட மென்ப ” எனவும்,

“ ஆரிடச் செய்யுட் பாடுதற் குரியோர்
கற்றோ ரறியா வறிவுமிக் குடையோர்
மூவகைக் காலப் பண்புமுறை புணரு
மாற்றல் சான்ற வருத்தவத் தோரோ ” எனவும் சொன்னார் பாட்
டியன்மாபுடையார். வடநூலுடையாரும் பிங்கலமுதலாகிய சந்தோபிசுதி
களும் விருத்தச்சாதி முதலாகிய விகற்பங்களாற் கிடந்த உலகியற் சுலோக
ங்களை மிக்குங் குறைந்துங் கிடப்ப இருடிகளாற் சொல்லப்பட்டனவற்றை
ஆரிடமென்று வழங்குவனெனக் கொள்க; அந்தேயேனின்:—

“ வரி யிரண்டுஞ் சிறகா வெயில்வயிருக்
காருடைய பீலி கழகாவாச்—சீரிய
வத்தியூர் வாயா வணிமயிலே போன்றதே
பொற்றேரான் சூச்சிப் பொலிவு ”

“ உடையராச் சென்றக்கா லுரெல்லாஞ் சுற்ற
முடவராக் கோலுன்றிச் சென்றக்காற் சுற்ற
முடையவரும் வேறு படும் ”

“ கண்டகம் பற்றிக் கடக மணிதுளங்க
லொண்ணெங் குருதியி லோஓ கிடந்ததே—கெண்டிக

இது டே...ற்கு எய்தியதோர் விதி.

கெழுதகை யில்லேன் கிடந்துடப் பன்ன
ளழுதகண் ணீர் துடைத்த கை” என்றித்தொடக்கத்தன (
ஞ்சீத்தீரனார் செய்யுளும், ஓளவையார் செய்யுளும், பத்தினிச் செய்யுளு
லாகவுடையனவெல்லாம் எப்பாற்படுமெனின்:— ஆரிடப்போலியென்
ஆரிடவாசகமென்றும் வழங்கப்படுமென்க. இவையெல்லாம் இருடிகள
வையோராகி, மனத்ததுபாடவும், சாவவுங் கெடவும் பாடவும்வல்ல
பரணர் கல்லாடர் மாமூலர் பெருந்தலைச்சாத்தர் பெருஞ்சித்திரர்—இத்
டக்கத்தோரும் மிக்குங்குறைந்தும் பாடப்படுவரெனக் கொள்க; என்

“ மனத்தது பாடு மாண்பி னோருஞ்
சினத்திற் கெடப்பாடுஞ் செவ்வி யோரு
முனிக்கணச் செய்யுண் மொழியவும் பெறுப” என்றார்
யன்மரபுடையார். வரலாறு:—

“ இலைநல வாயினு மெட்டி பழுத்தாற்
குலைநல வாங்கனி கொண்டுண லாகா
விளையாண் முலைநலங் கொண்டு முறுவலிக் கின்ற
வினையுடை நெஞ்சினே வேதுகொ ளீரே”

(திருமுலம், மகளிரிழிவு

இம்முலர்வாகீது மிக்குவந்தது; “ வச்சிரம் வாலி நிறைமதி முக்கோண, (
றிநேர் வாங்கல் விலங்கறுத்த, லுட்சக் கரவட்டத் துட்புள்ளி யென்ப
புட்காரார் கண்ட புணர்ப்பு” இது மந்திரநூலிற் புட்கரனார் கண்ட
துக்குறிவெண்பா; இஃது இரண்டாமடி குறைந்துவந்தது. ‘கிட
கிடங்கில்’ என்பது பொய்கைவாகீது மிக்குவந்தது. “ கறைப்பற்
மோட்டுக் காடு கிழவேட, கரைத்திருந்த சாந்தைத்தொட் டப்பேய், ப
க்க வறியாது மற்றதன் கையைக், குறைக்குமாங் கூர்ங்கத்தி கொள்
இது பூதந்தாருங் காரைக்காற்பேயாரும் பாடியது; இஃது இரண்ட
குறைந்துவந்தது. அறிவுடை நம்பியார் செய்த சிந்தம் எப்பாற்படுமே
னின்:— தூங்கலோசைத்தாய்ச் சுரிதகத்தருகு தனிச்சொலின்றித் “
ரும்பிணர்த்தடக்கை” என்னும் வஞ்சிப்பாவேபோல வந்தமையால், த
சொலில்லா வஞ்சிப்பாவென வழங்காமோவெனின்:—வழங்காம்; செ
வுறாஉவாய் வஞ்சியடியால் வந்து பொருளுறுப்பழிந்தமையாக் உறு
செய்யுளெனப்படும். துடழக்கிற்பகவர் செய்த வாசுதேவனார் சிந்தமும்
ள்ளோசைகொண்டும், கொள்ளாது மிக்குங்குறைந்தும் வரலானும், டு
களாற்பாடப்படுதலானும் ஆரிடச்செய்யுளேயாம்.” (யாப்பருங்கலவிரு

இ-ள். அவ்வெண்பாவின் ஈற்றில்வரும் முச்சீரடியின் இறுதிச்சீர் அசைச்சீராய் நிற்கும். எ-று.

‘இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றினர் கொளலே’ (செய்-௨௮) என்பத னுள் வெண்பாவின் முதலுமிடையும் இயலசைச்சீரிரண்டும் வாரா: உரிய சைச்சீரிரண்டும் வரும்: என்றதனை, ஈண்டு. இறுதிக்கண் இயலசைச்சீரும் உரியசைச்சீரும் வருமென்றவாறு. (எங்)

எசு. நேரீற் றியற்சீர் நிராயு நிராயுஞ்
சீரோற் றிறாஉ மியற்கைய வென்ப.

இஃது அவ்வசைச்சீர் நான்கனுள் நிராயும் நிராயும் இன்னுழி நின்று இன்னவாறு தட்கும் என்கின்றது.

இ-ள். நிராயும் நிராயும் நேரீற்றியற்சீர்ப்பின்னே தளைகொண்டிறும் இயல்பின. எ-று.

‘இயற்சீர்ப்பாற்படுத்தியற்றுக்’ (செய்-௨௮) என்றவைதாம் வருஞ்சீ ரோடு தட்குமாறுகூறி, ஈண்டு அவை முன்னின்ற சீரோடு தட்குமாறு கூறுகின்றது. உ-ம். “கெடுப்பதூஉங் கெட்டார்க்குச் சார்பாய்மற் றாங்கே, யெடுப்பதூஉ மெல்லா மழை” (திருக்குறள்-௧௫) “நன்றறி வாரிற் கயவர் திருவுடையர், கெஞ்சத் தவல மிலர்” (ஐடி-௧௦௭௨) தனக்குவமை யில்லா தான் றுள்சேர்ந்தார்க் கல்லான், மனக்கவலை மாற்ற லரிது (ஐடி-௭) “அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாது, பகவன் முதற்றே யுலகு” (ஐடி-௧) இவை தேமா புளிமா என்னும் நேரீற்றியற்சீர் நிராயசைச்சீரோடும் நிராயசைச் சீரோடுத் தட்டன. (எசு)

எரு. நிராயவ ணிற்றி னேரு நேர்பும்
வராவின் றென்ப வாய்மொழிப் புலவர்.

இஃது ஒழிந்த நேருநேர்பும் இன்னுழிநின்று இன்னவாறு தட்கு மென்கின்றது.

இ-ள். நேரீற்றியற்சீர் நின்ற விரண்டாஞ் சீரிடத்து. நிராயீற்றியற் சீர்நின்றபின் அதன்பின்னொரு நேர்பும் வந்து தட்டனீக்கப்படா வென்பர் மெய்மொழிப்புலவர். எ-று.

உ-ம். “பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி, வாலெயி றாறிய நீர்” (திருக்குறள்-௧௧௨௧) ‘அமிழ்தினு மாற்ற வினிதேதம் மக்கள், சிறுகை யளாவிய கூழ்’ (ஐடி-௧௧௧) ‘இனிய வுளவாக வின்தொத கூறல், கனியிருப்பக்

காய்கவர்த் தற்று' (ஐடி-க00) 'படைகுடி கூழமைச்சு நட்பா னாயு, முனையா னரசரு னேறு' (ஐடி-15-அக) எனப் பாதிரி கணவிரி றினாய் ற்றியற் ரோடும் நேரசைச் சீரோடும் நேர்பசைச்சீரோடுத் தட்டன. இனி, ஒவ் நெனமுடித்தலான் வெண்பாவிரிச்சீர் றின்று நேரசைச் சீரோடும் நேர்பசைச்சீரோடும் தட்டலும், ஒழிந்தன விரண்டொடும் தளையாமையுங் கொண், உ-ம் 'பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா, ரிறைவ னடிசேரா தார்' (திருக்குறள்-க0) 'இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன், பொருள்சேர் புகழ் புரிந்தார் மாட்டு' (ஐடி-10) எனத் தட்டன. (எஃ)

எசு. எழுசி ரிறுதி யாசிரியங் கலியே

எஎ. வெண்பா வியலினும் பண்புற முடியும்.

இரண்டும் உராயியைபுனோக்கி ஒன்றாகக் கூறிற்று. இது கலிக்கு சிந்தடிகூறி ஈறுவருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். கலிப்பா எழுசிரிறுதியாகி ஆசிரியத்தாலும் வெண்பாவினித தியாலும் முடியும். எ-று.

'எழுசிரிறுதி யாசிரியம்' எனவே, ஆசிரியவடி பல்லும் வந்து எருத்தடி முச்சீராகவே வருமென்பதூஉம், 'வெண்பாவியல்' எனவே, கட்டளைவெண்பாவானும் சீர்வகைவெண்பாவானும் வந்து ஈற்றடி முச்சீரான் வருமென்பதூஉம் பெற்றும். உ-ம் "அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும் (பாலைக்கலி--க0) என்னுங்கலியிறுதியின் 'இனையமுடைய' என்னும் ஆசிரியம் ஈற்றடி நாற்சீரும் அயலடி முச்சீருமாக எழுசீரானிற்றது. 'மணிகிழ மலர்ப்பொய்கை' (மருதக்கலி-10) என்னுங்கலியினிறுதி 'மெல்லியான் செவ்முதன் மேல்வந்தான் காலேபோ, வெல்லாந் துயிலோ வெடுப்புக் கின்பெண்டி, ரில்லி னெழீஇய யாழ்தழீஇக் கல்லாவாய்ப், பாணன் புகுதராக் கால்' என வெண்பாவியலானிற்றது. இது கலிக்குறுப்பாய் வருதலின் ஆசிரியத்தளையும் வந்தது. இஃது ஒத்தாழிசைக்கும் பெரும்பான்மைவிதி. 'பண்புற' என்றது விசேடமிக முடியுமென்றவாறு; எனவே, இருசீரும் நாற்சீரும் ஐஞ்சீருமாயவடிகளான் முடிவனவெல்லாங் கொச்சகம்: அவை இத்துனை விசேடமின்று என்றவாறு. 'இயல்' என்றதனான் மூன்றடியிற் குறைத்த வெள்ளைச் சுரிதகம்வரிற் பண்புறமுடியாவாம். (எசு, எஎ)

எஅ. எழுத்து முதலா வீண்டிய வய்யிற்

குறித்த பொருளை முடிய நாட்டல
யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்.

இது * நிறுத்தமுறையானே யாப்புணர்ந்துகின்றது.

இ-ள். எழுத்து...வடியின் எ-து எழுத்துமுதலாக அசையுஞ் சீரு
மான்ருகத் தொடர்ந்தீண்டிய வடியிலே. குறித்த...நாட்டல் எ-து தான்
வைப்பக்கருதிய பொருளைப் பிறிதோரடியுங் கொண்டு கூட்டாதமைந்து
மாறச்செய்தல். யாப்பென.....புலவர் எ-து யாப்பென்று சொல்லுவர் அவ்
வாறியாத்தலை வல்ல புலவர். எ-று.

உ-ம். “நீரின் நண்மையுந் தீயின் வெம்மையும்” எனவும், “துகடர்
பருஞ்செல்வந்தோன்றியக்காற்றொட்டு” (காலடி-உ) எனவும், “அரிதாயவற
னய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” (பாலைக்கலி-க(1)) எனவும், “வசையில்
புழவயங்குவெண்மீன்” (பட்டினப்பாலை) எனவும் இந்நால்வகைச் செய்யுட்
கண் முடியுந்துணையும் அடிதோறுங் குறித்த பொருளை முடிய நாட்டிய
வாறு காண்க. ‘யாப்பறிபுலவர்’ என்றதனால் இருசீரானும் முச்சீரானும்
குறித்த பொருளை முடிப்பனவும், அங்கனமுடித் தொழிந்து அச்சீரை
மேல்வருகின்றவடியோடு பொருண்முடியச் செய்வனவும் சிறுபான்மை
யாப்பென்று கொள்க. உ-ம். “மண்டில மழுங்க மலைநிறங் கிளர, வண்டின
மலர்பாயந் தாத மீயிசைக், கண்டற் காணற் குருகின மொலிப்ப” என
முச்சீராண்டுலன வெண்பாவிற் பயின்றுவருமாறு உரையிற்கொள்க.(எஅ)

எக. பாட்டுரை நூலை வாப்பொழி பிசியே
யங்கத முதுசொல் லவ்வேழ் நிலத்தும்
வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பி
றொற்பெய ரெல்லை யகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழிய தென்மனார் புலவர்.

இது முற்கூறிய யாப்பிற்கோர் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

இ-ள். பாட்டுரை... நிலத்தும் எ-து பாட்டுக்களும் உரைகளும் நூல்க
ளும் மந்திரங்களும் பிசிகளும் அங்கதமும் முதுசொல்லும் எனப்பட்ட
அவ்வேழ்பொருளிடத்தும். வண்...மூவர் எ-து கொடையாற் பெற்ற புகழி
னையுடைய சேரசோழபாண்டியருடைய. தண்...வரைப்பின் எ-து குளிர்ச்
சியையுடைய நாவலம் பொழிலுட் டமக்கு வரைந்து கொண்ட வடவேங்
கடந் தென்குமரி யிடத்து. நாற்பெய.....வழங்கும் எ-து மலைமண்டலம்
சோழமண்டலம் பாண்டியமண்டலம் தொண்டைமண்டலம் மென்னும்
என்கு பெயரையுடைய தமிழ்நாட்டார் நடாத்தும். யாப்பின்.....புலவர்

* முதற்கண் ‘யாத்தசீரோயடியாப்பெனா’ என நிறுத்த முறை.

எ-து செய்யுளின் பெயர் தனக்குப் பெயராகவு முடைத்து மேற்கூற யாப்பு. எ-று *.

என்றது, குறித்த பொருளை அடிக்கண் முடிய நாட்டுதலே யல் இப்பகுதிப்படச் செய்தலும் யாப்புறுப்பென்றதாம். பாட்டுச்செய் உரைச்செய்யுள் நூற்செய்யுள் எனத்தமிழ்நாட்டார் வழங்கியவாறே டெ பெறுமென்றவாறு. எனவே, அந்நாட்டார் வழங்கும் யாப்புப்பகுதி க ஞராயிற்று. (6

அஃ, மரபேதானு,

நாற்சொல் லீயலான் யாப்புவழிப் பட்டன்.

இது † நிறுத்தமுறையானே மரபென்னு முறுப்பு யாப்பின் வருமாறு கூறுகின்றது,

இ-ள். மரபேதானும் - மரபென்ற வுறுப்புத்தானும்; நாற்சொல் லான் - நான்கு சொல்லையும் உலகத்தோர் ஏழுவகைவழுவும்படாமல் வ குகின்ற வழக்கு வழுவாதன. யாப்புவழிப்பட்டன் - முற்கூறியயாப்பி ணத்தின் வழியிலே பொருத்தமுடையவாய்க்கிடப்பன. எ-று.

இந்நூலிடத்து இதற்கு முன்னும் பின்னும் கூறப்படும் மரபுள் லின், இந்நூலுட் கூறிய இலக்கணங்களினின்றும் இதனைப்பிரித்துப் கிலையேகாரத்தாற் கூறினார். நாற்சொல்லாவன:—இயற்சொல், திரிசெ திசைச்சொல், வடசொல். பெயர் வினை யிடை யுரி என்பன இயற்சொ லின் பாகுபாடாகலின், இயற்சொல் அந்நான்குபாகுபாட்டானும் செம் குரித்தாயிற்று. இந்நான்கு சொல்லானுங் காலந்தோறும் இடந்தோறும் ங்குகின்ற வழக்குஞ் செய்யுளுமிடைதெரியாமற் றெடர்வு படுத்தி மு மைபிறழாமற் செய்யுட்செய்க என்றவாறு. உ-ம்.

‘ஓதியு மோதா ருணர்விலா ரோதாது
மோதி யனைய ருணர்வுடையார்—தூய்தாக
நல்கூர்ந்துஞ் செல்வ ரிரவாதார் செல்வரு
நல்கூர்ந்தா ரீயா ரெனின்’ (நாலடி-உஎ௦)

* “பாட்டு முதலாக முதுசொல்லீரகச் சொல்லப்பட்ட ஏழு கி ணும் வளவிய புகழையுடைய சேரன் பாண்டியன் சோழன் என்னு சூழ தமிழ் நாட்டகத்து அவர் வழங்கும் தொடர்வழிக்கண் வரும் மொழி பாம் என்றவாறு” என்பது உரையாசிரியருடையது.

† முதற்கண் ‘யாப்பெனாஅ, மரபே தூக்கே தொடைவகை யெ ளன நிறுத்தமுறை.

இது வழக்காகவுங் கூறப்படும். ஒருகாலத்து வழங்கிய சொற்களும் ருள்களும் அணிகளும் கோலமுமுதலியன ஒருகாலத்து வழங்காதனவு ன். ஓரிடத்து நிகழும்பொருண் மற்றோரிடத்து நிகழாதனவுமுள. அக் காலமும் இடமும்பற்றி ஏற்றவாற்றாற் செய்யுள்செய்க என்றவாறு. அதோ ரி, இதோளி, உதோளி, குயின் என்றாற்போல்வன இடைச்சங்கத்திற்காகா வாயின. 'அட்டா னானே குட்டுவன்' (பதிற்றுப்பத்து-௫, சஎ.) 'உச்சிக் கப்பிய கையினர்' (திருமுருகாற்றுப்படை) என்றாற்போல்வன கடைச்சங் கத்திற்காயின சொற்கள், இக்காலத்திற்காகாவாயின. 'வரிமணன் *ஒரும ல்க் கற்பக நடக்கும், பெருமிதப் பகட்டிற்குத் துறையு முண்டோ' (புறம்- ௩௦) 'கீழ்மரத் தியாத்த சேமவச் சன்ன' (புறம்-௧௦௨) என்றாற்போலும் உ.வ ம்பொருள்களும் இக்காலத்திற்காகாவாயின. இன்னும் அந்நான்குநிலத்தும் ஓரிடத்துப்பொருள் ஓரிடத்துவரக் கூறலும், உலகொடு மலைதலும், சமய னால்களோடு மலைதலும், கலைகளோடு மலைதலும், பிறவும் இன்றோன்ன வை பொருண்மரபிற் றப்பாம். இவை நாடகவழக்கிற்காமாறு அகத்திணை யியலுட் கூறிற்று. 'குண்டல மொருபுடை குலாவி வில்லிட, விண்டலர்ந் தொருபுடை தோடு மின்செய' (சிங். குண. ௧௫௬) 'வண்காது நிறைந்த பிண்டி யொண்டளிர், துண்பு னாகத் திளைப்ப' (திருமுருகாற்றுப்படை)

“ அம்மல ரடியுங் கையு மணிகினர் பவள வாயுஞ்
செம்மலர் துதலு நாவுந் திருந்தொளி யுகிரோடங்கேழ்
விம்மிதப் பட்டு வீழ வலத்தக மெழுதியிட்டா
ளம்மலர்க் கண்ட முள்ளிட் டரிவையைத் தெரிவை தானே.”

(சிங். இலக். ௬௬) என்றாற்போலும் அணியுங் கோலமும் இக்காலத்திற்காகா வாயின. 'புலிப்பற் கோத்த புலம்புமணித் தாலி, யொலிக்குழைச் செயலை யுடைமா ணல்குல்' (அகம். ௭) இது பருவத்துக்கேற்ற அணி. 'கொல் வினைப்பொலித்த' (அகம். ௬) என்னும்பாட்டுக் குறிஞ்சிக்கும் முல்லைக்கும் ஏற்றபொருள் தத்தமரபிற்றாய் வந்தன. பிறவுமன்ன. மலையைப் பிறங்க ளென்று பின்பு திரித்தாற்போல, இக்காலத்தார் உயர் என்று மலையைக் கூ ளாக்காது. இனிக் குடவாயிலைக் 'கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த' (அகம்-௬௦) எனவும், 'பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை' (புறம்-௬௬) எனவும் முன்னோர் திரித்தவகையானே, இக்காலத்துக் களத்தூரைக் களந்தையென் றாற்போலத் திரிப்பனவும் அறிக. இனித் தமிழ்நூற்கண் வழுவமைத்தவா றன்றி ஆரியரும் பிறபாடைமாக்களும் வேண்டுமாற்றாற் றமிழ்ச் செய்யுள் செய்தல் மரபன்றென்றுணர்க.

(௮௦)

* 'ஒருமிரப்பகல்பக' என்றும் பாடம்.

அக. அகவ லென்ப தாசிரி யம்மே.

இது *நிறுத்த முறையானே † தூக்குணர்த்துகின்றது; கிறுக்கப் படும் பொன் வெள்ளிமுதலிய பொருள்களைப் பெற்றுழியன்றிக் கழங்கு, தெர்டி; துலாம் எனத் துலைக்கோலாற்றுத்தி யளக்கு மாறில்லை; அதுபோல அடிவரையறை யுடையவாய்ப் பார்த பாவினை யடிகளாற்றுணித்துத் தூக்கி ஓசைவேறுபாடுணர்த்துதவிற் றூக்கு எல்லாப் பாவிற்கும் பொதுவாயிற்று.

இ-ள். வழக்கினுள் அகவல் என்று வழக்கப்படும் ஓசையை ஆசிரியத்தி ற்குரிய என்ப. எ-று.

அகவிக் கூறவின் அகவலாயிற்று. அஃதாவது கூற்றும் மாற்றமும் நுகி ஒருவன் கேட்ப அவற்கு ஒன்று செப்பிக்கூறுது, தாங்கருதியவா றல்லாம் வரையாத கூறுவது. அதனை வழக்கினுள் அழைத்தலென்ப அங்ஙனம் கூறுமிடத்துத் தொடர்ந்து கிடந்தவோசை அகவலாம். அஃ ளம்பாடு பொருநர் கண்ணும், கட்டுங்கழங்கும் இட்டுரைப்பார்கண்ணும் தம்மின் உறழ்த்துரைப்பார் கண்ணும், பூசலிசைப்பார்கண்ணும் கேட்கு படும். வழக்கின்கணுள்ளதாய் அங்ஙனம் அழைத்துக் கூறும் ஓசை ஆசி ப்பா. எ-று. (அ

அஉ. § அதா அன் றென்ப வெண்பா யாப்பே.

இது வெண்பாவிற் குரிய செப்பலோசை கூறுகின்றது.

இ-ள். மேற்கூறிய அகவிக் கூறு மோசையன்றிச் செப்பிக்கூறுமே ஓசையெல்லாம் வெண்பா எனப்படும் என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர். எ-று.

* 'மரபே தூக்கே தொடைவகை யெனாஅ' என நிறுத்த முறை.

† தூக்கெனிணும் ஓசையெனிணும் ஒக்கும்.

‡ 'அகவல் என்பது ஆசிரியன் இட்டதோர்குறி' என்பர் உரையாசிரியர்.

§ 'அஃதன் றென்ப' என்பது உரையாசிரியர் கொண்டபாடம்; "வெண் பாயாக்கப்பட்டது அகவலோசை யன்றென்றவாறு. எனவே அகவலில்லாத வோசையாம். இதனைப் பிறநூலாசிரியர் செப்பலோசை யென்ப. - அகவல் என்பது ஒரு தொழில்; அத்தொழில் அதன்கண் இல்லாமையின் அஃதன் றென்றார். உதாரணம். 'பொன்றார மார்பிற் புனைகழற்காற் கிள்ளிபே ருன்னேனென் னாமூலக்கை பற்றினேற்—கன்னே, மனனோடு வாயெல்ல மல்குநீர்க் கோழிக்கு புனனாடன் பேரே வரும்.' இது மேற் சொல்லப்பட் டது (அகவல்) போல இசைகுறித்துவருதவின்றிச் செப்புதலாகி வாச்சியு போன்று அறிவோசைத்தாக்கி வந்தவாறு கண்டுகொள்க" என்பது உரையாசிரியருரை.

யாப்பு என்றதனான் அவ்வோசை செய்யுண் முழுவதும் ஒருங்கு தழீஇக் கிடக்கும் எ-று. அழைத்துக்கூறு தொருவற் கொருவன் இயல்புவகையான் ஒரு பொருண்மையைக் கட்டுரைக்குங்கால் எழுந்த வோசை செப்பலோசையெனப்படும். அவ்விரண்டு மல்வது வழக்கினு ளின்மையின் 'அதா அன்றென்ப' என அவைகளினிலக்கணம் பெறலாயிற்று. (அஉ)

அந. * துள்ள லோசை கலியென மொழிப.

இது செய்யுட்கண் நிகழுதற்குரிய துள்ளலோசை கூறுகின்றது.

இ-ள். வழக்கியலாற் கூறுது முற்கைப்படுமாற்றற் றுள்ளச்சொல்லுமோசை கலிப்பா எனப்படும். எ-று (அந)

அச. † தூங்க லோசை வஞ்சி யாகும்.

இஃது அச்செய்யுட்கணிகழ்தற்குரிய தூங்கலோசை கூறுகின்றது.

* " துள்ளலோசை கலிப்பாவிற்காம் எ-று. துள்ளுதலாவது ஒழுகு நடைத்தின்றி இடையிடை யுயர்ந்து வருதல்; கன்று துள்ளிற்றென்றற் போலக் கொள்க. உதாரணம்.

'அரிதாய் வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்
பெரிதாய் பகைவென்று பேணுரைத் தெறுதலும்
புரிவமர் கா,தலிற் புணர்ச்சியுச் தருமெனப்
பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றங் கா தலர்
வருவர்கொல் வயங்கிழா அய் வலிப்பல்யான் கேளினி'

என்றவழி, 'அரிதாய்வறன்' என்கின்றவழிச் செப்பலோசைத்தாகிய வெண்சீர்ப் பின்னும் வெண்டளைக்கேற்ற சொல்லொடு புணராது ஆண்டெழுந்தலோசை துள்ளித்துள்ளி வந்தமையாற் றுள்ளலோசையாயிற்று" என்பது உரையாசிரியருரை.

† 'தூங்கலாவது சீர்தொறும் ஓசையருத வஞ்சி எ-று. உதாரணம்.

"சுறமறிவன துறையெல்லா
மீறவீன்பன வில்லெல்லா
மீன்றிரிவன கிடங்கெல்லாந்
தேன்றழ்வன பொழிலெல்லாம்
எனத், தண்பனை தழீஇய விருக்கை
மண்கெழு கெடுமதின் மன்ன னூரே."

இதனுட் சீர்தொறும் ஓசையருதவாறு கண்டுகொள்க.

இ-ள். அடியிறுதியிற் றாங்காது ிர்தொறுந்துங்கப்படும் ஓசை வஞ்சு
ப்பாவாகும். எ-று.

துள்ளலுந் தாங்கலும் வழக்கின்கண் நிகழாவென்றுணர்க.

அரு. மருட்பா வேளை யிருசா ரல்லது.

தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்றே.

இது மருட்பாவிற் கு வேறேசையின்றென்கின்றது.

இ-ள். மருட்பா எ-து மருட்பாவிற் கோசையாவது. ஏனை
யின்றே எ-து ஒழிந்த இருகூறுமல்லது தானாக வேறுபடுத்தி இதுவெ
ன்று காட்டுந் தனிநிலை யின்றே. எ-று.

எனவே செப்பலும் அகவலுங் கூடியது மருட்பாவாயிற்று. அதிகா
ப்பட்டுச் செய்யுட்குரியவாய் நின்ற துள்ளலுந் தாங்கலும் ஒழிந்தனவே
வரும் என்றற்கு 'ஏனை' யென்றார். சூத்திரங்களை நிறுத்தமுறையாற் கொ
ளாது எதிர்சென்று கோடலிற் செப்பல் முன்னும் அகவல் பின்னுமாம்.

அகா. * அவ்வியல் பல்லது பாட்டாங்குக் கிளவார்த்.

இது மேலனவற்றிற் கோர் வலாயறை கூறுகின்றது.

இ-ள். மேற்கூறிய நான்கோசையானல்லது செய்யுளை முதலாக
ஆசிரியர் கிளவார். எ-று.

* 'அவ்வியல் பல்லது' என்பது பேராசிரியர் கொண்ட பாடம்.

“இது பாக்க னெல்லாவற்றிற் கு முரியதோர் மரபுணர்த்-று. மேற்கு
ல்லப்பட்ட ஓசைவகையா லல்லது பாட்டாங்குக் கூறார் என்றவாறாயிற்
பாட்டாங்குக் கூறலாவது ஓசை யொழிந்து சீருந் தனையும் படக்கூற
அவ்வாறுசொல்லுங்காற் பாட்டாங்காகாதென்பதும் அடியுந் தொ
யும் பெற்று வந்ததாயினும் நூலன்பாற் படுதல் உடையின்பாற் படுத
என்பதும் கூறியவாரும். அதுவருமாறு.

“ஐவகை யடியும் விரிக்குங்காலை

மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்து

மெழுபது வகையின் வழுவில் வாகி

யறுநூற் றிருபத் தைந்தா கும்மே” (செய்-10) என்பது ஆசிரியர்

விற்குரிய இலக்கணமுடைத்தாயினும் ஓசையின்மையான் ஆசிரியம் எ
படாது நூலெனப்படுமென்று கொள்க” என்பது உடையாசிரியருரை.

ானவே, யானும் அதுவே கருதினேன் என்றார். ஆங்கு என்றது அகத்தியத்தினை. இதன் பயன் முற்கூறிய பாக்களாற் பெயர் பெருத பரிபாடல் முதலிய செய்யுள்கட்குமோசை இவையொழிய வேறின்றென்பதும், மருட்பாப்போல வஞ்சியுங்கலியுக் தம்மிற்கலவா வென்பதும், பிற்காலத்து நூல் செய்த ஆசிரியர் பாவுறுப்பினை மயக்கம்பட வேண்டுவாருளராயின் அவரை விலக்குவதும், முதலூலாசிரியர் இசைக்குப் பண்ணுந்திறமும் பகுத்தாற்போல, இயற்குப் பாவும்இனமும் பகுத்தார்கொல் என்னும் ஐயம் நீக்குவதும் ஆம். இவர் கருத்தாற் சான்றோரும் இனங்கொள்ளாராயினார். (௮௬)

௮௭. தூக்கியல் வகையே யாங்கென மொழிப.

இது தூக்கிற்கு இலக்கணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். தூக்கென்று சொல்லப்பட்ட உறுப்பு நடக்கும் இடவகை சொல்லப்பட்ட நான்கிடமும். எ-று.

தூக்கென்பது சொல்லின் முடியும் இலக்கணமாம். அது நிறுத்தலும் அறுத்தலும் பாடலும் என்றின்றோரன்னவற்றுமேனிற்கும். ஈண்டும் அவ்வாறே பாவென்னும் பொருளை இத்துணையடி யென நிறுத்துக் கூறுபாடறிதலும் அவ்வத்தூக்குள் வழிச்சொல்லுவார்: அஃது உறுப்பு விகாரப்பட்டு ஓடுவதுபோன்று அசையுமாறு காண்க. “பாவென மொழியினுக் தூக்கினது பெயரே” என்றார் பிறராதவிந் தூக்கினைப் பா என்றலுமாம். இருசீர்முதல் ஐஞ்சீர்காறும் பரந்துபட்ட அகவலோசையைப் ‘பெரியகட்பெறினே’ எனச் சொற்சீரடியாகவும் ‘யாம்பா டத்தான் மகிழ்ந்துண்ணுமன்னே’ என அளவடியாகவும் ‘நரந்த நாறுந் தன்கையால்’ எனச் சிந்தடியாகவும் ‘சிறுசோற் றுணு நனிபல கலத்தன் மன்னே’ என நெடிலடியாகவும் தூக்குத்துணித்தவாறு காண்க. இங்ஙனம் தூக்கின்றென ‘நரந்த நாறுந் தன்கையாற் புலவு, நாறு மென்றலை தைவரு மன்னே’ என்றதனை இரண்டு நாற்சீரடியாக அலகிட அகவலோசை பிறவாமையுணர்க. ‘உள்ளார் கொல்லோ தோழி’ என்பதற்கு முள்ளுடை என்பது அடியெதுகையாய்ச் சிந்தடியும் நெடிலடியுமாகக் கொள்ளின்றதனையுக் தூக்குத்துணிந் திரண்டனையும் அளவடியாக்கியவாறுங் காண்க. தூக்கின்றென மயக்கடிவஞ்சியிடைதெரியாமையு முணர்க. (௮௭)

௮௮. மோனை யெதுகை முரணே யியைபென

நானெறி மரபின தொடைவகை யென்ப.

இது *நிறுத்தமுறையானே தொடை கூறுகின்றார்; அவற்றது பெயரும் முறையுமுணர்த்திற் - து.

இ-ள். தொடைமோனையும் எதுகையும் முரணும் இயையும் என நான்கு வழியாகிய முறைமையினையுடைய. எ-று.

நெறிமரபின எனவே அளபெடை வழுவமைத்துக்கொண்ட எழுத்தாகலின் அவ்வாறு சிறந்ததன்றும். தொடைவகையென்றதனான் அசையத்தாதியுஞ் சீரந்தாதி யுங் கொள்க. இவைதாம் அறுநூற்றிருபத்தைத்தடிக்கண்ணும் வந்தவடியேவரவும் பிறவடிவரவும் தொடுப்பனவும், ஓரடிக்கண்ணே தொடுப்பனவும், கட்டளையடியொடு தொடுப்பனவும், சீர்வகையடிதம்மொடுதாமுத் தம்மொடுபிறவும் வந்து தொடுப்பனவும் எனப்பலவாயிற்று. (அஅ)

அக. அளபெடை தலைப்பெய வைந்து மாறும்.

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

இ-ள். அந்நான்குடனே உயிரளபெடையைக் கூட்டித் தொடையைத் துமாம். எ-று.

உம்மை எச்சவும்மையாகலின் ஒற்றளபெடை கூட்ட ஆறுமாம் எ-று. உயிரின்பின்னது ஒற்றாகலின் உயிரளபெடையை யெடுத்தோதி ஒற்றளபெடையை உம்மையாற் கொண்டார். கலிக்கு ஒற்றளபெடை துள்ளலோசையை நிகழ்த்தாதவாறு மேற்காண்க. (அக)

கூ0. பொழிப்பு மொருஉவுஞ் செந்தொடை மரபு
மமைத்தனர் தெரியி னவையுமா ருளவே.

இதுவுமது.

இ-ள். பொழிப்..... தனர் எ-து பொழிப்புத்தொடையும் ஒருஉத்தொடையுஞ் செந்தொடையிலக்கணமும் ஓரடிக்கண்ணே வருமென்றமைத்தனர் ஆசிரியர். தெரியி.....ளவே எ-து ஆராயின் அவ்வயுத்தொடையாதற்குள. எ-று.

தெரியின் என்றதனாற் செந்தொடை ஓரடிக்கண் வரினும் ஈரடியானன்றி வாரர் எனக்கொள்க. இக்கருத்தான் ஈண்டும் போதாதுவைத்தார்.

* 'தூக்கே தொடைவகையெனது' என்பது.

அவையும் என்ற உம்மையை எச்சப்படுத்திப் பிறவும் ஓரடிக்கண்ணே வருவனவும் உளவெனக்கொள்க. அவை முற்றெதுகையும், கிளைமுற்றெதுகையும், இரண்டந்தாதியும், இருவகை நிரனிற்றுத்தமைத்தவும் வீட்டிசையுமாம். (கூ0)

கூக. * நிரனிற்றுத் தமைத்தலு யிரட்டை யாப்பு
மொழிந்தவற் றியலான் முற்று மென்ப. †

இது நிரனிற்றத்தொடையும் இரட்டைத்தொடையுமென இரண்டு தொடை கூறி அவை முற்கூறிய தொடைப்பாற்பட்டு அடங்கக் கூறுகின்றது.

இ-ள். நிரனிற்றப் பொருள்வகையால் தொடுக்குத்தொடையும் வந்ததே நாகாற்றொடுக்குத் தொடையும் முன்னைத் தொடைப்பாற்பட்டு அடங்கும். எ-று.

யாத்தவெனினுத் தொடுத்தவெனினும் ஒன்று. “அடல்வேலமர் கோக்கி நின்முகங்கண்டே, யுடலு மிரித்தோடு மூழ்மலரும் பார்க்குங், கடலுங் கணையிருளு மாம்பலும் பாம்புந், தடமதிய மாமென்று தாம்.” என்ற வழி உடலுங் கடலுமென நிரனிற்றத்தொடைமேற் கூறுமாற்றான் எது சுகத்தொடையாய் அடங்கும். “பரவை மாக்கடற் றொகுதிரைப் பரவும்-பண்டைச் செய்தி யின்றிவன் வரவும்” என இவ்வாறு நிரனிற்றுத்தலும் ஒன்று. அஃது இயைபின்பாற்படுமென்க. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

இரட்டைத்தொடையென்பது ஒருசொல்லே காண்கு சீருமாகி வருமென்பது. அது “ஒக்குமே யொக்குமே யொக்குமே யொக்கும்” என வரும். இது குறையீற்றிரட்டையியைபுத்தொடையாய் அடங்கும். “பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ - நாவீற்றிருந்த புலவீர்காள் பாடுகோ”

* “நிரனிற்றுத்தமைத்துக் கோடலும் இரட்டைத்தொடையும் ஏற்பவும் பெறுமென்றவாறு. நிரனிற்றத்தொடையாவது பொருளைச்சேரநிறுத்திப் பயனையஞ்சேரநிறுத்தல். இரட்டைத்தொடையாவது ஓரடிமுழுதும் ஒரு சொல்லேவருதல். இத்துணையுங் கூறப்பட்டது அடிதொறும் வருவன ஐந்து தொகையெனவும் அடிக்கண்வருவன ஐந்துதொடையெனவும் அவ்வகைகளும் மூன்றாகி அடங்குமெனவுங் கூறியவாரும்” என்பது உரையாசிரியருரை.

† இச்சூத்திரத்திற்கு நச்சினூர்க்கினியருரை பிரதிகளிற் காணப்படவில்லை. பேராசிரியருரையே ஈண்டுப் பதிப்புக்கப்பட்டது.

என்பது நிரையீற்றிரட்டை. இதுவும் இயைபாய் அடங்கிற்று. செங்
டையாய் அடங்குவன உளவேற் கண்டுகொள்க. மற்று, இவை இவ்வ
அடங்குவனவற்றை விதந்தோதுவதென்னையெனின், இவையுந் தொடை
பாடுகண்டு ஐயுற்றானே ஐயமறுத்தானென்பது. எனவே, ஒழிந்தபொரு
கோள் தாமேநின்று தொடைப்பாடுகாட்டி ஐயஞ்செய்யாமையின் அவ
கூறாயினெனென்பது. நிரளிறையாயின் இணைத்தெனநிறுத்தபொருட்
ற்ப எதிர்பொருளும் எண்ணி நிறுத்துச் செய்யப்படுதலின் அது வேறு
டையாங்கொலென்று ஐயஞ்செல்லுமென்பது. மொழிந்தவற்றியலானெ
வே, தனக்கு வேறியல்பில்லாத செந்தொடை நீக்கப்பட்டது. பொழு
பும் ஒருஉவும்போல ஓரடியுள் நின்றுந் தொடைமைசெய்யினும் அவை மு
றாய் அடங்கும். ஈரடிக்கூட்டத்துத் தத்தம் வகையாற் தொடைமை செ
யாவென்பது. (க)

கஉ. அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது மோனை*

இது மோனையிலக்கணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். அடிதொறும் முதற்கண் ஓரெழுத்துவரத் தொடுப்பது மோ
னைத்தொடையாம். எ-று.

முன்னர் “ அடியுள் எனவே தளையொடு தொடையே” (செய்-நா) என்பதனால் ஓரடிக்கண்ணே தளையுந்தொடையும் வருமென்பது பெறு
லானும், ஈண்டு அடிதொறும் எனப் பன்மைகூறுதலானும், ஈரடிக்கூட்ட
துத் தளையுந்தொடையும் வருமென்பது பெறுதலானும் ஓரடிக்கண்ணு
ஈரடிக்கண்ணும் தளையுந்தொடையுச் கோடல் வேண்டிமென்றுணர்க. ‘த
யெழுத்தொப்பது’ என்றற்கு, அடிகளின் முதலெழுத்தும் சீர்களின் மு
லெழுத்தும் என்பது பொருளாம். அடிதொறுமென்பது ஈரடியையும் ஓர
யையும் உணர்த்தலின், அடிமோனையும் இணைமோனையும் பொழிப்புமோனை

* “ அடிதொறும் தலையெழுத்தொன்றிவரத் தொடுப்பது மோனை
தொடையாம். எ - று. அஃதேல், “ அடியுள் எனவே தளையொடு தொடை
யே” (செய்-நா.) எனவோதி, ஈண்டு மற்றையடியினும் வருதல் பொரு
தாதெனின், ஆண்டு மற்றையடியுள் வாராதென்றாரல்லர் : அடியல்லா
உரை முதலானவற்றுள் தளையொடு தொடையில்லையென்பார் “ அடியு
ளனவே தளையொடு தொடை” என்றாரென்க. உ-ம். ‘மாவும் புள்ளு
வதிவயிற் படர, மாரீர் விரிந்த பூவுங் கூம்ப, மாலே தொடுத்த கோதையு
கமழ, மாலே வந்த வாடையும், மாயோய் நின்வயிற் புறத்திறுத் தற்றே
எனவரும்.” என்பது உரையாசிரியருரை.

யும் ஒருமோனையும் கூழைமோனையும் மேற்கதுவாய்மோனையும் கீழ்க்கதுவாய்மோனையும் முற்றுமோனையுமென மோனை எண்வகைப்படுமாயிற்று. 'பொழிப்புமொருஉவும்' (செய்-கூ) என்னுஞ் சூத்திரத்தான், இவ்வாசிரியா கோண்ட பொழிப்பும் ஒருஉவுங் கோடற்கு அஃது இணைகொள்ளுமாறென்னையெனின் :— அச்சூத்திரத்து 'அவையுமாருளவே' எனச் சூத்திரஞ்செய்தமையான் அவையும் முன்பிறவும் ஓரடித்தொடையுமுள என்று பொருடருதலிற் செடைக்குச் சிறந்துதோன்றும் வினைமுதலியனவுங் கோடும். உ-ம். 'கான மஞ்ஞையின்ற முட்டை, காத லின்றி வீசு மந்தி'—இஃது ஈரடியும் எழுத்தொத்தலிற் றன்னொடுதான்வந்து தொடுத்த கட்டளை அடிமோனை. 'கோதை மார்பிற் கோதை யானுங், கோதையைப் புணர்ந்தோர் கோதை யானும்'—இஃது எழுத்தொவ்வாமையிற் பிறவடிதொடுத்த கட்டளையடிமோனை. 'யாண்டுங் காணென் மாண்டக் கோனை, யானுமோ ராடு கள மகளே' (குறுந்தொகை-நக.) இஃது இருவகையுந் தொடுத்தது. 'கண்டற் கானற் குருகின மொலிப்பக், கரையா டலவன் வளைவயிற் செறிய'—இது சீர்வகையடிதொடுத்தது. 'உவவுமதி யுருவி னோங்கல் வெண்குடை' (புறம்-ந.) 'ஒடுங்கா வொலிகடற் சேர்ப்ப னெடுந்தேர்' இவை கட்டளை யிணைமோனை. 'உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு' (திருமுருகாற்றுப்படை) இது சீர்வகையிணைமோனை. 'செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை' (ஹை) 'கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு' (திருக்குறள்-நகூ.) இவை கட்டளைப் பொழிப்புமோனை. 'வெயிலுருப் புற்ற வெம்பரல் கிழிப்ப' இது சீர்வகைப் பொழிப்புமோனை. 'வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்' (புறம்-சு.) 'வானிடு வில்லின் வரவறியா வாய்மையால்' (நாலடி, கடவுள்வாழ்த்து) இவை கட்டளையொருமோனை. 'கல்லாதவரு நனிநல்லர் கற்றார்முன்' (திருக்குறள்-ச௦ந.) இது சீர்வகையொருமோனை. 'வானம் வாய்த்த வாங்குகதிர் வாகின்' 'அம்பு மழலு மவிர்கதிர் ஞாயிறு' (நாலடி, பிறனில்விழையாமை) இவை கட்டளைக்கூழைமோனை. 'மடக்கண் மயிலின மறவி யாங்கு' இது சீர்வகைக்கூழைமோனை. 'கந்திற் பிணிப்பர் களிற்றைக் கதந்தவிர' (நான்மணி-கஉ) 'பயவார்கட் செல்வம் பறப்பப் பயின்கொல்' (நாலடி, நன்றியில்செல்வம்) இவை மேற்கதுவாய்மோனை. 'எல்லை யெம்மொடு கழிப்பி யெல்லுற' 'கல்லா ரிருவ ருவப்ப யடிலார்' (நாலடி.) இவை கீழ்க்கதுவாய்மோனை. 'ஒல்லா தொல்வ தென்றலு மொல்லுவது' (புறம்-ககசு.) இது சீர்வகைக் கீழ்க்கதுவாய்மோனை. 'கற்க ஈசடறக் கற்பவை கற்றபின்' (திருக்குறள்-நகக.) இது முற்றுமோனை. இது சீர்வகை முற்றுமோனை.

இனிக், கவிக்கு 'இணையிரண் டியைந்தொத்த முகைநாப்பட் பிறிதி பாதும்' (கவி-மருதம்-கஉ) இஃது இணைமோனை. 'அரிமதர் மழைக்கண்

ணீ ரலர்முலைமேற் றெறிப்பபோல்' இது பொழிப்புமோனை. 'பெண்டெ
 னப் பிறர்கூறும் பழிமாறப் பெறுகற்பின் (ஷ) இஃது ஒருமோனை.
 'கழிபட்டார் கமழ்கோதை கயம்பட்ட வருவின்மேல்' இது கூழை
 மோனை. 'அளியென வுடையேன்யா னவலங்கொண் டழிவலேர்
 (கலி, பாலை, ௧௬) இது மேற்கதுவாய்மோனை. 'முளிகழை யுயர்மலை மு
 றிய முழங்கழல்' (ஷ, பாலை, ௨௪) இது சீர்வகை மேற்கதுவாய்மோனை.
 'மணிகிற மலர்ப்பொய்கை வளர்ந்தருளு மயிலோனை' இது கீழ்க்கதுவாய்
 மோனை. 'அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்' (பாலை-௧0)
 இது முற்றுமோனை. இவற்றுக்குச் சீர்வகைபலவும் வருமாறுணர்க. இச்
 சூத்திரமுதலாகக்கூறங் கட்டளையடிக்குத் தொடைகொள்ளுங்காற் றனைவ
 முக்கழித்துத் தொடைகொள்ளுமாறு 'மெய்பெறு மரபின்' (செய்-௧0௧)
 என்பதனுட் காட்டுதும். (௧௨)

௧௦௩. அஃதொழித் தொன்றி னெது நக யாகும்.

இஃது எதுகை கூறுகின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய முதலெழுத்தினையொழித்து இரண்டடியினும்
 சீர்முழுதும்ஒன்றினும், இரண்டாமெழுத்தேஒன்றினும், ஓரடிக்கண் மு
 லிருசீர்க்கண் இரண்டாமெழுத்துஒன்றினும், முதற்சீரினும் மூன்றஞ்சீர்
 னும் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றினும், முதற்சீரினும் நான்காஞ்சீரினும் இ
 ண்டாமெழுத்து ஒன்றினும், முதற்சீரொழித்து எனைய ஒன்றினும், முத
 யற் சீரொழித்து எனைய ஒன்றினும், நற்றயற் சீரொழித்து எனைய ஒன்
 னும், நற்சீரும் ஒன்றினும் தலையாகெதுகை, அடியெதுகை, இனையெதுகை,
 பொழிப்பெதுகை, ஒருவெதுகை, கூழையெதுகை, மேற்கதுவாயெதுகை,
 கீழ்க்கதுவாயெதுகை, முற்றெதுகை எனக்கூறப்படும். எ-று.

அயலெழுத் தொன்றின் என்னாது முதலெழுத்தைச் சுட்டியவ
 னான், முதலெழுத்தின்மாத்திரை தம்முள் ஒத்தல்வேண்டுமென்றுகொள்
 உ-ம். 'மாயோன் மார்பி னாரம் போலுஞ், சேயோன் சேர்ந்த வெற்பிற்
 றீநீர்' இது தம்மொடு தாம்வந்த கட்டளைத்தலையாகெதுகை. 'வானி
 வில்லின் வாவறியா வாய்மையாற், கானிலக் தேராயாக் கடவுளை, யாநில

* 'அடிதொறும் முதலெழுத்தொன்றாமல். இரண்டாமெழுத்தொன்
 ன் எதுகையாகும் எ-று. அஃதேல், முதலெழுத்து மொன்றி இரண்டா
 மெழுத்துமொன்றில் யாதாகுமெனின், முந்துற்ற மோனையாற் பெயரிட்டுவ
 கப்பெறும் எ-று. உ-ம்.—'அடிதாங்குமளவன்றி.....களிநெ
 முடைதனரே எனவரும்' என்பது உரையாசிரியருரை.

கூக. விருசீ ரிடையிடி ஒருஉவென மொழிப.

இது நிறுத்தமுறையானே ஒருஉவிற் கெல்லாம் இலக்கணக்கூறுகின்

றத

இ-ள். இரண்டு சீரை நடுவேயிட்டுவைத்து முதற்சீரும் நாலாஞ்சீரும் ஒன்றிவரின் ஒருஉமோனை, ஒருஉவெதுகை, ஒருஉமுரண், ஒருஉவியைபு எனப்படும் எ-று.

ஒருஉவை விதத்தோதினார், வெண்பாவிற்சூச் சிறத்துவருதலானும், ஆசிரியத்திற்கு ஏனையவற்றிற்குநின்று தோன்றுதலானும். உதாரணம் முன்னார்க்காட்டினும். (கூக)

க00. சொல்லிய தொடையாடு வேறுபட்டியலிற்
சொல்லியற் புலவரது செந்தொடையென்ப.

இது செந்தொடை கூறுகின்றது.

இ-ள். சொல்லிய.....டியலின் எ-து முற்கூறிய தொடைகளெல்லாவற்றோடு ஒவ்வாதுவரின் அதனை. சொல்லியற்.....பென்ப எ-து இயற் சொல்லாற் செய்யுள் செய்யும் புலவர் செந்தொடையென்று கூறுவாசிரியர் எ-று.

எனவே, வீகாரப்படச் செய்யுஞ் செய்யுட்குச் செந்தொடையின்தையற்று. உ-ம். “நெடுவேண் மார்பி னாரம் போலச், செவ்வாய்வானந் தீண்டி மீனருந்து” (அகம்-க20) “விருந்தினர் மூத்தார் பசுகிறை பிள்ளை” இவை கட்டளைச்செந்தொடை. “பூத்த வேங்கை வியன்சினையேறி, மயிலின மகவு நாட, னன்னுதற் கொடிச்சி மனத்தகத் தோனே” இது சீர்வகைச் செந்தொடை. (க00)

* “இரண்டு சீரிடையிட்டு மோனைமுதலாயினவரத் தொடுப்பது ஒருஉதொடையாம் எ-று. உ-ம். “அம்பொற் கொடிஞ்சி நெடுந்தே ரகற்றி” இஃது ஒருஉமோனை. “மின்னிவ ரொளிவடந் தாங்கி மன்னிய” எ-து ஒருஉவெதுகை. “ஞவிந்துகணங் கரும்பிய கொங்கை விரிந்து” இஃது ஒருஉமுரண். “நிழலே யினியத னயலது டடனே” இஃது ஒருஉவியைபு. காஅய்ச் செந்நெற் கறித்துப் போலய்” எ-து ஒருஉவளபெடை” என்பது உரையாசிரியருரை.

(நாலடி,கடவுள்வாழ்த்து)இது தம்மொடு தாம்வந்த கட்டளை அடியெதுகை. 'சிலைவிலங்கு நீள்புருவஞ் சென்றொசிய நோக்கி, முலைவிலங்கிற் றென்று முனிவாள்' இது சீர்வகையடிக்கட்டளையொடு தெடுத்த தலையாகெதுகை. 'அகலிரு விசும்பிற் பாயிருள் பருகிப், பகல்கான் நெழுதரு பல்கதிர்ப் பரி தி' (பெரும்பாணாற்றுப்படை) இது கட்டளையடிச் சீர்வகையடியொடு தொ ட்த்த அடியெதுகை. 'தலையெழுத்தொப்பதுமோனை' (செய்-கூஉ) என்றவி ற்றலையாகுமோனை இவ்வாசிரியர்கொள்ளார். 'வைகலும் வைகல்' (நாலடி- அறன்வலியுறுத்தல்) என்னும் வெண்பாவிற் சீர்முழுதும் வருதலின் வழி மோனைப்பாற்படும். 'புன்கா லுன்னத்துப் பகைவ நெங்கோ' (பதிற்றுப் பத்து-எ-க) 'மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க சூழின்' (திருக்குறள்-௨௦௪) இவை இணையெதுகை. 'பொன்னேர் மேனி நன்னிறஞ் சிதைத்தோர்' 'உருவக் கடுந்தேர் முருக்கிமற் றத்தேர்' இவை பொழிப்பெதுகை. 'உள் ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை' 'பறம்பிற் கோமான் பாரியும் பிறங் குமிசை' (சிறுபாணாற்றுப்படை) 'வாண்மாய் குருதி களிறுழக்கத் தாண் மாய்ந்து' (களவழி-க.) இவை ஒருஉவெதுகை. 'இன்ன ரென்ன தின்பம் வெஃகி' 'குன்றங் கொன்ற குன்றக் கொற்றத்து' இவைகூழையெதுகை. 'பொன்னேர் மேனி துன்னினர்' 'கொண்டிபா ராட்டுவார் கண்டிலர்கொ ன் மண்டி, (நாலடி, தூஉய்தன்மை) இவை மேற்கதுவாயெதுகை. 'உள் ளினுள்ளம் வேமே யுள்ளாது' (குறுந்தொகை-கபஉ) 'படியை மடியகத் திட்டா. னடியினான்' (நான்மணி, கடவுள் வாழ்த்து) இவை கீழ்க்கதுவா யெதுகை. 'கன்னிப் புன்னை யன்னந் துன்னும்' 'இன்றுகொ லன்றுகொ லென்றுகொ லென்னுது' (நாலடி- அறன்வலியுறுத்தல்) இவை முற்றெ துகை.

இனிக்கலிக்கு—'அடங்காதார் மிடல்சாய மார்வந் திறத்தலின்' 'எறி திரை செறிகையான் மிகவாங்கி மீதோங்கி' இவை இணையெதுகை. 'பெரு வரை யுறழ்மார்பிற் றிருவோங்கு கரியோனை' இது பொழிப்பெதுகை. 'அ ணிவேங்கை செறிநீழற் கிளியோப்பு மணிநிறத்தாள்' இஃது ஒருஉவெது கை. 'மணிவரை யணிமார்பிற் பணிமேவும் *பெரியோனை' இது கூழை யெதுகை. 'அலைகடற் றுயிலுணரா முலையெடுத்த நிலையோனை' இது மே ற்கதுவாயெதுகை. 'கதிபல விதியாற்சென் றமுந்தாமற் றுதித்தேத்தி' இது கீழ்க்கதுவாயெதுகை. 'திரிபுர மெரிசூழ வரிவாங்கும் பெரியோனை' இது முற்றெதுகை.

* 'பிறையோனை' எனவும் பாடம்.

கூச. * ஆயிரு தொடைக்குங் கிளையெழுத் தூரிய.

இது முற்கூறியவற்றோ டொப்பனசில தொடைகூறு'ன்றது.

இ-ள். முற்கூறிய மோனைக்கும், எதுகைக்கும் கிளையெழுத்துக்களையு ஒன்றிவரப்பெறும். எ-று.

கிளையெழுத்தாவன:-வருக்கமோனையும், வருக்கவெதுகையும்,வல்லிவெதுகையும், மெல்லினவெதுகையும், இடையினவெதுகையும் என ஐந்தாம். உ-ம். 'வயங்குகதிர் காய்ந்த வாடை வைகறை, விசம்புரி வதுபோல் வியவிடத் தொழுகி'† இது கட்டளையடிச்சீர்வகையடியொடு தொடுத்தவருக்கமோனை. 'கல்லாதா னொட்பங் கழியநன் றாயினுங், கொள்ளா ரறிவுடையார்' (திருக்குறள்-க0ச) இது கட்டளையவருக்கமோனை. 'கேளிர் போலக் கேளல வேண்டி, வேளாண் வாயில் வேட்பக் கூறிய' இது கட்டளையவருக்கவெதுகை. 'வாரியும் வடித்து முந்தியு முறழ்ந்துஞ், சீருடை நன்மொழி நீ ரொடு சிதறி' இஃது இரண்டுத் தொடுத்தது. 'வானுயர் வெற்ப விரவின் வரல்வேண்டா, யானை யுடைய சுரம்' இது கட்டளையவருக்கவெதுகை. 'தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவ, ரெச்சத்தாற் காணப் படும்' (திருக்குறள்-ககச) இது கட்டளையல்லினவெதுகை. 'அத்தக் கள்வ ராதொழு வறுத்தெனப், பிற்படு பூசலின் வழிவழி யோடி' இஃது இரண்டுத்தொடுத்தது. 'அந்தணர் நூற்கு மறத்திற்கு மாதியாய், சின்றது மன்னவன் கோல்' இது கட்டளைய மெல்லினவெதுகை. 'நும்ரில் புலம்பினு முள்ளுதொறு நலியுந், தண்வர லசைஇய பண்பில் வாடை' இது சீர்வகைமெல்லினவெதுகை. 'எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப், பொய்யா விளக்கே விளக்கு' (திருக்குறள்-உகக) இஃது இடையினவெதுகை. 'மன்னர் மன்ன மறவர் மறவ, செல்வர் செல்வ செருமேம் படுந்' (பெரும்பாணாற்றுப்படை) இது சீர்வகை இடையினவெதுகை. (கூச)

* 'எ-து எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி வருத்தலை நுதலிற்று. மோனைத்தொடைக்கும் எதுகைத்தொடைக்கும் எடுத்த எழுத்தே வருதலின்றி வருக்கவெழுத்தும் உரிய எ-று: உ-ம். 'பகலே, பல்பூங் கானற் கிள்ளே யோப்பியும், பாசிலைக் குளவியொடு கூதளம் விரைஇய, பின்னுப்பிணி யவிழ்ந்த நன்னெடுங் கூந்தல்' எ-து வருக்கமோனை. 'ஆறறி யந்தணர்க் கருமறை பலபகர்ந்து, தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரந் தீமடுத்து 'என்பது வருக்கவெதுகை' என்பது உரையாசிரியருரை.

† என்பது வகாவருக்கம் முதற்கண் வந்தமையின் வருக்கமோனையாயிற்று என்ப.

கூரு. மொழியினும் பொருளினு முரணுதன் முரணே.

இது *முறையானே முரண் கூறுகின்றது.

இ-ள். †சொல்லானும் பொருளானும் பகைத்தல் முரண்டொடை.
எ-று.

அவை ஐவகைய: சொல்லும் சொல்லும் முரணுதலும், பொருளும் பொருளும் முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடு முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணுதலும் என. உதாரணம்:—
'செவ்வரை நிவந்த சேணிடை யருவி, வெண்மறி கறித்த முல்லை' இதுகட்டளை யாடியும் சொல்லும் சொல்லும் முரணிற்று. 'செந்தொடைப் பகழி வாங்கிச் சினஞ்சிறந்து, கருங்கைக் கானவன் களிற்றுநிறத் தழுத்தலின்' இஃதிருவகையடியும் அங்ஙனம் முரணிற்று. 'நெருப்பி னன்ன சூட்டுச்சுவ, னீர்சேர் கானத்து நெடுமணற் கிளைப்ப' இது கட்டளையீரடியும் பொருளும் பொருளும் முரணிற்று. 'நீரோ ரன்ன சாயந், நீயோ ரன்ன வென் னுரானவித் தன்றே' இஃதிருவகையடியும் அங்ஙனம் முரணிற்று. 'தண்ணே ருடிய தயங்கிணர்க் கடத்து, வெம்பொருட் பிரிவை வேண்டிச் சென்றார்' இது கட்டளையீரடியுஞ் சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணிற்று. 'சிறுநல் கூர்ந்த செல்கடர் மாலை, நெடுநீர்ப் பொய்கைக் தறுநர் தந்த' இஃதிருவகையடியும் அங்ஙனம் முரணிற்று: சிறுநல் கூர்ந்ததுக்குச் சிறிய பொருளினு. 'செந்தீக் கானஞ் சென்ற மாதர், பிரின் மையி னெஞ்சழிந்து வருந்த' இது கட்டளையீரடியுஞ் சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணிற்று. செந்தீக்கு நிறமும் சொல்லுமு

* 'மோனே யெதுகை முரணே யியைபென்' என மேல்ஓதியமுறை யானே என்றவாறு.

† 'அடிதொறும் வந்த சொல்லினுதைல் பொருளினுதைல் மாறுபடத் தொடுப்பது அடிமுரண்டொடையாம் எ-று. அவற்றுட் பொருள் முரணாவது சொல்லினுன்னறிப் பொருளினுன்மாறுபடுவது. உதாரணம்:—
'இரும்பி னன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை, பொன்னி னவை வ. துண்டா துரைக்கும்' என்பது இரும்பும் பொன்னும் மாறுபாடுடைத்தாதலிற் பொருண்முரணாயிற்று. 'சிறுகுடிப் பரதலர் மடமகன், பெருமதர் மயைக் கண்ணு முடையவா. ஸணங்கே' என்றவழிக் குடியும் குணமும் மாறுபாடு பெருமையென்னுஞ் சொல்லே மாறுகோடலிற் சொன்முரணாயிற்று. என்பது உரையாசிரியருரை.

ண்டு, நீர்க்குச் சொல்லின்று. 'செத்தீ யன்ன சினத்த யானே, நீர்நசை பெ
 ருஅக் கற்பிற் றேர்நசைஇ' இஃ திருவகை யடியும் அங்ஙனம் முரணிற்று.
 'செங்குாற் பைந்தினை விளைபுன மேவிப், பைங்கிளி கடியும் பான்மொழி
 மகளிர்' இது கட்டளையீரடியும் சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடும்
 பெருளொடும் முரணிற்று. 'செவ்வேற் சேஎய் திருமண மறுத்த, கரு
 விற் கானவன் வரில்' இது சீர்வகையடி அங்ஙனம் முரணிற்று. 'பன்மை
 சின்மை பற்று விடுதலென், நென்பன்' இது கட்டளை இணைமுரண்.
 'நிலவு மிருளும் போல்வ நீர்வரை' இது சீர்வகை. 'கார்பெயல் பெய்
 தபிற் செங்குளக் கோட்டுக்கீழ்' 'எழுநூறு நன்றிசெய் தொன்றுதீ தா
 யின்' (நாலடி-கயமை) இவை கட்டளைப் பொழிப்புமுரண். 'வருது
 மென்மொழித்தார் வாரார்கொல் வானங், கருவிருந்தா லிக்கும் பொழுது'
 (கார்நாற்பது, க). இது சீர்வகை. 'பின்னாவ தென்று பிடித்திரா முன்
 னே' (நாலடி-செல்வசிலையாமை) 'இன்சொற் குழியு ளினிதெழுஉம் வன்
 சொல்' (நான்மணி, கக) இவை கட்டளை ஒருமுரண். 'வரினு நோய்
 மருத்தல்லர் வாராது.' இது சீர்வகை. 'நிறுத்தவி னளவி னெண்ணி
 னென்ற' 'தேரும் யானையுங் குதிரையும் பிறவும்' இவை கட்டளைக்
 கூழைமுரண். 'கண்ணுக் தோளுக் தண்ணறுங் கதுப்பும்' (நற்றிணை-
 ௮௪) இது கட்டளைக் கீழ்க்கதுவாய் முரண். 'அறுத்தலிற் ரெகுத்
 தலிற் பிரித்தலின்' - (தொல், சொல், வேற்றுமையியல், கக) 'சிற்ற விரு
 தல் கிடத்த லியங்குதல்' இவை கட்டளை முற்றுமுரண். 'நீரு சிலனுக்
 தீயும் வளியு, மாக விசும்போ டைத்து மாகும்' என்பது சீர்வகை. இவற்
 றை ஐவகையாக முற்கூறியாங்கு விரிப்பிற் பெருகுமாகலின் அவற்றளேற்
 றன கொள்க. (௬௫)

௬௬. * இறுவா யொன்ற லியையின் யாப்பே.

இது முறையே இயைபு கூறுகின்றது.

இ-ள். இரண்டடியினும் பொருளியைபின்றி எழுத்தாதல் சொல்ல
 தல் ஈற்றிலே பொருந்தத் தொடுப்பது இயைபுத்தொடைக்கிலக்கணம் எ-று

* 'அடிதொறும் ஈற்றெழுத் தொத்துவரின் அஃது இயைபுத்தொடை
 யென்று சொல்லுவர் எ-று. உ-ம். 'இன்னகைத் தவர்வாய்க் கிளவியு மன
 ன்கே, நன்மா மேனிச் சுணங்குமா ரணங்கே, யாடமைத் தோளிக் கூ
 லு மணங்கே யரிமதர் மழைக்கண் ணு மணங்கே, திருநுதற் பொறித்த தி
 தமு மணங்கே' என வரும். அசை சீரென வராயாது கூறினமையாக
 ஒரெழுத்து இறுதிக்கண் ஒப்பினும் இயைபாமெனக்கொள்க' என்பது உ
 யாசிநியநூல்.

அவரோ வாரார் கார்வத் தன்றே, கொடிக்கு முல்லையுங் கடிக்கரும் பின்றே' இது கட்டளைஎழுத்தடியியைபு. 'பரவை மாக்கடற் றெருகுதினா வரவும், பண்டைச் செய்தி யின்றிவன் வரவும்' இது கட்டளைச்சொல்லடியியைபு; 'சீர்வகையடிக்கு வந்துழிக்காண்க. 'ஒங்கிய சுரத்தை நீங்கி யேகி' இஃதிணையியைபு. 'விரிந்தானா மலராயின் விளித்தாலுங் குயிலாயின்' இது பொழிப்பியைபு. 'கரவெழுஉங் கண்ணில் சூழியு ளிரவெழுஉம்' (நான்மணி சுச.) இஃது ஒருஉலியைபு. 'பொருசுமத் தெழுவனர் பொருவினர் விவைனர்' இது கூடையியைபு. 'நீருத் தீயு மாகிய விநைவனும்' இது மேற்கதுவாயியைபு. 'பொருவனர் வீடுகளை தகைவன ரெதிர்வனர்' இது கீழ்க்கதுவாயியைபு. 'இயந்சையி னுடைமையின் முறைமையிற் கிழமையில்' (தொல், சொல், வேற்றுமையியல், கக) இது முற்றியைபு. 'காம்பிவர் தோளுங் சுருமதர் மழைக்கணும்' இது சீர்வகைப் பொழிப்பு. 'பகலுங் கங்குலு மகலா தொழுகும்' இது சீர்வகை மேற்கதுவாய். ஏனையவற்றிற் குச் சீர்வகை வந்துழிக்காண்க. இவற்றிற்கு எழுத்தியைபினும் சொல்லியைபினும் ஏற்றன கொள்க. வெவ்வேறுகக் கோடல் அரிதென்று ணர்க. (கக)

௯௭. அளபெழி னவைவயே யளபெடைத் தொடையே.

இது *முறையே அளபெடைத் தொடை கூறுகின்றது.

இ-ள். அடி முதற்கண்ணே எழுத்துக்கள் அளபெழுத்தளவாயின் அவை அளபெடைத்தொடை எனப்படும். எ-று.

அவையென்றார், உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையுங் கோடற்கு. உ-ம். 'உரு அர்க் குறநோ யுரைப்பாய் கடலைச்-செரு அஅய் வாழியென் னென்க' (திருக்குறள், கஉ௦௦) இது கட்டளை உயிரளபெடை. 'பாஅ லஞ்செவி ப்பணைத்தாண் மாநிரை. மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்க' இதுவும் இருவகையடியும் வந்த உயிரளபெடை. 'எஃஃஃ கிலங்கிய கையரா யின்னுயிர், வெஃஃஃகு வார்க்கில்லை வீடு' இது கட்டளையொற்றளபெடை. 'கஃஃஃ நெ ன்னுங் கல்ல்தர்க் காணிடைச், சுஃஃஃ நென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை' இதுசீர்வகையொற்றளபெடை. இவ்வொற்றளபெடைகட்டளைக்குக் கொள்ளாம்; ஒழிந்தனவற்றிற்கும் வந்துழிக்காண்க. இவற்றிற்கு இணை முதலியன கொள்ளாம், சிறப்பின்மையின். (க௭)

* 'மோனை யெதுகை முரணே யியைபென' என எண்ணியதன் பின் னே 'அளபெடை தலைப்பெய வைந்து மாசும்' என ஒதிய முறை.

கூஅ * ஒருசீ ரிடையிட் டெதுகையாயிற்
பொழிப்பென் மொழிதல் புலவ ராதே.

இது நிறுத்த முறையானே பொழிப்பிற்கெல்லாம் இலக்கணங் கூ
கின்றது.

இ - ள். ஒரு சீர்..... மொழிதல் எ-து பொழிப்பு ஒரு சீரை
நடுவே யிட்டுவைத்து எதுகையாயிற், பொழிப்பெதுகை யென்று பெயர்
கூறுக; அன்றிப் பொழிப்பு ஒருசீர் இடையிட்டு மோனைமுரணியைபா
வத்தனவாயிற் பொழிப்புமோனை, பொழிப்புமுரண், பொழிப்பியைபு என
பெயர் கூறுக; புலவராதே எ-து இங்ஙனம் பெயர் கூறுதல் ஆசிரியர் கே
ண்டுகொறி. எ-று.

இங்ஙனம் எதுகையைப் புலப்பட வைத்து ஏனைய அருத்தரூபத்தியா
கூறியது, எல்லாவற்றினும் எதுகை சிறந்து தோன்றுதல் கருதி. இவ்
விற்கு உதாரணம் முன்னர்க் காட்டினும். (கூஅ)

கூக. † இருசீ ரிடையிடி ஒருஉவென பொழிப.

இது நிறுத்தமுறையானே ஒருஉவிற்கெல்லாம் இலக்கணங்கூறுகி
றது.

* “ஒருசீரிடையிட் டெதுகையாயிற் பொழிப்புத் தொடையாம். எ-று
எதுகை என ஒதுராயினும் ‘வந்தது கொண்டு வாராததுமுடித்தல்’ என்
பதனான், மோனை இயைபு முரண் அளபெடை என்பனவும் பொழிப்புத்
தொடையாம் எ-று. உ-ம். ‘அரிக்குரற் கிண்கிணி யரற்றுஞ் சீறடி இத
பொழிப்புமோனை. “பன்னருங் கோங்கி னன்னலங் கவற்றி” இது பொழிப்
பெதுகை. “சுருங்கிய நுகப்பிற் பெருவடந் தாங்கி” என்பது பொழிப்பு
முரண். “கடலே, கானலங் கழியே கைதையந் துறையே” என்பது பொ
ழிப்பியைபு. “பூஉங் குவளைப் போஒ தருங்கி” என்பது பொழிப்பளபெடை”
என்பது உரையாசிரியருரை.

† “இரண்டு சீரிடையிட்டு மோனைமுதலாயின வரத்தொடுப்பது ஒருஉத்
தொடையாம் எ-று. உ-ம். ‘அம்பொற் கொடிஞ்சி நெடுந்தே ரகற்றி’ இஃது
ஒருஉமோனை. ‘மின்னிவ ரொளிவடந் தாங்கி மன்னிய’ இஃது ஒருஉவெ
துகை. ‘சுவிந்துசுணங் கரும்பிய கொங்கை விரிந்து’ இஃது ஒருஉமுரண்.
‘நீழலே யினியத நயலது தடனே’ இஃது ஒருஉவியைபு. ‘காஅய்க் செந்
நெற் கறித்துப் போஒய்’ எ-து ஒருஉவளபெடை” என்பது உரையாசிரிய
ருரை.

க0க. * மெய்ப்பெறு மரசிற் றெடைவசை தாமே
யையீ ராயிரத் தாறஞ் ணூற்றெடு
தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்
றென்பஃ தென்ப வுணர்ந்திசி னேரே.

* “வடிவுபெற்ற மரபினையுடைய தொடையினது பாகுபாடு பதின்மூ
வாயிரத்தறுநூற்றுத்தொண்ணூற்றென்பதென்றவாறு. அவைவருமாறு:—
மொழிமுதலாகெழுத்து உயிர் பன்னிரண்டு: இகன்கிளையெழுத்தும் ஒரோ
வொன்றுக்குப் பதினென்றுளவாகலின் அவற்றையுறழ் நூற்றுமுப்பத்திர
ண்டாம். க த ந ப ம என்பனவற்றை உயிர் பன்னிரண்டோடு முறழ் அறு
பதாம்; அவ்வறுபதும் முதற்சொடையாகிய கிளையெழுத்தோடு முறழ்
அறுநூற்றறுபதாம். சகரத்தின் முதலாகெழுத் தொன்பது; அவற்றைக்
கிளையெழுத்தோடுறழ் எழுப்பத்திரண்டாம். வகரத்தின் முதலாகெழுத்து
எட்டு. அவற்றைக் கிளையெழுத்தோடுறழ் ஐம்பதாம். யகரத்தின் முதலா
கெழுத்தொன்று: கிளையெழுத்தில்லை. ரகரத்தின் முதலாகெழுத்துமூன்
று: கிளையெழுத்தோடுறழ் ஆறும் இவ்வகையினுள் முதலெழுத்துத் தொ
ண்ணூற்றுமூன்றுங் கிளையெழுத்துத் தொள்ளாயிரத் திருபத் தாறுமாக
மொனைத்தொடை ஆயிரத்தொருபத்தொன்பதாம். எதுகையாமாறு:—உ
ரெழுத்து மொழியிடையில் வாராது. உயிர்மெய்யெழுத்து இருநூற்றொரு
பத்தாறில் வருக்கமொழிந்த வெழுத்து இருநூற்றுநாலினையும் கிளையெழுத்
தினோடுறழ் இரண்டாயிரத்து நானூற்று நாற்பத்தெட்டாம். இதனோடு
ஒற்றுப்பத்தொன்பதும் குற்றுகரமாறுங் கூட்ட எதுகைத்தொடை இரண்
டாயிரத்து நானூற்றொழுப்பத்துமூன்று பாகுபாடாம். முரண்டொடை பொ
ருண்முரண், சொன்முரண் என இரண்டாம். இயைபுத்தொடை வருமாறு.
உயிரெழுத்து மொழியீற்றின்கண் ணுயிர்மெய்யே வருதலின் அவையாகா.
உயிர்மெய் இருநூற்றொருபத்தாறினும் இறுதிக்கண் வாராதாம். ஙகர
வுயிர்மெய்பன்னிரண்டும் அகரம்பதினேழும் இகரம்பதினாலும் உகரயிர
ண்டும் எகர மொன்றும் ஓகர மொன்றும் இவையொழிந்துகின்ற எழுத்து
நூற்றறுபத்தைத்தும், குண ந ம ன யூ ல வ ழ ள என்னும் புள்ளியிறுதி பதி
னென்றும் குற்றியலுகரம் ஓராரும் ஆக இயைபுத்தொடை நூற்றெண்பத்
திரண்டு பாகுபாடாம். அளபெடைத்தொடையாமாறு:—மொழிமுதலாகும்
உயிரளபெடை எழு, க த ந ப ம என்னும் உயிர்மெய்யளபெடை முப்பத்
தைத்து, சகரவளபெடை ஐந்து, வகரவளபெடை ஐந்து, யகரவளபெடை
யிரண்டு இவை ஐம்பத்துநான்கில் உயிரளபெடை தனிநிலையாம். ஏனையவற்
றை முதலிலே இடைநிலே இறுதிநிலே எனவுறழ் நூற்றுநாற்பத்தொன்றும்.

இது வரையறைப்படுங் கட்டளையடிக்குத் தொடைத்தொகை கூறுகின்றது; எனவே சீர்வகைக்குத் தொடைவரையறை யின்றி எ-று.

ஒற்றுக்களுள் வல்லெழுத்தாறும் மகரமும் முகரமும் ஒழிந்து ஏனையபதினொன்றும் அளபெடுக்க ஒற்றளபெடை பதினொன்று. இவ்வகையினுள் அளபெடைத்தொடை நூற்றைம்பத்தென்பது வகையாம். இவ்வகையான் அடித்தொடை மூவாயிரத் தெண்ணூற்று முப்பத்தைந்து வகையாம். பொழிப்புத்தொடை கிளையெழுத்துவாராது. மோனைப் பொழிப்புத் தொண்ணூற்றுமூன்று; எதுகைப்பொழிப்பு இரு நூற்றிருபத்தொன்பது; முரண்பொழிப்பு இரண்டு; இயையுப்பொழிப்பு நூற்றெண்பத்திரண்டு; அளபெடையுள் ஒற்றளபெடை பொழிப்பாக வாராமையின் உயிரளபெடைப் பொழிப்பு நூற்றுநாற்பத்தெட்டு; இவையெல்லாங்கூட்டப் பொழிப்புத்தொடை அறு நூற்றைம்பத்துநாலு வகைப்படும். ஒருஉத்தொடையும் இவ்வகையினால் அறு நூற்றைம்பத்து நாலாம். இனிச்செந்தொடையாமாறு:—மொழிமுதலாமெழுத்துத் தொண்ணூற்றுமூன்றும் மற்றையடியினும் ஒத்துவருங்கால் அவை மோனையுளடங்கு சலின் அவற்றையொழித்து ஏனை எழுத்துத் தொண்ணூற்றிரண்டோடுறழ எண்ணூயிரத் தைநூற்றைம்பத்தாறு வகையாம். இவ்வகையினுற் றெடைவிகற்பம் பதின்மூவாயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றென்பதாம் என்றறிக” என்பது உரையாசிரியருரை. இவ்வுரைகாரர் கொண்டபாடம் “தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற், றென்று மென்ப” என்பதாகும். ஈண்டு ஒன்றும் என்பது முற்றுவினை. பத்துக்குறை எழுநூறு-அறு நூற்றுத்தொண்ணூறும். தொண்டு தலையிட்ட அறு நூற்றுத்தொண்ணூறு அறு நூற்றுத்தொண்ணூற்றென்பதாயவாறு காண்க. இவ்வுரையாசிரியர் கொண்ட இப்பாடத்தையும் உரைத்த வரையினையும் பேராசிரியர் மறுத்துரைத்தனர். பேராசிரியர் “தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற் றென்பஃது” என்பது எழுநூற்றெட்டு எனக்கொண்டு தொடைவகை பதின்மூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டு என்பர். பத்துக்குறை எழுநூற்றென்பஃது அறு நூற்றுத் தொண்ணூற் றென்பதாம். தொண்டு தலையிட்ட அறு நூற்றுத் தொண்ணூற் றென்பது எழுநூற்றெட்டாதல் காண்க. நச்சினூர்க்கினியர் பத்துக்குறை எழுநூற்றென்பஃது அறு நூற்றுத் தொண்ணூற்றென்பது எனக்கொண்டு, அதனைத் தொண்டு தலையிடுதலாவது ஒன்பதாற் பெருக்கல் என்றுகருதி ஒன்பதொற் பெருக்கிய அறு நூற்றுத் தொண்ணூற்றென்பது ஆறாயிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றென்றென்பது பற்றித் தொடைவகை பத்தொன்பதின்மூயிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றென்று என்பர். இங்ஙனம் உரையாளர் மூவரும் கருத்து மாறுபடாதல் கண்டு கொள்க.

இ-ள். மெய்.....தாமே எ-து கேட்டார்க்குத் தொடைப்பாடு வெளிப்படுக்கும் இலக்கணத்தவாகிய தொடைக்கூறுபாடுதாம் ; ஐயீரா.....நூற்றொடு எ-து பதின்மூவாயிரத்தோடே; தொண்டு.....தென்ப எ-து ஒன்பது தலையிலைவத்த பத்துக்குறைந்த எழுநூற்றொன்பது என்றுகூறுவர் என்பது ஆராயிரத்திருநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்று என்று கூறுவர் எ-து உணர்ந்திசினோரே எ-து சுட்டளையின் தொடைப்பகுதியறிந்தோர் எ-று.

பதின்மூவாயிரத்தோடே ஆராயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றெனவே, தொகை பத்தொன்பதினாயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றாயிற்று. ஆக, ககஉகக. பத்துக்குறையெழுநூற்றொன்பதாவது அநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது. இதனை ஒன்பதனாடு பெருக்க ஆராயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றாயிற்று. இதனை ஆராயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்று என்று விளங்கக்கூறாது ஒருகார்குறைத்து அன்மே லொருகாலேற்றி ஞாபகப்படச் சூத்திரஞ்செய்தது ஒரு பயனாகக் கூறுக. அது சுட்டளையடி அநூற்றிருபத்தைத்துத் தொடைகொள்ளங்கால் ஐம்பத்தொன்பது வழுவள அவை களையப்படுமென்றற்கு. அவற்றுள் அடிமேலானதொடை மூன்று பாலினும் எழுபத்தெட்டுச் சீரானும் வருங்கால் ஐம்பத்க் கூட்டத்துத் தளையழக் களையவேண்டும்; அவ்வழி அகவற்கு நாற்பதொன்றும் வெள்ளைக்குப் பதினெட்டுமாக ஐம்பத்தொன்பது களையப்படுக. அவை களையுமாறு:—நுத்தை, வண்டு, தேமா, மின்னு, ஞாயிறு, போது, போளேறு, பாதுரி, மேவுசீர், நன்னாணு, பூமருது, நீடுகொடி, காருருநாணுத்தளையென இந்நேராதி பதினான்கும் அகவற்குப் பெருகிய நிலத்திவிரண்டடி தளையழகுப்படும். வரகு, புளிமா, அரவு, வலியது, கடியாறு, விறகுதீ, கணவிரி, உரறுபுல், பெருநாணு, உருமுத்தீ, மழசளிறு, விரகொடி, நரையுருமு என இங்கிரையாதி பதின்மூன்றுஞ் சுருங்கிய நிலத்து ஒரோவோரடி தளையழகுப்படும். ஆக அகவற்கு நாற்பத்தொருதளையழகு யின். இனி வெள்ளைக்கு முற்கூறிய சீர்களுள் ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்குநீக் வெண்சீர் நான்குங்கூட்ட இருபத்தேழாம். இதில் நேராதி பதினான்கு சுருங்கிய நிலத்து ஒரோவொன்று தளையழகுப்படும். நிரையாதியில் வரகு கடியாறு, விறகுதீ, வலியது என்னுநான்கும் பெருகிய நிலத்து ஒரோவொன்று தளையழகுப்படும். ஆக வெள்ளைக்குப் பதினெட்டு வழுவாயிற்று. ஆக தளையழகு ஐம்பத்தொன்பதாயிற்று. அவை வருமாறு:—வண்டு காருருநளிமுழவு நளிமுழவு என நிற்பக் கண்டு எனத் தொடைவருங்கால் வெண்தளையாய் வழுவாம். பதினான்கெழுத்திற்கும் இவ்வாறே கூறிக்கொள்வரகு நாகு காம்பு வண்டு என நிற்பக் குரவு எனத் தொடைவருங்கால் வெண்தளையாய் வழுவாம். இனி வண்டு வரகு வரகு வரகு என நிற்பக் கண்

எனத் தொடைவருங்கால் ஆசிரியத்தனையாய் வழுவாம். வரகு நளிமுழவு
காருமுப் பாதுரி என சிற்பக் குரவு எனத் தொடைவருங்கால் ஆசிரியத்
தனையாய் வழுவாம். இவ்வாறே எல்லாவற்றோடும் ஒட்டி வழக்காண்க. கலிக்
குத் தனாவழுவின்று. துந்தை மொழிமுதற்குற்று கரமாதலின் இதற்கொ
த்த மொழிமுதற் குற்று கரமின்மையிற் கட்டளைக்குத் தொடை கோடல்
சிறப்பின்று. இச்சிறப்பின்மை கருதாது தொடைகோடலும் ஒன்று.
துந்தைக்கு இருபதடிக் கழித்து அறுநூற்றைந்தடியுள் ஐம்பத்தாறு தளை
வழுக்களைந்து ஒழிந்தவடி ஐந்நூற்று நாற்பத்தொன்பதொற் பெற்ற அடி
மோனைத் தொடை ஐந்நூற்று நாற்பத்தொன்பது—நூசயகூ. துந்தை யொ
ழிந்த னோபதின்மூன்றுங் குற்றெழுத்து ஒற்றெடுத்த நேரசையும் கெட்டு
ழுத்துத் தனியேவந்த நேரசையுமாக உதாரணங்காட்டிற்றேனும் அவற்றிற்
சூரிய மூவகையசையானும் வரும் உதாரணங்களையும் கூறிக்கொண்டு தொ
டை கொள்க. ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இவ்வாறே வேறுபடுமாறு அறிந்து
சொற்களை வருவித்துத் தொடைகொள்க.

“ஒன்று தலையிட்ட வையைந்து சீரும், வழுவா யகவல் தொடைகொ
ளல் கூறி, நேரா திச்சீர் பதின்மூன் றற்குத், தத்தமக் சூரிய பன்னீ ரடிக்
குண், முடிவில் வரும் ரடிக ளெல்லாம், பின்வரு மடியின் முதற்சீ ரோடு,
வெண்டளை யாகித் தளைவழுப் படுதலு, நிரையா திச்சீர் பதின்மூன் றற்குக்,
தத்தமக் சூரிய பன்னீ ரடிகளுண், முதல்வருமொரோவோ ரடிகளெல்லாம்,
பின்வரு மடியின் முதற்சீ ரோடு, வெண்டளை யாகி முற்கூறி யாங்குத், தளை
வழுஉப் படுதலு, முடையவில் வடித்தொகை முப்பத் தொன்பதுக், தொ
டைகொ ளின்னெறனத் துணிந்தனர் புலவர் ” “ஒன்று தலையிட்ட வையைந்து
சீரும், வழுவா வெள்ளைத் தொடைகொளல் கூறி, நேரா திச்சீர் பதின்மூன்
றனு, முறழு நிலங்களுட் பெற்ற வடிகளுண், முதல்வரு மொரோவோ
டிக ளெல்லாம், பின்வரு மடியின் முதற்சீர் தம்மோ, டாசிரியத்தளை தட்டு
வழுப் படுதலும், வரகு கடியாறு விறகுதீ வலியதெனு, நிரையா தி யாகிய
சீர்க ணைக்கா, னுறழு மடிகளு ளிறுதியடிகளு, மங்கனத் தளைவழுப் படுதலு
முடைமையி, னிவற்றூன் வந்த வடிபதி னேமுந், தொடைக்கியை பின்னெ
றனத் துணிந்தனர் புலவர் ” “வழுஉக் களைந்த முதற்பா விரண்டிற்குங்,
கலிக்கும் வருஉ மடிமோனைத்தொடை, யைஞ்ஞாற்று நாற்பத்தொன்பதா
கும் ” “அவை பகுக்குங்கால், அகவற் கிருநூற் றெழுபத்து மூன்றும்,
வெள்ளைக் கொருநூற் றைம்பத் தாறுங், கலிக்கு நூற்றிரு பஃது மாகும் ”
“வண்டு தேமா மின்னு ஞாயிறு, போதுபூ போறோறு பாதுரி மேவுசீர், நன்
ணு பூமருது நீடுகொடி காருமு, நாணுத் தளையிவை யொரோவொன்று
பத்தாக, வகவல் பெற்ற விணைமோனைத்தொடை, யிரைம் பஃதொடு

முப்ப தாகும்”; நேராதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை ஈடய. “ வரகு புளி மா வரவு வலியது, கடியாறு விறகுதீக் கணவிரி யுரறுபுலி, பெருவேணு உருமுத்தீ மழகளிறு விரவுகொடி, நரையுருமு ஒரோவொன்று பதினெண் றுக, வகவல் பெற்ற விணைமோனைத்தொடை, நூற்று நாற்பத்து மூன் றென நுவல்வர்” நிரையாதி பதின்மூன்றற்குத் தொடை ஈசய. ஆக அக வற்கு இணைமோனைத்தொடை உளய.

“ வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நென்றிவை யொரோவொன் றெவ்வேழாகத், தேமா மின்னுப் பாதுரி மேவுசீர், நன்னாணுப் பூமருது மா செல் வாயிவை, யொரோவொன் றுகக் காருருமு மாவருவா, யொரோவொ ன் றைந்தாக வெள்ளைக் கிணைமோனை, யெண்ப தாக வியலு மென்ப;” நேராதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை அஃ. “ வரகு வலியது கடியாறு விறகு தீக், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகளிறு, உருமுத்தீப் புளிமா வியைவ்வ வாறு, நரையுருமுப் புலிவருவா, யொரோவொன் றைந்தாக வெ ள்ளை பெற்ற, விணைமோனைத்தொடை யெழுபத் தாரும்;” நிரையாதிச் சீர் பதின்மூன்றற்குத்தொடை எயசு. ஆகவெள்ளைக்கு இணைமோனைத் தொடை ஈசுசு.

“ நேராதிச் சீராணு நிரையாதிச் சீராணு, மொரோவொன் றைந்தாகக் கலிக்குவரு மிணைமோனை, நூற்றிரு பஃதா நுவன்றனர் புலவர்” ஆகக்கலி க்கு இணைமோனைத் தொடை ஈஉய.

“ மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த விணைமோனை, ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” ஆகத்தொடை ஞாசயசு.

“ நேராதி யாகிய சீர்பதின் மூன்று, ஞொரோவொன்று பத்தாக வக வல் பெற்ற, பொழிப்புமோனைத்தொடை நூற்றுமுப் பஃதே” நேராதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை ஈஃய. “ நிரையாதி யாகிய சீர்பதின் மூன்று, ஞொரோவொன்று பத்து மொன்று மாக, வகவல் பெற்ற பொழிப்புமோனைத்தொடை, நூற்று நாற்பத்து மூன்றென நுவல்ப” நிரையாதி பதின் மூன்றுக்குத் தொடை கசயசு. ஆக அகவற்குப் பொழிப்பு மோனைத் தொடை உாஎயசு.

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நென்றிவை யொரோவொன் றெவ்வேழாகத், தேமா மின்னுப் பாதுரி மேவுசீர், நன்னாணுப் பூமருது மாசெல் வாயிவை, யொரோவொன் றிருமூன்றுகக் காருருமு, மாவருவாயி வை யொரோவொன் றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற பொழிப்புமோனைத்

தொடை, யெண்ப தாக வியம்பினர் புலவர்” நேராதி பதின் மூன்றற்குத் தொடை அய. “வரகு வலியது கடியாறு விறகுதீக், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழுகளிறு, உருமுத் தீப்புளி மாலிவை யொரோவொன், நிரு மூன் றுக வியைந்த பின்னர், நரையுருமுப் புலிவருவா யொரோவொன் றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற பொழிப்புமோ னைத்தொடை, யெழுபத்தா றென வியம்பினர் புலவர்” நரையாதி பதின்மூன்றற்குத் தொடை எயக. ஆகவெள்ளைக்குப் பொழிப்புமோனை ஈடுயக.

“நேரு நிரையு மாகிய சீர்க, நிருபத்து நான்கா னொரோவொன் றைந் தாகத், துள்ளல் பெற்ற பொழிப்புமோ னைத்தொடை, யீராம் பஃது மிரு பது மாகும்” ஆகக்கலிக்குப் பொழிப்புமோனை ஈஉய.

“மூவகைப் பாவின் பொழிப்புமோ னைத்தொடை, ஐந்நூற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” ஆகத்தொடை ஞாசயக.

“நேராதி யாகிய சீர்பதின்மூன்ற, னொரோவொன்றுபத் தாகவகவல், பெற்றவொருஉ மோனைத்தொடை நூற்றுமுப் பஃதே” நேராதிபதின்மூன் றுக்குத்தொடை ஈநய. “நிரையாதியாகிய சீர்பதின்மூன்ற, னொரோவொன் றுபத்து மொன்று மாக, வகவல் பெற்ற வொருஉமோ னைத்தொடை, நூற்று ஈஉபத்து மூன்றென நுவல்வர்” .- நிரையாதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை ஈசயக. ஆக அகவற்கு ஒருஉமோனைத்தொடை உளயக.

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நென்றிவை யொல்வொன் றெவ்வே ழாகத், தேமா மின்னுப் பாநிரி மேவுசீர், நன்னுணுப் பூமருது மாசெல் வாயிவை, யொரோவொன் நிருமூன் றுகக் காருருமு, மாவரு வாயி வை யொரோவொன் றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற வொருஉமோ னைத்தொ டை, யெண்ணொரு பஃது மெய்து மென்ப” நேராதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை அய. “வரகு வலியது கடியாறு விறகுதீக், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழுகளிறு, உருமுத் தீப்புளி மாயிவை யொரோவொன், நிரு மூன் றுக வியன்ற பின்னர், நரையுருமுப் புலிவருவா யிவையொரோவொன் றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற வொருஉமோ னைத்தொடை, யேழுபாரு பஃது ஈஅறு மாகும்.” நிரையாதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை எயக. ஆகவெள்ளை ஒருஉமோனைத்தொடை ஈடுயக.

“கலிக்கு வருஞ்சீர் பத்து நான்கு, மொரோவொன் றைந்தாகப் பெற்ற வொருஉமோனை, யீராம் பஃது மிருபது மாகும்.” ஆகக்கலிக்கு ஈஉய.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த வொருஉமோனை, ஐந்நூற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்.” ஆகத்தொடை ஞாசயக.

“நேர்பதின் மூன்ற னொரோவொன்று பத்தாக, வகவல் பெற்ற கூழைமோனைத்தொடை, நூற்றுமுப் பஃதென நுவன்றனர் புலவர்” ஈகய.
 “நிரையாதி யாகிய சீர்பதின் மூன்ற, னொரோவொன்று பத்து மொன்றுமாக, வகவல் பெற்ற கூழைமோனைத்தொடை, நூற்று நாற்பத்து மூன்றென நுவல்வர்” ஈசக. ஆக அகவற்குக் கூழைமோனைத்தொடை உளயென

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரேறு, எனவிலை ஒரோவொன்றெவ்வேழாகத், தேமாமின்னுப் பாதிரி மேவுசீர், நன்னாணுப் பூமருது மாசெல்வாயிலை, யொரோவொன்றாகக் காருருமு மாவருவா, யொரோவொன்றைறந்தாக வெள்ளை பெற்ற, கூழைமோனைத்தொடை யெண்பஃ தாகும்” அய.
 “வரகு வலியது கடியாறு விற்குதீக், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய்மழகளிறு, உருமுத்தீப் புளிமா விலையொரோவொன், நீரா ராக வியன்ற பின்னர், நரையுருமுப் புலிவருவா யொரோவொன்றைறந்தாக, வெள்ளை பெற்ற கூழைமோனைத்தொடை, யெழுபத் தாரா வியலு மென்ப.” எயக
 ஆக வெள்ளைக்குக் கூழைமோனை கடுயக. “நேரு நிரையு மாகிய சீர்க, ளிருபத்து நான்கா னொரோவொன்றைறந்தாகத், துள்ளல் பெற்ற கூழைமோனைத்தொடை, யீராம் பஃது மிருபது மாகும்” கஉய.

“மூவகைப் பாவிற்குக் கூழைமோனைத்தொடை, ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத்தொன்ப தாகும்” ஞாசயக.

“நேர்பதின் மூன்ற னொரோவொன்று பத்தாக, வகவற் குவருமேற்கதுவாய் மோனை, நூற்று முப்பஃதென நுவன்றனர்” ககய. “நிரையாகிய சீர்பதின் மூன்ற னொரோ, வொன்று பத்து மொன்றுமாக, வகவல் பெற்ற மேற்கதுவாய் மோனை, நூற்று நாற்பத்து மூன்றென நுவல்வர்.” கசயக. ஆக அகவற்கு மேற்கதுவாய்மோனை உளயக. “வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரேறு, என்றிலை யொரோவொன்றெவ்வேழாகத், தேமாமின்னுப் பாதிரி மேவுசீர், நன்னாணுப் பூமருது மாசெல்வாயிலை, யொரோவொன்றாகக் காருருமு மாவருவா, யொரோவொன்றைறந்தாக வெள்ளைக்கு மேற்கதுவாய், மோனை யெண்பஃ தாகு மென்ப” அய. “வரகு வலியது கடியாறு விற்குதீக், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகளிறு, உருமுத்தீப் புளிமா விலையொரோவொன், நீரா ராக வியன்ற பின்னர், நரையுருமுப் புலிவருவா யொரோவொன்றைறந்தாக, வெள்ளை பெற்ற மேற்கதுவாய் மோனை, யேழொரு பஃது மாறு மாகும்” எயக. ஆக வெள்ளைக்கு மேற்கதுவாய்மோனை கடுயக. “நேரு நிரையு மாகிய சீர்க, ளிருபத்து நான்கா னொரோவொன்றைறந்தாகத், துள்ளல் பெற்ற மேற்கதுவாய்மோனை, யீராம் பஃது மிருபது மாகும்” கஉய.

மூவகைப் பாவிற்ரு முற்றுமோனைத்தொடை, ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்; ௫௪௯.

“எண்வகை மோனைக்கு மியன்ற பெருந்தொகை, முந்துற்றுத் தொண்ணூற் றிரண்டு தலையிட்ட, நாலா யிரமா நவின்றனர் புலவர்” ஆக மோனைத்தொடை சதநாகூயெ.

இனி எதுகை வருமாறு.

“அ^ஃவற் கிருநூற் றெழுபத்து மூன்றும், வெள்ளைக் கொருநூற் றைம்பத் தாறுங், கலிக்கு நூற்றிரு பஃது மாக, மூவகைப் பாவிற்ருந் தலையா செதுகை, ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” ௫௪௯. “அடியெது கைத்தொடை கொள்ளுங் காலு, மிம்மூ வகையா னதுபெ ருத்தொகையெஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” ௫௪௯.

“வண்டு தேமா மின்னிலை யொரோவொன், நீரைத் தெய்திய விணையெது கைதா, முப்பு தாக மொழிந்தன ரகவற்கு” ௫௫. “வலியது கடியாறு விறகுதீக் கணவிரி, யுரறுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ மழகளிறு, வீரவுகொடி நரையுருமு விலையொரோ வொன்றற், கொன்றுட னீரைந்தா லியன்ற விணையெதுகை, நூற்றொரு பஃதாக நுவன்றன ரகவற்கு” ௫௫. ஆகஅகவற்கு இணையெதுகை கசய. “நாயிறு போதுபூ வெட்டுமுத லேமும், போளோறு நன்னாணுப் பாதிரி பூமருது, மாசெல்வா யொன்பான் முதலா மாறு, மேவுசீர் காருருமு மாவரு வாயிலை, யீரைந்து தொட்டே யீரோழெய்த, வெள்ளை பெற்ற விணையெது கைத்தொகை, யைம்பத் தொன்ப தாகு மென்ப” ௫௬. “வரகிரு நான்கு புளிமா வொன்பான், முதலா வொரோவொன் றிருமுன் றாக, வெள்ளைக் கிணையெதுகை மூவா றாகும்” ௫௭. ஆக வெள்ளைக்கு இணையெதுகை எள. “நேர்நிரா யீற்றூற் கலிக்கிணையெதுகை, யிருமுப் பஃதாக வியலு மென்ப” ௫௮.

“மூவகைப் பாவிற்ரு மொழிந்த விணையெதுகை, யிருநூற் றெழுபத் தேனா ழும்மே” ஆக உள. “வண்டு நான்கு மின்னுத் தேமா, வைந்து ஞாபிறு போதுபூப் போளோ, றுறு பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப், பூமருது நீடுகொடியேழு காருருமு, நாணுத்தளை யெட்டு முதலா வந்தவலை, யொரோவொன் றெவ்வேழ் நிலம்பெற வகவற்குத், தொக்க பொழிப்பெதுகைத் தொண்ணூற் றென்றே” ௬௯. “வரகிரு நான்கு புளிமா வரவொன்பான், வலியது விறகுதீக் கடியாறு பத்துக், கணவிரி யுருமுத்தீப் பெருநாணு வுரறுபுலி, மழகளிறு பதினொன்று நரையுருமு வீரவுகொடி, யீராறு முதலா வந்தவை யொரோவொன், றென்பது நிலம்பெற வகவற்குப் பொழிப்பெ

துகை, நூற்றே டொருபத் தேழுன நுவல்ப” ககள. ஆக அகவற்குப் பொழிப்பெதுகை உாஅ. “வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நெட்டு முதலா வேமுந் தேமா, மின்னுப் பாதுரி மேவுசீர் நன்னாணுப், பூமருது மா செல்வா யொன்பான் முதலாறுங், காருருமு மாவருவாய் பத்துமுத லைந்து, மாக வெள்ளைக்கு வந்த பொழிப்பெதுகை, யெண்ணொரு பஃதே யெய்து மென்ப” அய. “வரகு வலியது கடியாறு விற்றகுதீ, யெட்டுக் கணவிரி பெரு நாணுப் புலிசெல்வாய், மழகளி றுருமுத்தீப் புளிமா லிவையொன்பது, நரையுருமுப் புலிவருவாய் பத்து முதலா, வந்த வையொரோ வொன்றைந் தாக, வெள்ளை பெற்ற பொழிப்பெது கைத்தொடை, யாரொரு பஃது மைந்து யாகும்” கூயடு. வெள்ளைப் பொழிப்பெதுகை கூயடு. “வலியது விற்றகுதீக் கடியா நெனுமிவை, யீரேழ் தொட்டுப் பதினெட்டளவுங், கணவிரி பெருநாணு வருமுத்தீ மழகளிறு, புலிசெல்வா யுறுபுலிப் பதினைந்து முதலாப், பத்தொன் பாளை வயரவு நரையுருமு, வீரவுகொடிப் புலிவருவாய் பதினாறு முதலா, விருபதின் காறு முயரவும் வருதலிற், றுள்ளல் பெற்ற பொழிப்பெதுகைதா, மறுபஃ தாக வறைந்தனர் புலவர்” கூய.

“மூவகைப் பாலிற்கு மொழிந்த பொழிப்பெதுகை, நாணூற் றொரு பத்து மூன்றென நவில்ப” சகந.

“நேர்பதின் மூன்றா னகவற் கொளுஉவெதுகை, வண்டு நான்கு மின்னுத் தேமா, வைந்து ஞாயிறு போதுபூப் போரே, றுறு பாதுரி மேவுசீர் நன்னாணுப், பூமருது நீடுகொடி யேழு காருருமு, நாணுத் தளையெட்டு முதலா வொரோவொன், நெவ்வேழாக வியன்றதொகைதா, மேழொரு பஃதோ டிரு பத்தொன்றே” கூயக. “நிரைபதின் மூன்றா னகவற் கொளுஉவெதுகை, வாகிரு நான்கு புளிமா வரவொன்பான், வலியது கடியாறு விற்றகுதீப் பத்துக், கணவிரி யுறுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ, மழகளிறு பதினொன்று வீரவு கொடி நரையுருமு, வீராறு முதலா வொரோவொன் றொன்பா, னகத்தொகைநூற் றொருபத் தேழே” ககள; ஆக அகவற்கொளுஉவெதுகை உாஅ. “நேர்பதின் மூன்றான் வெள்ளைக் கொளுஉவெதுகை, விண்டு ஞாயிறுபோது பூப்போரே, நெட்டுமுதலா வேமுந்தேமா, மின்னுப் பாதுரி மேவுசீர் நன்னாணுப், பூமருது மாசெல் வாயிவை யொன்பான், முதலா வொரோவொன் றுறுங் காருருமு, மாவரு வாய்பத்து முதலாக வொரோவொன், றைந்து மாக வறைந்த தொகைதா, மெண்ணொரு பஃதே யெய்து மென்ப” அய. “நிரைபதின் மூன்றான் வெள்ளைக் கொளுஉவெதுகை, வரகு வலியது கடியாறு விற்றகுதீ, யெட்டுக் கணவிரி பெருநாணு வருமுத்தீப், புலிசெல்வாய் மழகளிறு புளிமாயிவை யொன்பது, நரையுருமுப் புலிவருவாய் பத்துமுத

லாக, வொரோவொன் றைந்து நிலம்பெற், ருரெரு பஃது மைந்து மாகும்”
கயடு; ஆக வெள்ளைக்கு ஒருஉவெதுகை கசடு. நேரீ ராரூற் கலிக்கொருஉ
வெதுகை, பெருகிய நிலத்தி லொரோவொன்று களையப், பெறுந்தொகைநா
ற்பத்தெட்டுப்பின்னர்; நிரையீ ராரூற் சுருங்கிய நிலத்திற், கொரோவொன்
றுகளையப் பெறுந்தொகை யஃதா, மிருவகைத் தொகையுந் தொண்ணூற்
ரூறே’ கயக.

“மூவகைப் பாலிற்கு மொழிந்த வொருஉவெதுகை, நாணூற்று நாற்பத்
தொன்ப தாகும்” சாசயக.

“வண்டு தேமா மின்னிலை மூன்று, மொரோவொன்று சுருங்கிய நிலத்
த தந்நான், ககவல் பெற்ற கூழை யெதுகை, யீரா ரூக வியலு மென்ப” யஉ.
“வலியது கடியாறு விறகுதீப் பத்துக், கணவிரி யுரறுபுலி பெருநாணு வரு
முத்தீ, மழகளிறு பதினென்று விரவுகொடி நரையுருமு, வீராறு முதலாக
வொரோவொன் ரென்பா, னாக வகவற்குக் கூழை யெதுகை, தொண்ணூ
ரூகத் தொகுத்தனர் புலவர்” கய. ஆக அகவற்குக் கூழையெதுகை னஉ.
“னூயிறு போதுபூப் போரே நேழாப், பாதிரி மேவுசீர் நன்னூணுப் பூமருது,
மாசெல் வாயிலை யொரோவொன் ரூகக், காருருமு மாவருவா யொரோ
வொன் றைந்தாக, வெள்ளை பெற்ற கூழை யெதுகை, யாரெரு பஃது
மொன்று மாகும்” கயக. “வாகிரு நான்கு புளிமா வரவொன்பான், முதலா
வொரோவொன்று நந்நான் காக, வெள்ளை பெற்ற கூழை யெதுகை, யீரா
ரூக வியலு மென்ப” கஉ. ஆக வெள்ளைக்குக் கூழை யெதுகை எயந. “நிரை
யீராருற் கூழையெதுகை, யிருமுப்பஃதா வியலுங்கலிக்கே” கய.

“மூவகைப் பாலிற்குக் கூழை யெதுகை, யிருநூற்று முப்பத் தைந்தா
கும்மே” உாநயடு.

“நேராசியாகிய சீர்பதின் மூன்றூற், சுருங்கிய நிலத்தி லொரோ
வொன்று நான்காக, வகவல் பெற்ற மேற்கதுவா யெதுகை, யையொரு
பஃது மிரண்டு மாகும்.” டுயஉ. “வரகீ ரைந்து புளிமா வரவு, பதினென்று
வலியது கடியாறு விறகுதீ, யீராறு கணவிரி யுரறுபுலி பெருநாணு, வருமுத்தீ
மழகளி நிலைபதின் மூன்று, விரவுகொடி நரையுருமு வீரேழ் முதலா,
வொரோவொன் நேழாக வகவல் பெற்ற, மேற்கதுவாயெதுகைதொண்ணூ
ற்ரென்றே” கயக. ஆக அகவற்கு மேற்கதுவா யெதுகை னசயந. “வண்டு
னூயிறு போதுபூப் போரே, நெட்டு முதலா வொரோவொன் நேமுந், தேமா
மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர், நன்னூணுப் பூமருது மாசெல்வாயிலை, யொன்பா
ன்முதலா வொரோவொன் ரூறுங், காருருமு மாவருவா யீரைந்து முதலா,

“வொரோவொன் றைந்து மாக வெள்ளைக்கு, மேற்கதுவா யெதுகை யெண் பஃ தாகும்” ௮௮. “வரகு வலியது கடியாறு விறகுதீ, யெட்டு முதலா வொரோ வொன்று நான்குங், கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகளி, துருமுத் தீப்புளி மாவிலை பொன்பா, னரையுருமுப் புலிவருவா யீரைந்து முதலா, வொரோவொன் றொருநான் காக வெள்ளைக்கு, மேற்கதுவா யெதுகை யை ம்பத் திரண்டே” ௮௮௨. ஆக வெள்ளைக்கு மேற்கதுவாயெதுகை காநய௨. “நிரையீ ராரூற் கலிக்கு மேற்கதுவா, யெதுகை காற்பத் தெட்டா வெய்து ம்” ௮௮௩.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த மேற்கதுவா, யெதுகை முந்தாற் றிரு பத்து மூன்றே.” ௮௮௨௮௩.

“வண்டு நான்கு தேமா மின்னிலை, யைந்து முதலா வொரோவொன் றேழாக, வகவல் பெற்ற கீழ்க்கதுவா யெதுகை, யொன்று தலையிட்ட நாலைத் தாகும்.” ௨௮௧. “வலியது கடியாறு விறகுதீப் பத்துக், கணவிரி யூறுபுலிபெ ருநாணு வருமுத்தீ, மழகளிறு பதினொன்று விரவுகொடி நரையுருமு, வீராறு முதலா வொரோவொன் றொன்பா, னாக வகவற்குக் கீழ்க்கது வாயெதுகை, தொண்ணூ ருசத் தொகுத்தனர் புலவர்” ௯௮. ஆக அகவற்குக்கீழ்க்கதுவா யெதுகை காநய௩. “ஞாயிறு போதுபூப் போரே நென்றிலை, யெட்டு முதலா வொரோவொன் றேழும், பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப் பூமருது, மாசெல்வா யொன்பான் முதலா வாறுங், காருருமு மாவருவா யீரைந்து முதலா, வெ றொரோவொன் றைந்து மாகக் கீழ்க்கதுவா, யெதுகை வெள்ளைக் கற்பத் தொ றே” ௯௮௮. “வரகிநீ நான்கு புளிமா வொன்பான், முதலா வொரோவொன் றொருநான் காக, வெள்ளை பெற்ற கீழ்க்கதுவா யெதுகை, யீரா றாக வியலு மென்ப. ய௩. ஆக வெள்ளைக்குக் கீழ்க்கதுவாயெதுகை எய௩. “நிரையீராரூற் கலிக்குக்கீழ்க் கதுவா, யெதுகை காற்பத் தெட்டே யாகும்.” ௯௮௮.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த கீழ்க்கதுவா, யெதுகை யிருநூற்று முப்பத் திரண்டே.” ௯௮௮௮௨.

“வண்டு தேமா மின்னிலை மூன்றுங், சுருங்கிய நிலத்தி லொரோ வொன்று நன்னான், ஆக வகவல் பெற்றமுற் றெதுகை, யீரா றாக வியலு மெ ன்ப” ௧௨. “வலியது கடியாறு விறகுதீ யீராறு, கணவிரி யூறுபுலி பெருநா ணு வருமுத்தீ, மழகளிறு பதின்மூன்று விரவுகொடி நரையுருமு, வீரேழ் முதலா வொரோவொன் றேழாக, வகவல் பெற்ற முற்றெ துகைதா, மேழொ ரு பஃதா வியலு மென்ப” எய. ஆக அகவற்கு முற்றெதுகை ௮௮௨. “ஞாயி றுபோதுபூப் போரேநென்றிலை, யெட்டு முதலா வொரோவொன் றேழும்,

பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப் பூமருது, மாசெல்வா யொன்பான் முதலாக
வாறு, காருருமு மாவருவாயீரைந்து முதலா, வொரோவொன் றைந்தா மு
ற்றெதுகை வெள்ளைக், காறொரு பஃது மொன்று மாகும்” ௧௦௧. “வா
கிரு நான்கும் புளிமா வொன்பான், முதலா வொரோவொன் றொருநான்
காக, வெள்ளை பெற்ற முற்றெது கைதா, மீரா ருக வியலு மென்ப” ௧௦௨.
ஆக வெள்ளைக்கு முற்றெதுகை எங். நிரையீ ராற்றி கலிக்குமுற் றெதுகை,
வலொரு பஃது மெட்டி மாகும்” ௧௦௩.

“மூவகைப் பாலிற்கு மொழிந்தமுற் றெதுகை, மூன்றுதலை யிட்ட
வருதா ராகும்” ௧௦௪. “எதுகையென் பதனா னியன்ற பெருந்தொகை,
மூவா யிரத்தோ டிருதாற்று முப்பது” ஆகவே யெதுகைத்தொடை
நடதுஉரைய.

“மோனைக்கு மெதுகைக்கு மொழிந்த தொடைத்தொகை, யிருபத்
திரண்டி முடியி னிடட, வறுதூற் றுடனே முாயிர மாகும்”. ஆகமோனைக்கு
மெதுகைக்கும் எதுகாஉயெ.

இனிநாண்வருமாறு.

“ஆகவற் கிருதூற் றெழுபத்து மூன்றும், வெள்ளைக் கொருநூற்
றைம்பத் தாறுங், கலிக்கு நூற்றிரு பஃது மாகும்.” “மூவகைப் பாலிற்கு
மொழிந்த வடிமுண், ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” ௧௦௫௧.

“நேரா திச்சீர் பதின்மூன் றாறு, மொரோவொன்று பத்தாக வகவற்
கிணைமுர, ணீரைம் பஃது முப்பது மாகும்.” ௧௦௫௨. “நிரையா திச்சீர் பதின்
மூன் றாறு, மொரோவொன்று பத்து மொன்று மாக, வகவல் பெற்ற விணை
முரண் டொடைதா, மீரைம் பஃதொடு நாற்பத்து மூன்றே” ௧௦௫௩. ஆக
வகவற்கு உரையெங். “வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நெட்டுமுக
லா வொரோவொன் றேமுக், தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர், நன்னாணுப்
பூமருது மாசெல் வாயிவை, யொன்பான் முதலா வொரோவொன் றாறுங்,
காருருமு மாவருவாயீரைந்து முதலா, வொரோவொன் றைந்து மாக வெள்
ளைக், கிணைமுர ணீண்பஃ தாகுமென்ப.” ௧௦௫௪. “வாரு வலியது சுடியாறு
விறகுதீ, யெட்டிக் கணவீரி பெருநாணுப் புல்செல்வாய், மழகளி றுருமுத்
தீப் புளிமா வாவொன்பான், முதலா வொரோவொன் றிருமூன் றாக, நரை
புருமும் புல்வருவாயீரைந்து முதலா, வொரோவொன் றைந்தாக வெள்ளைக்
கிணைமுர, ணீனொரு பஃது மாறு மாகும்,” ௧௦௫௫. ஆக வெள்ளைக்கு ௧௦௫௬.
“நேரு நிரையு மாகிய சீர்க், ளிருபத்து நான்காற கலிக்கிணை முரண்
டொடை, யீரைம் பஃது மிருபது மாகும்.” ௧௦௫௭.

“மூவகைப் பாவிற் கு மொழிந்த விணைமுடி, னைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்பது மாகும்” ஞாசயக.

ஈண்டிணை முரணிற் குக் கூறிய குத்திரங்களைப் பொழிப்புமுரணுக்கு மொருமுடிமுடினுக்குங் கூழைமுரணுக்கும் மேற்கதுவாய்முரணுக்குங் கீழ்க் கதுவாய்முரணுக்கும் முற்றுமுரணுக்குங் கூறி இணைமுரணுக்குத் தொடை கொண்டிவ்வாதேகொள்ள ஒரோவொன்று ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத்தொன்பதாம். ஞசக. “இணைமுரண் டொடையோ டேனையகொள்ள, வொரோவொன் றைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்பதே”

“எண்வகை முரணானியன்ற தொடைத்தொகையுஞ்ஞாற்றுத் தொண் ணூற்றிரண்டு முடிவிட்ட,நாலா யிரமா நவின்றனர் புலவர்.” ஆச, சது கூாசயக.

இனிய்யையபு வநுமாறு.

“அகவற் கிருநூற் றெழுபத்து மூன்றும், வெள்ளைக் கிருநூற் றைம் பத்தாறுங், கலிக்கு நூற்றிருபஃது மாக, மூவகைப் பாவிற் கு மெழுத்தடியி யையபே, யைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்.” ஞாசயக. “சொல்லடி யியையபு கொள்ளுங் காலு, மூவகை யானும் வந்த பெருத்தொகை, யைஞ்ஞா ற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” ஞாசயக.

“நேரா திச்சீர் பதின்மூன் றானு, மொரோவொன்று பத்தாக வகவற்கி ணையியை, பீராம் பஃது முப்பஃது மாகும்” ஞாய. இவ்வகைத்தினையு மூன்றுபா விற்கும் பகுக்குமாறு—“ஐந்து தொடையா னகவற்கு வருத்தொகை, யொ ரோவொன் றிருநூற் றெண்பத்து மூன்று, வாயிரத்து ஊனூற் றெருபத் தைந்தே” சூசாயக. “ஐந்து தொடையான் வெள்ளைக்கு வந்ததொகை, யொ ரோவொன் றெருநூற்றுப் பத்து மூன்று, வெண்ணூற் றெருபத் தைந்தென மொழிப” அாயக. “ஐந்து தொடையாற் கலிக்கு வருத்தொகை, யொரோ வொன் றெருநூற் றிருபஃ தாக, நூறு தலையிட்ட ஐஞ்ஞா றுகும்” கூா.

“கூறிய மூன்றின் றெருடைத்தொகை கூறினா, லைஞ்ஞாற்றுடனெண் ணூற்று முப்பது” ஆகவைத்து தொடையானும் பெற்றதொகை உது அாயக.

இனி“ஐவகை முடினும் வருக்க மோனையும், வருக்க வெதுகையும் வழி மோனையும், உயிரெது கையு முரைத்தசெந் தொடையு, மறுநூற் றிருபத் தைத்தடி யோடுங், தொடைகொளும் வகையைத் தோன்றக் கூறி, னுக்கைத்

யெனுஞ்சீர் முதற்பா விரண்டிற்கு, முறழ்ந்த வடிக ளிருபது நீக்கி, யேனைச் சீரா லுறழ்ந்த வடித்தொகை, யறுநூற் றைந்தே யாகு மவற்றுள், வழுவில மைம்பத் தாறுங் களைய, வொரோவொன் றெய்திய தொடைத்தொகைகூறி, னென்னுற்று காற்பத் தொன்பதாகப், பத்துத் தொடையும் பெற்ற தொகை தா,மையா யிரத்தொடுகாணுற்றுத் தொண்ணூறு” ஆகப்பத்துத்தொடைக்கு வொரோவொன் றைநென்னுற்று காற்பத்தொன்பஃதாகப் பெற்றதொகை ந்தசா கூய. நூக்கைக்கிரண்டு மாபிற்குமுன்றும் வழப்போய் ஐம்பத்தாறு வழுவாயிற்று. இனி இத்தொகையை மூன்று பாவிற்கும் பகுக்குமாறு:— ‘ஒரோவொன் றிருநூற் றெழுபத்து மூன்றப், பத்தி னூறு மகவல் பெறுங் தொகை, யீரா யிரத்தொ டெழுநூற்று முப்பது” “ஒரோ வொன்றொருநூற் றைம்பத்தாறுப், பத்தி னூறும் வெள்ளை பெறுத்தொகை, யாயிரத் தைநென்னுற் றறுபஃ தாகும்” “ஒரோவொன் றொருநூற் றிருபஃ தாகப், பத்தினூற்துள்ளல் பெறுத்தொகை, யாயிரத் திருநூ ருகு மென்ப.”

“தொடைமு வைத்தா னியன்ற தொகைதா, மெண்ணை யிரத்தொடு முற்றுற் றிருபது.”—முற்கூறியவைந்து மிதனாற்கூறிய பத்துமாகப் பதினைக் காணும் பெற்றத்தொகை அநூடாஉய.

இனி மூன்றுவெழுத்தொன்யெதுகை.

எழுத்தெண்ணப்படு மெழுத்துக்களிலும் எழுத்தாக வெண்ணைத வொற்றுக் குற்றுக்களிலுந் தொடைகொள்ளுமாறு:—

“வண்டு மின்னு துத்தைசேற்றுக்கா, னீடுகொடி”யிவ்வாற்று னறுப து நீக்கி, யேனைச் சீரா லுறழ்ந்த வடிக, ளிருநூற் றறுபத்து நான்கா மவற் றுண், முப்பத் தொருவழுக் களைந்து கொள்ளப், பெற்ற வகவற் றொடைத் தொகை கூறி, னிருநூற்று முப்பத்து மூன்ற கும்மே”—இதனுட் களைந்த சீரைந்துநீக்கி யேனைநேராதி யொன்பதிற்குப் பதினெட்டிம் சிரையாதி பதி ன்மூன்ற ஃகுப் பதினமூன்றுமாக வழு முப்பத்தொன்றாயிற்று. “வண்டு மின்னு துத்தைசேற்றுக்கா, லிவற்றான் முப்பத் தொன்று நீக்கி, யேனைச் சீ ரா லுறழ்ந்த வடிக, னூற்றொ டைம்ப தாகு மவற்றுள், வழுப்பதி ன்ன்குங் களைய வெள்ளை, பெறுத்தொடை நூற்று முப்பத் தாரே” இதனுட் களைந் தசீர் நான்குநீக்கி யேனைநேராதி பத்திற்குப் பத்தும் சிரையாதியுள் வாகு வவியது கடியாறு விறகுதீயென்னும் நான்கற்கு நான்குமாக வழுப்பதினாண் ளாயிற்று. ஆக விரண்டற்கும் வழு காற்பத்தைத்து. “சேற்றுக்கா னீடு கொடிச் சீரைந்து நீக்கி, யேனைச் சீராற் றுள்ளல் பெறுத்தொடை, யொரு நூற் றொருபஃ தாகு மென்ப.” ஈய

“மூவகைப் பாவின் மூன்ற மெழுத்தொன், நெதுகை நாணுந் நெழுபத் தொன்பது” சாஸ்யக. அகவற்கைந்தும் வெள்ளைக்கு நான்குங் கலிக்கிரண்டுமாக இவ்வகையாற் களைந்தசீர்களைந்து மிரண்டா மெழுத்தும் மூன்றமெழுத்துஞ் சேரவொன்றிற் றலையாகெதுகைப்பாற்படுதலானும் பிறசீர் குறைத்து வேறுபடுத்திற்- பிறதொடைசிரந்து இத்தொடை சிறந்து காட்டாமையானும் அங்கனங் களையவேண்டிற்றெனவுணர்.

மெல்லினவெதுகை முதலியன.

இனி “மெல்லின வெதுகையு மிடையின் வெதுகையு, மாசிடையெதுகையு நெடின்மோனையு, நிறைமுதற் சீரு நுந்தையு நீக்கி, நேர்முதற் சீர்கள் பதின்மூன்றானு, வொரோவொன் றுறமு மடித்தொகை கூறி, னூற்றே டைம்பத் தாரு மவற்றுள், வழுவில் மிருபத் தாறுங் களைய, வொரோவொன் நெய்துந் தொடைநூற்று முப்பஃது” “அங்காற் றெருடையா னகவல் பெறுத்தொகை, யைஞ்ஞாற் றிருபஃ தாகு மென்ப.” “நேர்பதின் மூன்றான் முன்னர்க் கூறிய, நால்வகைத் தொடைக்கு மொரோவொன் றுறந்த, வடித்தொகை தொண்ணூற்று மூன்ற னுள்ளும், வழுப்பதின் மூன்று களைய வொரோவொன், நெய்திய தொடைதா மெண்ப தென்ப, தாகநாற் றெருடை பெற்றவெண் டொடைதா, நெழுநூற் றிருபஃ தெனமொழிந் தனரே.” அவற்றுள் “நுந்தை வந்த மெல்லின வெதுகை, முதற்பா விரண்டற்குத் தளைவழுக் களைந்து, கொள்ளப் பெறுத்தொடை பதினே ழாகும்.” “நுந்தை தேமாக் களைந்துநேர் முதற்சீர், பன்னிரண் டானு முன்னர்க் கூறிய, நாற்றெருடை யொரோவொன் நெய்துந் தொடைதா, மறுபஃ தாகக் கலிக்கு வருத்தொடை, யிருநூற்று நாற்பஃ தென்றனர் புலவர்.” நாற்றெருடையானும் பெற்ற தொடைதா, மாயிரத் தோடு தொண்ணூற் றேழே” ஆகவிந்நான்கு தொடைக்கும் பெற்ற தொகை தகூள.

இனி வல்லினவெதுகை வருமாறு.

“வல்லின வெதுகை வகுக்குங் காலை, நிரைபதின் மூன்று மின்னு நுந்தையு, மேவு சீரு நாணுத் தளையுங், களைய நேராதி பத்தா மவற்றிற், கிருபது வழுவங் களைந்த பின்னர், அகவல் பெற்ற தொடைநூ ராகும்.” “நிரைபதின் மூன்று மேவு சீரு, மின்னு நுந்தையுங் களைந்து நேராதி, பதினெண் றற்கும் பதினொரு வழுவங், களைந்தபின் வெள்ளைக் கறுபத் தெட்டே, நிரையீ ராறு நாணுத் தளையு, மேவு சீருங் களையநே ராதி, பத்தாற் கலித்தொடை யைம்பஃ தாகும்.”

“மூவகைப் பாவிற்கும் வல்லின வெதுகை, யிருநூற் றெருபத் தெட்டென மொழிப.” உாகடி.

இனியுயிரளபெடை வருமாறு.

“அசைச்சீர் நான்குரி முதற்சீ ரெட்டு, துந்தை யெனப்பதின் மூன்று மொழிந்தது, நேரேழ் கிரையே ழாகிய சீராற், பெற்ற வடிநூற் றறுபத் தேட்டனுள், மூவேழ் வழுவு நீக்கிய பின்ன, ரகவல் பெற்ற வளபெடைத் தொடைதா, நூற்றொடு நாற்பத் தேழென துவல்ப” “கூறிய பதின்மூன் றொழித்த பின்னர், நேரொன் பாணு கிரையொன் பாணு, மாச்ய சீராற் பெ ற்ற வடிதா, நூற்றொ டொருபத் தேழா மவற்றுள், வழுப்பதி னென்று நீக்கி வெள்ளைக், களபெடை நூற்றா ருகு மென்ப.” “உரிமுதற் சீரொட் டொழி த்த பின்னர், நேர்நிரை யீரொண் சீராற் றுள்ளற், களபெடை யெண்பஃ தா கு மென்ப.” “மூவகை யாற்பெறு முயிரள பெடைதா, முந்நூற்று முப்பத்து மூன்றென மொழிப.” நூநயந.

இனி யொற்றளபெடை வருமாறு.

“தேமாப் புளிமா வெனுமிரண் டற்கும், வழுநில மூன்று களைய வகவ ள, கொற்றள பெடைதா ிருபத் தொன்றே.” “மாசெல்வாய் தேமா,வழு விரண்டு களைந்து, புளிமாப் புலிசெல்வாய் கூட்டநான் காணும், வெள்ளைக் கொற்றள பிருபத்து நான்கே” “முதற்பா விரண்டிற் கொற்றள பெடை தர், மைத்துதலை யிட்டநா லொருபஃ தாம்” சயடு. ஆகவிரண்டு - அள பெடையுங் கூட்ட நூளயை. இனி, யொற்றளபெடை துள்ளலோசை யைத் தள்ளி நின்றலாற் கலிக்கு வாராதென்றுணர்க. “எட்டுத் தொடையா னியன்ற தொகைதா, மொருநூற் றெழுபத் திரண்டுதலை யிட்ட, வீராயிர மே யாகு மென்ப”

இனி யசையந்தாதி வருமாறு.

தேமா முதலினின்றழந்த வடிக்கு, நான்காஞ் சீருந் தேமாவெனநி ன்று மேல்வருமடியோ டந்தாதிக்க வேண்டுமென்றுணர்க. அது, “தே மா வண்டு வண்டு காமர்” எனநின்று மாவென மதித்தென வருமென்று கொள்க. இஃது ஒழிந்தவடிகட்கும் மேல்வருஞ் சீரந்தாதிக்குமென்றுகொ ள்க. இது, முதற்பாவிரண்டற்குமே கொள்க. ஆங்கனம் கொள்ளுகாற் போது பூவுக்குப் போதுகளெனவும் விறகுதீக்கு விரிகாரெனவுங்கொள்க. ஒழிந்தனவற்றிற்கு மிவ்வாறே கூறவேண்டுவன கூறிக்கொள்க. “தேமா வாறு ஞாயிறு புளிமாப், போதுபூ வேழு பாநிரி பூமருது, நீடு கொடியெட் டிக்கா ருருமு, நாணுத்தலை யொன்பது முதலா வந்த, வசையந் தாதி யொ ரோவொன் றொன்ப, தொன்ப தாக வகவல் பெறுந்தொகை, நாலொரு பஃது மெட்டு மாகும்” சய. இதற்குமேல் வருவனவற்றிற்கு “முதலா” வென்பதனை யெண்களோடுகூட்டிப் பொருளுரைக்க. “புளிமா வொன்

பான் வலியது விற்றகுதீப், பத்துக் கணவிரி யுரறுபுவி மழகளி, நீரா றுநரையுருமு விரவுகொடி, வீரேழ் முதலா வந்தா தியொரோ, வொன்றே ழாக வகவல் பெறுந்தொகை, யையொரு பஃது மாறு மாகும்” ௫௩. ஆக, ௩௧. ‘போதுபூப் போரே நிருநான்கு மேவுசீர், நன்னாணு மாசெல்வா வீரேந்து முதலா, வொரோவொன் றைந்து மாவரு வாய்பன், னிரண்டு முதலாக மூன்று நிலமாக, வெள்ளை பெற்ற வசையந் தாதி, நாலைந் ததனோ டெட்டு மாகும்” ௨௩. “விற்றகுதீக் கடியா ரென்பான் பெருநா, ணுருமுத்தீப் புவி செல்வாய் பதினொன்று முதலா, வொரோவொன்று ளன்காக வெள்ளை பெற்ற, வசையந் தாதி நாலைந் தாகும்” ௨௪. ஆக, ௪௩. இனிக், கலிக்சசையந் தாதி வருங்காற் றனக்குரிய இருபத்துநான்குசீரு முறழ்ந்தவடிகளுக்கு வெண்சீர் நான்கு மீற்றின்கண்வருவதல்ல தொழிந்தவியற்சீர் பதினாறு முரிசீர் நான்கு மீற்றின்கண் வந்த அந்தாதித்தொடை கொள்ளாவென்றுணர்க. “நேர் ராறு சிரையீ ராறு, மாகிய சீர்கட் கொரோவொன் றைந்தாத், துள்ளல் பெற்ற வசையந் தாதி, நூற்றோ டிருபஃ தாகு மென்ப.” ௩௨௪.

“மூவகைப் பாவிற்கு மசையந் தாதி, யிருநூற் றெழுபத் திரண்டாகும்மே.” ௨௩௩.

இனிச் சீரந்தாதி வருமாறு.

“வண்டு துந்தை நான்கு தேமா, மின்னிரு மூன்றாறு முதலா வொரோவொன், றவ்வா ராக வகவல் பெற்ற, சீரந் தாதி யிருபத்து நான்கே” ௨௪. “வலியது விற்றகுதீக் கடியா நீரேந்து, கணவிரி யுரறுபுவி பெருநாணு வருமுத்தீ, மழகளி நீராரும் விரவுகொடி நரையுருமு, வீரேழ் முதலா வொரோவொன்றேழாக, வகவல் பெற்ற சீரந் தாதி, யேழொரு பஃதே யாகு மென்ப” ௩௩. ஆக ௧௪. “ஞாயிறு போதுபூப் போரே றெட்டுப், பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப் பூமருது, பத்து முதலாக வொரோவொன் றையைந், தாகியுந் காருருமு வீராறு முதலா, மூன்று மரவு புளிமாப் பத்து, முதனான்கும் வரக்கெட்டு முதலா நான்கு, மாகியும் வெள்ளை பெற்ற சீரந்தாதி, யையொரு பஃது மெட்டு மாகும்,” ௫௪. “மாசெல் வாய் ரேழ்புவி செல்வாய், மாவரு வாய் ரெட்டுப் புவிவரு, வாய் ரொன்பது முதல வந்து, மும்மூன் ருகுஞ் சீரந்தாதி, துள்ளற் சீரா ருகு மென்ப” இதற்கு வந்த சீர் வருதல் கொள்க. ௩௨.

“மூவகைப் பாவிற்குஞ் சீரந் தாதி, நூற்றோ டறுபத்து நான்கென துள்ளல், நாணாற்று முப்பத் தாநீ ரந்தாதி” ஆகவிரண்டந்தாதியும் சாநயக.

இனி வொழுத்துவிட்டிரையும் குறிப்புவிட்டிசையும் வருமாறு :—“தேமா வைந்து ஞாயிறு போரேறு, நன்னாணுப் பாதிரி பூமரு தேழுகா, ருருமெ

ட்டு முதலா வந்தவை யொரோவொன், றைந்தா வகவல் பெற்ற விட்டிவா
தா, மேலொரு பஃதே யாகு மென்ப” எய. “ ஞாயிறு போரே றிருநான்கு
முதலேழ், பாதிரி தேமா நன்னாணுப் பூமருது, மாசெல்வா யொன்பான்
முதலா வாழ், காருருமு மாவருவாய் பத்துமுதலேந்தா, வெள்ளேழ்ரு வந்த
விட்டிசை தாமே, யையொரு பஃது நான்கு மாகும்” இய. “ ஞாயிறு போ
ரேறு பதினமூன்று நன்னாணுப், பாதிரி பூமருது மாசெல்வா யீரேழ், காரு
ருமு மாவருவாய் மூவைந்து முதலா, வந்தவை யொரோவொன் றையைந்
தாகத், துள்ளல் பெற்ற விட்டிசை தாமே, நாலொரு பஃதே யாகு மென்ப.”
சு.

“ மூவகைப் பாவிற்கு மெழுத்து விட்டிசை, நூற்றே டறுபத்து நான்
கே பின்னார், குறிப்பு விட்டிசையு மவ்வா ராகு, மிருதொகை முநூற் றிரு
பத் தெட்டே” ஆகவிருவகை விட்டிசையும் நூஉயசு.

“ மோனை முதலா விட்டிசை யீரூ, வீரடித் தொடைகொளு மிருபத்
தைந்நின், ரெகைகிலை பதினே ராயிரத் திருநூற், றைம்பத் தாறென வ
றைந்தனர் புலவர்” ஆகவீரடித் தொடை யிருபத்தைந்தனாலும் பெற்றதொ
கை யகது உாருயசு.

இனி, யேரடித்தொடை கொள்ளுங்கால் அவையும் பின்வருமடியொ
டிகளைவழுவப்பாடாமற் கோடும்.

அவற்றுட் பொழிப்பெதுகை வருமாறு.

“ வண்டு நான்கு மின்னுத் தேமா, வைந்து ஞாயிறு போதுபூப் போ
ரூ, ரூறு பாதிரி மேலசீர் நன்னாணுப், பூமருது நீடுகொடி யேழுகா ருருமு,
நாணுத்தளை யெட்டு முதலா வந்தவை, யொரோவொன் றெவ்வேழ் நிலம்
பெற வகவற்குத், தொக்க பொழிப்பெதுகை தொண்ணூற் ரென்றே, வாகி
ரு நான்கரவு புரிமா வொன்பான், வலியது விதகுதீக் கடியாறு பத்துக், க
ணவிரி டுருமுத்தீப் பெருநாணு வரறுபுலி, மழகளிற் பதினொன்று நரையுரு
மு விரவுகொடி, யீராறு முதலா வந்தவை யொரோவொன், ரென்பது நி
லம்பெற வகவற் பொழிப்பெதுகை, நூற்றே டொருபத் தேயென துவ
ல்ப.” இனி வருக்கப் பொழிப்பெதுகை வருமாறு :— “ வண்டைந்து மின்
னுத் தேமா வாறு, ஞாயிறு போதுபூப் போரே றேழு, பாதிரி நன்னாணுப் பூ
மருது நீடுகொடி, மேலசீ ரெட்டுக் காருருமு காணுத், தளையொன்பான்
முதலா யொரோவொன் ரூறு, வகவல் பெற்ற பொழிப்பெது கைத்தொ
டை, யெழுபத் தெட்டே யாகு மென்ப” இனி நிரையாதி வருக்கப்பொழி
ப்பெதுகைக்கு முன்னர் நிரையாதிப்பொழிப்பெதுகைக்குக் கூறினவுரைச்
சுத்திரத்தைக்கூறிக்கொண்டு அதன்ரெகையே இதற்குங்கொள்க.

நேராதி வல்லினப்பொழிப்பெதுகை வருமாறு :— “ வண்டு நான்கு தேமா வைந்து, ஞாயிறு போதுபூப் போரே றுறு, நன்னாணுப் பாதிரி பூமருது நீடு கொடி, யேழு காருருமு வெட்டுமுதலா, வந்தவை யொரோவொன் றெவ்வே ழ் நிலம்பெற, வகவல் பெறும்வல் லினப்பொழிப் பெதுகை, யேழொரு பஃ தே யெய்து மென்ப ” இனி நேராதி மெல்லினப்பொழிப்பெதுகைக்கு முன்னர் நேராதிப்பொழிப்பெதுகைக்குக் கூறிய உரைச்சூத்திரத்தைக் கூறிக் கொண்டு அதன்ஔுரையே யிதற்குங்கொள்க.

“ நால்வகை யகவற் பொழிப்புத் தொகைதா, மைஞ்ஞாற் றெழுபத் தெட்டா கும்மே ” ஆக ஁ாஎய்அ.

இனி வெள்ளைக்குப் பொழிப்பெதுகை வருமாறு :— “ வண்டு ஁ாயிறு போதுபூப் போரே, றெட்டு முதலா வேழுங் தேமா, மின்னுப் பாதிரி மேவு சீர் நன்னாணுப், பூமருது மாசெல்வா யொன்பான் முதலாறுங், காருருமு மாவருவாய் பத்துமுத லேந்து, மாக வெள்ளைக்கு வந்தபொழிப் பெதுகை, யெண்ணொரு பஃதே யெய்து மென்ப ” “ வாகு வலியது கடியாறு விறகு தீ, யெட்டுக் கணவிரி பெருநாணுப் புலிசெல்வாய், மழகளி றுருமுத்தீ பு ளிமா விவை யொன்பது, நரையுரு முப்புலி வருவாய் பத்து, முதலா வந்த வை யொரோவொன் றைந்தா, வெள்ளை பெற்ற பொழிப்பெது கைக்கொ டை, யாரொரு பஃது மைந்து மாகும் ”

“ இனி வருக்கப்பொழிப்பு வருமாறு :— “ வண்டு ஁ாயிறு போதுபூப் போரேறு, பாதிரி மாசெல்வா யொன்பான் முதலாறு, மின்னு நன்னாணுத் தேமா மேவுசீர், பூமருது பத்து முதலா வைந்து, மாவருவாய் காருருமுப் பதினொன்று முதலா, நான்கு மாக வந்த வாற்றான், வெள்ளை பெற்ற வருக் கப் பொழிப்பெதுகை, யாரொரு பஃது மொன்பது மாகும் ” இனி நிரா யாதி வருக்கப் பொழிப்பிற்கு முன்னர் ஁ரையாதிப் பொழிப்பெதுகைக்குக் கூறிய வுரைச்சூத்திரத்தைக் கூறி யதன்ஔுரையே இதற்குங்கொள்க.

இனி வல்லினப் பொழிப்பெதுகை வருமாறு ;— “ வண்டு ஁ாயிறு போதுபூப் போரே, றெட்டு முதலா யொரோவொன் றேழு, மாசெல் வாய் பூ மருது தேமாப், பாதிரி நன்னாணு யொன்பான் முதலாறுங், காருருமு மாவருவாய் பத்துமுத லேந்து, மாக வந்த வாற்றான் வெள்ளை, பெற்ற வல் லினப் பொழிப்பெது கைதா, மாரொரு பஃதோ டெட்டு மாகும்.”

இனி மெல்லினப் பொழிப்பெதுகைக்கு முன்னர் நேராதிப்பொழிப் பெதுகைக்குக் கூறிய வுரைச்சூத்திரத்தையே கூறி அதன்ஔுரையே இத் தற்குக் கொள்க. “ நால்வகை வெள்ளைப் பொழிப்பெது கைதா, ஁ானூற்ற நாற்பத் தொன்றென மொழிப ” ஆக சாசய்க.

இனிக் கல்கீதுப் பொழிப்பெதுகையும் வருக்கப்பொழிப்
பெதுகையும் வருமாறு.

“வலியது விறகுதீ கடியா நெனுமிவை, யீரேழ் தொட்டுப் பதினெட்
ளவுங், கணவிரி பெருநாணு வருமுத்தீ மழகளிறு, புலிசெல்வா யுரறு
புலி பதினைந்து முதலாப், பத்தொன் பானள் வுயரவு நரையுருமு, விரவு
கொடி புலிவருவாய் பதினாறு முதலா, விருபதின் காறு முயரவும் வருதலி
ற், துள்ள லோசை பெற்றபொழிப் பெதுகை, யறுபஃ தாக வறைந்தனர்
புலவர்” சுய. “மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த பொழிப்பெதுகை, நாணாற்
ரெருபத்து மூன்றென நவில்ப” சாயந.

முற்றெதுகையும் வருக்கமுற்றெதுகையும் வருமாறு.

“நுந்தை வண்டு நான்கு தேமா, வைந்து முதலா வொரோவொன்று
நான்கு, மின்னிரு நான்கா வொருநிலத்து வருதலு, மாக வகவல் பெற்ற
முற்றெதுகை, யீராறு மொன்று மாகு மென்ப” யந. இவற்றை யொரோ
வொன்றாகக்கொள்ளின் மற்றை யடியொடு தலைவழுப்படிம்; அது “மந்தி
தந்த பைந்தாட் செந்தினை” எனநிற்ப மெல்லடி வந்தெனத் தொடை வந்
தாற் தலைவழுவாமாறு காண்க. “வலியது விறகுதீக் கடியாநீ ராறுங்,
கணவிரி பெருநாணு மழகளிறுருமுத்தீ, யுரறு புலிபதின் மூன்று நரையு
ருமு, விரவு கொடிபதி னான்கு முதலா, வொரோவொன் நேழாய் முற்றெ
துகைபெறும்” “வருக்கமுற்றெதுகையு மவ்வா நேபெற், ரெருநாற் பஃது
மகவற் கெய்தும்” ஆக இருவகை முற்றும் ஈடுயந. ‘ஞாயிறு போதுபூப்
போரே நென்றிவை, யெட்டு முதலா வொரோவென் நேழும், பாதிரி நன்
னாணுப் பூமருது மாசெல்வாய், மேவுசீ ரொன்பது முதலா வாறுங், காருரு
மு மாவருவாய் பத்து முதலைக், துயரவும் புளிமா வொன்பது முதனான்கும்,
வாகெட்டு முதலா நான்கு மாகி, வந்த விவற்றான் வெள்ளை பெறுமுற், நெ
முபத்து மூன்றே யாகு மிங்ஙனம், வருக்க முற்றும் வந்தவெண் ணாக, விர
ண்டன் ரெகைநூற்று நாற்பத் தாரே, நிரையீ ராறுறழ்ந்த வடியறு பஃ
திற், சுருங்கிய நிலத்தி லொரோவொன்று கணையத், துள்ள லோசை பெற்
றமுற்றுத்தொடைதா,நாற்பத் தெட்டே யாகும் வருக்க,முற்றுத் தொடை
யு மவ்வா ராக, விரண்டன் ரெகையுந் தெண்ணூற் ருநே.” “மூவகைப் பாவி
ற்கு மிருவகை முற்று, முந்நூற்றுத் தொண்ணூற் றைந்தென மொழிப்”
நாகுயடு. ஆக துருடச.

இனியொருவெதுகை வருமாறு.

“நேர்பதின் மூன்ற னகவற் கொருவெதுகை, வண்டு நான்கு மின்
னுத் தேமா, வைந்து ஞாயிறு போதுபூப் போரே, ருறு பாதிரி மேவுசீர்

நன்னாணுப், பூமருது நீடுகொடி யேழு காருருமு, நாணுத்தனை யெட்டு முதலாவாரோவொன், நெவ்வேழாக வியன்ற தொகைதா, மேழொரு பஃதோ டிருபத் தொன்றே.” கூயக. “நிராபதின் மூன்றூ னகவற் கொளுஉவெது கை, வாகிரு நான்கு புளிமா வொன்பான், வலியது கடியாறு விற்றுகீப் பத் தூக், கணவிரி யுறுபுவி பெருநாணு வருமுத்தீ, மழுகளிறு பதினென்று விரவுகொடி நரையுருமு, வீராறு முதலா வொரோவொன் றென்பா, னாகத் தொகைநூற் றெருருபத் தேழே” றாய். ஆக உாஅ. “நேர்பதின் மூன்றூன் வெள்ளைக் கொளுஉவெதுகை, வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே, நெட்டு முதலா வேழுந் தேமா, மின்னுப் பாதுரி மேவுசீர் நன்னாணுப், பூமருது மா செல் வாயிவை யொன்பான், முதலா வொரோவொன் றுணுங் காருருமு, மா வருவாய் பத்து முதலா வொரோவொன், நைந்து மாக வறந்த தொகைதா, மெண்ணெரு பஃதே யெய்து மென்ப.”

“நிராபதின் மூன்றூன் வெள்ளைக் கொளுஉவெதுகை, வாகு வலியது கடியாறு விற்றுகீ, யெட்டுக் கணவிரி பெருநாணுவருமுத்தீப், புவிசெல்வாய் மழுகளிறு புளிமா வரவிவை, யொன்பது நரையுருமுப் புவிவருவாய் பத்து, முதலா வொரோவொன் நைந்து நிலம்பெற், றெருரு பஃது மைந்து மாகும்.” கூயரு. “நேர் றுறை கல்க்கொளுஉ வெதுகை, பெருகிய நிலத்தி லொரோ வொன்று களையப், பெறுந்தொடை காற்பத் தெட்டுப்பின்னர், நிராயீராறிற் கருங்கிய நிலத்தி, லொரோவொன்று களையப் பெறுந்தொடை யஃதா, மிரு வகைத் தொடையுந் தொண்ணூற் றுறே.” கூயக.

“மூவகைப் பாவிற்ரு மொழிந்த வொளுஉ வெதுகை, நாணுந்து நாற்பத் தொன்ப தாகும்.” சாசயக.

இனிவருக்கவொளுஉவருமாறு.

“விண்டைந்து மின்னுத் தேமா வாய், ஞாயிறு போதுபூப்பேபோ தேழு, மேவுசீர் பூமருது நன்னாணு நீடுகொடி, யெட்டுக் காருருமு நாணுத்தனை யொன்பான், முதலா வந்தவை யொரோவொன் றுணும், பாதுரி யேழு முதலா வேழு, மாக வகவற்கு வருக்க வொளுஉத்தொகை, யேழொரு பஃது மொன் பது மாகும்.” இனி சிரையாதி வருக்கவொளுஉவிற்கு முன்னர் சிரையாதி யொளுஉவிற்குக்கூறிய உரைக்குத்திர த்தையேயி தற்குங்கொள்க. ஆக-ககக.

இனி வெள்ளைக்கு நேராதி வருக்கவொளுஉ துந்தை யொழியமுன் னர் நேராதி யொளுஉவிற்குக்கூறிய உரைக்குத்திர த்தைக்கூறிய தன் றெருண் யி விதற்கேழுருறைத்துக்கொள்க. ஆய். இனி வெள்ளைக்கு சிரையாத் வருக்க வொளுஉவிற்கு முன்னர் சிரையாதி யொளுஉவிற்குக் கூறிய வரை

சூத்திரத்தைக்கூறியதன்ஞெருகையே யிதற்கும் கொள்க. கூரு. ஆக ஈசயடு. இனிக்கலிக்கு வருக்கவெராரு. விற்கு முன்னவெராரு. விற்குக் கூறியவுவார் சூத்திரத்தையே கூறியதன்ஞெருகையே யிதற்கும் கொள்க. கூரு. ஆக ஈசயடு.

“மூவகைப் பாவிற்கு மிருவகை யொரு. த்தொகை, தெள்ளா யிரமே யாகு மென்ப.” ஆக கூர். “அளவடிக்களவரும் விகற்பத்தொடைதா,நாணுற் றுமுப்பத்துநான்கு தலையிட்ட, லீரா யிரமே யாகுமென்ப” ஆக ஓரடித்தொ டை. உகூசாரு. “இருவகைத் தொடையா னியன்ற தொகைதாம், பதின் மூவாயிரத்தறுநூற்றுந் தொண்ணூ, நீரடித் தொடையு மோரடித் தொடையு ம்” யகூசகூ. இனி, இக்குத்திரத்திற்குத் ‘தொண்டுதலையிட்ட பத்துக் குறை யெழுநூற்றென்றுமென்ப’ வென்று பாடமோதிப் பதின்மூவாயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூறென்பாரு மினிப்பத்துக்குறை யெழுநூற்றெ ன்றுமென்ப வென்று பாடமோதித் தொண்டுதலையிட்ட பத்துப்பத்தொ ன்பதென்பாருரினித்தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்றென்று மென்ப வென்றுபாடமோதிப் *பதின்மூவாயிரத்தறுநூற்றுத் தொண்ணூற் றென்பதென்பாரும் இனிப்பத்துக்குறைய யெழுநூற்றென்புதென்ப வென்றுபாட மோதியிதனைமிகவுநலிந்து பொருள்கொண்டுபதின் மூவாயி ரத் தெழுநூற்றெட்டுடன்பாருமென்ப பல பகுதியாசிரியர், இவற்றுணல்ல துய்த்துணர்ந்துகொள்க. இனிமெய்பெறுமரபிற்குடையனவே விளங்க் த்தொன்றாதனவுஞ் சிலதொடையுளவாயிற்று. அவை யுசுடை யெதுகை வேறுபாடு மிரண்டடி யெதுகையுஞ் செந்தொடை வேறுபாடு மிரட்டையு மந்தாதி வேறுபாடு மிணைகூழை மேற்கதுவாய் கீழ்க்கதுவாய் முற்றுக்கடை யிணை கடைக்கூழை யிடைப்புணர்பின் என்பனவும் பிறவும் வேறுபாடாகக் கூறுவார் கூறுந்தொடைகளுமெல்லா மிதனானைதழீஇக்கொள்க. அவை மேற்கூறுதும்.இனி, “அடிதொடைம்கைபல விரவின வரினு,முதல்வரு மத னது பெயர்கொளன் முறையே” எனக்குத்திரஞ்செய்து பலரும் முதல்

*கூசகூகூ என்பர் உவாயாசிரியர்.

†கூசகூகூ என்பர் பேராசிரியர்; இவற்றை இந்நூல் கூகூ-ஆம் பக்கக்கீழ்க் குறிப்பிற் காண்க. இவ்வாறு நான்குரைப்பேதங் காட்டுதலால் நச்சினூர்க் கினியர் இந்நூற்குரை செய்தற்கு முன்னமே நால்வர் இந்நூற்குரை செய் தனர் என்பது உய்த்துணரப்படும். யாப்பருங்கலவிற்குத்திகாரரும் கூசகூகூ, என்பர். (உகூ) “செந்தொடையிரட்டை.”

‡இதனைத், “தொடைபலதொடுப்பினுந் தளைபலவிரவினு,முதல் வந்தத னுன் மொழிந்திசுற் பெயரே” (௬கூ) என்னும் யாப்பருங்கலச்சூத்திரவுவாயி ற்காண்க.

வந்ததொடையே தளையே முதலியனவே கொள்வர் பின்னுள்ளோர், அவராயார். என்னை? “செங்காற் பைந்தினை யிதணமேறிப், பைங்காற் சிறுகிளி கவோடந்தை” யென்புழி எதுகையு முரணும் வந்துழி முதற்கண்ணதின்திறுதிக்கண்ணதின்தென்று துணியலாகாமை கொள்க. இன்னுஞ் செய்த்செய்த சான்றோர் பலதொடையும் பலவித கணமும் படவேண்டுமென கருதிச் செய்தவற்றுட் சிலகளைத்தொன்றுகோடற்குக் காரணமின்மை முணர்க.

***௩௨. தெரிந்தனர் விரிப்பின் வரம்பில பல்சும்.**

இது கட்டளையடிக்கோர் புறளடை.

இ-ள்; அறுநூற்றிருபத்தைந்துள் ஒன்றைநிறுத்தி யகடோடறுநூற்றான்களையுங்கூட்டியு மதனோடு சீர்வகையடிகளையும் விகற்பத்தொகையுங் கூட்டியுந் தொடுக்குந் தொடைப்பகுதிகளை விரிப்பினெண்ணிற்பலவாம் என்று.

எனவே, இங்ஙனங் கூறாமல் வரையறைப்படுத்தி யிலக்கணங்கூறினென்றார்.

***௩-து** எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி யுணர்-ற்று. மேற்சொல்லப்பட தொடையினை ஆராய்ந்து விரிப்பின் வரம்பிலவாகி விரியும். **௩ - று.** அவைவன், மோனை எதுகை முரண் இயைபு அளபெடை என்பனவற்றின்க இணைகூழை முற்று மேற்கதுவாய் கீழ்க்கதுவாய் கடையிடை கடையிபின்கடைக்கூழை இடைப்புணர் என வேறுபடுத்துறழ்ந்து எழுத்தந்த அசையந்தாதி, சீரந்தாதி, அடியந்தாதி எனவும் உயிர்மோனை உயிரொது நெடில்மோனை நெடிலெதுகை வருக்கமோனை வருக்கவெதுகை மோனை இனவெதுகை எனவும் மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகை இடைட்டெதுகை ஆசெதுகை எனவும் இவ்வாறு வருவனவற்றை மேற்கூறிய கையினான் எழுத்து வேறுபாட்டினுறழவும் நிரனிறையாகிய பொகோள்வகையானும் ஏகபாதம் எழுகூற்றிருக்கை முதலாகிய சித்திரப்புகளானும் உறழவும் வரம்பிலவாகிவிரியும். அவற்றுட் சிலவருமாறு—இயாவது முதலிருசீர்க் கண்ணும் மோனை முதலாயின வரத்தொடுப்பது. மையாவது முந்துற்ற மூன்று சீரினும் வந்து இறுதிச்சீரின்வாராசது. “அணிமல ரசோகின் நளிர்நிறங் கவற்ற” இது இணைமோனை. “பொன்னென்ன பொறிசுணங் கேத்தி” இது இணையெதுகை. “சீறடிப்பேரக லல்குடுகுபு” இது இணைமுரண். தாஅட்டா அமரை மல்குழக்கி, இது இணையடை. “மொய்த்துடன்றவழுமுகிலேபொழிலே” இது இணையியைபு: எனம். இனிக்கூழை; “அகன்ற வல்கு லந்துண் மருங்குல்” இது கூழைமே. “நன்னிற மென்முலை மின்னிடை வருத்தி” இது கூழையெதுகை. “பெரிய நிகர்மலர்க் கோதைதன்.” இது கூழைமுரண்.

நாடு தொடைவகை நிலையே யாங்கென மொழிப.

“மீ அத்தாண் மோஒட்டெருமை” இதுகூழையளபெடை; எனவரும். இனி மேற்கதுவாயாவது நான்கு சீரினும் இரண்டாஞ்சீரொழிய ஏனையவரு து; அவை “அரும்பிய கொங்கை யவ்வளை யமைத்தோள்” இதுமேற் துவாய் மோனை. பிறவுமன்ன. கீழ்க்கதுவாயாவது மூன்றாஞ் சீரொழிய னையசீரின் வருவது; “அவிர்மதி யனைய திருநாத லரிவை” இது கீழ்க்கது வாய்மோனை. பிறவுமன்ன. முற்றுவது நான்குசீருமொத்துவருவது; அது “அயில்வே லனுக்கிய வம்பலைத் தமர்த்த” எ-து. பிறவுமன்ன. அந்தா ளுத் தொடைக்குதாரணம்:—“உலகுடன் விளங்கு மொளிதிக முவிர்மதி, திலை னழிக்கும் வளங்கெழு முக்குடை, முக்குடை நீழற் பொற்புடை யாசன, மாசனத் திருந்த திருந்தொளி யறிவனை, யறிவுசே ருள்ள மொடருந்தவம் புரிந்து, துன்னிய மாந்தரஃ தென்ப, பன்னருஞ் சிறப்பின் விண்மிசை யுலகே” எனவரும். இவ்வகையினான் ஒருபாட் டறுதி மற்றைப்பாட்டினுதியாக வந்தாற்கொள்க. இத்துணையுங்கூறப்பட்ட ன சிறப்புடைய என ஒருநிகராகக்கூறுப. இனி “மீன்றேர்ந்து வருந்திய ருங்கால் வெண்குருகு” இது கடையிணை முரண். இனிப் பின் முரணாவது மலாஞ்சீரு மிரண்டாஞ்சீரும் ஒன்றத் தொடுப்பது. அது “கொய்ம்மலர் கூவிந்து தண்ணிழல் விரிந்து” எனவரும். கடைக்கூழை முரணாவது முத ள்சீரொழித்து மூன்றுசீரும் ஒத்துவருவது. உதாரணம் வந்தவழிக்கண்டு கொள்க. இடைப்புணர்முரணாவது இடையிருசீரும் ஒன்றத்தொடுப்பது. தேம்படு குறுஞ்சுனை நெடுந்தண் மால்வரை” எனவரும். இனிமோனை யெதுகை யியைபு அளபெடையினும் அவ்வழிவருவன வந்தவழிக்கண்டு கொள்க. உயிர்மோனையாவது முதலெழுத்தாடிவந்த உயிரெழுத்து மற்றையடியினும் வருவது; அது “கயலே ருண்கண் கலுழ நாளுஞ், சுடர்புனை திருநாதல் பசலை பாய” எனவரும். எதுகைக்கும் இதுதானேயாம். நெடி ன்மோனையாவது நெட்டெழுத்து ஒத்துவருவது. “தாமின்புறுவதுலகின் புறக்கண்டு, காமுறுவர் கற்றறிந்தார்” எனவரும். நெடிவெதுகையாவது “ஆவாவென்றே யஞ்சின ராழ்ந்தா ரொருசாரார், கூகுவென்றே கூவிளி ரோண்டா ரொருசாரார்” எனவரும். இவ்வெதுகைமூன்றுவகை; அவை “தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவ, ரெச்சத்தாற் காணப் படும்” இதுவல்லின வெதுகை. “அன்டீனு மார்வ முடைமை யதுவீனு, நண்பென்னு நாடாச் சிற புபு” இதுமெல்லின வெதுகை. “எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர் ள்குப், பொய்யா விளக்கே விளக்கு” இது இடையின வெதுகை. மோனையு ள்வாறு வருவன பாகுபடுத்திக்கொள்க. ஆசெதுகையாவது இடையின வொற்றிடை வரத்தொடுப்பது; அது “காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் க

இ ஐயமறுக்கின்றது.

இ-ள். சீர்வகையடியின் றொடைப்பகுதி வரையறைப்படவேண்டும் அவைசெய்யுட்கணிற்சும் நிலைமை முற்கூறிய கட்டளைபோலின்றி தொடை கொள்ளப் பெறுமென்று கூறவர் புலவர்; எ-று. *

என்றது வரையறையின்றேனுந் தொடைச்சுவடிபடுமென்றவாறு. (௩௩)

* 'மச' 'மா'த்திரைமுதலா வடிதிறற காறு

முதினெற்றி, பூமாண்ட நீன்றேன் றொடைகீறி வருக்கை போழ்த்து" என வரும். இனி இரண்டடியெதுகையாவது "உலகமுன்று மொருங்குடனே த்துமாண், டிலகமாயதிறலறிவன்னடி, வழுவின்னெஞ்சொடி வால்திறுற்ற வந், தொழுவறொல்வினை நீங்குக வென்றியான்" எனவரும். இடையிட்டெது கையாவது "தோடா ரொல்வினை நெகிழநாளு, நெய்தலுண்கண் பைத லுழிப்ப, வாடாப் புலர்புதைஇப் பசலையும், வைகறேறும் பையப் பெருகீ, நீடாஸ ரென் னீர்மனங்கொண்டார், கேளார் கொல்லோ காதலர்தோழீஇ, வாடா ப்பவ்வ மறமுதந்தெழில், பருவஞ்செய்யாது வலனேர்புவளைஇ, யோடாமலை யன் வேலிற், கடிது மின்னூரிக் கார்மழைக் குாலே" எனவரும். இவ்வகையினான் மோனைவருவனவுங்கொள்க. பிறதொடையும் இவ்வகையினான் வரு வனவுங் கொள்க. மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகையாவது இரண்டாமெழுத்தொன்றது மூன்றாமெழுத்து முதலொன்றுவது. ஏனையவுதிவ்வாறு உதாரணம் வந்தவழிக்கண்டுகொள்க. இவையெல்லாம் மேலெடுத்தோ தப்பட்ட தொடைக்கட்டிடும் நாத்சீரொழிந்த வடிக்கண்ணும் இப்பாகுபா டெல்லாப்விரிவன வரம்பிலவாகும்." என்பது உரையாசிரியருரை.

* "என்பது தொடைக்குரியதோர் மரபுணர்...ற்று தொடை நிலை வகை மேற்சொல்லப்பட்ட பாகுபாட்டன் எ-று. வேறுவந்துணர் த்து வாரை கெல்லாமிடனுடைத்து எ-று; அஃதாவது எழுத்தான் வேறுபடுதலும் சொல் லான் வேறுபடுதலும் பொருளான் வேறுபடுதலும் ஆம். இத்தினையுத் தொடை கூறப்பட்டது" என்பது உரையாசிரியருரை.

§ "மாத்திரை முதலாக அடிநிலையளவும் நோக்குதலாகியகருவி னேக் கென்று சொல்லப்படும். காரணமென்னுந் கருவியெனினுமொக்கும். நோக்குதற் காரணமென்பதனை உண்டற்றொழிவென்ற ற்போலக் கொள்க. அஃதாவது யாதானும் ஒன்றைத் தொடுக்குங்கால் கருதிய பொருண் முடியுங்காறும் பிறிதுநோக்காது அதுதன்மையே நோக்கி நின்றநிலை. அடி நிலைகாறும் என்றதனால் ஓரடிக்கண்ணும் பலவடிக்கண்ணும் நோக்குதல் கொள்க. அஃது ஒருநோக்காக ஒடுதலும் பலநோக்காக ஒடுதலும் இடையி ட்டி நோக்குதலும் என மூன்றுவகைப்படும். உ-ம். "அறுசுவையுண்டிய மர்ந்தில்லாளுட்ட, மறுசுவைநீக்கியுண் டாரும்—வறியாரச், சென்றிரய் ரோரிடத்துக் கூழெனிற் செல்லெமான், றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று." இஃது ஒருநோக்காகியோடிற்று. "அறிமின்றநெறியஞ்சுமின் கூற் றம், பொறுமின் பிறர்கடுஞ்சொற் போற்றுமின் வஞ்சம், வெறுமின் வினைதீயார் கேண்மையெஞ் ஞான்றும், பெறுமின் பெரியார்வாய்ச் சொல்" இதுபல நோக்காகிவந்தது. "உலகமுவப்பவலனேர்புதிரிதரு, பலர் புகழ் ஞாயிறு கடற்கண்டாஅங், கோவற விமைக்குஞ்சேண்வினங் கவிரொளி..... மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன், கார்கோண் முகந்த" என்றவழி ஒளி என்பது அதனயற்கிடந்ததனை நோக்காது கணவனை நோக்குதலின் இடையிட்டி நோக்கிற்று. பிறவுமன்ன" என்பது உரையாசிரியருரை.

நோக்குதற் காரண நோக்கெனப்படுமே.

இது நிறுத்தமுறையானே நோக்குணர் த்துகின்றது. இது மேல்காற் சொல்லாற் செய்யுஞ் செய்யுள் வழக்கியல்பின்வாய் வெள்ளைமகலந்து நிறற் றவாகா தென்பதோரிலக்கணம்.

(இ-ள்) மாத்திரை.....காலும். எ-து. மாத்திரைமுதலிய வுறுப்புக் கொண்ட வடிவியம்புத்துணையும். நோக்கு.....காரணம். எ-து கேட்டோர் மீண்டுநோக்கிப்பயன் கோடலையுடையவாகச்செய்யுங் கருவியை. நோக்கு... படுமே. எ-துநோக்கென்று பெயர்கூறப்படுமென்றவாறு.

அடி நிறைகாறுமென்றது ஓரடிக்கணன்றிச் செய்யுள் வந்தவடி யெத் துணையானும் நின்ற முடிபாறும். எ-று.

உ-ம். “முல்லை வைந்துணைதோன்றவில்லெமொடி, பைங்காற்கொன்றை மென்பிணியவிழ, வீரும்புதிரித் தன்ன மாயிரு மருப்பிற், பாலவ லடைய விரலைதெறிப்ப, மலர்த்த ஞாலம் புலம்புபுறக் கொடுப்பக், கருவி வானங் கதழுறை சிதறிக், கார்செய் தன்றே கவின்பெறு கானங், குரங்குளைப் பொ லித்த கொய்கவற் புரவி, நரம்பார்ப் பன்ன வாக்ருவள் பரியப், பூத்தபொங் கர்த் துணையொடி வதித்த, தாதுண் பறவை பேதுற லஞ்சி, மணிகா வார்த்த மான்வினைத் தேர, ஹுவக்காண் டோன்றுங் குழம்பொறை நாடன், கறங்கி சைவிழவி ஹுறக்கைக்குணாது, பெரும்பெருங் குன்றத்தமன்ற காக்கட், போ தவி முலரினாறு, மாய்தொடி யரிவைநின் மாணலம் படர்த்தே.” (அகம்-ச)

வைத்துணை யென்றதனாலெருத்துணையு மெல்லென்றது வன்மைய வாய்க் கூரிதாய் நின்றலினரும்பியணித்தென்பது கூறிற்று. இல்லமுங்கொன் றையும் பிணியவிழ்த்தனவென்றது, அவையு மரமாதலிற் கடிதிற்கரியாவா கலிற் கடிதிற்கரித்த முல்லைக்கு முன்னே மெல்லிய பிணியவிழ்த்தமை கூ றிற்று. காய்த்த வீரும்பு முறுக்கிவிட்டவழியும் வெப்பமாறாதவாறுபோல நீர் தோய்த்தும் வெயிலுழ்த்த வெப்பமின்னுந்தணித்தில வென்பதுதோன்ற இரும்புதிரித்தன்னமருப்பென்றார். இரலை குழிதோறுந் தெளிந்து நின்ற நீர்க்கு விருத்தினவாதலிற் பல்கால் நீர்பருகுதற்குப் பரலையுடைய பள்ளத் தைச்சேர நின்றது என்றதாம். இத்துணையும் பருவந்தொடங்கியதுணையே வற்புறுத்திக் கூறிற்று. புலம்பு முழுவது நீங்கற்றென்றது ஒருபுடை தோன்றப்புறக் கொடுத்ததென்றமையின் அதுவும்பருவந்தொடங்கியதுணையே கூறிற்று. தொகுதியையுடைய மேகங் காற்றின் விசையான் விரைந்த கொடுத்துளியைச் சிதற்றெறனவே புதுமைகூறிற்று. இத்துணையும் பருவந்தொடங்கி யணித்தென்றின் வற்புறுத்தற்கிலேசானமை நோக்கிற்று.

கொய்யாத வுளை பெருகுதலுங் கொய்த வுளை பல்காற் கொய்யப் பெரு
வேண்டிதலுங் கூறவே குதிரை மனச்செருக்குக் கூறிற்றும். அதன் கழு
த்து வளையும்படி விசித்தவாரொலி நரம்பிற்கு ஒதிய நால்வகைக் குற்றத்
தினு மார்ப்பென்னுங் குற்றமெய்திய நரம்போசைபோல விசைப்பவென்க.
பூத்தபொங்கரென்பதனாற் பசிப்பிணிதீர துகரும் பொருளை யதுகுறை
வறக் கொடுப்ப வுண்டு மகிழ்ந்து பின்புதாம் நுகராசின்று வதியுமெனவே,
யாமுமில்லற சிகழ்த்துதற்கு நுகர்தற்குமேற்ற பொருள்களைக் குறைவறப்
பெற்றுப் பின்னின்பநுகர்தல்வேண்டு மென்பது கூறினோம். பொங்க
ரிற் பசி தீர்த்து துணையொடுவதியும் பறவையுந் தாதையுண்கிறபறவையுங்
கலக்கமுறுதற்கஞ்சி மணியொலியை வீக்கிய தேரெனன்றதனாற் காதலு
மருளுமுடைமையின் அவற்றின்பிரிவிற்கும்பசிக்கு மிரங்கினெனனக் கூற
வேயவையவற்குநின்கண்ணும் பெருகுமென்றோம். வதியும்பறவைவண்டுந்
தேனு மென்பதுந் தாதுண்பறவை சுரும்பென்பதும், “எங்குமோடி யிடறு
ஞ் சுரும்புகாள், வண்டுகாள் மகிழ் தேனினைங்காள்.” (சிங். குண. ௪௨) எனப்
பின்னுள்ளோர் கூறியவாற்றானுமுணர்க. இதனாற் சேணிடைய வரவையுணர்
த்தும் மணியொலியை வாரொலிகேட்கு மணிமைக்கண்ணுங் கேளாயாயி
னையெனவு மவ்வாரொலி தாதுண்பறவை யொலிக்கண்டங்குதலின் கேட்
கின்றிலையெனவுங் கூறினோயிற்று. வாரொலி நரம்போசை போறலின்
பெருவரவாயிற்று. மாண்வினைத்தேரென்றோள், அவன்றன் கருத்திற்
கேற்ப வினைமுடித்தமை தோன்ற; எனவே வன்புறைக்கேதுவாயின
தெய்வந்தங்கு மலையாதலிற் நெய்வமணநாறுங் காந்தளினுடைய போத
விழா நின்ற மலர்போல அவர் புணர்ந்தகாலத்துப் புதுமணநாறும் மரிவை
யெனவே யவர்பிரிந்து சேய்த்தன்றென வன்புறைக்கேதுவாயிற்று. ஆ
தொடி யென்றது, தோண்மெலிந்துழி அயலார்க்குப்புறமறைத்தல் வேண்
டிச் செருகுந்தன்மையின்றி யணிந்தநிலையே கிடக்குந்தொடியென்றவாரும்.
இதுவும்பிரிந்துசேய்த்தன்றென்றவாறதாம். ஈண்டுமாணலமென்றது அவன்
பிரிவுணர்த்திய காலத்துப் பிரிவிற்குடம்பட்டாள் போன்றுடம்படாது
நின்ற நலத்தை: அது மெய்ப்பாடாம். இங்ஙனம் கோடல்நோக்கென்று
ணர்க.

50௫. ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கலியென
நாலியற் றென்ப பாவகை விரியே.

இது நிறுத்த முறையானே பாவென்னு முறுப்புணர் ததுகின்றது.

இ-ள். ஆசிரியப்பாவும், வஞ்சிப்பாவும், வெண்பாவும், கலிப்பாவுமென
என்கு கூற்றது பாக்கூற்று விரி. எ-று.

வகை யென்றதனாற் றாக்கின் றொடர்ச்சியாகிய இப்பாவென்னு முறு
பு நிகழுமோசையையும் அது நிகழுஞ்செய்யுளின் வேறுபடலோக்கிச் செய்
பட்கோ ருறுப்பென்றுணர்க வென்பதூஉம் வழக்கிற்குரியன செய்யுட்கு
முரியவாமென்பதூஉ மோரோர்செய்யுட்க ணொரோவுறுப்புவருமாறுமொன்
றொன்றனோடு விரா அய்ப்பிறக்கும்பகுதியும் பொருள்வரையறையு மடிவரை
யறையு மெல்லாங்கொள்க. பாநான்கெனவே, பாவினையுறுப்பாகவுடைய
செய்யுளுநான்கென்னும் வரையறையு மவற்றாற் பெயர் கோடலு மச்சுத்
திராக்களாற்பெறுதும். “தூக்கே பாவே” யென்பதற்குப் “பாவெனமொழி
யினுந் தூக்கின து பெயரே” யென்றரி தன்வழிநூ லொரும். (உ-ம்)” உள்ளார்
கொல்லோ தோழி முள்ளுடை, யலங்குகுலை யீந்தின் சிலம்பிபொதி செங்கா
ய், துகில்பொதி பவள மேய்க்கு, மகில்படு கள்ளியங் காடிற் தேரோ.” இஃ.
ஆசிரியப்பா வுறுப்பாகிய செய்யுள். ‘வசையில்புகழ் வயங்கு வெண்மீன்’
இது வஞ்சியுறுப்பாகிய செய்யுள். ‘வாரியபெண்ணை வளர்குரும்பை வாய்த்
தனபோ, லேரிய வாயினு மென்செய்வ-கூரிய, கோட்டியானைத் தென்னன்
ருளிர்சாந் தணியகலங், கோட்டுமண் கொள்ளா முலை.’ இது வெண்பா வுறுப்
பாக வந்தசெய்யுள். ‘அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்’ இது
கலியுறுப்பாக வந்த செய்யுள். இவற்றின் பாவைத்தூக்கி யடிவரையறுத்த
பாறு காண்க. ஆசிரியப்பா வெண்பாவென முன்றாக்கிற்கூறியவாறன்றி
ஆசிரியம் வஞ்சி யென்றுகூறினார், வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்குமுரிய வஞ்சிய
மும் வெண்பாவும் போலச் செய்யுட்குரிய கலியும் வஞ்சியுஞ் சிறப்பிலவே
வென்றையுருமைக்கும் அவற்றிற்கவ் வையுறவுடைய வென்றற்கு மென்க.

50௭. அந்திலை மருங்கி னறமுத லாகிய
மும்முதற் பொருட்கு முரிய வென்ப.

இது பாப்பொருட்குரிமை கூறுகின்றது.

இ-ள். மேலைச்சூத்திரத்திற் றேற்றுவாய் செய்யப்பட்ட செய்யுளிட
த்துவரு மறம்பொருளின்பமென்னும் முன்றுமுதற்பொருட்கு மந்நான்கு
பாவு முரியன. எ-று.

மும்முதற் பொருளெனவே, அவற்றது துணைப்பொருளாகிய அறநீயின்மையும் பொருணியின்மையும் இன்பநிலையின்மையுமடங்குமென்ப உலகியற் பொருண்மூன்றையு மிவையெனக்கூறி அவற்றைவிடுமாறு கூறவே வீடுக்கூறிற்றும். அது கூறுதற்குரியசெய்யுளும் மேற்கொச்சுமென்று கூறுமாறுணர்க. (க௦௭)

க௦௭. பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத தொகுப்பி
ஆசிரியப்பா வெண்பா வென்றும்.
காபிரு பாவினு ளடங்கு மென்ப.

க௦௮. ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி யேனை
வெண்பா நடைத்தே கலியென மொழிப.

இவை யிரண்டும் உரையையு நோக்கி உடன் கூறினார். இவை விரிந்தது தொகுத்தல்.

இ-ள். பாவிரி.....தொகுப்பின் எ-து, பாக்கள் விரிந்த பகுதியைய யன்மைத் தன்மைநோக்கித் தொகுப்பின்; ஆசிரியப்பா...மென்ப. எ-து, ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும்மென்றவ்விரண்டு பாவினுளடங்கு மென்று கூறுவது அதற்குக்காரண மெனையெனின், ஆசிரியவஞ்சி. எ-து, ஆசிரியவிசுபமாகித் துணைமொழி விரிந்தடங்கும். வளை-மொழிப. எ-து, ஒழிந்த வெண்பாவின் விசற்பமாகித் துள்ளலேசை விரிந்தடங்குமென்று முதலுணர்வார் கூறுதலின். எ-று.

(உ-ம்.) “வீடுபேறுமிகவிழைந்து கீடுநிலைநதுநெடி திருந்து” என அவற்றிரான் வஞ்சித்துக்குப் பிறந்தது. மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் என வெண்பாவினுட் கலிப்பாப் பிறந்தது. பண்பு வென்றதனால் ஆசிரியமும் வெண்பாவு மியல்பெனவும் ஒழிந்தன விசமெனவுங்கொள்க. ஏனையென்றதனால் மூன்றுபாவினுத் துள்ளிய கலியேசையு மொருவகையான் வெண்பா நடைத்தேயாம், இலக்கணக்கலியேசையன்றாயினு மென்பது. (க௦௭, ௧௦.)

க௦௯. வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாக்கு முரித்தே.*

இது முற்கூறிய மும்முதற்பொருட்கண் அறமானது வாழ்த்து, பொருட்டுமாய் நாற்பாவிற் கு முரித்தாமென்கின்றது.

இ-ள். வாழ்த்தியலின் கூறுபாடு நான்குபாவிற் கு முரித்து எ-று. வகையென்றதனால் கடவுளரும், முனிவரும், பகவும், பார்ப்பாரும், அரசரும், கழையும், நாடுமென்னு மறுமுறைவாழ்த்து வருதலே. பெயர்

பான்மைய என்பதும், அங்கனம் வாழ்த்துங்காற் றனக்குப்பயன்படுதலும் படர்க்கைப்பொருட்குப் பயன்படுதலுமென இருவகையான்வரும் வாழ்த்து மென்பதும், முன்னிலையாகவும் படர்க்கையாகவும் வரும் வாழ்த்து மென்பது உங்கொள்க.

-(உ-ம்.) “மாநிலஞ் சேவடி யாகத் தூநீர், வளைநூல், பெளவ முடுக்கை யாக, விசம்புமெய் யாகத் திசைகையாகப், பசங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண் னாக, வியன்ற வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய, வேத் முதல்வெனென்ப, தீதற விளங்கிய திகிரி யோனே” (நற்றிணைவாழ்த்து) இது தனக்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது. ‘நீல மேனி வாலிழை யாகத், தொருவ னிரு தா னிழற்கீழ், மூவகையுலகமு முகிழ்த்தன முறையே’ (ஐங்குறுநூற்று வாழ்த்து) இஃது உலகிற்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது. ‘முக்கட் பகவ னடி தொ ழா தார்க்கின்னொ, பொற்பனை வெள்ளைய யள்ளா ரெழிலின்னொ, சக்கரத் தானை மறப்பின்னொ வாங்கின்னொ, சத்தியான் ருடொழா தார்க்கு.’ (இன்னொ நாற்பதுவாழ்த்து) “வானிடு வில்லின் முடிவென்று” (நாலடிவாழ்த்து) ‘ஆறறியத் தணர்க்கு’ (தலித்தொகை வாழ்த்து) இவற்றின் வேறுபாடுமுணர்க. இவற்றைக் கடவுள் வாழ்த்தென்று பெயர் கூறப்படும். ‘உரனென்னுந் தோட்டியா னேரைந்துங் காப்பான், வரனென்னும் வைப்புக்கோர் வித்து’ (திருக்குறள்-உச) இது முனிவரை வாழ்த்தியது. ‘ஆயிர வெள்ள ஆழி, வாழி யாக வாழிய பஸுவே’ இஃது அரசரை வாழ்த்தியது. ‘விசம்பிற் றுளி வீழி னல்லான்மற் றுக்கே, பசம்புற் றலைகாண் பரிது’ (திருக்குறள்-கக) இது மழையை வாழ்த்தியது. ஒழிந்தன வந்துழிக்காண்க. இவை அறு முறைவாழ்த்தெனப் பெயர் கூறப்படும். இயலென்றதனை இயற்கையாய வாழ்த்திவையெனவும், மேல்வரும் புறநிலைவாழ்த்து முதலியன இயற் கையன்றி வாழ்த்தின்பாற் சார்த்தப்படுவன எனவுங்கொள்க. வஞ்சிக்குதா ரணம் வந்துழிக்காண்க. * ‘அங்கண் வானத் தமரரசர்’ என்பது பின்னுள் னோர் கூறிய வாழ்த்தியல். (ககக)

* “அங்கண்வானத் தமரரசரும், வெங்களியானை வேல்வேந்தரும், வடி வாரகூந்தன் மங்கையருங், கடிமலரோந்திக் கதழ்நிறைஞ்சச், சிங்கஞ் சம ந்தமணியணி ிசைச், கொங்கிவாசோகின் கொழுநிழற்கீழ்ச், செழுநீர்ப் பவ ளத் திரள்காம்பின, முழுமதிபுரையு முக்குடைநீரல், வெங்கண்வினைப் பகை விளிவெய்தப், பொன்புனைநெடுமதில் புடைவளைப்ப, வந்தசதுட் டய மவைவெய்த, நனந்தலையுலகுட னவைநீக்க, மந்தமாருத மருந்தசைப்ப, வந்தாதுந்துபி ன்ன்றியப்ப, விலங்குசாமரை யெழுந்தலமர, நல்க்கிளர்பூ மழை நனிசொரிதர, வினிதிருந் தருணைநி நடர்த்திய வாழிதன், றிருவடி பாவுதுஞ் சித்திபெறற் பொருட்டே” இது பொதுச்சீரான் வந்த குறளடி வஞ்சிப்பா” என்றார் பாப்பாநங்கலவிநுத்தீகாரர். (கக- துண்கவிசையள்)

கக0. வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலிமி னென்னும் புறநிலை வாழ்த்தே
கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெறாஅ.*”

இது, நான்கு பாலிற்கு முரித்தேயன்றி, வரையறைப்படிம் வாழ்த்து வறுபாடு கூறுகின்றது.

இ-ள். வழி.....காப்ப-எ-து, நீவழிபடும் நின்குலதெய்வம் நின்னைப் புறத்தேநின்று காப்ப. பழி.....சிறந்து. எ-து, இல்லறத்தாற் பொலிந்த செல்வத்தோடே நீ பெறும்புதல்வரும் அவர் பெறும்புதல்வருஞ் சிறப்பெய்தி. பொலி.....வாழ்த்தே. எ-து. எல்லீரும் நீடுவாழ்வீராமினென்று தெய்வத்தைப் புறத்தே நிறுத்தி வாழ்த்தும் வாழ்த்து. கலி...பெறாஅ. எ-து, கலிப்பாவுறுப்பாகவும் வஞ்சிப்பா வறுப்பாகவும் பாடப்பெறா. எ-று.

எடுத்துக்கொண்ட காரியத்துக்கு ஏதுவாகிய தெய்வத்தினைப் படர்க்கையாக்கி, அத்தெய்வத்தாற் பயன்பெறா நின்றானொருவனை முன்னிலையாக்கிக் கூறலிற் புறநிலையாயிற்று. வகையென்றதனாற் கலியின் கூறாகிய பரிபாடற்குமொக்கும். (உ-ம்) ‘அறிதுயி லரவணை யமர்ந்தோன் காப்ப, வருட்கடம் பூண்ட வகலாச் செல்வமொடு, நீயுகின் புதல்வருஞ் சிறந்து, வாழிய பெரும பூழியர் கோவே’ ‘திங்க ளிளங்கதிர்போற் றேந்திங்க ளூர்த்தேவன், மைந்தர் சிறப்ப மகிழ்சிறந்து—திங்கட், கலைபெற்ற கற்றைச் சடைக்கடவுள் காப்ப, நிலைபெற்று வாழியரோ நீ’ எனவரும். || இது பாவென்னுமுறுப்பிற்குப் பொருள்வரையறுத்தது. நின்னென ஒருமைகூறிப் பொலிமினெனப் பன்மை கூறியது, புதல்வரோடு கூடப்பாடுதற்கமையு மென்றற்கு.(கக0)

ககக. வாயுறை வாழ்த்தே யவையடக்கியலே
செவியறி வுறாஉவென் றவையு மனை.

இதுவும் பாக்களைப் பொருண்மேல் வரையறுக்கின்றது.

இ-ள். வாயுறைவாழ்த்தும் அவையடக்கியலுஞ் செவியறிவுறாஉவு மென்றம்மூன்றும் மேலைப்புறநிலைவாழ்த்துப்போல, வாழ்த்துப்பகுதியவாக லங், கலிநிலைவகையும் வஞ்சியும் பெறாமையுமுடைய. எ-று.

அவையாமாறு மேற்கூறுதும். வாயுறையென்றது வாய்மை மொழியாகிய மருந்தெனப் பண்புத்தொகை. மருந்துபோறலின் மருந்தென்றார். ஒரு

* எனவே வெண்பாலினும் ஆசிரியப்பாலினும் இரண்டும் புணர்ந்த மருட்பாலினும் வரப்பெறும் எ-று. என்பது உரையாசிரியருரை.

வன் சிறப்புக்கூறி வழுத்தி அவற்குப் பயன்படக்கூறலின் வாயுறைவாழ்த்
தென்றார். மாட்டேற்றானே நிற்புறங்காப்ப என இடநியமித்தாற்போல
புடகியமமுங்கொள்க.

அவையடக்கியலென்பது அவையடக்கியவியலெனவிரியும்; அஃது அவ
யடக்குமாற்றாற் (றன்னையிழித்துக்கூறி) அவரைப் புகழ்தல். (அவைக்கட்
பாண்டங்குதலாயின், அவையடங்கியலென்பது பாடமாதல் வேண்டும்.)

செவியறிவுறாஉவாவது ஒருவர்க்குக் கேள்வியறிவு படுத்து அவரை
வாழ்த்துதல்; என்று கூறப்பட்டவையும் ஆசிரியத்தானும் வெண்பாவானும்
கூறப்பெறும். எ-று.

எனவே, இங்நான்கு பொருண்மேலும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் வரு
மென்பதூஉம் ஒழிந்தன வாரா வென்பதூஉம், மருட்பா அவ்விரண்டின
லும் வருதலின் இப்பொருண்மேல் வருமென்பதூஉம் பெற்றும். தெய்வத்
தோடுபட்டமையிற் புறநிலைமுற்கூறி, முன்னிலைக்குரிமையின் வாயுறைய
தன்பின் கூறி, வரையறையின்மையின் அதன்பின் அவையடக்கியல்கூறி, முன்
னிலைக்கண்வருமேனும் இன்னகுணத்தையாவாயெனப் புகழ்படவாழ்த்திப்
பிற்கூறுதல் வேறுபாடுடைமையின் அதன்பின் செவியறிவுறாஉக்கூறி இம்
முறையேவைத்தார். இங்ஙனங்கூறிய பாவுறுப்பினை யுடைய நால்வகைச்
செய்யட்கும் இவ்வுறுப்பின திசுக்கணமெய்துலிக்க. (ககக)

ககஉ. வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடின்
வேம்புங் கடுவும் போல வெஞ்சொற்
றங்குத லின்றி வழிநனி பயக்குமென்
றோம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் தற்றே.*

இது முறையானே வாயுறை கூறுகின்றது

இ-ள். வேம்புங்...சொல். எ-து, முற்பருவத்துக் கைத்துங் கடுத்தும்
நிற்பருவத்துறுதிபயக்கும் வேம்புங் கடுவும்போல வெய்யசொல்லினை.
மென்—மென்று. எ-து, ஒருதடையின்றிப் பிற்பயக்குமெனக்கருதி. ஓம்
படை.. தற்றே. எ-து, பாதுகாத்த சொல்லினானே மெய்யாகஉறுத்துவது.
வாயுறைவாழ்த்தே எ-து, வாயுறைவாழ்த்தாம். எ-று.

* “வாயுறை வாழ்த்தை விளங்க வாராயின் வேம்பினையுங் கடுவினையும்
போல வெஞ்சொலடக்காது பிற்பயக்கு மெனக்கருதிப் பாதுகாவற் கிளவி
யானே மெய்யறிவித்தல் எ-று. உ-ம் “இருங்கடற்றூனையொடு பெருநிலங்
கவைஇய” என்னும் பாட்டு. என்பது உரையாசிரியருரை.

உ-ம். 'இருங்கட லுத்தவிப் பெருக்கண் மாநில, முடையிலை வி
வண திடைபிறர்க் கின்றித், தாமே யாண்ட வேமங் காவல, ரிடுதிரை மண
லினும் பலரே சுடுபிணக், காடுபதி யாகப் போகித் தத்த, காடுபிறர் கொள்
ளச் சென்றுமாய்ந் தனரோ-யதனா, னீயுங் கேண்மதி யத்தை லீயா, துடம்
பொடு நின்ற வயிரு மில்லை, மடங்க லுண்மை மாயமோ வன்றே, * முளி
கள்ளி நளிகடலை, வெள்ளில்போகிய வியலு லாங்க, ணுப்பிலா வவிப்புழுக்கல்,
கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்கா, திழியி தப்பினே னீயப்பெற்று, நிலங்கவளு
வில்ங்குபலி மிசையு, மின்னா வைகல் வாரா முன்னே, செய்கீ முன்னிய
வினையே, முக்கீர் வரைப்பக முழுதுடன் றுறந்தே' (புறம் ௩௬௩.) எனவரும்.

க௩௩. அவையடக் கியலே யரிறபத் தெரியின்,
வல்லா கூறிலும் வகுத்தனர் கொண்டினென் —
தெல்லா மாந்தர்க்கும் வழிமொழிந் தன்றே.†

இது முறையே அவையடக்கியல் கூறுகின்றது.

இ-ள். அவை.....யின். எ-து. அவையடக்கியலியலைக் குற்றமற ஆ
யின். வல்லா.....னென்று—எ-து. வல்லாதவற்றைக்கூறிலும் அவற்றை
ஆராய்ந்து கொள்க என்று. எல்லா—தன்று. எ-து. எல்லார்க்கும் வழி
கிளவி-கூறியதாம். எ-று.

வல்லாதல் என்பது ஒன்றுவல்லாதல்; அஃது ஒருவன் வல்லனவு
றை வல்ல என்பவாகலின், அதனை தீர்மறை 'வல்லா' என்றாயிற்று. (உ-ம்.)
"திரைத்த விரிக்கிற் றிரைப்பினு வாய்போ-லுரைத்த வுரைபோகக் கேட்
-முரைத்த, பயின்றவா செய்வார் சிலரோதந் நெஞ்சத், தியன்றவா செய்வா
பலர்" இது பூதநீதாரவையடக்கு. அரிறப என்றதனாற் சிறுபான்மை யா
பினும் பொருளினும் வேறுபட்ட கொச்சகத்தாற் கூறுந் தொடர்கிலை
செய்யுட்கும் அவையடக்கியல் கொள்க. அது "கற்பா லுமிழ்ந்த மணியு
கழு வாது விட்டா, னற்பா லழியு நகைவெண்மதி போனி றைந்த, சொந்
பா லுமிழ்ந்த மறுவு மதியாற் கழுஉவிப், பொற்பா விழைத்துக் கொளற்பால்
புலமை மிக்கார்" (சிந்தாமணி - பாயிரம்.) எனவரும். (ககக)

* "கள்ளி வேய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு" என்றும் பாடமுண்டு.

† "அவையடக்கியலைக் குற்றமற ஆராயின், அறியாதன சொல்லினும்
பாகுபடுத்துக் கோடல்வேண்டு இமன்று எல்லாமாந்தர்க்குந் தாம்ந்து கூற
எ-று—எ-து உரையாசிரியருரை.

ககச. செவியுறைதானே,
பொங்குக வின்றிப் புரையோர் நாப்ப
ணனிதல் கடனெனச் செவியறுத் தற்றே.*

இது முறையே செவியுறை கூறுகின்றது.

இ-ள். செவிமருந்து போற்றிற் செவியுறை யென்றார். பெருக்கறின்றிப் பெரியோர்நடுவண்டங்கி வாழ்தல் கடப்பாடு எனக்கூறிச், செவிக்கு அறிவுறுத்துவது செவியறிவுறுஉ* எ-று.

தானே என்னும் ஏகாரம் பிரிக்கலை; அஃது அடங்கிவாழ்வார்க்குப் புகழாதலின் வாழ்த்தின்பாற் பட்டது. அது— “வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்குந், தெனாஅ துருகெழு.....மன்னுக பெருமநீ நிலமிசையானே” (புறம்-௬) “என்று-ரின்சொ லெண்பதத்தை யாகுமதி பெரும” (புறம்-௯) எனவரும். தானே என்றதனால் இன்னகுண த்தையாவாயென்று வாழ்த்திப் பின் செவியறிவுறுத்தல் கொள்க. இத்துணையும் பாலின்பெயரும், எண்ணுமுறையும், வரையறையும், அவைபொருட்குரிமையுங் கூறிற்று. (ககச)

ககரு. ஒத்தாழிசையு மண்டில யாப்பாள்
குட்டமு நோடிக்கொட்டின வென்பு†

இதுவும் பாலிலக்கணங் கூறுகின்றது.

* செவியறிவுறுஉவாவது பெரியோரானகுதலினறித் தாழ்த்தொழுகுதல் கடனெனச் செவியறிவுறுத்தல் எ-று. உரையாசிரியருரை. போசிரியர் பொங்குதலின்றி என்பதற்குப் பெருக்கறின்றி என்பர்.

† இது செய்யுட்கு அடிவரையறுத்தலை நுதலிற்று. ஒத்தாழிசைக்கலிசூறுப்பாகிய ஒத்தாழிசையும், ஆசிரியப்பாலின்கண் நிலைமண்டிலம் அடிமறிமண்டிலம் என்பனவும், ஒத்தாழிசைக்கும் கொச்சகத்திற்கும் பொதுவாகிய குட்டமும் நாற்சீரடிக்கும் பொருந்தின எ-று. மேல் ஆசிரியப்பாலினீற்றயலும் இடையினும் முச்சீரும் இருசீரும் ஐஞ்சீரும் அறுசீரும் வருமென்றதனானே எல்லாவடியும் ஒத்திவருவனவுமுளவென் மண்டிலங் கூறவேண்டிற்று. || கலிப்பாலிற் சுரிதகம் சுற்றடிமுச்சீரானும் சுற்றயலடிமுச்சீரானும் வருமென்றமையால் தாழிசையும் தரவும் நாற்சீரானல்லது பிறவாற்றான் வாராவெனக்கூறல் வேண்டிற்று. குட்டமெனினும் தரவெனினும் ஒக்கும். இனிக்கலிக்குறுப்பாகிய சின்னங்களு இருசீரானும் முச்சீரானும் வருதலானும், தனிச்சொல் ஒருசீரான வருதலானும், வேறேத வேண்டிற்று. || உ. தாணமுன்னாக் காட்டுதும்” எ-று உரையாசிரியருரை.

இ-ள். ஒத்தாழிசையும் - ஒத்தாழ்ந்த வோசையும். மண்டிலயாப்பு மண்டலித்துவரும் யாப்பும். குட்டமும் (இருசீரும் முச்சீருமாகிக் குணத்துவருவனவும்.) நோடி...என்ப - நாற்சீரடிக்குப் பொருந்தின என்று கூறுவாசிரியர் எ-று.

என்றதனால், நாற்சீரடி முற்கைபடத் துள்ளிவருதலேயன்றித் தாழும் பட வோசைபெற்றும் வருமென்றார். அதுவே ஒத்தாழிசையை ஒத்து முன்றாய்வருமென்று "ஒத்துமுன்றாகு மொத்தாழிசையே" (கசக) என்புழிக் கூறுமாற்றா னுணர்க. இனி நாற்சீரடியாய் வருமாசிரியமும் வெண்பாவும் ஈற்றயலடியும் ஈற்றடியும் முச்சீராய்வருமென முன்விதித்தவை, ஒருகால் நாற்சீராய்வருமென்றற்கு மண்டிலயாப்பென்றார்; அது மண்டிலவாசிரியப்பாவும் மண்டிலவெண்பாவுமாம். உ-ம். * "வேரல்வேலி.....பெரிதே" எனவும் † "அறையருவி யாடா டினைப்புணமுங் காவாள்.....குன்று" எனவும் மண்டலித்து வந்தன. இனி நாற்சீரடியாய் வரும் ஆசிரியப்பாவும் குட்டம்பட்டுவருமென்றார். ஆசிரியப்பாவிற்குக் குட்டமாவது குறளடிவஞ்சியும் சிந்தடிவஞ்சியும் பொருந்திவருதல். வெண்பாவிற்குக் குட்டமாவது ஈற்றயலடியேயன்றி ஏனையடியுங் குறைதல். உ-ம். "வளித்தலைஇய தீயும், தீமுரணிய நீருமென்ற அங்கு" (புறம்-உ) என நாற்சீரடிக்கு இருசீரும் முச்சீரும் பொருந்தி ஆசிரியம் வந்தது. ‡ "அட்டாலும்பால்" "வஞ்சிவெளிய" § "நகாஅ" || "நாளும்" ¶ "கறைப்பற்பெரு" X இவையே எழுதுக. இவை வெண்பாக் குட்டம்பட்டு வந்தன. (ககடு)

கககூ. குட்ட மெருத்தடி யுடைத்து மாகும். @

இது முற்கூறிய குட்டம் தரவுக்கும் உரித்தென்கின்றது

* வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின், சாராட செவ்வியை யாகுமதி யாரஃ தறிந்திசி னோரே சாரற், சிறகோட்டுப் பெரும்பழங் தூங்கி யாங்கிவ னாயிர்தவச் சிறிது காமமோபெரிதே" (குறுந்தொகை. கஅ).

† எஉ-ஆம் சூத்திர வுரையிற் காண்க.

‡ § ¶ X இவ்வடையாளமிட்டசெய்யுட்களே சூகூ-ஆம்பக்கத்திற்காண்க

@ எ-து "மேல்தற்கோர் புறனடை யுணர்...ற்று. ஈற்றயலடி முச்சீராவ வரவும் பெறும் எ-று. எருத்தடியுடைத்து என்றதனானே ஈற்றயலடி முச்சீரோனப் பொருளபடுமோவெனின், ஆசிரியப்பாவி னீற்றயலடி முச்சீராவ வருதலானும் தூக்கியலெனவோதலானும் அவ்வாறு பொருள் படுமென்ற கொள்க. உ-ம் முன்னர்க்காட்டுதல். இன்னும் குட்டமென்பதனைத்தா கொச்சகமாகிய கொச்சகவொருபோகிற்கும் பெயராக வழங்கினுமையு அவ்வழி ஒத்தாழிசை என்பதனை ஒத்தாழிசைக்கலி யெனகவெனத் தரையுங் கூட்டிப் பொருளுரைக்கப்படும்" எ-து உரையாசிரியருரை.

ஓ-ள். தாவினது ஈற்றடி குறைந்துவருதலை யுடைத்தாம். எ-று.

எருத்து என்றது தாவை; அஃது "எருத்தே கொச்சகம்" (க௫௩) என் னானுணர்க. "மெல்லிணர்க் கொன்றையும்" (முல்லைக்கலி. ௩.) "மலி வாழர்ந்துதன்" (ஐடி- ௪) எனவும் வரும். (க௧௬)

எ. . மண்டிலங் குட்ட மென்றிவை யிரண்டுஞ் சந்தாக் கியல வென்மனார் புலவர்.*

* எ-து, "மேற்சொல்லப்பட்டவற்றுள் மண்டிலங் குட்டமஎனபனவற ங்குரியதோ ரோசைவேறுபாடுணர்.....ற்று. மண்டிலமாகக் கூறப்படும் வும் குட்டமெனக்கூறப்படும் பாவும் அகவலோசை யியல்பின; எ - று. -ம். முன்னர்க்காட்டுதும். இனி நான்குபாவின் வெண்பாவுங் கலிப்பாவும் ன்னெடுத்தோதுகின்ற ராதலினானும் ஆசிரியப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் இத் தனையும் ஒதிய இலக்கணத்தான் முடிதலானும் அவையிற்றுக்குதாரணம் ண்டேகாட்டுதும். ஆசிரியப்பாவாவது, பெரும்பான்மை இயற்சீரானும் சிரியவுரிச்சீரானும் ஆசிரியத்தனையானும் அகவலோசையானும் நாற்சீரடி யானும் சிறுபான்மை ஒழிந்த சீரானும் தனையானும் அடியானும் வருவது; அவற்று தன்மேற்கூறப்பட்ட சூத்திரத்தானுணர்க. இப்பாவிற்சீற்றெழு துவரையறுத்துணர்த்தாமையின் எல்லா லீறுமாம். "அகவ லிசையன வக ன் மற்றவை, யேயோ லீயா வெனவையென் றிறுமே" என வரைந்து கூறி ளுளராவெனின், உ-ம். "கோண்மா கொட்குமென் றஞ்சுவ லொன்றார்க், ிருவிசம்பு கொடுக்கு நெடுவேல் வானவன், கூட லன்ன குறுந்தொடி ிரிவை, மென்றே ணசைஇ நாடொறும், வடிவமை யெஃகம் வலவயி னே திக், கைபோற் காந்தட் கடிமலர் கமழு, மைதோய் வெற்ப னல்கிருள்வரு ிடம்" எனப் பிறவாற்றானும் வருதலின் ஈறுவரையறுக்கப்படா தென்று கொள்க. இனி இவ்வாசிரியப்பாவினை அடிகிலையாற் பெயரிட்டு வழங்கப் படும். அஃதாமாறு:—ஈற்றயலடி முச்சீரான்வருவதனை நேரிசையாசிரியமெ ள்க். உ-ம். "முதுக்குறைந்தனளே முதுக்குறைந்தனளே, மலையெனென் வேற் றண்ணி, முலையும் வாரா முதுக்குறைந் தனளே" என வரும். இடையிடை முச்சீர்வரின் இணைக்குறளாசிரிய மென்ப. உ-ம். "நீரின் நண்மையுந் தீயி ன வெம்மையுஞ், சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருஞ், சார னுடன் கேண்மை, சாரச் சாரச் சார்ந்து, தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாவே" எனவரும். எல்லாவடியும் ஒத்து வருவதனை நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா என்ப; இது வந்ததற்கிலக்கணம் முன் னர்க்காட்டுதும். "வேரல் வேலி.....பெரிதே" எனவரும். இனி எல்லா வடியுமொத்துவரும் பாட்டினையே அடிமறிமண்டில வாசிரியப்பா வென்றும் வழங்குப; அது சொல்லதிகாரத்துள், "நிரனிறை சுண்ணம்" என்னும்

இது முற்கூறிய மண்டிலமுங் குட்டமும் ஆசிரியத்துக்குப் பெரும் பான்மை வருமென்கின்றது.

இ-ள். மண்டிலங்...யிரண்டும். எ-து. மண்டிலங் குட்டமென்று முற்கூறியவையிரண்டும். செந்துக்...புலவர். எ-து. ஆசிரியப்பாவின் கண்ணே பயில நடக்குந் தன்மையையுடைய என்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

சூத்திரத்தாற்கொள்க. அது “சூரல்பாம்பிய சிறுகான்யாதே, சூராமகளி ரா ரணங் கினரே, வார லெனினே யானஞ்சுவலே, சார னுட நீவர லாதே” என வரும்; இதனுள், யாதானுமேரடியை முதலமுடிவுமாக வச்சரித்தாலும் ஓசையும் பொருளும் வழுவாமல் வருதலின் அடிமறியாயிற்று. இனி முச்சீ ரடி முதலாக அறுசீரடியீருக மயங்கிய ஆசிரியத்தினை அடிமயங்காசிரிய மெனவும் வெண்பாவடி மயங்கிய ஆசிரியத்தினை வெள்ளடிமயங்காசிரிய மெனவும் வஞ்சியடிமயங்கிய ஆசிரியத்தினை வஞ்சி மயங்காசிரிய மெனவும் வழங்கப்படும். “வெண்டனை விரவியும்.....மொழிப” எனவும், “அறுசீரடி யே...முன்னே” எனவும், “இயற்சீர் வெள்ளடி...பெறுமே” எனவும் வரும். “ஆசிரியநடைத்தே வஞ்சி” என வேற்றுமைப்படவோதுதலானுங் கொள்க. உ-ம். “சிறிய கட்பெறினே...தவப்பலவே” இப்பதினேழடி ஆசிரியத்துள், எழாமடியும் பன்னிரண்டாமடியு முச்சீரான் வந்தன. மூன்றாமடி முதலாக ஆறாமடியீருகிய நான்கடியும் பதினொலாமடியும் ஐஞ்சீரான் வந்தன. இரண் டாமடியும் பதினொன்றாமடியும் அறுசீரான் வந்தன. ஏனைய நான்குசீரான் வந்தன; இவ்வாறு வருதலின் அடிமயங்காசிரியமாயிற்று. “எறும்பியனையிற் சூறும்பல் சுனைய, வுலக்க லன்ன பாரைற யேறித், கொடுவீ லெயினர் பகழி மாய்க்குங், கவலைத் தேன்ப வவர்சென்றவாதே, யதுமந் தவலங் கொள்ளாது நொதுமலர்க் கலுமுமில் வழங்கலாரே” இது முதலடி யியற்சீர்வெள்ளடியா தலின் வெள்ளடிவிரவிய வாசிரியமெனப்படும். “இருங்கட லுதித்த...துற ந்தே” இதனுள், “உப்பிலா வலிப்புழுக்கல்” என்பதுமுதலா மூன்ற டியும் வஞ்சி. இனிவஞ்சிப்பாவாவது வஞ்சியுரிச்சீரானும் ஏனைச்சீரானும் இருசீரடியானும் வந்து தனிச்சொற்பெற்று ஆசிரியச்சாரிதகத் தானிறுவது. இதற்கிலக்கணம், “வஞ்சிச் சீரே” “தன்பாவல்வழி” “வஞ்சிமருங்கின்” “வஞ்சியடியே” “முச்சீரானும்” “வஞ்சித்தூக்கே” என்பனவற்றிற்கொள்க. இப்படி இருசீரடிவஞ்சிப்பா முச்சீரடிவஞ்சிப்பா என இருவகைப்படும். உ-ம். “பூந்தாமரைப் போதலமரத், தேம்புனலிடை மீன்றிரி தரும், வளவயலிடைக் களவயின்மகிழ், வினைக்கம்பலை மனைச்சிலம்பவு, மனைச்சிலம்பிய மணமுரச மும், வயற்கம்பலைக் கயலார்ப்பவு, காளு, மகிழின் மகிழ்தாங் கூரான், புகழ்த லானுப் பெருவண் மையனே” இதுகுறையடியான் வந்து தனிச் சொற்பெ ற்று ஈற்றயலடி முச்சீரான் ஆசிரியச்சாரிதகத்தால்ந்ற இருசீரடிவஞ்சிப்பா

எனவே, வெண்பாலின்கண் சிறுபான்மை வருமென்றவாறாயிற்று. இரண்டிமங்கனம் வருதல் சான்றோர் செய்யுளுட் காண்க. (ககௌ)

ககஅ. நெடுவெண் பாட்டே குறுவெண் பாட்டே
கைக்கிளை பரிபாட்டங்கதச் செய்யுளோ
டொத்தவை யெல்லாம் வெண்பா யாப்பின.

தனிச்சொற் பெறுதலெடுத் தோதிற்றிலரோனும் உரையிற்கோடென்பத
னூற் கொள்க. “கொடிவாலன குருநிறத்தன குறுந்தான, வடிவாளெ
யிற் றழலுளையன வள்ளுகிரன, பணையெருத்தி னிணையரிமா னணையேறித்,
துணையல்லாத் துறவுநெறி யிறைவனாகி, யெயினடுவ ணினிதிருந்தெல்லோ
ர்க்கும், பயில்படும்வினை பத்தியினூற் செப்பினேன் புணையெனத், திருவுறு
திருவடி கைதொழ, வெருவுறு நாற்கதி வீடுநனி யெளிதே” இது முச்சீராடி
யான்வந்த வஞ்சிப்பா. இனி, “வஞ்சிமருங்கி னெஞ்சியவுரிய” என்றே தியத
னால், வெண்பாவடியோடுங் கலியடியோடு மயங்குவன கொள்க. “நேரிழை
மகளிருணங்குணக்கவரும்” என்பதாசிரியவடி. “கோழி யெறிந்தகொடுங்காற்
கணங்குழை” என்பது வெண்பாவடி. “வயலாமைப்புழுக்குண்டும் வறளடம்
பின் மலர்மலைந்தும்” என்பது கலியடி. இனி வெண்பா வாசாறுங் கலிப்பாவா
றாறும் முன்னர்க்காட்டுதும்.” எ-து. உரையாசிரியருரை.

* எ - து. வெண்பாவாமாறுணர்.... த்து. வெண்பா யாப்பாவது:
வெண்சீராணுரியற்சீரானும் வெண்டளையானும் செப்பலோசையானும் அள
வடியானும் முச்சீர் ற்றடியானும் வருவது. இவற்றிற் கிலக்கணமோதப்பட்ட
டன. ஈண்டோதப்பட்டனவெல்லாம் அவ்வாறு வரும்; எ - து. இவையெ
ல்லாமோசையானோக்குமாயினும், அளவானும் தொடையானும் பொருளா
னும் இனத்தானும் வேறுபடுத்திக் குறியிடுகின்றனரென்று கொள்க. (நெடு
வெண்பாட்டாவது அளவடியினெடியபாட்டு) குறுவெண்பாட்டாவது அள
வடியிற் குறியபாட்டு. (3) கைக்கிளை யென்பது உம் (4) அங்கதமென்பது உம்
பொருளாலாகிய பெயர் (5) பரிபாட்டாவது பரிந்தபாட்டு பரிபாட்டெனவரும்;
அஃதாவது: ஒருவெண்பாவாக வருதலின்றிப் பல்வெண்பாவுமாகிப் பலவு
றுப்புக்களோடு தொடர்ந்து ஒருபாட்டாகி முற்றுப்பெறுவது. ஒத்தவையெ
ன்றது, அளவானும் பொருளானும் இனத்தானும் வேறுபடுக்கப்படாத சம
நிலைவெண்பாக்கள்; அவையாவன: நான்கடியாச் வருவன. இவ்வாசிரியர்நான்
கிளை அளவென்றும் ஏறினவற்றை நெடிவென்றும் குறைந்தனவற்றைக் கு
றள்சிந்து எனவும் வழங்குவாராகலின் வேற்றுப்பொருளானும் இனத்தானும்
வேறுபடுக்கப்படாத நெடுவெண்பாட்டிம்குறுவெண்பாட்டிம் 310 நிலைவெண்

இது வெண்பாவென்னு முறுப்பினை இன்னுழியாமெனப் பொருளுஞ் செய்யுளும்பற்றி வரையறுக்கின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய நெடுவெண்பாட்டுங் குறுவெண்பாட்டுங் கைக்களைப் பொருண்மேல் வருஞ் செய்யுளும் பரிபாடற் செய்யுளும் வசையாகிய பொருண் மேல்வருஞ் செய்யுளுமென்ற ஐந்துந் தம்மினொத்த செய்யுளெல்லாம் வெண்பாவென்னு முறுப்பினுன் யாக்கப்படுந் தன்மையையடைப. எ-று.

பாட்டும் எனமுவகையானும் வரும். குறுவெண்பாட்டாவன; இரண்டடியானும் மூன்றடியானும் வரும். உ-ம். “அறத்தாறிதுவென வேண்டா” இஃது இரண்டடியும் ஒருதொடையான் வருதலின் குறுவெண்பாவெனப் ‘உருவுகண்டெள்ளாமை’ இது விகற்பத்தொடையான் வருதலின் விகற்பக்குறள் வெண்பா. இனி மூன்றடியான் வருவதனைச் சிந்தியல்வெண்பா என்றுவழங்கப்படும்; எ-று. உ-ம். “நறுநீல நெய்தலுங் கொட்டியுந் தீண்டிப் பிறர்நாட்டுப்பெண்டிர் முடிநாறும் பாரி, பறநாட்டுப்பெண்டி ரடி” இஃது ஒருதொருதொடையான் வருதலின் இன்னிசைச்சிந்தியல் வெண்பா. “நற்கொறவாயி னறுங் குவளைத் தார்கொண்டு, சுற்றும் வண்டார்க்கப் புடைத்தாடு பொற்றேரான், பாலைநல் வாயின் மகள்” எனவும், “சுரையாழ வம்மி மித பவரையனைய, யானைக்கு நீத்துமுயற்குநிலையென்ப, காணக நாடன்சுனை” எழுமியையிடைப்பட்ட தொட்டையான் வருதலின் நேரிசைச்சிந்தியல் வெண்பா. இனி நான்கடியான் வருவன சமநிலைவெண்பா வெணப்படும்; அவற்றினைண்டா மடியினிறுதிக்கண் ஒருஉத்தொடை பெற்றுவருவனவற்றை நேரிசைவெண்பா வெணவும் ஒருஉத்தொடைபெருதவற்றை இன்னிசைவெண்பாவெனவும் வழங்கப்படும். ஒருஉத்தொடை வருக்க வெதுகையாகிவரும்; அவையெல்லாம் உரையிற் கோடல் என்னும் தந்திர வுத்தியகொள்க. அஃது “அறுசுவையுண்டி யமர்ந்தில்லா...றன்று” இது நேரிசை வெண்பா. “கல்வரையேறிக் கடுவன் கனிவாழை, யெல்லுறு போழ்தினிய பழங்கொண்டே, யெல்லையே யோடு மலைநாடன் கேண்மை, சொல்சொரியும் வளை” இஃது இன்னிசை வெண்பா. “வளம்பட வேண்டா...மில்” இது நான்கடியாயும் மூன்றாமடிக்கண் தனிச்சொற் பெற்றுவலின் நேரிசைப்பாற்படும். பிறவுமன்ன, ஐந்தடி முதலாகப் புன்னிரண்காறும் வருவன பஃரொடை வெண்பா வெணப்படும். இதனுள்ளும் ஒருதொடைபெற்று வருவனவற்றை நேரிசைப்பஃரொடையெனவும் ஒருதொடையின்றி வருவனவற்றை இன்னிசைப்பஃரொடையெனவும் வழங்கப்படும். “சேற்றுக்கா னீலஞ் செருவென்ற வேந்தன்வேல், கூற்றுறழியம்பிற் பகழி பொருகய, ரேற்றந்தொழில் வடிவு தம்முட்டிமாற்

எனவே, பெரும்பான்மை குறித்தபொருளை மறையாமற் செப்பிக்கூறலே
 அதற்கிலக்கணமாயிற்று. “முன்னையநான்கும்” (தொல். பொ. அகத்-௩௨) என்ற
 அகத்திணையியற்கைக்கிளையும், “கடவுளும் வரையார்” (ஐடி ஐடி புறத்-௨௮)
 என்ற உம்மையாற்கொண்ட புறத்திணையியற்கைக்கிளையும்; அன்றிக் “காமஞ்
 சாலவிளமையோள்” (ஐடி ஐடி அகத்-௩௦) என்ற கைக்கிளையும், “கைக்கிளை
 கையோடு” (ஐடி ஐடி புறத்-௩௩) என்ற கைக்கிளையுட் கடவுட்கைக்கிளையல்
 லக்கைக்கிளையும் ஆகாவென்றுகொள்க. உ-ம். “அணங்குகொ லாய்மயில்
 கொல்லோ கனங்குழை, மாதர்கொன் மாலுமென் னெஞ்சு” (திருக்-௧௦௮௧)
 இஃது அகப்புறக்கைக்கிளை. “களியாணைத் தென்னன் கனலின்வந் தென்னை,
 யளியா னளிப்பானே போன்றான்—றெளியாது, செங்காந்தண் மெல்விரலாற்
 சக்கை தடவந்தே, மென்காண்பே மென்னலால் யான்” (முத்தொள்ளாயிரம்)
 மங்குன் மனங்கடைஇ மான்மலை நின்றேற்குப், பொங்கு மருவிப் புனனாடன்-
 குல், வருவான்கொல் வந்தென் வனமுலைமேல் வைகித், தருவான்கொன்
 ர்பணிந்த தார்” (ஐடி) இவை* சுட்டி ஒருவர்ப் பெயர்கோடலிற் புறப்புறக்
 கைக்கிளை. “குடிமிப் பருவத்தே கோதை புனைந்த, நெடுமுத்தம் பூத னிருப்பப்-
 பிழுத்தம், புன்னை யரும்பும் புகாஅர்ப் புறம்பணையாய்க், கென்னை முறைய
 னவள்” இது கடவுட்கைக்கிளை.)

வற்றுமை யின்றியே யொத்தன் மாவேட, ராற்றுக்கா லாட்டியர் கண்” இஃது
 இன்னிசைப்பஃறொடை. “பன்மாடக் கூடன் மதுரை நெடுந்தெருவு, மென்
 னெடு நின்றா றிருவ ரவருள்ளும், பொன்னேடை நன்றென்ற ணல்லனே
 பொன்னேடைக், கியாணைநன் றென்றாளு மந்நிலையள் யானை, யெருத்தத்
 திருந்த விலங்கிலவேற் றென்னன், நிருத்தார்நன் றென்றேன் நியேன்”
 இஃது ஆறடியான்வந்தது. ஒருஉத்தொடைபெறுதலின் இன் னிசை ப்
 பஃறொடைவெண்பா. “சிறுநறு பாய்ந்தொழுகுஞ் சேயரிக் கண்ணினாய், வற்று
 ணவயலும் வாய்மாண்ட வேரியு, முற்றூப் பிணிக்கு மதிலும் படுகிடங்கு, மொப்ப
 டுடைத்தா யொலியோவா நீர்ப்புட்க, டத்தி யிரைமேயுந் தையலாய் நின்
 னூர்ப்பே, ரொத்துணரும் வண்ண முரைத்தி யெனக்கூறக், கட்டலர் தாமரையு
 னேழங் கலிமான்றேர்க், கத்திருவ ரைவருங் காயா மரமொன்றும், பெற்றவழி
 னேந்தாண்ணும் பேயி னிருந்தலையும், வித்தாகா நெல்லி னிறுதியும் பெற்றக்கா,
 னேரத்தியைந்த தெம்மூர்ப்பேர் போலென்றான் வானவன்கை, விற்பொலிந்த
 வெம்பருவத் தான்”[¶] இது பன்னிரண்டடியான்வந்த இன்னிசைப்பஃறொடை

* “மக்க ணுதலிய வகனைந் திணையுஞ், சுட்டி யொருவர்ப் பெயர்கொளப்
 பெறுஅர்” என்பது. (தொல். பொ. அகத்-௩௪).

¶ இது பெருவல்லத்தைச்சொல்லியபாட்டு என்றார் யாப்பருங்கலவிருத்தி

இனி “முன்னையமும்” (தொல். பொ. கள-கச) எனக் களவியலுட் கூறிய கைக்கிளையிலும் வருமேனும் உணர்க. இனி* ஒருபொருளுத லாதுதிரிந்துவருங் கலிவெண்பாட்டும் சுண்டிக் கூறிய கெடுவெண்பாட்டோடு ஒருபுடை யொப்புமையுடைமையின் அக்கலிவெண்பாட்டாக இக்காலத்தோ கூறுகின்ற உலாச்செய்யுளும் புறப்புறக் கைக்கிளைப் பொருட்டாதல்† ஒன்றென முடித்தல் என்னும் உத்தியாற் கொள்க. அவ்வுலாச்செய்யுள் இரண்டுறுப்பாயும் வெண்பாவிற் கெட்டும் வருதலிற் கலிவெண்பாவின்கூறாமாறு ஆண்டிக் கூற தாம். இக்காலத்து அதனை ஒருறுப்பாகச்செய்து செப்பலோசையாகவுங் கூற வர்; அது தள்ளலோசைக்கே யேற்குமாறுணர்க.

பரிபாடலென்பது பரிந்து வருவது; அது கவியறுப்புப்போலாது நான்கு பாவாணும்வந்து பலவடியும்வருமாறுநிற்குமென்றுணர்க. அது மேற்காண்ட அங்கதச்செய்யுள் பண்புத்தொகை; அஃ திருவகையாதல் மேற்கூறுதம். (ககச)

ககச. கைக்கிளை தானெ வெண்பா வாகி

யாசிரிய வியலான் முடியவும் பெறுமே.‡

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

இ-ள். கைக்கிளைதான் முன்பு வெண்பாவுறுப்பாகிப் பின் பாசிரியப் பிறப்பாக வரவும்பெறும். எ-று.

வெண்பா. ஏனையவும் வந்தவழிக் சுண்டிக்கொள்க. இவற்றுள் “ஒருபொரு ணு விய வெள்ளடி யியலாற், நிரிபின்நி முடிவது கலிவெண் பாட்டே” என ஒதி கையாற் புணர்தன்முதலாகிய பொருள்களுள் யாதானும் ஒருபொருளைக்குத் தத் திறனின் முடியும் பஃ. ஒருடைவெண்பாவினைக் கலிவெண்பா எனக் குறள்வெண்பாமுதலாகிய எல்லாவெண்பாக்களுங் கொச்சகக்கலிப்பாவாய்வ கொச்சகமெனவும், யாப்பாய்வரிற் பரிபாட்டுடனவும் கொள்ளப்படும். யாப்பிடு வருமெனவே இவ்வாசிரியப்பாவால் வரப்பெற வந்ததேயாயினும் பாடா பாட்டுக்கைக்கிளையாகுமெனக் கொள்ளப்படும். அது “பொன் னாரமார்பிற் . . . புணாடன் பேரே வரும்” எனவருங் கைக்கிளைவெண்பா. பரிபாட்டும் அந் தும் தத்தஞ் சிறப்புச்சூத்திரத்துட் காட்டிதம். எ-து உரையாசிரியருரை.

* “ஒருபொரு ணுதலிய வெள்ளடி யியலாற், நிரிபின்நி வருவது கலிவெ ண்பாட்டே” (ஹை ஹை செய்-கருச) என்பதுகொண்டு இவ்வாறுகூறுகின்றார்.

† ஒன்றினமுடித்தலெனவும் பிரதிபேதம் உண்டு.

‡ இவ்வியல் “ஒருபொரு ணுதலிய” “கலிவெண் பாட்டே” என்னுஞ் திரங்களின் உரையிற் காண்க.

§ எ-து, எய்தியதன்மேற்சிறப்புவிதியுணர் ந்று. கைக்கி லொருணமை வெண்பாவினுள்வருதலன்நி முதலிரண்டடியும் வெண்பா

இங்ஙனம்வருவது மருட்பா ஆவதும், அதுதான் அகப்புறக்கைக்கிளை
 என்பதும் உணர்க. உ-ம். “திருதுதல் வேரரும்புந்.....தணங்கே”
 ப் பொருள்வெண்பாமாலை-கைக்கிளை) எனவரும். (ககக)

20. பரிபா டல்லை தொகைநிலை விரியி
 னிதுபா வெண்ணு மியனெறி யின்றிப்
 பொதுவாய் நின்றற்கு முரித்தென மொழிப.*

இது பரிபாடற்காவதோர் புதுநடைகூறுகின்றது.

இ-ள். பரி. ...லை. எ-து, பரிபாடல் முற்கூறியவாதே வெண்பாவுறுப்
 ப் வருதலேயன்றி. தொகை.....யின். எ-து, தொகைநிலையும் விரியுமாகக்
 றிய பா நான்கணுள். இது.....றி. எ-து, இது பாவென்றறியப்படும் இயல்
 றியின்றி. பொது.....ப. எ-து, பொதுப்படயாக்கப்பட்டிற்றற்கும் உரித்
 தன்று கூறுப. எ-து.

உம்மை இதற்கு தழிஇயிற்று. உ-ம். *மண்ணூர்க் கிளைக்கு முழுவொடு
 ளண்டதோள், கண்ணு துடன்வீழும் காரிகை கண்டோர்க்குத், தம்மோடு
 ற்குமோ நெஞ்சு.” எனப் பரிபாடல் வெண்பாவுறுப்பான்வந்தது. “ஆயிரம்
 றிரித்த வணங்குடை யருந்தலை, தீயுமிழ் திறலொடு முடிமிசை யணவர” எ-து.
 வெண்டனையும் ஆசிரியத்தினையும் விரியாய்த் தன்னிலைவாய்ப்பால் கூறப்படுத
 ற் இதுபாவெண்ணு மியனெறியின்றிப் பொதுவாய்நின்றது. கலிக்கும் இதற்
 ற் வேறுபாடு, என்பது, கலிக்கோதிய இலக்கணங்கள் இதற் கின்மையானும்,
 றிரியர் இவ்வாறு வேறுகூறலானும் பெறுதும். (ககக)

ஆயிரண்டடியும் ஆசிரியபாதி.....றானும் வரப்பெறும் எ-து. இவ்வாறுவரு
 ளை மருட்பாவென்ப. கருத்தினுள் மேல் “மருட்பா வேலை யிருசா ரல்லது,
 னிது வெண்ணுந் தனிமையின்றே” (தொல். செய்-அஇ) என ஒதினொன்று
 ளன்க. (“தனிநிலை யின்றே” என்பதனைத் ‘தனிமையின்றே’ என இவர் பாடங்
 ளண்டாராவர்) அது “உரவொலி முநீ ருலா அய்நிமிர்ந் தன்ன, கரவரு காமங்
 ளல—வீரவெதிர, முள்ளையி றில்ங்க முகிழ்நகை, வெள்வளை நல்காள் விடு
 ளன் னுயிரே” (புறப்பொருள்வெண்பாமாலை - கைக்கிளை) எனவரும். எ-து
 ரயாசிரியருரை.

* எ-து பரிபாடலாமாறுணர்.....ந்து. பரிபாடலாகுது தொகைநிலைவகை
 ,பா விதென்றுசொல்லப்படுமிலக்கணமின்றி எல்லாப்பாவிற்றும்பொதுவாய்
 றற்கும் உரித்தென்றுசொல்லுவர் எ-து. உம்மை எச்சவும்மையாகலின்
 ளக்கணங்கூறவும்படும். அது வருகின்றகுத்திரத்தாற் காட்டுதும். பொது
 ற்நின்றலாவது ஆசிரியம் வஞ்சி, வெண்பாக் கலி, மருட்பா என்றோதப்பட்ட
 ள்லாப்பாவினுறுப்புடைத்தாதல். எ-து உரையாசிரியருரை.

† “பரிபாட் டங்கதச் செய்யுளோ, தொந்தவை யெல்லாம் வெண்பா யாப்
 ள” என்று முற்கூறியது (தொல். செய்-ககக).

கஉக. கொச்சக மராகஞ் சரிதக மருதல்தாடு
செப்பிய நான்குந் தனக்குறுப் பாகக்
காமங் கண்ணிய நிலைமைத் தாகும்.*

பரிபாடல்

இது பரிபாடற்கேற்ற உள்ளுறுப்புக் கூறுகின்றது. இவை சிறப்புறுப் பாகிய முப்பத்துநான்குமன்றி இதற்கும் கவிக்கும் உறுப்பாய்வருமென்ற கொள்க.

இ-ள். கொச்சகம் என்றது "எருததேத கொச்சகம்" (தொல்-செய்-கருக) என்பழிக் கூறுகின்றும். சிறப்பில்லதனைக் கொச்சையென்றுகூறும் வழக்கு நோக்கி இதனையுஞ் சிறப்பின்மையாற் கொச்சகம் என்று ரென்பாருமுள். குந் விண்பயின்ற அடி அராகம்; சரிதகம், அடக்கியல்' எருத்து, தரவு; என்ற இவற் றோடே (முற்கூறிய நான்குபாவையுந்) தனக்குறுப்பாகக்கொண்டு காமப்பொ ளைக் கருதிய நிலைமைத்தாய்வரும். எ-று.

தனக்கென்றதனான் அவையல்லன்பிறவுறுப்புங்கொள்வது மேற்கூறிய கண்ணிய என்றதனாற் கடவுள்வாழ்த்தும், மலைவீளையாட்டும், புனல்வீளையாட் டும், பிறவு மெல்லாம் காமங்கண்ணியேவருமென்றுகொள்க. கொச்சகவுறுப்பு யிலவருதலின் முன்வைத்தார். அராகம் இடையினல்லது வாரா. எருத்தினை ஈற்றில்லைத்தது தானன்றியும் அது (பரிபாடல்) வருதலின். உ-ம். "வாரு ரெழிலி மழைவள் நந்தத், தேனார் சிமைய மலையி னிழிதந்து, நான்மாடக் கூட வெதிர்கொள்ள வானா, மருந்தாகு தீநீர் மலிதுறை மேய, விருந்தையு நமந்த செல்வநின் திருந்தடி, தலைபுறப் பரவுதந் தொழுதே" இது தரவு. "ஒருசார், அணிமலர் வேங்கை மராஅ மகிழ்ப், பிணிநெசிழ் பிண்டி சிவந்துசேர் போங்கி, மணிநிறங் கொண்ட மலை; ஒருசார், தண்ணறுந் தாமரைப் பூவி னிடையிடை, வண்ண வரிவிதழ்ப் போதினவாய் வண்டார்ப்ப, விண்வீற் திருக்குங் கயமீன் விரி

* எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட பரிபாட்டுப் பொதுவாய்நின்றலேயன்றிக் கொச்சகமும் அராகமும் சரிதகமும் எருத்தமும் என்றுசொல்லப்பட்ட நான்கு முறுப்பாக் காமங்கண்ணியநிலையுடைத்தென்றவாறு

எனவே யறத்தினும் பொருளினும் வாராதாம். "வாழ்த்தியல் வகையே ாற்பாற்கு முரித்தே" (தொல். செய்-க0க) எனச் சிறப்புவுகையோதினமையான் நான்குபாவினும் பரிபாடல் வெண்பாயாப்பிற்றுதலின், கடவுள்வாழ்த்தாயும் வரப் பெறும். கொச்சகமென்பது ஐஞ்சீரடுக்கிவருவனவும், ஆசிரியவடி, வெண்பா வடி, வருசியடி, கலியடி, சொற்சீரடி, முடுகியலடி, என்றுசொல்லப்பட்ட அற வகையடியானும் அனுபந்தபாக்களை யுறுப்பாகவுடைத்தாகி, வெண்பாவியலாற் புலப்படத்தோன்றும். "சொற்சீ ரடியும் முடுகிய லடியு, மப்பா நிலைமைக்கு முரிய வாகும்" (தொல். செய்-கஉஉ) என்றோதலின், ஏனைநான்குங் கொச்சகம்

தகையிற், கண்வீற் திருக்குங் கயம்; ஒருசார், காறு களோதத் திரையொடு மாறுற்,
 அழவி னோதை பயின்றறி விழந்து, திரிநரு மார்த்து நடுநரு மீண்டித், திருநயத்
 தக்க வயல்; ஒருசார், அறத்தொடு வேதம் புரைதவ முற்றி, விற்றபுகழ் நிற்ப
 விளங்கிய கேள்வித், திறத்திற் திரிவில்லா வந்தண ரீண்டி, யறத்திற் திரியா
 பந்; ஆங்கொருசார், உண்ணுவ பூசவ பூண்ப வுடுப்பவை, மண்ணுவ மணிபொன்
 னிலைய கடல, பண்ணிய மாசறு பயந்தரு காருகப், புண்ணிய வணிகர் புனைமறு
 கொருசார்; விழைவதை வினையெவன் மென்புல வன்புலக், களம ருழுவர் கடி
 மறுகு பிறசார்; ஆங்கு, அனையவை நல்ல நனிகூடு மின்ப, மியல்கொள நண்ணி
 யவை” இதுகொண்டிநிலை. வண்டிபொரேரெனவெழ வண்டிபொரேரென
 வெழுங் கடிப்பிகுவேரிக் கதவமிற்றோட்டிக், கடிப்பிகு காதிற் கனங்குழை
 தொடர, மின்மினி வாய்ந்த விளங்கொளி துதலா, ரூர்களிற் நன்ன செம்ம
 லோருமல், வாயிருள் பனிச்சை வரிசிலைப் புருவத், தொளியிழை யோங்கிய
 பொண்ணுத லோரும், புலத்தோ டனைஇப் புகழணிந் தோரு, நலத்தோ டளவு
 காணணிந் தோரும், விடையோ டிகவிய விறனடை யோரு, நடைமட மேவு
 காணிழந் தோருங், கடனுரை திரையிற் கருநரை யோருஞ், சுடர்மதிக் கதிரெ
 னத் தூநரை யோரு, மடையர் குடையர் புகையர் பூவேந்தி, யிடையொழி வின்றி
 யடியுறையா ரீண்டி, விளைந்தார் விளைவின் விழுப்பயன் றய்க்குந், துள்ங்கர்
 விழுச்சீர்த் துறக்கம் புரையு, மிருகேழுத்தி யணிந்த வெருத்தின், வரைகெழு
 செல்வ நகர்; வண்டொடு தும்பியும் வண்டொடை யாழார்ப்ப, விண்ட கடதட
 மேகமோ டதிரத், தண்டா வருவியோ டிருமுழா வார்ப்ப, வரியுண்ட கண்ணு
 ரோ டாடவர் கூடிப், புரிவுண்ட பாடலோ டாறுந் தோன்றக், கூடு நறவொடு
 காமமுகிழ் விரியக், கூடா நறவொடு காமம் விரும்ப, வினைய பிறவு மிலைபோல்
 வனவு, மனையவை யெல்லா மியையும் புனையிழைப், பூமுடி நாகர் நகர்; இவை
 கொச்சகம். மணிமரு டகைவகை நெறிசெறி யொலிபொலி யவிர்நிமிர் புகழ்

பொருளாகக்கொள்ளப்படும். “தரவும் போக்கும்” இடையிடை மிடைந்தும்,
 ஐஞ்சீ ரடுக்கியு மாறுமெய் பெற்றும்...., வெண்பா வியலான் வெளிபடத் தோன்
 றம்” (தொல்-கருடு) “பாநிலை வகையே கொச்சகக் கலியென, தூனவில் புலவர்
 துவன்றறைந் தனரே” (ஐடி-கருசு) என்றாராகலின். இவ்விலக்கணத்தானே பரி
 பாடலிற் கொச்சகமும்வரும்வழித் தரவும், சுரிதகமும் இடையிடை மிடைதலுங்
 கொள்க. வெண்பாவியலான் என்றதனால் தனதனையானும் பிறதனையானும்
 வந்து சற்றடி முச்சீரான்வருவனவெல்லாங் கொள்க. அராகமென்பது, சற்றடி
 யானும் பலவடியானும் (குற்றெழுத்துநெருங்கிவரத்தொடுப்பது.) பெருமைக்
 கெல்லை, ...என்னை “ஆறடி யராகந் தாமே நான்கா, யொரோவொன்று வீதலு

பாட்டிடை மிடைந்தும் என்பது பேராசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர்கொண்ட
 பாடம்.

கூந்தற், பிணிகெகிழ் துளையிணை தெளியொளி திகழ்பு ஞெகிழ்தெரி யரிமது
 மகிழ்பரிமலர் மகிமுண்கண் வாணுதலோர், மணிமயிற் றெழுலெழி விகவிமவி
 திகழ்விழி திகழ்கடுங்கடாக்களிற் றண்ண லவரோ, டணிமிக வந்திறைஞ்ச வல்ல
 விகப்பப், பிணிகீங்க நல்லவை யெல்லா மெய்தருந் தொல்சீர், வரைவாய் தழுவிய
 கல்சேர் கிடக்கைக், குளவா யமர்ந்தா னகர்; இது முடுகியல். திகழொளி முக்கீர்
 கடைந்தக்கால் வெற்புத், திகழ்வெழ வாங்கித்தஞ் சீர்ச்சிரத் தொற்றி, மகர மறி
 கடல் வைத்து நிறுத்துப், புகழ்சால் சிறப்பி னிருதிறத் தோர்க்கு, மமுது கடைய
 வருவயின் னாணகி, மிகாஅ விருபட மாழியான் வாங்க, வுகாஅ வலியி னொரு
 தோ ளங்கால், மருஅ தணிந்தோருந் தாம்; மிகாஅ மறவிய மேவலி யெல்லாம்,
 புகாவெதிர் பூண்டாருந் தாம்; மணிபுரை மாமலை ஞாறிய ஞால, மணிபோற்
 பொறுத்தாருந் தாம்; பணிவில்சீர்ச், செல்விடைப் பாகன் நிரிபுரஞ் செற்றுழிக்,
 கல்லுயர் சென்னி யிமையவின் னாணகித், தொல்புகழ் தந்தாருந்தாம்; இவையுங்
 காச்சகம்; ஆன்ன ஆணங்குடையருந்தலை யாயிரம் விரித்தமை காரணமாகக்
 கூறவிறகாமங் கூறிற்று. (அராகம்வந்தன வந்துழிக் காண்க.) கொச்சகங்களும்
 வெள்ளையாதல் பெரும்பான்மைமே விதற்குக் கூறுகின்ற வறுப்புக்கள் வந்துழியு
 மொக்கும். முடுகியலுஞ் சொற்சீரடியும் வெள்ளடியோடு தொடர்ந்துவருதலின்,
 “காமரு சுற்றமொ டொருங்குநின் னடியுறை, யாமியைந் தொன்றுபு வைகளும்
 பொலிகென, வேமுறு கெஞ்சத்தேம் பரவுதும், வாய்மொழிப் புலவரின் ருணிழ
 றெழுதே” இதுவுஞ் சுற்றத்தொடுபிரிபாமைகூறலிற் காமங்கண்ணிற்று. “எரி
 மலர் சினைஇய கண்ணை பூவை, விரிமலர் புரையு மேனியை மேனித், திரு
 ஞெமர்ந் தமர்ந்த மார்பினை மார்பிற், நிருமணி பிறங்கும் பூனை மால்வரை, யெரி
 திரிந் தன்ன பொன்புனை யுடுக்கையை, சேவலங் கொடியோய்ளின் வலவயி
 னிறுத்து, மேவலுட் பணிந்தஸம கூறு, நாவ லந்தண ரருமறைப் பொருளே”
 (பரிபாடல்) என ஆசிரியம் வந்தது. “நின்னொக்கும் புகழ்நிழலவை”
 (ஹை) இது வஞ்சித்துக்கு. பிறவுமன்ன. (செப்பிய என்றதனான்

முடையமு விரண்டடி, யீரடி யாகு மிழிபுக் கெல்லை” என அகத்தியனா ரோதினா
 ராகலின். சுரிதகமென்பது, ஆசிரியவியலானாதல் வெண்பாவியலானாதல் பாட்
 டிற் கருதியபொருள்முடித்துநிற்பது. இரண்டடியிழிபாகப் பத்தடிப்பெருமை
 யாக வருவதொருறுப்பு. பாட்டிற்கு முகம் தரவாதலானும், கால் சுரிதகமாதலா
 னும் இடைநிலைப்பாட்டாகிய தாழிசையும் கொச்சகமும் அராகமும் கொள்ளக்
 கிடத்தலின் எருத்தென்பது கழுத்தின்புறத்துக்குப் பெயராகவேண்டுமாதலான்
 அவ்வுறுப்புத் தரவைச்சார்ந்துகிடத்தல்வேண்டுமென்ப; என்னை. “தரவே
 யெருத்த மராகங் கொச்சக, மடக்கியல் லகையொ டைந்துறுப்புடைத்தே” என
 அகத்தியமாதலின், தரவென்பதொருறுப்புக் கோடல்வேண்டுமெனின் இவ்
 வாசிரியர் கொச்சகமெனவோதியவதனானே தரவும் அவ்விலக்கணத்திற்படுமென்
 பது மொன்று (எருத்தென்பது இவ்வாசிரியர்கருத்தினுற் தரவென்பதுபோலும்.)

அராகமின்றிவருதலுங், கொச்சக மீற்றடி குறையா துவருதலும், அவ்வழியசைச்
 "சீராகியிருதலும், வெள்ளைச்சுரிதகத்தானிறுதலுங் கொள்க." அறவோருள்ளாரரு
 மறைகாப்ப"வென்னும் பரிபாடலுட் "செறுநர் விழையாச் செறிந்தநங்கேண்மை,
 மறுமுறை யானு மிமைக தெறிமாண்ட, தண்வரல் வையை யெமக்கு" என
 வெள்ளைச்சுரிதகத்தா னின்றது. (கஉக)

கஉஉ. சொற்சீ ரடியு முடுகிய லடியு
 ம்ப்பா கிலைமைக் குரிய வாகும்.*

இதுவு மதற் குள்ளுறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். சொற்சீரடியு முடுகியலடியும் பரிபாடற் குள்ளுறுப்பாய்நின்றற்
 குரியவாம். எ-று.

அடியென்றதனான் முற்கூறியவடியோடுதொடர்ந்தல்லது தாமாக வாரா
 வென்றுணர்த்துக. சொற்சீரடி மேற்கூறுபடி முடுகியலடியாவது, வெண்பா
 வோடு விராய்க்தொடர்ந் தொன்றாகநிற்கும், (3) அராகமாவது, தாமே வேறு சில
 வடியாய்வரும். உரியவெனவே கலிக் கித்துணை யுரியவல்லவென்றுணர்க.
 எனவே அராகவுறுப்புத் தேவபாணிக்கல்லது வாராவென்றுணர்க. (கஉஉ)

கஉஉ. கூட்டுலா வகையா னெண்ணெடு புணர்ந்து
 முற்றடி யின்றிக் குறைவுசீர்த் தாயியு
 மொழியசை யாகியும் வழியசை புணர்ந்துஞ்
 சொற்சீர்த் திறுதல் சொற்சீர்த் தியல்பு.

அப்பரிபாடற்கண்ணும் மலையும் ஆறும் வருணிக்கப்படும். அதுதான் "மலையே
 யாதே யூரே யவற்றி, னிலைபெறு மரபி னீங்கா தாகும்" என்றாராகலின். இனிச்
 சுரிதகமாகியும் பரிபாடல் முன்னும்பெறும்; எனின, "கொச்சக வகையி னெண்
 னெடு விரா, யடக்கியல் வகையி னடக்கவும் பெறுமே" எனவும் அகத்தியனு
 ரோதுதலின். எ-து உரையாசிரியருரை.

* என்பது மது சொற்சீரடியு முடுகியலடியும் பரிபாடற்குரிய எ-று.

சொற்சீரடியாவது வருகின்றருத்திரத்துட் காட்டுதும். முடுகியலடியாவது
 ஐந்தடியானும் ஆறடியானும் ஏழடியானும் குற்றெழுத்துப்பயிலத் தொடுப்பது.
 எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, சொற்சீரடியாமாறுணர்.....ற்று. கட்டுரையாவது பாட்டின்தித்
 தொடுக்கப்பட்டிவருவது. எண்ணென்பது ரடியாற் பலவாகியும் ஓரடியாற்
 பலவாகியும் வருதல். பலவருதலி னெண்ணென்றார். முற்றடியின்றி குறைவு
 சீர்த்தாகி எ-து. சொற்சீரடியின்றி முச்சீரடியானும்வருதல். ஒழியிசையாகியு

இது மேலெண்ணிய சொற்சீரடியாமா றுணர்த்துகின்றது.

இ-ள். கட்டு...தும். எது புனைந்துரைவகையாற் கூறுமாறுபோல எண்ணோடு கூடியும். முற்...யும். எ-து, தூக்குப்பட்டு முடிபு மடியின்றிக் குறைவாகிய சீரையுடைத்தாகியும். ஒழி...யும். எது, வேறேரசையோடுகூடா தொழிந்து நிற்பதோ ரியலசையாகியும். வழி...தும். எது, அவ்வாறன்றி யதனோடு பலவசை புணர்க்கப்பட்டிடுநின்றும். சொற்...பே. எ-து, ஒரெழுத்தொருமொழி முதலிய சொற்களெல்லாந் தாமே சீர்த்தன்மைபெற வசைபெற்று முடிந்துநின்றல் சொற்சீரடிக்கிலக்கணமாம். எ-று.

மென்பது ஒழிந்தவிசையினையுடைத்தாகியும் எ-று. எனவே, இறுதிச்சீர், ஒன்றும் இரண்டும் அசைகுறையவரப்பெறும் எ-று. வழியசைபுணர்த்தலாவது ஒருசீரின் கண்ணே பிறிதுமொருசீர்வரத்தொடர்வதோர் அசைவரத்தொடுப்பது. சொற்சீர்த்திறுதல் எ-து, சொற்றானே சீர்த்தன்மையைப்பெற்றுநின்றல். சொற்சீர்க்கியல்பே எ-து, இப்பெற்றியுடைத்துச் சொற்சீரின தியல்பு எ-று.

இவ்விலக்கணம் பரிபாடற்செய்யுட்கண்வரும் எ-று. உ-ம். “ஆயிரம் விரித்த வணங்குடை யருந்தலை, தீயுமிழ் திறலொடு முடிமிசை யணவர, மாயுடை மலர்மார்பின் மையில்வால் வளைமேனிச், சேயுயர் பனைமிசை யெழில்மேழி யேந்திய, வாய்வாங்கு வளைநாஞ்சி லொருகுழை யொருவனை,” தரவு.¶ “எரிமலர் சினைஇய கண்ணே பூவை, விரிமலர் புரையு மேனியை மேனித், திருஞெமர்ந்தமர்ந்த மார்பினை மார்பிற், நெரிமணி பிறங்கும் பூணை மால்வரை, யெரிதிரிந்தன்ன பொன்புனை யடுக்கையை, சேவலங் கொடியோய்நின் வலவயி னிறுத்து, மேவலுட் பணிந்தமை கூறு, நாவ லந்தண ரருமறைப் பொருளே” எருத்து. “இணைபிரி யணிதூணி பிணிமணி யெரிபுரை, விடரிடு சுடர்படர் பொலம்புனை வினைமலர், தெரிதிர டெரியுரு ளிகன்மிகு முரண்மிகு, கடறரு மணியொடு முத்தியார்த்த நேரணி, நெறிசெறி வெறியுறு முறல்விற லணங்கணங் குவிரற்றாரணி, துணிமணி வெயிலுற மெழில்புக ழலர் மலர்மார்பின், னெரிவயிர் துதிதுதி யெறிபடை யருத்துமலை யிவர்நவையினிற், றுணிபட லினமணி யியலெறு மெழி லினிமை யிருளகல, முறுசிறுகு புரியொருபுரி நாண்மலர் மலரி லகின, வளர் பருதியி னொளிமணி மார்பணி மணமிக நாறுருவின், விரைவளி மிகுகடு விசையுடு வுறுதலை நிரையிதழணி, வயிரிய வமரரைப் போரெழுந் துடன்றிரைத்துரைஇய, தானவர் சீரமுமிழ்புனல் பொழிபிழிந் துரமுதிர் பதிர்பலந் தொடவமர் வென்றகணை”. இவைநான்கும் அராகம். “பொருவே மென்றவர் மதந்தபக் கடந்து, செரு மேம்பட்ட செயிர்தீ ரண்ண, விருவர் தாதை யிலங்குபூண் மாஅ, நெருள நினவர வறிதன், மருளறு தேச்சி முனைவர்க்கு மரிதே” இஃது ஆசிரியம். “அன்னமர பின்னையோய் நின்னை, யின்னெனன் றுரைத்த லெமக்கெவ

௨-ம். “வடவேங் கடந் தென் குமரி”(தொல்-பாயிரம்) எனவும், “அ,இ,உ,
 ௪, ௭ வெண்ணு ம்ப்பா லைந்தும்.” (ஹெ எழுத்து-தூல் ௩) எ-ம் இவை யெண்
 னெடு புணர்ந்தன. “கறையணி மிடற்றினவை கண்ணணி நுதவினவை, பிறை
 யணி சடையி னவை” எனத் தூக்குப்பட்டுமுடியாமற் குறைந்தன. “ஒருஉக்,
 கொடியிய னல்லார் குரனாற்றத் துற்ற”(கவி ௮௮) ஒருஉவென நிரையசைதானே
 யொழியசையாயிற்று. ஆங்கெனவருந் தனிச்சொல் வழியசைப்பாற்படும்.
“நொந்து, நகுவனபோ னந்தின கொம்பு” “இனைந்துள்ளி, யுகுவது போலு

னெளிது” இதுபேரெண். அருமைநற் கரியினு மார்வ நின்வயிற், பெருமையின
 லல்லா யாமிவண் மொழிபவை, மெல்லிய வெனாஅது வெருஅ தல்லியற், நிரு
 மறு மார்பநீ யருளல் வேண்டும்” இதுவு மாசிரியம். “விறன்மிகு விழுச்சீ ரந்தணர்
 ளக்கு, மறனு மார்வலர்க் களியுநீ, திறனிலோர்த் திருத்திய தீதுதீர் சிறப்பின்,
 மறனு மாற்றவர்க் கணங்கு நீ, யங்கணைர் வானத் தணிநிலாத் திகழ்தருந், திங்க
 ளுந் தெறுகதிர்க் கனவியு நீ, யைந்தலை யுயரிய வணங்குடையருந்திறன், மைந்
 துடை யொருவனு மடங்கலு நீ, நலமுழு தளையு புகரறு காட்சிப் புலனும்
 பூவீனு னாற்றமு நீ, வலனுய ரெழிவியு மாக விசும்பு, நிலனு நீடிய விமையமு
 நீ”. இவையாறும் பேரெண், ‘அதனாள்’ தனிச்சொல். “இன்னே ரணையை
 யினையை யாலென, வன்னே யாமிவட் காணு மையிற், பொன்னணி நேமி வலங்
 கொண் டேந்திய, மன்னுயிர் முதல்வனை யாதவி, னின்னே ரணையைநின் புக
 மொடும் பொலிந்தே.” இது சுரிதகம். “நின்னெனக்கும் புகழ்நிழலவை, பொன்
 னெனக்கு முடையவை, புள்ளின் கொடியவை புரிவளை யினவை, எள்ளுநர்க் கடந்
 தட்ட விகளை மியவை, மண்ணுற்ற மணிபா யுருவினவை, எண்ணிறந்த புக
 ழவை யெழின்மார் பினவை,” இவை சிற்றெண்ணும், பேரெண்ணும், இடை
 யெண்ணும். ‘ஆங்கு’ தனிச்சொல். “காமரு சுற்றமொ டொருங்குநின் னடி
 யுறை, யாமியைந் தொன்றுபு வைகலும் பொலிகென, வேமுறு நெஞ்சத்தேம்
 பரவுதம், ஶ்வாய்மொழி முதல்வநின் றுணிழ ரெழுதே” இது சுரிதகம். இது
 கடவுள்வர்த்து. ஈண்டோதப்பட்ட வறுப்புகள் மிக்குங்குறைந்தும் வருதலின்
 அப்பாவிற் கு இயல்பென்றுகொள்க. பிறவும் பரிபாடலகத்துக் கண்டுகொள்க.
 “மாநிலந் தோன்றாமை மலிபெய னிலைஇ, யேமநீ ரெழில்வான மிகுதரு
 போழ்தி, னாகநீண் மணிவரை நறுமலர் பலவிரைஇக், காமரு வையை கடுகின்றே
 கூடல், நீரணி கொண்டன்று வையை யெனவிரும்பித், தாரணி கொண்டன்
 றுவகை தலைக்கூடி, வாரணி கோல மொருவ ரொருவரிற், சேரணி கொண்டு
 நிறமொன்று வெவ்வேறு, நீரணி கொண்ட நிறையணி யங்காடி, யேரணி
 கொண்டா ரிகல். கைபுனை தாரினர் கண்ணிய, ரையெனு மடைய ராடையர்,
 நெய்யணி கூந்தலர் பித்தையர், மெய்யணி யான மிசையார் பொய்யெனத், தங்
 காச் சிறப்பிற் தளிரிய லார்செல்லப், பொங்கு புரவிப் புடைபோ வோரும்

¶ “வாய்மொழிப்புலவ” என்பதும் பாடல்.

மென் னெஞ்சு” “எள்ளித் தொகுபுட, னடுவ போலு மயில்” “கையி லுருவன போலும் வளை” (கவி-கூக) இவை முச்சீரடியான்வந்தனவு நாற்சீரடியான் வந்தனவுமாப்நின்றவாறுணர்தற்கு “நகுவன” “உருவது” “தொகுபுடன்” “உருவன” எனத் தொடைச்சுவடுபடுத்துக்கூறவே யவற்றின்முன்னின்ற சொற்கள் வழியசைபுணர்ந்த சொற்சீரடியாயவாறுகாண்க. இவை விடை நிலைப்பாட்டன்றிக் கொச்சகமாகலின் வரையலறையின்றித் “தொகுபுட னடுவ போலு மயில்” என நாற்சீரடியானுர்வந்தது. இவை மேலெண்ணவும்படும். இவை கவிக்கண்வருங்கா லொத்தாழிசையினும் உறழ்கவியினும் முடுகியல்கா ராமையும், அவற்றுட் சொற்சீரடிவருங்காற் றனிச்சொல்லாயல்லது வாராமையும் கொள்க.

பொங்குநீர், வையமுந் தேரு மமைப்போரு மெவ்வாயும், பேயெண்ணுப் புணை படக் கூட்டிப் போகுநரும் மெய்யார்ப்பு மெய்யார மூடுவார் வையத்துக், கூடுவா ருட லொழிப்பா ருணக்குவா, ராடுவார் பாடுவா ரார்ப்பார் நகுவார்நக், கோடுவா ரோடித் தளர்வார்போ யுற்றவரைத் தேடுவா ரூர்க்குந் திரிவா ரிலராசிக், கற்றா ருங் கல்லா தவருங் கயவரும், பெற்றாற் பிழைபாத பெண்டிரும், பொற்றேரான் ருனும் பொலம்புரிசைக் கூடலு, முற்றின்ற வையைத் துறை, துறையாடுங் காதலர் தோள்புணை யாக, மறைபாடு வாரை யறியார் மயங்கிப், பிறையேர் தத விய ரெல்லாருந் தம்முன், னிகழு விகழ்ச்சி யெம்பாலென் றுங்கே, விகலுவ செல்வம் விளைத்தவட் கணமட்ப்பா, லகலல்கும் வையைத் துறை. காதலான் மாப்பிற் கமழ்தார் புனல்வாங்கி, யேதிலாள் கூந்த லிடைக்கண்டு மற்றத் தாதா வென்றாட்டுத் தானே புனதந்து, வேய்தந்த தென்னை விளைந்தமை மற் றது, நோதலே செய்தே னுணங்கியை யிச்செவ்வி, போத லுண்டாங்கே லறிந்து புனல்புணர்த்த, தொன்றே பெரிதும் வியப்பு. கயத்தக்க பூப்பெய்த காமக் கிழமை, நயந்தகு நல்லாளைக் கூடுமா கூடு, முயக்குக்குச் செவ்வி முலை முயக்கத்து நீரு மவட்டுத் துணைக்கண்ணி நீர்விட்டோய், நீயு மவட்டுத் துணை பணிவி லுயர்சிறப்பிற் பஞ்சவன் கூடல், மணியெழின் மாமேனி முத்த முறவ லணிபவளச் செவ்வா யறங்காவற் பெண்டிர், மணியணி தம்முரிமை மைந்தரே டாடித், தணிவின்று வையைப் புனல். புனலோடு போயதாராய்ப் பூமாடு கொண்டை, யெனலுழ் வகையெய்திற் றென்றேற்றுக் கொண்டை, புனலுர் நாடி யறியப்பூ மாலையப்பி, நினைவாரை நெஞ்சிடுக்கண் செய்யுங்கா லன்புடன் கூடாமு னூடல் கொடியதிறங் கூடினான், னடானோ யூர்த்தலர்வந் தூர்ந்த எனவாங்கு ஈப்பா யடுறாக் கொண்டதில் வியாறெனப், பார்ப்பா ரொழிந்தா படிவு. மைந்தர் மகளிர் மணவிரை தூவிற்றென், றந்தணர் தூவல்லா ராத வையைதே மேய வழுவுழுப் புற்றென், றையர்வாய் புகளு ராறு. விரியரி வின துரை கரைவழி பிழி யூர்தரும்புனல், கரையொடு சரையிடை வரையொடு க லிடை நிரைநிரைதருத்துறை, துரையுடன் மதகுதோ திரிதரு புனல்கரை ட னியசெலுமறிகடல், புகுமன வளவியற்சிறை தணிவின்று வெள்ளமிகை, வள

சீர்க்கு னாத னேரடிக்கூரித்து" (தொல்-செய். 83) என்றமையின் ஒழியசை உனாகவமையும், சீர்க்கு னாகக்கூறியவை யீண்டுச் சொற்சீரடியானடங்குமாறு முணாக. இவை பரிபாடற்கே யுரித்தென்றோனும், இயல்பென்றதனானே யாண்டும்வருதலும் இலக்கணமென்பதபெற்றும். அது "பாஅ வண்ணஞ், சொற் சீர்த் தாகி னாற்பாற் பயிலும்" (தொல்-செய் 2.30) என்பதனானுமுணாக.) முடி யிலடி* முற்காட்டினும். (கஉ.7)

கஉ.ச. அங்கதந் தானே யரிதபத் தெரியிற்
செம்பொருள் கார்த தெனளிநு வகைத்தே.†

இது முறையானே அங்கதங் கூறுகின்றது.

இ-ள். வசைச்செய்யுளைக் குற்றமற ஆராயிற் செம்பொருளங்கதமும், பழி
ரப்பங்கதமும் என அவ்விருவகையினையுடைத்து. * எ-று.

அவை புகழ்போன்று வசையாதலும், வசைபோன்று புகழாதலும்படவரு
மென்றற்கு அரிதப என்றார். "நூற்றுவாந்தகைவினைக், குறங்கறுத்திட்டானும்
போன்ம்" எ-து, புகழ்போன்று வசை, மாயோன்கூறவுணர்தலின் இது கரந்த
சிற்பாற்படும். "கொடைமடம் படுதலல்லது" (புறம்-கசஉ) என்பது வசை
போன்று புகழ். இது செம்பொருளின்பாற்படும். இதனானே அங்கதமாகாதென்
து கருத்தாயிற்று. (கஉ.ச)

வ புரையுயர் கயிறணி பயிஞெழில், மணியணி யானைமிசை மைந்தரு மடவாரு,
கைரநிறை குழீஇ யினருடன் சென்று, குரும்ணி யானை யியதேர்ப் பொருநன்,
சிருமருத முன்றுறை முற்றங் குறுகித், தெரியருதம் பாடிப பிணிகொள் யாழ்ப்
பாணர், பாடிப்பாடிப் பரவுபுண, லாடியாடி யருளியவ, குடியுடி யுணரப் புகன்று,
உடிக்கடி மகிழ்புமகிழ்பு, தேடித்தேடிச் சிதைபுசிதைபு, குடிச்சுடிக் கை
தொழுதுதொழுது, மழுடுவாடி நின்ற மலிபுணல் வையை, விழுதகை நல்லாரு
மந்தரு மாடி, யுமிழ்வது போன்ற வின்னிகரண குணக்குச் சான்றீர் முழுவது
சிச்சிலாவுண்டு, சாந்துங் கமழ்தாருங் கோதையுஞ் சுண்ணமுங், கூந்தலும்
பித்தையுஞ் சேர்ந்தன பூவினு மல்லாற், சிறிதானு நீர்நிறந் தோன்றா திவ்வையை
யாறு. மழைநீ ரறுகுளத்து வாப்புகி யாடிக், கழுநீர் மஞ்சனக் குங்குமக் கலங்
கல், விழுநீர்விழுநீர் வன்று வையை, வெருவருங் கொல்யானை வீங்குதோண்
றறன் றருகூட லரோடுவையை வருபுண, லாடியதன்மை பொருவுங்கா, வீரு
முன்னீர் வையம் படித்தென்னை யானூர்க், கொருநிலையு மாற்ற வியையா வரு
ரபி, னந்தர வாயாற் றாயிரங் கண்ணினு, னீர்திரனெடுந் தகைத்து". இது
செம்பொருளாக வெண்பாயிக்குவந்த பாட்டு. எ-து உரையாசிரியருரை.

* செய்-கஉ.உ ரைபார்க்க.

† எ-து, அங்கதச்செய்யுளாமாறுணர்.....ற்று. அங்கதமாவது குற்றமற்ற
கையிற் செம்பொருளைனவும் கார்த்தெனவும் இருவகைப்படும் எ-று. அவை
யுணர்க்காட்டுதும். எ-து உரையாசிரியருரை.

கஉரு. செம்பொருளாவன வசையெனப் படுமே.*

இது முறையே செம்பொருளங்கதங் கூறுகின்றது.

இ-ள். வாய்கரவாது கூறப்படும்வசை செம்பொருள்வசை யெனப்படும். எ-று.

அவை வெண்பாவேயன்றிச்சிறுபான்மை மற்றைய பாக்களானும்வருமென்றணர்க. உ-ம். “இருடர் மணிவிளக்கத் தேழிலார் கோவே, குருடேயு மன்ற நின் குற்றமருடேயும், பாட்டு முரையும்பயிலா தனவீரண், டோட்டைச்செவியு முள” இஃது வழிநகோவை ஒளவையார்பாடியது. “எம்மிகழ் லோரவர் தம் மிகழ்வோரே, எம்மிகழார் தம்மிகழாரே, தம்புகழிகழ்வா ரெம்புகழிகழ்வோர், பாரியோரி நள்ளி யெழினியாய், பேகன் பெருந்தோண் மலையெனன்றிவ், வெழு வரு னொருவனு மல்லையதனா, னின்னை நோவ தெவனோ முட்டாற்றாக்குறைக் கடம்போல, சீயு முளையே தின்னன் னோர்க்கே, யானு முளனே தீம்பாலோர்க்கே, குருகினும் வெளியோய் தேஎத்துப், பருகுபாலன்னவென் சொல்லுகுத் தேனே” †—, கவிப்பாட்டான்வருவன வசைக் கூத்தினுட் காண்க. “அறச்சுவையிலன் வையெயிற்றினன், மயிர்மெய்யான் மாசடையினன், பொய்வாயாற் புகழ்மேவ லன், மைகூர்ந்த மயலறிவினன், மேவருஞ் சிறப்பி னஞ்சி, யாவரும் வெருஉ மாலிக் கோவே” (—) இது வஞ்சி. (கஉரு)

கஉசு. மொழிகரந்து மொழியினது பழிகரப்பாகும்.‡

இது பழிகரப்பங்கதங் கூறுகின்றது.

இ-ள். வசைப்பொருளினைச் செம்பொருள்படாமலிசைப்பது பழிகரப் பங்கதமாம். எ-று.

“கயென வீரத்தல்” (புறம்-உபச) என்னும்பாட்டினுள் “தெண்ணீர்ப் பரப்பி னிமிழ்திரைப் பெருங்கட, லுண்ணா ராகுவர் நீர்வேட் டோரே” என்றவழி நின்செல்வங் கடல்போற்பெரிதேனும் பிறர்க்கனிதாய் நுகரப்படாதென வசை யைச் செம்பொருளாகாமற்கூறியவாறு காண்க. புறத்தினுட் பலவு மிவ்வாறே வருவன காண்க. வெண்பாவில்வருவன வந்துழிக் காண்க. (கஉசு)

* எ-து, செம்பொருளாகிய அங்கதமுணர்.....ற்று. செம்பொருளாகிய அங்கதம் வசையெனப் பெயர்பெறும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

† இப்பாட்டுத் தமிழ்நாவலர்சரிதைதயில் ஒளவையார் ஒருவனைப்பாடி அவன் இகழ்ச்சிசொல்ல அப்போதுபாடிய அங்கத அகவல் என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

‡ எ-து, மறைபொருளாகிய அங்கதமுணர்.....ற்று. தான் மொழியை மறைத்துமொழியி னது பழிகரப்பெனப் பெயர்பெறும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

கச்சிராக்கியருரை.

க2.எ. செய்யுட் டாமே றிரண்டென மொழிப.*

இது மேற்கூறிய இரண்டையுமே இவ்வகையானும் பகுக்கப்படுமென்
பெற்றது.

இ-ள். முற்கூறிய செய்யுட்டாம் ஒராவொன் றிரண்டாம். எ-று.

அவை செம்பொருட்செவியுறையங்கதம், பழிகரப்புச் செவியுறையங்கதம்,
செம்பொருளங்கதம், பாழிகரப்பங்கதம் என நான்குகூறப்படும். எ-று.

பாய்த்துள், விக்குன் என்றூற்போலச் செய்யுளென்பதாந் தொழிற்பெயர்.()

க2.அ. துகளொடும் பொருளொடும் புணர்ந்தன் றுயிற்
செவியுறைச் செய்யு ளதுவென மொழிப.†

இது முற்கூறிய இருவகைச் செவியுறையங் கூறுகின்றது.

இ-ள். அரசன் தனக்குரிய அரசியலிற் றப்பியநிலையைக் கூறுங்கூற்
றோடும், அவ்வறம்பொருளின்பம்பயக்கக் கூறுங்கூற்றோடும் ஒரு செய்யுட்கூடி
வந்ததாயின் அது செம்பொருட்செவியுறையங்கதம், பழிகரப்புச்செவியுறை
யங்கதம் எனப் பெயர்கூறப்படும். எ-று.

துகளாவது படை. குடி கூழையைச்சு கட்டி அரவெண்ணுமிவற்றைப் பாது
காவாதிருத்தல். உ-ம். “களியிரு முநீர் ரேணி யாக, வளியிடை வழங்கா வானஞ்
சூடிய, மண்ணினி கிடக்காத் கண்டமிழ்க் கிழவர், சூரசமுழங்கு தானை சூவ
ருள்ள, மரசெனப்படுவது சினதே பெரும், வலங்குகதிர்க் கனலிநால்வயிற்றேன்
நீனு, மிலங்குகதிர் வெள்ளி தென்புலம் படரினு, மந்தண் காவிரி வந்துகவர்
பூட்டத், தோடுகொள் வேலின் றேற்றம் போல, வாடுகட் கரும்பின் ற் வெண்பூ
தடங்கு, நாடெனப்படுவது சினதே யத்தை, யாங்க, நாடுகெழு செல்வத்துப் பீடு
கெழு வேந்தே, சினவ கூறுவ வெனவ கேண்மதி, யறம்புரிந் தன்ன செங்கோ ளுட்
டத்து, முறைவேண்டு பொழுதிற் பதனெளி யோரீண், நிறைவேண்டு பொழுதிற்

* எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட செய்யுள் தொகுத்தணர்.....ற்று. சுண்டு
ம்மால் வேண்டப்பட்ட செய்யுள் - இரண்டுவகையென்றுசொல்லுவர். எ-று.
அவை முன்னர்க்காட்டுதும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, செய்யுளைப் பாகுபடுத்துதணுதலிற்று. புகழொடும் பொருளொடும்
புணர்வரின் செவியுறைச்செய்யுளென்றுகூறுவர் புலவர் எ-று. எ-து உரை
யாசிரியருரை.

‡ களைழக்கருவியின் கணவும் பிரதிபேதமுண்டு.

பெயல்பெற் றாரே, ஞாயிறு சுமந்த கோடுதிரள் கொண்மூ, மாசலிசும்பி னடுவுநிங்
 றுங்குக், கண்பொர விளங்குநின் விண்பொரு வியன்குடை, வெயின்மறை
 கொண் டன்றே வன்றே வருந்திய, குடிமறைப் பதுவே கூர்வேல் வளவ, வெளிந
 றுப்பணந் துணியின் வீற்றுலீற்றுக்கிடப்பக், களிற்றுக்கணம் பொருத கண்ணகன்
 பறந்தலை, வருபடை தாங்கிப் பெயர்புறத் தார்த்துப், பொருபடை தருஉங் கொற்
 தமு முழுபடை, யுன்றுசான் மருங்கி னீன்றதன் பயனே, மாரி பொய்ப்பினும் வாரி
 குன்றினு, மியற்கை யல்லது செயற்கையிற் றேன்றினுங், காவலர்ப் பழிக்குமிக்
 கண்ணகன் ஞால, மதுநற் கறிந்தனை யாயி னீயு, நொதும லாளர் *பொதுமொழி
 கொள்ளாது, பகடுபுறந் தருநர் பாரமோம்பிக், குடிபுறந் தருகுவை யாயினின், னடி
 புறந் தருகுவு ரடங்கர தோரே” (புறம்-௩௫) இது இஞ்ஞால மியற்கையல்லது
 தமது செயற்கையிற்றேன்றினுங் காவலனைப்பழிக்கும்; இதனை யுமுணராதே நீ
 வேற்றரசர்க்குப் பெறுதற்கரிதாகிய சிறந்தநாட்டினை நினதாகப்பெற்றுவைத்து
 அதனையழிக்கின்றது நினக்கரசியலன்றென்று அவனாட்டையழித்தமைகூறுத
 லில், துகனொடுபுணர்வும், குடிபுறந்தரின் நினக்குச் செல்வமுதலிய சிறத்தலிற்
 பகைவர் நின்னை வணங்குவரெனப் பொருளொடுபுணர்வும் வெளிப்படக்கூறலிற்
 செம்பொருட்செவியுறையங்கதமாயிற்று. “வள்ளியோர்ப் படர்ந்து புள்ளிற்
 போகி, நெடியவென் னொது சுரம்பல கடந்து, வடியா நாவின் வல்லாங்குப் பாடிப்,
 பெற்றது மகிழ்ந்து சுற்ற மருத்தி, யோம்பா துண்டு கூம்பாது வீசி, வரிசைக்கு
 வருந்துமிப் பரிசில் வாழ்க்கை, பிறர்க்குத் தீதறிந் தன்றே வின்றே, திறப்பட, நண்
 னார் நாண வண்ணைத் தேகி, யாங்கினி தொழுதி னல்ல தோங்குபுகழ், மண்ணுள்
 செவ்வ மெய்திய, தும்மோ ரன்ன செம்மலு முடைத்தே” (புறம் ௪௭) இது
 சோழன்நலங்கிள்ளியுழைநின்று உறையூர்புக்க இளந்தத்தனென்னும்புலவனைக்
 காரியாற்றுத்துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி ஒற்றுவந்தானென்று கொல்வுழி யவ்வரசற்கு
 வருகின்றதுகளினைக் கோலூர்கிழார் புலப்படாமற் செய்யுள்செய்து தமதுசொல்லை
 யரசன்கேட்டஞ்சினென்னும் பொருளை நிறுத்துதலிற் பழிகரப்புச்செவியுறை
 யங்கதமாயிற்று. இவ்வாறே புறத்தினுட் செவியுறைச்செய்யுட்கள் பலவும் வரு
 வானவுள். அவ்வேறுபா டினார்ந்துகொள்க. †புகழொடும் பொருளொடும் என்று
 பாடமோதின் மேல் “வசையொடும் நசையொடும்” (செய்-கஉக) என்பது
 பொருந்தாதாம். (கஉ௮)

கஉ.க௯. வசையொடு நசையொடும் புணர்ந்தன் றாரி
 னங்கதச் செய்யு ளென்மனார் புலவர்: ‡

* பொய்ப்மொழி எனவும் பாடம்.
 † இப்பாடம் உரையாசிரியர்கொண்டது.
 ‡ என்பதமது, வசையொடும் நசையொடும்புணர்ந்தசெய்யுள் அங்கதா
 செய்யுளெனப் பெயர்பெறும் எ-று.

இஃது ஒழிந்த அங்கதச்செய்யு ளிருவகைத்தென்கின்றது.

இ-ள். வசைப்பொருளொடும் அதனாற்பிறந்த நசைப்பொருளொடும் ஒரு செய்யுட்கு டிவருமாயின் அதனைச் செம்பொருளங்கதம் பழிகாப்பங்கதம் எனப் பெயர்கூறப்படும். எ-று.

அவை இலக்கியச்செய்யுளுட்காண்க. முன்னர்ச் செம்பொருள்வசைக்குக் காட்டிய உதாரணங்களினும் இவ்வேறுபா டிய்த்துணர்க. (கஉக)

நாட(1). ஒத்தாழிசைக்கலி கலிவெண் பாட்டே

கொச்சக முழுவொடு கணிகாள் வகைத்தே.*

இது கலிப்பாவென்னும் உறுப்பினை இத்துணைப்பகுதியினான்வருமென வருத்து வருஞ் செய்யுள்பற்றி விரிவுகூறுகின்றது.

இ-ள். ஒத்தாழிசைக்கலியும், கலிவெண்பாவும், கொச்சகக்கலியும், உறழ் கலியுமெனக் கலி நான்குகூறப்படும். எ-று.

ஒத்தாழிசையென்னுமுறுப்புடையது ஒத்தாழிசைச்செய்யுள். அது ஒத் தாழிசையென வினைத்தொலையாம். தாழிசையென்றது கட்டளைக்கலிக்குத் தரவு யிகத்தள்ளாதவாழ் தாழிசையதனிற் றுழம்பட்டேவருதலிற் பெற்றபெயர். இவ்வண்மவருவது கட்டளைக்கலியே. இப்பெயர் பன்மையாற்பெற்றபெயர். இனி ஒழிந்தவுறுப்பிற் றுழிசை சிறக்கலிற் றலைமையாற்பெற்றபெயருமாம். இனிச் சீர்வகையான்வருங் கலிக்குத் தரவு யிகத் தள்ளிவரும்; இத்தற்குத் தாழிசை யோசை தாழம்பட்டேவருதலும், சிறுபான்மை கேர்ற்றியற்சீர்வருதலுங் கொள்க. எனவே கொச்சகத்திற்காயிற் றுழிசை“கீயே, வினைமாண் காழகம் வீங்கக் கட்டிப், புனைமாண் மரீஇய வம்பு தெரிதியே”(கலி-எ) எனத் தாழம்பட்டவோசையின்றி வரும். இனிக் கலிவெண்பாட்டுக் கலியாகியவெண்பாட்டு; இது முன்மொழி விலையல். கொச்சகம் உறுப்பினாற்பெற்றபெயர். உறழ்கலி பொருளினாற்பெற்ற பெயர். தம்மி னொத்துவருதலானும் சிறப்புடைமையானும்; ஒத்தாழிசை முற் கூறிற்று. நூற்றைம்பதுகலியுள்ளும் ஒத்தாழிசைக்கலி அறுபத்தெட்டு வந்தது.

எனவே இருவாற்றினும் செய்யுள் செய்யப்பெறும் எ-று. எ-து உரை யாசிரியருரை.

* எ-து, கலிப்பாப் பாசுபடுமாறுணர்.....ற்று. ஒத்தாழிசையும் கலிவெண் பாட்டும் கொச்சகமும் உறழ்கலியுமென நான்குவகைப்படுங் கலிப்பா எ-று.

அவையாமாறு; முன்னர்க்காட்டினும். “இருவயி னொத்து மொவ்வா விய லினும், தெரியழை மகளிர்ொடு மாந்த சீலடவருஉந், கலப்பெய ராயினு மைக்

இதற்குங் கொச்சகத்திற்கு மிடையே கலிவெண்பாக் கூறிற்று. அதுவும் இவை போல வுறுப்புக்களுடைத்தாயும்வருமென்றற்கு. தரவும்போக்குஞ் சிறுபான்மையன்றியும்வருதலிற் கொச்சக மதன்பின்னதாயிற்று. அடக்கியலின்றியும், அடிநிமிர்ந்தும், ஒழுக்கிசையின்றியும்வருதலின் அதன்பின்னது உறழ்கலியாயிற்று. பரிபாடலுங் கலியாகாவோவெனின், கலியும் பரிபாடலுமென வேறாக இரண்டு தொகை வழங்குதலானும், உறப்பின் வேறுபாட்டானும் வேறென்றணர்க. ()

காநக. ஒத்தாழிசைக்கலி பரிருவகைத் தாகும்.*

இது முறையே ஒத்தாழிசைப்பகுதி கூறுகின்றது.

† இ-ள்.

(காநக)

காநஉ. இடைநிலைப் பாட்டே தாவர்பாக் கடையென
கடையின் றொழுது மொன்றென மொழிப.†

இது மேற்கூறிய ஒத்தாழிசையிரண்டினுள் ஒன்று தாழிசையுந் தரவுஞ் சுரிதகமும் தனிச்சொல்லும் என நான்குறுப்பாகப் பயின்றவருமென்றுகூறு வர்புலவர். எ-று.

அவ்வாறுபயின்றவருமெனவே இத்துணையேயென்றும் பயிலாதுவரு மென்பதாம். செய்யுளிடையேநின்றலானும், தீழும்பட்டவோசையன்றியும் வருவனவுங்கோடற்குத் தாழிசையென்றது பொதுவாக இடைநிலையென்றார். அவைதாமே பாட்டாயும்வருதலும், அங்ஙனம் வருங்கா லொன்றும் பலவுமாயும்

திணை மரபின்றி வ்வாத் தோன்றிப் பொலிவொடு புணர்ந்த பொருட்டிற முடைய.....ப் படுஉங் காட்சித்தாகும்." என்று அகத்தியனாரோதுதலிற்..... வகப்பொருளென வழங்கப்படும். எ-து உரையாசிரியருரை.

* எ-து, ஒத்தாழிசைக்கலிப்பாப் பாகுபொறுணர்.....ற்று. ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா இரண்டுவகைப்படும் எ-று. அவை முன்னர்க்காட்டுதும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† இக்குத்திரவுரை கிடைத்த ஏடுகளி லில்லை.

‡ எ-து, இடைநிலைப்பாட்டிப் பாகுபொறுணர்.....ற்று. தாழிசையும் தவும் சுரிதகமும் அடைநிலைக்கினவியுமென நான்குறுப்பினையுடைத்து ஒத்தாழிசைக்கலி எ-று.

இவை முறையினால், தரவு தாழிசை தனிச்சொல் சுரிதகமெனக் கிடக்க முறையானேகூறுது, தாழிசையை முற்கூறியவதனால் இப்பாவிற்கு ஒத்தாழிசை

வருதலங்கோடற்குப் பாட்டென்றார். இதனைத் தரலிற்குமுற்கூறினார் ஒத்தாழிசைக்கலியென இதனைப் பெயர்பெறுதலின். இவ்வேறுபட்ட உதாரணங்கள் மேற்காட்டுதாம். முகத்துத்தரப்படுதலிற் தரவு; உடம்புந்தலையும் வேறுபாடாக வழங்கும்வகையான் உடம்பிற்குக் கழுத்துப்போல் இது முன்னிற்றலின் எருத்தென்று பெயர்கூறப். போக்கிற்கிலக்கணம் மேற்கூறுதும். முன்னும் பின்னும் பிறவுறுப்புக்களை யடையலிற்றலின் அண்டநிலை. அது தனிநின்றஞ்சீராகலிற் தனிச்சொல் எனவும்பகிம். எனவே தரவு, தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் என்னும் முறைபேவருதல் மரபாம். சிறுபான்மை தனிச்சொலின் நியும்வருதலிற் தனிச்சொல்லையிற்றிற்கூறினார். (ககஉ)

கக௩. தரவே தானு நாலடி யிழிபா

1 யாநி ரண்டியர் பேறவும் பெறுமே.*

இது தரலிற்கு அளவுகூறுகின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய தரலிற்கு அளவுதான் நான்கடிமுதலாகப் பன்னிரண்டுகாறும் வரப்பெறும். எ-று.

எனவே ஒன்பதுநிலம்பெற்றதாம். உம்மையாற் சிறுபான்மை பன்னிரண்டடியி னுயரவும்பெறும். அது “நீரார் செரவி னெய்தலொடு நீடிய, கேரிதழாம் பனிரையி தழி தவொய்யவொர், சீரார் செரவி கழு சொலிப்பலொடு, மோரை மகளி ரோலை வெரிது, யார வாய்கை யஞ்சலறைத் தெரபுது, யுயர்ந்த பொங்க குயர்மரி மேறி, யமர்ச்சகண் மவளி தலடலிய விக்வேர்ப், தமர்ச்சுரைப் படைபேற் பல்சூரல் யிற்றா, முயர்ந்த பீயர்வி கஞ்சலநல் லூரன், புதுவோர்ப் புணர்தல் வெய்ய னுயின், வதுவை காணால் கைகலு மீதியா, சீனூலென் றேழி நோவாய் நீயென, வெற்பார்ந் துறுவோய் சேனினித் ததற்கென” (கலி-௭௫) இது பதின்மூன்றடியான் வந்தது (கக௩)

பிறந்ததாக முற்கூறினார். முற்கூறியவழியும் இடைநிலைப்பாட்டெணக் கூறுதலின், முந்துறத் தரவென்றவாரும், இடைநிலைப்பாட்டெனிணந் தாழிசையெனிணும் ஒக்கும். போக்கெனிணும் சுரிதகமெனிணும் அராகமெனிணும் ஒக்கும். அடையெனிணந் தனிச்சொல்லெனிணும் ஒக்கும். தனிச்சொல்லைப் பின்னெண்ணியவதனால் தாழிணுதோறந் தனிச்சொல் வரவும்பெறுமென்றுகொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

* எ-து, தரலிற்கு அடிவரையறையுணர்.....ற்று. தரவு நாலடியிழிபாகப் பன்னிரண்டடி யுயர்வாக லிடைவருமடி, எல்லாவற்றினும் வரப்பெறுமென்று கொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

1 “ஆநிரண் டியர் வேறவும் பெறமே” எனவும் பிரதிபேதமுண்டு.

2 கொண்மார் என்றும் பாடம்.

௧௩௪. இடைநிலைப் பாட்டே

தரவகப் பட்ட மரபின தென்ப.*

இதுவுமது.

இ-ள். தாழிசையாவது தரவிற்குருங்கின முறைமையினையுடையது. எ-று.

அகப்படுதென்பது அகம், புறமென் திருகூறுசெய்தவழி முற்கூற்றி னுடம்படுதல். முன் காலமுன்னும். எனவே ஆறடிமுதல் இரண்டடிகாறம் வரப் பெறமென்றுகொள்க. மரபின் என்றதனால் நான்கடித்தரவிற்கு நான்கடித் தாழிசைவருதலுங் கொள்க. இவற்றிற்குதாரணம் மேற்காட்டுதும். இதனானே பன்னீரடியிகந்த “நீரார் செறுவின்” (கவி-எரு) என்ற தரவிற்கும் “எல்லி வருதி யெவன்குறித் தனையெனச், சொல்லா திருப்பே னாயி னெல்லென, விரியுளைக் கலிமான் றேரொடு வந்த, விருந்தெதிர் கோடலின் மறைப்ப வென்றும்” (கவி-எரு) எனத் தரவகப்பட்டதாழிசை வருதல்கொள்க. (௧௩௪)

௧௩௫. அடைநிலைக் கிளவி தாழிசைப் பின்னர்

நடைநலின் றொழுகு மாங்கென் கிளவி.†

இது தனிச்சொற் கிடங்கு றுகின்றது.

இ-ள். ஆங்கென்னு மசைச்சொல்லாய் அடைநிலையாகியசொல் தாழிசை யின்பின்னே பயின்றுவரும். எ-று.

ஆங்கென்னுமசைச்சொல் பயிலுமெனவே அல்லாதன நடைநலிவாதன பொருள்பெறவருதல் பெற்றும். ஆங்கென ஏழனுருபா யிடப்பொருளுணர்த் திற்தேல் யாண்டும் பொருளுணர்த்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் நிலையையின் அசைநிலையாயிற்று. உதாரண மேற்காட்டுதும். (௧௩௫)

* எ-து, தாழிசைக்கு அடியாமாறுணர்.....ற்று. தாழிசைக்கு அடி தரவிற்குருங்கிவரும் எ-று. “தரவகப்பட்ட மரபின” என்றதனால் அதற்கோதப்பட்ட நான்கடியின் மிகாதென்பதும், மூன்றடியானும் இரண்டடியானும் வரப்பெற மென்பதும் கொள்க. வருகின்ற சூத்திரத்துள் “ஒத்து மூன்றாகு மொத் தாழிசை” எனக்கூறுதலானும், இப்பன்மைவினை ஒத்தாழிசைக்கவியெனக் கூறுதலானும், தாழிசை ஒருபொருண்மேல்மூன்றகிவருமென்றுகொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, தனிச்சொல்லாமாறுணர்...ற்று. அடைநிலைக்கிளவியாகிய தனிச் சொல் தாழிசைப்பின்னர் நடக்கலைப் பயின்றொழுகுமெனச் சொல்லுவர்.

ஆங்கு - அசை. தாழிசைப்பின்னர் நடக்கலைப்பயின்றொழுகுமெனவே, தாழிசைமுன்னர்வருதல் சிறுபான்மையென்றுகொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

நக. போக்கியல் வகையே வைப்பெனப் படுமே.*

இஃது ஒழிந்த சுரிதகம் உணர்-றறு.

இ-ள். போக்கின நிலக்கணப்பகுதியை வைப்பென்று கூறப்படும். எ-று. அன்றது போக்குதலும் வைத்தலுமென்னும் இரண்டிலக்கணமுடைத்து. 1-று. செய்யுள் பிறிதொன்றினையவாவாமற் கடைபோக்செய்தலிற் போக்கெனவும், முற்கூறிய தரவு தாழிசைகளிற் பொருள்களைக்கொண்டு தொகுத்துவைத்தலின் வைப்பெனவும்கூடும். எ-று. இதனை அடக்கிய வென்றும், வாரமென்று மேற்கூறுவார்; ஆண்டப்பொருள்களுமுணர்க. ()

நக. தரவிய லொத்து மதனகப் படுமே

புரைநீ ரிறுதி நிலையுரைத் தன்றே.*

இதுவுஞ் சுரிதகத்தெ தல்லைகூறுகின்றது.

இ-ள். சிறுபான்மை தரவுகளோடொத்தும், உம்மையான் ஏறியும் வருமாயினும் பெரும்பான்மை தரவிய்பாகம்பெறுதலை யிலக்கணமாக வுடைத்தாய்வரும். அவ்வானம்வருமிடத்துப் பெரும்பான்மையும் இடை நிலைப்பாட்டின்பொருளை முடிவுசாட்டியேகிற்கும். எ-று.

* எ-து, சுரிதகமாமாறுணர்...றறு. சுரிதகமென்பது வைப்பெனவும்கூடும். அது தரவோடொத்த எணலிற்ருளியும், அதனிற் குறைந்தவனலிற் றுளியும் குற்றந்தீர்த்தபாட்டின் இறுதிநிலையுரைத்ததெ தன்றவாறு.

தரவியலொத்தலாவது சிறுமை காண்க. பெருமை பன்னிரண்டடி யாகி வருதல். அதனகப்படுதலாவது சிறுமை மூன்றடியானும் இரண்டடி யானும் வருதல். இக்குத்திரங்கனோ தினமுறையானே வருமென்று கொள்க. மேல் துள்ளலோசைத்தாகி உரைமுதலாகிய வெண்பாவுரிச் சீர்மிக்கு, சுரிதகம், ஆசிரியத்தானாதல் வெண்பாவானாதல் வருமெனவுங் கூறிய விலக்கணங்களு மறிந்துகொள்க. உதா- "பாடின்றிப் பசந்தகண் பைதல் பனிமல்க, வாடுபு வனப்போடி வணங்கிறை வளையூர, வாடெழி லழிவஞ்சா தகன்றவர் திறத்தினி, வாடுங்கா னினைப்பதொன் றுடையேன் மன்னதுவந்தான்" இது காண்கடித் தரவு. "தொன்னலக் தொலை" க்கி யாக் துயருழப்பத் துறந்துணர், துன்னிக் காதலர் துறத்தேகு மாரிடைக், கன்மிசையுருப்பேறக் கனையெரி சிதறென, வின்னிசையெழிலியை யிரக்கவு யியைவதோ; புனையிழா ய்க்குகாம் புறப்பொருள் வெஃகுமுன், முனையென் னார் காதலர் முன்னிய வாற்றிடைச், கினைவாடச் சினக்குகின் சினந்தணிச் சீகெனக், கனைகதீர்க் கனலியைக் காமுற லியைவதோ; ஒளியிழா ய்க்குகாந் துயர்கூரப் பொருள்வயின், னளிபொரீஇக் காதலர் கன்றேகு மாரிடை;

இயலென்றதனாற் தாலின்பொருள் கொண்டு முடியவாழ்ப்பெறுமென்று கொள்க. சிறுமைக் கெல்லகருமையின் ஆசிரியத்திற்குக்கூறிய மூன்றடியே சிறுமையாம். அகப்பெயர்மெனவே தாலின்பாகவாசிய ஐறடியே உயர்விற்கெல்லையென்பதும். இழிவிற் கெல்லகருமையிற் பன்னாடித்தாலிந்காயினு மூன்றடியான் வருமென்பதும், அடிவலையிந்த தாலிந்கு மீவ்வாதேருமென்பதும் கொள்க. வெள்ளைச்சரிதகத்திற்கும் இஃதொக்கும். ஒத்து மென்றீகின் ஆசிரியம் மண்டிலமாயவருதலுங் கொள்க. இறுதி யென்றது இடைநிலைப்பாட்டை உ-ம். தாலியிகத்துள்ள மற் குழிசை தாமும்பட்டிவந்த கட்டளைக்கல் வந்துழிக்காண்க. “வலிமுன்பின் வல்லென்ற யாக்கைப் புலிநோக்கிற், சுற்றமை வில்லர் சுரிவளர் பிதைய, சற்றம்பார்த் தல்குங் கடுங்கண் மறவர்தாங், கொள்ளும் பொருள் ராயினும் வம்பலர், ஐள்ளுர்க் காண்மார் தொடர்ந்தாயிர் வெளவலிற், புள்ளும் வழங்காப் புலம்புகொ ளாரிடை, வெள்ளேல் வலத்திற் பொருடால் வேட்சையி, னுள்ளினி ரென்ப தறிந்தன வென்றேழுழி, காழ்விரி கவையா மீவரு மிளமுலை, போத்திடைப் படா அமை முயங்கியு மமையாரென், குழகதுப் பணிசுவர் காதுலர் மற்றவர், குழுவை யெவன்கொ லறியே னென்னும்; முள்ளறழ் முளையெயிற் தழித்தாறுந் தீகீரைச், கள்ளினு மகிழ்செயு மெனவுரைத்து மமையாரென், வெள்ளிழை திருத்தலர் காதுலர் மற்றவர், குள்ளுவ தெவன்கொ லறியே னென்னும்; துண்ணெழின் மாமைச் சுலங்கணி யாகத்தங், கண்ணொடு தொங்குத்தென நோக்கியு மமையாரென், வெண்ணுதல் நீவுவர் காதுலர் மற்றவர், ரெண்ணுத வெவன்கொ லறியே னென்னும்; ஆங்கு, கழிபெரு கல்கலொன் றுடைத்தென வென்றேழுழி, யழிவொடு கலங்கிய வெவ்வத்த னொருவாரிர், பொழுதிடைப் படாப்பின் வாழ்வாளே,

முளியரின் மூழ்கிய வெம்மைதீர்க் தேகென், வளிதருஞ் செல்வனை வாழ்த்தவு மியைவதோ;” இவை தாழிசை. ‘எனவாங்கு’ தனிச்சொல். “செய்பொருட் சிறப்பெண்ணிச் செல்வார்மாட் டினையன், செய்வத்திற் றிறனோக்கித் தெருமா தேமொழி, வறனோடின வையத்து வானறருங் கற்பினா, ணிறனோடிப் பசப்பூர்த லுண்டென, வறனோடி விலங்கின்றவ ராள்வினைத்திறத்தே” (கலி கடு-வதுபாலை) இது சுரிசகம். இது நான்கடித் தாலும் நான்கடியான் மூன்று தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் ஐந்தடிச்சுரிதகமும் வந்த ஒத்தாழிசைக்கல்ப்பா வென்ப; இதனை கோரிசையொத்தாழிசைக்கலிப்பாவென்ப. “வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய வொழுக்கத்தா, னல்லாற்றி னுயிர்காத்து நடுக்கறத் தான்செய்ச, தொல்வினைப் பயன்றுய்ப்பத்துநக்கம்வேட் டெழுந்தாப்போற், பல்சுதிர் ஞாயிறு பகலாற்றி மலைசேர, வாளுது கலுழ்கொண்ட வலகத்து மற்றவர், னேனையா னளிப்பான் போலிகலிருண் மதிசீப்பக், குடைகீழ் வண்டாரக்கு மாசரிய வருவார்க்கு,

வொழிகளைப் பெருமனைப் பொருட்பிணிச் செலவே" (கல்-௧) இது நிகவுந்
 துள்ளிவந்த எட்டடித்தரவுந் தாமும்பட்ட வேரைபெற்றுத் தாவகம்பட்ட
 மரபினதாசிய காண்கடித்தாழிசைமுன்றும் ஆங்கென்னு மனைநிலைத்தனிந்
 சொல்லுந் தரவினபாகம்பெற்று நான்கடியா யிறுதிநிலையுரைத்த கரிதகமு ம்
 பெற்றுத் தரவினுந் தாழிசையினு கோற்றியந்சீரும்பெற்றுவந்த ஒத்தா
 ழிசைக்கல். கோற்றியந்சீர் கட்டளைக்குவாராமையுணர்க. "ஞாலமுன்
 றடித்தாய முதல்வற்கு முதலமுறைப், பாலன்ன மேனியா னணிபெறத்
 ததைய, நீலநீ ருடைபோலத் தகைபெற்ற வெண்டிசை, வாலெக்கர் வாய்
 தழும் வயங்குநீர் த் தண்சேர்ப்பு; ஊரல ரெடுத்தாற்ற வள்ளாய்க் துறத்தலிற்,
 டருத்தன் னெவ்வகோ யென்னையு மறைத்தாண்மற், காரிகை பெற்றதன்
 வினவாடக் கலுழ்பாங்கே, பீரல ரணிநொண்ட பிறைதுத லல்லாக்கால்;
 டிணைபிவ்வூ ரலர்தூற்ற வெய்யாய்க் துறத்தலிற், புணையில்லா வெவ்வகோ
 யன்னையு மறைத்தாண்மற், துணையாருட் டகைபெற்ற தொன்னல
 பிழந்துந், கணிலானப் பிழத்தத னனைமென்றே ளல்லாக்கால்; இன்றிவ்வூ
 ரலர்தூற்ற வெய்யாய்க் துறத்தலிற், னின்றதன் னெவ்வகோ யென்னையு
 மறைத்தாண்மன், வென்றவே னுதியேய்க்கும் விறனல னிழந்துந், கின்றநீ
 ருசக்கலமு ளெடும்பெருக்க ணல்லாக்கால்; அதனால், பிரிவில்லாய் போலநீ
 தெய்வத்திற் தெயித்தொல், ளரிதென் னு இனிந்தவ ளாய்க்கல்ம் பெயர்தாய்,
 பரியுனை ளெடுமொன்றேர் கடவுபு விரிதண்டார் வியன்மார்ப வினாகநின்
 செலவே" (கல்-௧௨௪) இது ளாலடி யிழிபாசிய காண்கடித்தாலிற்கு மா
 பென்ற இலகாத்திகாண்ட காண்கடித்தாழிசை சம்பமுன் அனவொத்து
 வந்த, கடைகவிவாது பொருள்பெற்ற தனிச்சொல்லும்பெற்றுத் தரவிய
 லொத்து இது திலையுரைத்த கரிதகமும்பெற்ற வெந்தாழிசைக்கலிப்பா.
 "பாஅ ளஞ்செவிப் புணைத்தாண் மாசீரை, மாஅல் யானையொடு மறவர்
 மயங்கித், தூறநர் பட்ட வரமுமயங் கருஞ்சா, பிறந்துநீர் செய்யும் பொருளி

மிடைநின்ற காலம்போ லிறுத்தந்த மருண்மாலே; மாலேந், தூவறத் துறந்
 தாரை சினைத்தலிற் வயம்பூத்த, போதுபோற் குவிந்தவென் னெழினல
 மெள்ளுவா, யாய்சிறை வண்டார்ப்பச் சினைப்பூப்போற் றனைவிட்ட, காந்
 ளர்ப் புணர்ந்தவர் காரிகை கடிக்கலாய்; மாலேந், கையெனக் கோவலர்
 தனிக்குழ லிசைகெட்டுப், பையென்ற கெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா ராட்டுவாய்,
 செவ்வழியாழ் காம்பன்ன கினலியார் பாராட்டிம், பொய்தீர்ந்த புணர்ச்சியுட்
 புதுகலக் கடிக்கல்லாய்; மாலேந், தகைதமிக்க தாழ்சினைப் பதிசேர்ந் து
 புள்ளார்ப்பப், பகைமிக்க கெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா ராட்டுவாய், தகைமிக்க
 புணர்ச்சியார் தாழ்கொடி முல்லை, முலைமுசுக் திறந்தன்ன முதுவலுங்
 கடிக்கல்லாய்;" தாழிசை. 'ஆங்க' தனிச்சொல். "மாலையு மருளு கோளு
 தெய்வயின், வென்ற மு மருண்மற் திலை கஞ்சி, புன்வா தணைந்தே தா ருன்சு,

னும் யாமுமக்குச், சிறந்தன மாத லறிந்தனி ராயி, வீளிரு முநீர் வளிகலன் வெளவலி, ஞள்வினைக் கழிந்தோர் போற லல்லதைக், கேள்பெருந் தகையோ டெவன்பல மொழிகுவ, ஞாளுங் கோண்மீன் றகைத்தருந் தகைமே; கல்லெனக் கவின்பெற்ற விழுவாற்றுப் படுத்தபின், புல்லென்ற களம்போ லப் புலம்புகொண் டமைவாளோ; ஆள்பவர் கலக்குற வலைபெற்ற நாடுபோற், பாழ்பட்ட முகத்தோடு பைதல்கொண் டமைவாளோ; ஓரிரா வைகலுட் டாமரைப் பொய்கையு, ணீர்நீத்த மலர்போல நீகீப்பின் வாழ்வாளோ; என வாங்கு, பொய்நல்கல் புரிந்தனை புறந்தரல் கைவிட், டெந்நாளோ கெடுத் தகாய்நீ செல்வ, தந்நாள் கொண் டிறக்குமிவ னரும்பெற லுயிரோ” (கலி-இ) இது சிறுமைக்கெல்லையுடைய ஈரடித்தாழிசையும், ஆசிரியத்திற்குக்கூறிய சிறுமையான்வந்த மூன்றடிச்சுரிதகமும் பெற்றது. “இமயவில் வாங்கிய வீர்ஞ்சடை யந்தண, னுமையமர்ந் துயர்மலையிருந்தன னாக, வையிரு தலையி னாக்கர் கோமான், ஞெடிபொலி தடக்கையிற் கீழ்புகுத் தம்மலை, யெடுக்கல் செல்லா துழப்பவன் போல, வுறுபுலி யருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையைக், கறுவுகொண் டதன்முதற் குத்திய மதயானை, நீடிரு விடாகஞ் சிலம்பக் கூஉய்த்தன், கோடுபுய்க் கல்லா துழக்கு நாடகேள்” (கலி-ஈஅ) என்ற விதன் உள்ளுறையுமத்தாற் றலைவி விழுமங்கூறியதனையு முடன்கொண்டு, சுரித கத்து “நின்னுறு விழுமங் கூறக் கேட்டு, வருமே தோழி கன்மலை நாடன், வேங்கை விரிவிட னோக்கி, வீங்கிறைப் பணைத்தோள் வரைந்தனன் கொ ளற்கே” (கலி-ஈஆ) எனக் கூறுதலின் இயலென்ற இலேசாற் றாவின் பொருள்கொண்டிற்றசுரிதகம்வந்தது. “பாடின்றிப் பசந்தகண் பைதல் பனிமல்க, வாடுபு வனப்போடி வணங்கிறை வளைபூர, வாடுழி லழிவஞ்சா தகன்றவர் திறத்தினி, நாடுங்கா னினைப்பதொன் றுடையேன்மன் னது வந்தான்” (கலி-கக) என்னு னாங்கடித்தாவிற்ருச் “செய்பொருட் சிறப் பெண்ணிச் செல்வார்மாட் டினையன, தெய்வத்துத் திறனெக்கித் தெருமா

முள்ளி னுள்ள முள்ளு வந்தே” (கலி, க-வது நெய்தல்-1) சுரிதகம். இது தாழிசைதோறுந் தனிச்சொற்பெற்றுவந்த நேரிசையொத்தாழிசைக் கலிப்பா. “வயக்குறு மண்டிலம்” என்னுங் கலிப்பாவில், தரவு பன்னிரண் டடியாய்வந்தது. “இலங்கொளி மருப்பிற் கைம்மா” என்னுங் கலியுள் இரண்டடியாற் றுழிசை வந்தன். “உண்கடன் வழிமொழிந்து” என்னுங் கலிப்பாவில், தாழிசை மூன்றடியான்வந்தது. ஆற்றியந்தணர் என்பதும் கடவுட்பாட்டியலுரை மூன்றடிச்சுரிதகம் வந்தது. இனி எனையடிகளான் வருந் தரவுந் தாழிசையுஞ் சுரிதகமுங் கலித்தொகையுட் கண்டுகொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

தேமொழி, வறனோடிண் வையத்து வான்றருங் கற்பினு, ணிறனோடிப் பசப்
 பூர்த லுண்டென, வறனோடி விலங்கின்றவ ராள்வினைத் திறத்தே” (கவி-
 ௧௬) எனச் சுரிதகம் ஐந்தடியான்மிக்குவந்தது. இது ஒத்தும் என்ற வும்மை
 யாற் கொண்டது. “அரிதே தோழிளா ணிறுப்பாமென் றுணர்தல், பெரிதே
 காமமென் னுயிர்தவச் சிறிதே, பவவே யாமம் பையுளு முடைய, சிலவே
 யெம்மோ டுசாவு மன்றி, யழலவீர் வயங்கிழை யொல்பிப் பவலமந், தெழி
 வெஞ்சு மயிலி னடுங்கிச் சேக்கையு, ளழலா கின்றவர் நக்கதன் பயனே;
 மெல்லிய நெஞ்சு பையுள்கு றத்தஞ், சொல்லினு னெய்தமை யல்ல தவர்
 ம்மை, வல்லவன் லறஇய வாக்கமை கடுவீசை, வில்லினு னெய்தலோ
 விலர்ம னுயிழை, வில்லினுங் கடிதவர் சொல்லினுட் பிறந்தனோய்; நகைமுத
 வாக நட்பினு னெழுந்த, தகைமையி னலித லல்ல தவர்நம்மை, வகைமையி
 னெழுந்த தொன்முரண் முகலாம், பகைமையி னலிதலோ விலர்ம னுயிழை,
 பகைமையிற் கடிதவர் தகைமையி னலியுநோய்; நீயல னென்றெண்ணை யன்
 பினிற் பிணித்ததஞ், சாயலிற் கடுத லல்ல தவர்நம்மைப், பாயிரு ணீக்கு
 நோய்தபு நெடுஞ்சுடர், தீயினுற் கடுவதோ விலர்ம னுயிழை, தீயினுங் கடித
 வர் சாயலிற் கண லுநோய்; ஆங்க, அன்னர் காதல ராக வவர்நமக், கின்னுயிர்
 போத்தரு மருத்துவ ராயின், யாங்கா வதுகொ ணோழி யெனையதாந், தாங்
 குதல் வலித்தன் றாயி, னீங்கார் துற்றன் றவருந் திய நோயே” (கவி-௧௬௭)
 இது இடைநிலைப்பாட்டுடன் நதனாற் றுழம்பட்டவோசையின் றிவந்த இடை-
 நிலைப்பாட்டுடைந்தடியான்வந்தது. ஆறடியான்வருவன் வந்தவழிக்காண்க.
 “இன்னரிச் சிலம்பிற் கின்மொழி னையப்பாற், பின்னொடு கெழீஇய தடவா
 லக்கு, னுண்வரி வாட வாராது விகிவாய், தண்ணந் துறைவ தகாஅய்
 காணீ” (கவி-௧௨௫) இதுவுத்தாழிசையல்லாவிடைநிலைப்பாட்டு. “காணுமை
 யிருன்பரப்பிக் கையற்ற கங்குலான், மாணுநோய் செய்தான்கட் சென்றாய்
 மற் றவனேநீ, காணவும் பெற்றாயோ காணுயோ மடநெஞ்சே” (கவி-௧௨௬)
 இது தாழிசையெனவும், இடைநிலைப்பாட்டுடன்வரும்படும். இடைநிலைப்
 பாட்டாய்த் தனியேவருவன கொச்சகமென்றுணர்க. வெள்ளைச்சுரிதகத்
 தான்முடிவனவும் வந்துழிக்காண்க. புரைநீரென்றதனாற் றுழிசைப்பொரு
 னேயன்றி அவற்றோடு போக்கியற்பொருளுங்கொண்டு புடைபடாதுவரு
 வனவுங் கொள்க. அது “அரகினு நிலையில்லாப் பொருளையு நச்சுபனோ”
 (கவி-௨) என முடித்தலின் “நச்சல் கூடாது பெரும விச்செல, வொழிதல்
 வேண்டுவல் சூழிற் பழியின்று” (ஐடி) எனத்தாழிசைப்பொருளைக்கொண்டு
 பின்பு “மன்னவன் புறந்தச வருவிருந் தோம்பி, நன்னகர் விழையக் கூடி,
 னின்னுறல் வியன்மார்ப வதுமனும் பொருளே” (ஐடி) எனப் போக்கியற்
 பொருளையும் கொண் டிற்றது. பிறவுமன்ன. (கடு. ௭)

1 புரைபடாது; எனவும்; பிரதிபேதமுண்டு

கருஅ. ஏனை யொன்றே,

தேவர்ப் பரா அய முன்னிலைக் கண்ணே.*

இஃது ஒழிந்த ஒத்தாழிசை கூறுகின்றது.

இ-ள். ஒழிந்த வெத்தாழிசை முன்னிலையிடமாகத் தேவரைப்பா
வம்பொருண்மைத்து. எ-று.

எனவே இது அகநிலைச்செய்யுளாகாதென்பதும், முன்னைய தகநிலைச்
செய்யுளாமென்பதும் பெறுதும், முன்னிலைக்கண்வருமெனவே முன்
நாற்பாவிற்சூழித்தென்ற வாழ்த்தியல் காண்குலிக்கு மெய்திற்தேனும்
அவை தேவபாணியாகாவாயிற்று. அங்கனம்பரவினும் படர்க்கையாயவழிப்
புறநிலைவாழ்த்தேயாம். பாட்டுடைத்தலைவனைக்கூட்டிக்கூறினு மென்பது
பெறுதும்; எனவே பாட்டுடைத்தலைவனைக்கூட்டினுந் கூட்டாவிடினுந்
தேவர்ப்பராயிற்றேயாம்; முன்னிலையென்பதுபெற்றும், கவிப்பாப்புலனெறி
வழக்கேயன்றிச் சிறுபான்மை கடவுட்பரா அயபொருளானும்வருமென்றற்
சிதனைப் பிற்கூறினார். தெய்வந்தானே நின்னை யான்காப்பேனெனக்கூறும்
உலகவழக்கமாகாதென்றுணர்க. (கருஅ)

கருகூ. அதுவே,

வண்ணக மொருகேயு கொண்கு வகைத்தேயு†

இஃது ஏனையொன்றென்றபெயர் த்தாழிசை, வண்ணகவொத்தாழிசை
யெனவும், ஒருபோகெனவு பிரண்டாம். எ-று.

இதன்பயன் இவற்றுள் ஒருபோகு ஒத்தாழிசையெனப் பெயர்கூறப்
பெறுதென்பதாம். அது அகநிலையொத்தாழிசையை முற்கூறிப் பின் சிறு
பான்மைதோன்ற ஏனையொன்றெனவுக்கூறிப் பின்னரு முற்கூறியவொத்
தாழிசையைச்சேர வண்ணகத்தைவைத்துப் பின் ஒருபோகென வேறுபட
வைத்ததனானும், அதனிலக்கணங்கூறுகின்ற “எருத்தே கொச்சகம்” (செய்
கருக) என்னுஞ்சுத்திரத்துத் தாழிசையுறுப்புப்பெறுமெனக்கூறாமையானு
முணர்க. இக்காலத்தார் ஒருபோகினையும் ஒத்தாழிசையென்னுந் தாழிசை
பெய்துகாட்டுவர்; அது தொல்காப்பியனார்கருத்தன்மையுணர்க. (கருக)

* எ-து, சொல்லாதொழிந்த வெத்தாழிசைக்கவிப்பாவுணர்த்.....ற்று.
ஒத்தாழிசைக்கவிப்பா முன்னிலையிடத்துத் தேவரைப்பரவும் பொருண்
மைத்து எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

† ஏது, மேற்சொல்லப்பட்ட முன்னிலைப்பாவல் ஆமாறுணர்...ற்று.
தேவரிடத்து முன்னிலைப்பாவலாகியவது தான் வண்ணகமெனவும் ஒருபோ
கெனவும் இருவகைப்படும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

௧௪௦. வண்ணகந் தானே,
தரவே தாழிசை யெண்ணே வாரமென்
றநரல் வகையிற் றேன்று மென்ப.*

இது முறையானே வண்ணகங்கூறுகின்றது.

இ-ள். வண்ணகவொத்தாழிசைதான் தரவுந் தாழிசையும் எண்ணு
றுப்புஞ் சுரிதகமும்மென் றெண்ணிய நான்குமுற்றமையாற் றேன்றும். எ-று.

தனிச்சொல்லையும் அதிகாரத்தாற்கொள்க. தரவினாற் றெய்வத்தை
முன்னிலையாகக் கற்றுத்தித் தாழிசையாற் றெய்வத்தை வண்ணித்துப்புகழ்த
வின் வண்ணகமாயிற்று. ஒழிந்தவுறுப்பான் வண்ணிப்பினும் அதற்குச்
சிறந்தவுறுப் பிதுவேயாம்; எனவே அகநிலைச்செய்யுளுட் டாழிசை வண்
ணித்துவாராவாயிற்று. எண்ணுறுப்பு மேற்கூறுப. உதாரணமு மேற்காட்டு
தும். அவ்வுறுப்பு நீர்த்திரைபோன் முறையே சுருங்கிவருதலி னதவே
யம்போதரங்கவொத்தாழிசையென்றும், வண்ணகமென்றதனை அராகவுறுப்
பாக்கி யவ்வுறுப்புடையது வண்ணகவொத்தாழிசையென்றங் கூறுவாரு
முளர். இது பின்னான்கூறியநூற்கொல்லா முதலுலா தலின், தொல்
லாப்பியனாமைமாறுபடுதல் மரபன்றென்க. (௧௪௦)

௧௪௧. தரவே தானும்,

நான்கு மாறு மெட்டு மென்ற

நேரடி பற்றிய நிலையைத் தாகும்.†

இஃது வனையொன்றற்குத் தரவினக்கணங்கூறுகின்றது.

இ-ள். தரவுதானும் நான்குமுதற் பன்னிரண்டடியிற் றியாகவாசுது;
தேவபாணிக்காயின் எட்டும் ஆறும் நான்கு மென்ற சமநிலையைப்பற்றிய
மைத்தாய்வரும். எ-று.

இதனாற் றலையளவு, இடையளவு, கடையளவுகளாம். ஒழிந்தவுறுப்
பிற்கு மிவைகொள்க. நேரடிபற்றியவென்றதற்கு அளவடியென்ப தீண்டிக்
கறவேண்டாமையிற் சமநிலையானன்றி வியனிலையான்வாராவென்பதே
பொருளாயிற்று. (௧௪௧)

* எ-து, வண்ணகவொத்தாழிசைக்கலிப்பாவாமா றுணர்.....ற்று.
வண்ணகவொத்தாழிசையாவது தரவும் தாழிசையும் எண்ணும் சுரிதக
மும் என்றுசொல்லப்பட்ட நான்குறுப்பினை யடைந்து எ-று. எ-து உரை
யாசிரியருரை.

† எ-து, தரவிற்கு அடிவரையறையுணர்.....ற்று. வண்ணகவொத்
தாழிசைக்கலிப்பாலிற்கு, தரவு அளவு நான்கும் ஆறும் எட்டிமாதிரி அள
வடியினால் வருமென்றவாறு.

சுண்டு நேரடியென்றது கொச்சகத்தரவுபோலவாராமைக்கென்று
கொள்க. சொல்லப்பட்டவடியினும் மூன்றடியே விதற்குவருமென்றவாறு
யிற்று. எ-து உரையாசிரியருரை.

௧௪௨. ஒத்துமூன் றுரு மொத்தா ழிசையே.*

இது தாழிசைகூறுகின்றது.

இ-ள். பொருளும் அளவுந் தம்முளொத்து மூன்றாய்வருந் தேவபாணிக்கண்வருந் தாழிசை. எ-று.

இவை பொருளொக்குமெனவே அகநிலையொத்தாழிசைக்கண்வருந் தாழிசை சிறுபான்மை பொருளொவ்வாந்துவருதல் பெற்றும். உ-ம். “கல்வெணக் கவின்பெற்ற” (கலி-௫) என்னுந்தாழிசையை இடப்பொருளோடு உவமைகூறி “ஒரிரா வைகலுள்” (ஐடி) என்னுந் தாழிசையை இடத்தியல் பொருளோடு உவமைகூறியவாறுணர்க. (௧௪௨)

௧௪௩. தரவிற் சுருங்கித் தோன்று மென்ப.*

இது முன்னர்வந்த வொத்தாழிசைபோற்றாழிசை தரவோடொத்து வாராவென ஐயமகற்றியது.

இ-ள். எட்டும் ஆறும் நான்குமென்ற வண்ணத்தின் றாழிசையுஞ் சமநிலைத்தரவிற் சுருங்கித்தோன்றும். எ-று.

வாளாதே சுருங்குமென்றாரேனும் தோன்றுமென்றதனாற் தரவின் பாநியாகிய நான்கடியு மூன்றடியுமே தனக்குப் பெருமைக்குஞ் சிறுமைக்கு மெல்லையென்றுகொள்க. நாடியிரண்டும்வந்துதொடர்தலின் நான்கடித்தரவின்பாகமாகிய நாடித்தாழிசையாகாதாயிற்று. இங்ஙனங்கூறுக்கால் ஏழடி பெருமையாகத் தாழிசைகோடல்வேண்டும். இதனும் கூறியநான்கடியாலு மூன்றடியானுமன்றி ஐத்தடியானு மிரண்டடியானும்வாராதென்பதாயிற்று.

௧௪௪. அடக்கியல் வாரந் தரவோ டொக்கும்.†

இது சுரிதகத்தெல்லைகூறுகின்றது.

இ-ள். அடக்கியல்பிற்றாகிய சுரிதகந் தரவோடொக்கும். எ-று.

முன்னர்ப் பல்வகையாற்புகழ்ந்ததெய்வத்தினை யொருபெயர்கொடுத்து அடக்கிநின்றலின் அடக்கியலாயிற்று. தெய்வத்தையன்றி மக்களைப்புகழ்ந்த அடியும்வருதலின் வாரமாயிற்று. நிறுத்தமுறையானே எண்ணுறுப்புணர்த்தாது மயங்கக்கூறியவதனானே தனிச்சொல்வருங்கால் எண்ணிற்றுப்பின் னுஞ்சுரிதகத்தின் முன்னும் புணர்க்க. (௧௪௪)

* எ-று, தாழிசையவ்வாறேயுணர்...ற்று. இச்சூத்திரம், இறந்ததகாத்தென்றுகொள்க. தாழிசையும் தம்முளளவுமொத்து மூன்றாய்வருமவை தரவிற்சுருங்கித்தோன்றுமென்றுகொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, சுரிதகமாமாறுணர்...ற்று. அடக்கியலாகிய சுரிதகமும், தரவோடொத்த விலக்கணத்த வென்றவாறு. எ-து உரையாசிரியருரை.

கசரு. முதற்கொடை பெருகிச் சுருங்கும் என்கோ.*

இஃது எண்ணுறுப்பாமாறுணர்ந்துகின்றது.

இ-ள், எண்ணுவது முற்படப்பெருகியவழிமுறையாற் சுருங்கிவரப் பெறும். எ-று.

தொடையென்றதனால் ஒழிந்தவன்களுக் தொடையெறுதலும் நோக்கா ராயிற்று. முற்படவெனவே பிற்படச் சில வருமென்பது பெற்றும். பெருகி யென்றதனால் ஈரடியா னிரண்டைநாட்டி வழிமுறைசுருங்கிவருமெனவே ஈரடியிற்சுருங்கி யோரடியாயும், ஓரடியிற்சுருங்கி யிருசீராயும், இருசீரிற் சுருங்கி யொருசீராயும் ஒன்றற்கொன்று பாகமே சுருங்குதல் கொள்க. “நாற் சீரடிக்கொண்ட தடியெனப்படும்” (செய்-நூ-2) என்றவின் அளவடியேகொள்க. இருசீரான்வருவன இரண்டினைந்து அளவடியாதற்கேற்பத் தொடை கொண்டு சுவடிபடசிற்றலானும், ஒருசீரான்வருவனவும் நான்கினைந்து அள வடியாதற்கேற்பத் தொடைகொண்டு சுவடிபடசிற்றலானும் அவையும் அள டிக்கண்டுகிற்று. மண் ஆக்கமாதலிற் சுருங்கியும் பலவாதல்கொள்க. ஈரடி யும் ஓரடியும் இருசீரும் ஒருசீருமாய்ச் சுருங்கிவாசாதிற்கவும் இரண்டிற்கு ன்கும், நான்கிற்கு எட்டிம, எட்டிற்குப் பதினாறுமாய் ஒன்றற்கொன்று றுப்புவிடைகையான் இரட்டிற்குமெனக்கொள்க. இருசீர்வருவன குறளடி யனப்படிதலின் மேற் சின்னமென்பன அடியினடக்காவொருசீரேயா ிற்று. ஆகவே இதனையொழிந்ததென் மூன்றும் நான்குமாய்த் தலையெண்,)டையெண் கடையெண் எனவும்படிதல்கொள்க. மேல் “எண்ணுஞ் சின்ன மம்” எனப் பிட்டுத்தொடும். இனி அளவடியிற்சுருங்குமென்றலின் இவ்வள வடியிற்சுருங்கிய இருசீராயும் ஒருவழிச் சின்னமெனவும்படும். இனி ஈரடி யிரண்டினைப் பேரெண்ணெனவும், ஓரடியாதனிற்குறைதலிற் சிற்றெண் ணெனவும், இவற்றிற்கும், பின்வருஞ்சின்னத்திற்கும் இடையேகிற்றலின் இருசீரை இரண்டிடையெண்ணெனவும், முடிவிற்கு அளவாய்நிற்குஞ்சின் னத்தினை அளவெண்ணெனவும் பெயர்கூறினு மமையும். இருசீரினை முச் சீராக்கியும் ஒருசீரினை யிருசீராக்கியும் அலகுவைப்பின் அதற்கசையுஞ்சீரும் இசையொகிசேராமையுணர்க. (கசரு)

* எ-து, எண்ணுமாமாறுணர்ந்து. முதற்கொடுத்தவழிப்புப் பெரு கிப்பின்னொடுக்குமுறுப்புச் சுருங்கி யெண்வருமென்றவாறு.

அதனை இரண்டடியான்வருவன இரண்டும், ஓரடியான்வருவன நான்கும், சிந்தடியான்வருவன வெட்டும், குறளடியான்வருவன பதினாறும், எனப் பிறறுலாசிரியருரைப்ப; இவ்வாசிரியர்க்கு வகையறையிலவாம். எ-து உணராயாசிரியருரை.

கூசு. எண்ணிடை யொழிந்த லேத மின்றே

[சின்ன மல்லாக் காலை யான.*

இது மேலதற்கே புறனடை.

இ-ள். முற்கூறிய எண்களின் நிவருதல் செய்யுட்கு எதரின்று, சின்ன வெண்ணெண் றுநில்லாதவிடத்து. எ-று.

எனவே சின்னவெண்ணெழியாதி மூவகையெண்ணும் ஒழிதலும், சின்னவெண்ணெழியுயிர் த்து மூவகையெண்ணும் ஒழியாதவருதலுஞ் சுவையுடைத்தாயிற்று. இடையென்றதொற்றலையெண்ணு மிடையெண்ணு மல்லா எட்டு எண்களையும், பதினாறு எட்டாகியுங் குறைந்துவருதலுங் கொள்க. மூவகையெண்ணுஞ் சின்னமும்பெற்றுவருதல் சிறப்புடைமை எதரின்றென்பதொற்ற பெறுதும். உ-ம். “மணிவிளங்கு திருமார்பின் மாமலரான் லீற்றிருப்பப், பணிதயங்கு கேரியும் பானிதத்த கரிசங்கு, நிரு கார்போ விருகாத்தி லேந்தியமர் மாயோணும், பங்கயத்தி னறைவோணும் பாகத்தோர் பசங்கொடிசேர், செந்தழற்கண் ணுதலோணுந் தேருங்கா னீ யென்பார்க், கவரவர்த முள்ளத்து ளவ்வுருவா யல்லாத, பிறவுருவு கீயென் னிற் பிறவுருவு கீயேயா, யளப்பரிய நான்மறையா ணுணர்த்துதற் கரியோ னை; எவ்வுயிர்க்கு முயிரோயா யியங்குதனின்றுழிலாதி, யவ்வுயிர்க்க ணடக் கியே யருளாது நின்றலினால், வெவ்வினைசெய் தவையுழந்து வெம்பிறவி க்டலமுந்த், வவ்வினையை யகற்றாம னிற்பதுகின் னருளன்றே; பல்லுயிரும

* எ-து, மேலதற்கோர் புறனடையுணர்ந்து. மேற்சொல்லப் பட்ட எண் ஒரோவொன் றை. யொழிந்துவருதல் குற்றமாகாது, தனிச் சொல்லல்லாதவழி என்றவாறு.

எனவே சொல்லப்பட்ட வறுப்புக்கள் தனிச்சொல்வருவழி இடை யொழியாமல்வருதல்வேண்டுமென்றவாறு. தனிச்சொல்லுட்பட வைக் குறுப்புடைத்தாயிற்று. இனித் தனிச்சொல்லன்றி எண்ணிடையிட்டவழி சருபோகணப் பெயர்பெறும். உதா. “கெடலரு மாமுனிவர் கிளர்க் டுடன் ரொழுதேத்தக், கடல்கெழு கண்கடரிற் றுகலந்தொளிரும் வாலு னைய, வழல்வளை சுழல்செங்க ணரிமாவாய் மலைந்தானைத், தாரொடு முடி யிதிரத் தமனியப் பொடிபொங்க, வார்புன லிழிகுருதி யகலிட முடனனைப் பக், கருகிரான் மார்பிடந்த கொலைமலி தடக்கையோய்” தரவு. “முடி சதிர வியன்மதுரை முழுவதுந் தலைபனிப்பப், புரைதொடி திரடிண்டோட் போர்மலைந்த மறமன்னர், அடியொடு முடியிறுப்புண் டயர்ந்தவர் கிலஞ் சேரப், பொடியெழு வெங்களத்திற் புடைத்ததுகின் புகழாமோ; கலியொலி

1. சின்ன மில்லாக் காலை யான? என்பது பிரதிபேதம்.

உடப்பதுநின் பண்பென்றே பகலினூல், வல்வினையின் வலைப்பட்டு வருத்
 ந்கு ருயிர்தம்மை, நல்வினையே பயில்விந்து நடுக்கஞ்செய் பகைநீக்கி, யல்
 ல்வா யமுந்தாம லகற்றுவது மருளன்றே; அழிப்பதுநின் ரொழிலென்றே
 ஹத்தாலு முயிரெல்லா, மொழித்தவற்று ஞணர்வுகளை யொருவாம துட
 ரிறத்திப், பழிப்பின்றிப் பல்காலு ிப்பரிசே பயிற்றுதலி, னழிப்பதுவு
 தில்லையா லாங்கதுவு மருளன்றே; வேள்வி யாற்றி விதிவழி யொழுதிய,
 றாழ்வி லந்தணர் தம்வினை யாயினே; வினையி னீங்கி விழுத்தவஞ் செய்யு,
 ழினைவர் தமக்கு முத்தி யாயினே; இலனென விகழ்ந்தோர்க் கிலையு மரவினே;
 றனென வுணர்ந்தோர்க் குனையு மாயினே; அருவுரு வென்போர்க் கவையு
 மாயினே; பொருவற வினங்கிப் போத மாயினே; பானிற வண்ணன்,
 சிமதிக் கடவுண், நீனிற வருவுநீ, க்றமிசு கணலிநீ; யமுமுக யொருவ
 ி; யானிழற் கடவுண், பெறுதிரு வருவுநீ, பெட்பண பிறவுநீ; மண்ணு
 ி, விண்ணுநீ, மலையுநீ, கடலுநீ, எண்ணுநீ, யெழுத்துநீ, யிரவுநீ, பகலுநீ,
 ன்ணுநீ, பாவுநீ, பாட்டுநீ, தொடருநீ, அண்ணன், யமலன், யருளுநீ,
 யாருளுநீ; ஆங்க, இனையை யாகிய விறைவகின் னடியினே, சென்னியின்
 றங்கிப் பன்னாள் பாவுது, மலர்தலை யுலகின் மன்னுயிர்க் கெல்லா, எல்லிய

யனுலகங் கலந்துட னனிகடுங்க, வலியிய லவிராழி மாறெதிர்ந்த மருட்
 ளவு, மாணாநா ளுடம்போடு மறம்பிடுவ வெதிர்கலங்கிச், சேணுய ிரு
 சம்பிற் செகுத்ததுநின் சினமாமோ; படுமணி யினகரை பாந்துட, னிரிக்
 றாடக், கடுமுர ணெதிர்மலைந்த காசொலி யெழிலேறு, வெரினொடு மருப்
 ப லீழ்ந்துதியம் வேருக, யெருமளி பெருவெதாமுனி விழுத்ததுநின் னிக
 மோ;” இவை மூன்றும் தாழிசை. “இலங்கொளி மாகத மெழின்மிசு
 பன்கடல், வலம்புரித்தடக்கையோய் மாணு சின்னிதம்; விரியினர்க்கோங்க
 ம் வெந்தொரி பசும்பொன்னும், பொருநளி றட்டோய் புரையு நின்
 டை;” இவை பேரெண். “சண்கவர் கதிர்முடி கனலுஞ் சென்னியை,
 ற்கட ருறுபகை தணித்த யாழியை, ஒலியிய லுவண் மோங்கிய கொடி
 ற, வகிரிகு சகட மாற்றிய வடியினே;” இவை அளவெண். “போர
 றர்க் கடந்தோய்நீஇ, புணர்மருதம் பினத்தோய்நீஇ, நீரகல மலந்தோய்
 , சிழறிகழைம் படையோய்நீஇ;” இவை யிடை எண். “அழிநீஇ யுலகு
 யுருவுநீஇ, யருவுநீஇ, யாழிநீஇ, யருளுநீஇ, யாழ்முநீஇ, யறமுநீஇ;” இவை
 றெண். “எனவாங்கு” தனிச்சொல். “அடுதிற்-லொருவகிற் பரவுது
 ிகோண், ரொடுகழற் கொடும்பூட் பகட்டெழின் மார்பிற், கயலொடு
 த் சிலையுடைக் கொடுவரிப், புயலுறத் தடக்கைச் செல்லே லக்கதன்,
 ன்றிய லுலக முழுவது, மொன்றுபுரி திசிரி யுருட்டுவோ னெனவே”
 ஆறடிச்சுரிதகம். இவ்வாறுவருவதனை ஒருசாராசிரியர் அம்பேபாதரங்க
 த்தாழிசைக் கலிப்பா என்னுகூறிய, எ-து உரையாசிரியருரை.

பிறவியை நீத்தல் வேண்டி, முற்றிய பற்றொடு செற்ற கீக்கி, முனிமை யாக்கிய மூவா முத்தியை, மயலற வளித்தநின் மலரடி, யரிய வன்றா யுரிநி னிற் பெறவே” இஃது எட்டடித்தரவுந் தாவின்பாகம்பற்றிய நான் கடித்தாழிசைமூன்றும், சாடியிரண்டும், ஓரடிநான்கும், இருசீரெட்டும், ஒரு சீர்பதினாறுமாகிய நால்வகையெண்ணூற் தனிச்சொல்லும், எட்டடிச்சுரிதக மும்பெற்ற தலையளவு¹ வண்ணகப்பெருந்தேவபாணி.² பலியுருவிற் கேலாத படைமழுவாள் வலனைத்திப், புலியுரிமேற் பைத்தலைதாழ் பூங்கச்சை விரித் தமைத்துக், கண்கவருந் திருமேனி வெண்ணூலின் கவின்பகைப்பத், தண் கமழ்பூந் தாரிதழி தலைமலிந்து பிறைதயங்க, மொழிவலத்தான் மயங்காதே முறுவலாற் றோலாதே, விழிவலத்தா னுருவழிந்தோன் வேடங்கண் கிணர் வழியாக், சலிகெழு கடற்கச்சிக் கமழினர் தேமாவ், னொல்தளிரு முலைச் சுவடி முடன்சிறப்ப வுலவுங்கால்; நீறேறுந் திருமேனி நெடும்பகலே நிலவெறிக்க, வேறேறிக் கடைதோறு ரிடுபலிக்கு வருகிரா, வேறேறி யிடுபலிக்கு வரும்பொழுது மிடைபிரியாக், கூறேறும் பசும்பாசங் கொள் னாமோ கொள்ளாதோ; பல்வேற்ற பரிசலத்துப் பலியேற்றன் மேலிட்டு, வல்வேற்ற முலைமகளிர் மனமேற்ப வருகிராள், வல்வேற்ற முலைமகளிர் மனமேற்ப நீர்வருங்காந், கொல்வேற்றுந் சறுகிடலுங் சொள்ளமோ கொள்ளாதோ; காணாக மடக்கையாற்பாற் பலிக்கென்று நடத்தக்காந், பூணு கந் தழீஇக்கொளினும் பொங்காது போலுமாந், பூணுகந் தழீஇக்கொளினும் புனையுயிர்த்துப் பெசங்காத, கோணுகம் யாந்தருபால் குடிக்குமோ குடி யாதோ; எரிகல னிமைக்கு மிடவயிற் றொடக்கைப், பரிகல் னேந்தும் பரி சிறந் ததுகொல்; உமையவன் விலக்கவு மொல்கட னஞ்ச, மிமையவர் தம்மை யிரந்துண்ட துனொல்; இடையேழு பொழில்சுக்கு மிமைப்பளவிற் கொல் லேறே, கடைதோறு மதுளிற் பக் கற்பித்த வாறெவன்கொல்; இரப்புந் வேட்டதுகேட் டிமையவரென் பட்டனரே, பாப்பகீர்க் கங்கையோ படர் சடையிற் கார்த்ததே; பூண்டன வென்பு, புனைவது தும்பை, ஆண்டன பூத மறைவன வேத, மிசைப்பன பல்பே, யெழீஇயது வீணை, யசைப்பன வேணி, யதிரவன பொற்கழல்; எனவாங்கு; எல்வளை மகளி ரிடுபலி நசைஇப், பல் கடை திரிதருஞ் செல்வந்ற் பரவுதுங், கொடியணி யேனம் பொடியணிந்து கிடப்ப, வடதிரிசை வாகை குடித் தென்றிசை, வென்றி வாய்த்த³ வன்றாள் வள்வ, னிமிழிசை வேங்கடம் போளத்த் தமிழகத்து, காவலொடு பெயரிய ஞால்ங், காவல் போற்றி வாழிய நெடிதே” இஃது ஒருசீர்ச் சின்ன மொன்று மொழித் தல்லன்வெல்லா முற்கூறியவுதாரணம்போல் வந்தது. “ஆயிரங்

1 வண்ணகப்படும் பெருந்தேவபாணி என்பதும் பிரதிபேதம்.

2 வன்றாள்வீடலை என்பதும் பிரதிபேதம்.

3 தமிழகத்து என்பதும் பிரதிபேதம்.

திராழி யொருபுறத்தோன் தகலத்தான், மாயிருந் திசைமுடி வருகின்ற
 வாவுணர்த்த, மணக்கமல மலரினையு மலர்த்துயான் ருளுச, வினக்கமல
 முணர்த்துவபோன் நெவ்வாயும் வாய்திறப்பக், குட திசைக்கண் மறைவது உ
 மறையென்று கொள்ளாமெக், கடவுளரே தம்முறங்காக் சண்மலரே கரி
 போக, ஆரிருளும் புலப்படுப்பா னகனையென்று வகறியப், பாரகலத் திருள்
 பருகும் பரிதியஞ் செல்வகேள்; மண்டலத்தி னிடைசினு வாங்குவார் வைப்
 பாராய், விண்டலத்திற் கடவளரை வெவ்வேறு வழிபடுவோ, கோங்குலகம்
 முழுதுபொாத் திருவுருவி னென்றாக்கி, யாங்கவரை வேறுவே றளித்தி
 யென் றறியாரால்; மின்னுருவத் தானைகீ வெளிப்பட்ட விடியல்காய்,
 சின்னுருவத் தொடுக்குதலா னெயிலிகம்பிற் காணுதா, ரொம்மீனுங்
 காலேவா யிடைக்காந்து மாலேவா, யம்மீனே வெளிப்படுப்பாய் நீயேயென்
 றறியாரால்; சவாமதியக் தொறுகிறைந்த தண்கலைக டலைத்தோய்க், துவா
 மதிய சின்னெடுவக் தொன்றாரு மென்றுணர்வா, சம்மதியி னின்னெளிபுக்
 கருளகற்றாத் தவற்றாற்கொ, லம்மதியம் படைத்தாயு நீயேயென் றறியா
 ரால்; நீராடி சிலம் படைத்தனா ஒருப்பாகி நீர் பயத்தனை, மலழியிற் காத்
 தெழுல்கை, யொளிகாட்டி வெளி காட்டினை, சருவாயினை, விடராயினை, கதி
 யாயினை, விதியாயினை, சருவாயினை, யருவாயினை, யொன்றாயினை, பவவாயினை;
 எனவாங்கு, விரிதிரையப் பெருங்கட லிழித்தத் தன்ன, வொருமுதற் கடவு
 னிற் பாலுதற் திருவெயர், கற்றக் கழிஇக் குற்ற நீக்கித், துன்பக் கொடரா
 விற்ப மெய்திக், கூற்றுத்தலை பனிக்கு மாற்றல் கான்று, கழிபெருஞ் சிறப்
 பின் வழிவழி பெருகி, கன்றறி புலவர் காப்பண், வென்றியொடும் விளங்கி
 மிகுதம்பா மெனவே" இது னுணர்ந்தா இருவகைச்சின்னமும்பெற்று ஒழிந்த
 எண்ணிலடயிட டல்வாதேவந்தது. "உறைபதியி னுடனையனை யுத்தியினுற்
 படைத்தோயு, மறைகடல்குழி சிலமுதலா வனை த்துலகும் புரப்போயுக், திரு
 கீறமே கரிபோகத் திருமேகம் பயத்தோயு, மொருகிறமே கிறமாக வொன்
 னொளியை யுயிர்த்தோயு, மறுவகத்த மார்பெண்ண மலர்மகளை வைத்
 தோயு, கிறத்தோடு நெஞ்சொத்த சிலமடத்தை கணவனுநீ; பின்னமா
 யொன்றாகும் பெருமையை யியற்றுலா, யின்னமா யந்தெளிய வெமக்கருளி
 ய்மையவர்க்கு, மன்னமாய் முன்னொருகா லதம்பயந்த 1வறிவனீ; குறியா
 தும் பிழையாத குலமறையை மு தன்மயங்கி, வெறியாகி மலரோற்கு
 வெளிப்படுத்த வேறுபடுத்தியாக மறையெமக்கு மறிவித்த வறிவனீ;
 மாணக மதிக்கொடுத்து வாணவலய மயங்கியங், கோணக மதிவாங்கிக்
 கொடுத்தருளி யடியவர்க்குக், காணாத மதிக்காட்டுங் கருணைகூர் காட்சியைநீ;
 வானுநீ சிலனுநீ மதியுநீ விதியுநீ, தேனுநீ யாதுநீ திருவுநீ யருவுநீ; அன்புநீ
 யருளுநீ யாதிநீ யத்தநீ, யின்பநீ துன்பநீ யின்மைநீ யுண்மைநீ; எனவாங்கு,

1 அறனுநீ என்பதும் பிரதிபேசம்.

நால்வகை யுருவித் பால்வே ருகிய, கால முதல்வநிற் பரவுது ஞாலத்து,
 நல்லவை நல்லவை யெல்லா கினாஅது, செல்வ கோக்கி னெய்திய வல்விதிந்,
 றுயரொடு தொல்வினை நீங்கிப், பெயராச் சுற்றம் பெறுகம்யா மெனவே'
 இது ஆறடித்தரவும், மூன்றடித்தாழிசை மூன்றும், ஒருசீர்ச்சின்னம் பதி
 னறும், தனிச்சொல்லும், ஆறடிச்சுரிதகமும் பெற்றுவந்த இடையளவு
 வண்ணகத்தேவபாணி. 1“கெடலரு மாமுனிவர் கினர்ந்தூடன் ரெழு
 தேத்தக், கடல்கெழு கனைகடரிந், கலந்தொளிரும் வாலுனை, யழல்விழிக்
 சுழல்செங்க ணரிமாவாய் மலைந்தானைத், தாரொடு முடிபிதிரத் தமனியப்
 பொடிபொங்க, வார்புன விழிகுருதி யகலிட முடனனைப்பக், கூருளிரான்
 மார்பிடந்த கொலைமலி தடக்கையோய்; முரசுதிர் வியன்மதுரை முழுவதுந்
 தலைபனிப்பப், புரைதொடித் திரடிண்டோட் போர்மலைந்த மறமல்ல, ஈடி
 யொடு முடியிறுப்புண் டயர்ந்தவர் கிலஞ்சேர்ப், பொடியெழ வெங்கனத்துப்
 புடைத்ததுநின் புகழாமோ; கலியொலி வியனுலகங் கலந்துட னனிநிங்க,
 வலியிய லவிராழி மாறெதிர்த்த மருட்சோவு, மாணாநா ருடம்போடு மறம்
 பிதிர வெதிர்கலங்கச், சேணுய ரிருவிசம்பிற் செருத்ததுநின் சினமாமோ;
 பகிமணி யினநினை பரந்துட னிரிந்தோடக், கடுமுடி னெதிர்மலைந்த
 காரொலி யெழிலேறு, வெரினொடு மருப்படா வீழ்ந்துதிறம் வேராக, வெரு
 மலி பெருந்தொழுவி னிறுத்ததுநின் னிகலாமோ; இலக்கொளி மாகத
 மெழின்மிரு வியன்கடல், வலம்புரித் தடக்கை மாறு னின்னிதம்; விரி
 யிணர்க் கோங்கமும் வெந்தெரி புகம்பொண்ணும், பெருகளி தட்டிடங்
 புரையு நின்னுடை; கண்கவர் கதிர்முடி கணலுஞ் சென்னியை, தண்கட
 ருறுபகை தவிர்ந்த வாழியை, ஒலியிய லுவண மோங்கிய கொடியினை, வலி
 யுயர் சகட மாற்றிய வடியினை; போரவுணர்க் கடந்தோய்கீ, புணர்மருதம்
 பினந்தோய்கீ, நீரகல மளந்தோய்கீ, கிழறிகழைம் படையோய்கீ; ஊழிகீ,
 யுலகுகீ, யுருவுகீ, யருவுகீ, யாழிகீ, யருளுகீ, யறமுகீ, மறமுகீ; எனவாக்கு,
 அடுதிற லொருவநிற் பரவுது மெங்கோன், ரெடுகழற் கொடும்பூட் பகட்
 டெழின் மார்பிற், கயலொடு கலந்த சிலையுடைக் கொவெரிப், புயலுறழ்
 தடக்கைகச் செவ்வே லச்சுதன், ரென்று முதிர்கட லுலக முழுதுட,
 2“ஒன்றுபுரி திசிரி யுருட்டுவோ னெனவே. இது இருசீர் நான்கும் ஒருசீ
 ரொட்டும்பெற்று வந்தது. இதனுட் போரவுணர்க்கடந்தோ யென்பதனை
 முச்சீராக்கியும், ஊழிகீ யென்பதனை யிருசீராக்கியும் பின்னுள்ளோர்
 காட்டுதல் பொருந்தாமையுணர்க. (கசக)

1. “விளக்கத்தனூர்பாடிய கெடலருமாமுனிவரென்னுங்கலிப்பாப் புற
 கிலைவாழ்த்தாய்வந்ததுபிறவெனின் அஃ தாசிரியச்சுரிதகத்தால்வந்தமை
 யாற் குற்றமில்லை” என்பது யாப்பருங்கலவிருத்தி.

2. ஒன்றுதிசிரி எனவும், ஒன்றுபுதிசிரி எனவும் பாடம்.

௪௭. ஒருபோ க்யற்கையு மிருவகைத் தாகும்.*

இது ஒத்தாழிசையிரண்டணுள் எனையொன்றனை வண்ணகம், ஒரு போகென இருவகைத்தென்றார்; அவற்றுள் ஒருபோகும் இருவகைத்தா மென்பின்றது. உம்மையிற்சுத்ததுதழீஇய எச்சவும்மை.

௫-௧. ஒருபோகின்இயல்பும் இரண்டுகளும் ௪-௫.

இதன்பயன் ஒருபோகின்றிக் கொச்சகம் அம்போதாங்கமென்றும் பெயர்வழங்கினு மமையுமென்றவா முயிற்று. (௧௪௭)

௪௮. கொச்சக வொருபோ கம்போ தாங்கமென்
நொர்ப நாடி யுணர் தல் வேண்டும்.†

இது மேல் வகுத்த இரண் றரும் பெயரும் முறையுங் கூறுகின்றது.

௫-௨. கொச்சகவொருபோகு அம்போதாங்கவொருபோகு என் றாண்டாகப் பெயர்கொடுத்தப் பொருந்த ஆராயந்துணரப்படு மவை. ௭-௫.

கொச்சக வுடை போலப் பொருபாண்னையுங் திரண்டுவருவது கொச்ச கமெனவும், பல்வழி யுச்சகங் முறைதனை அருகின்றும், ஒரோவழிபிபெருங் கும், முயிதியுங் கணைக்கண் விரிந்து கீர்த்தாங்கம்போதவன் அம்போ தாங்க மெனவுங் கூறினார். இவையும் ஒத்தாழிசைப்பகுதியென்பார் போக் கிய வொத்தாழிசையானே ஒருபோகென்றோணக் கொள்க. அம்போ தாங்கவொருபோகென்பது மது. ஒருபோகென்பது பண்புத் தொகைப் புறத்தன்மொழி. இடை மீடிள்ளாகிலத்தினை யொருபோகென்ப வாகலின் றது ஒப்பினுடியபெயர். ஒருபோகென்றதனைத் 'திரிங்கோட்டவெளி' ன்றதுபோலக் கொள்க. (௧௪௮)

* ௭-து, ஒருபோகு பாருபமொழிணர்... றது. ஒருபோகென்னுங் கலியிரண்டுவகைப்படுமென்றவாறு. ௭-து உரையாசிரியருரை.

† என்பதுமது, ஒருபோகென்னுக்கல் கொச்சகவொருபோகெனவும் அம்போதாங்கவொருபோகெனவும் யொருந்த நாட்டியுரைத்தல்வேண்டும் ௭-து ௭-து உரையாசிரியருரை. இச்சுத்ததித்தான் ஒப்ப நாட்டி யுரைத்தல் வேண்டிமென்று பாடங்கொண்டா ரிவர்.

‡ தோட்ட எனவும் பிரதிபேதமுண்டி.

ககஉ. தாவின் றுகித் தாழிசை பெற்றுந்
 தாழிசை யின் றித் தாவுடைத் தாகியு
 மெண்ணிடை யிட் டிச சின்னங் குன்றியு
 மடக்கிய லின்றி யடிநிமிர்ந் தொழுகியும்
 யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது
 கொள்க கொருநேர் காரு மென்பது*

இது முன்புபோல கொள்க கொருநேர்பாது உறுவனநது.

இ-ள். தாவின் றுகித் தாழிசை பெற்றும் என்பது தனக்கினமாகிய வண்ணகத்திற்கோதிய தாவின் றித் தாழிசையேபெற்றும், அவை பாணிப் பாட்டாகிய தேவபாணி முதலியன. இது தாவோடுபட்டதாழிசையில் கணமின்றி வேராய்வருமென்றற்குத் தாவின் றுகியெனத் தாவை விலக்கினார் எனவே இவையொத்து மூன்றதலுந் தாவிற்சுருங்கி நான்கும் மூன்றும் அடிபெறுதலும், ஒரு பொருண்மேல் வருதலும், தாழும் பட்ட வோசையவேயாதலும், கடப்பாடின்றென்றவாறும். அங்குணங்கூறியவதனானே பாணியுள்ளெல்லா னீரடியானேவருதலும் தாழும்பட்டன வோசையல்லன விரிவாய்வருதலும், முகிசுவருதலும், இனித் தாழிசைமூன்றகித் தனியே வருவது அடி முதலாய் பலவடியானவருதலும், இனிப் பத்தும் பதினென்றும் பன்னிரண்டினாகி யொருபொருண்மேல் வரும் பதிகப்பாட்டு நான்கடியின் ஒருதுவருதலும், அவ்வுணம்வருங்காற் றுழந்தவோசை

* எ-து, சிறுத்தாழிசையானே கொச்சகவொருபோருணர்.....ற்று. தாவின் றுகித் தாழிசைபெற்று மென்பது - தாவுமுதலாயின உறுப்புக்களுள், தாவொழியத் தாழிசைமுதலாயினவருவன என்றவாறு. தாழிசை பெற்றும் என்றதனால், தாவு, தானேவரினும் கொச்சகவொருபோகாகுமென்று கொள்க. தாழிசையின்றித் தாவுடைத்தாகியுமென்பது, தாழிசையாகிய வறுப்பின்றித் தாவுமுதலாயின வுடைத்தாகியு மெ-று, தாவுடைத்தாயு மென்றதனால் தாழிசை, தாவு தானேவரினு மென்றுகொள்க. எண்ணிடை யிட் டிச சின்னங் குன்றியும் எ-து, எண்ணுகிய உறுப்புக்களை யிடையிட் டித் தனிச்சொல் வாராத்தாழியினும் எ-று. சின்னம் என்றதனால், எண்ணின் கண் இடையெண், சிற்றெண் என்பன குறையினும் எ-று. அடக்கிய லின்றி யடிநிமிர்ந் தொழுகினும் எ-து, சுரிதகமின்றித் தாவு தானேநிமிர்ந்தொழுகி முதலினும் எ-று. யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது எ-து. இத்தாழிசையினுக்கப்பட்ட யாப்பினும், அதற்குரித்தாகவோதப்பட்ட கூடவுள்வாழ்த்துப்பொருண்மையின்றிக் காமப்பொருளாகவரினும் எ-று கொச்சகவொருபோகாகும் எ-து, இன்னும் சொல்லப்பட்டன கொச்சக

பெற்றுப் பெருதும் வருதலும், அவை யிருந்தென்று தன் உணர்வு வாய்வரு
தலும் என்பது; இன்றோண் பலபகுதியெல்லாம் வரையறையின்றித்
தழுவிப்பட்டன. இவ்வேறுபாடெல்லா முளவேணும் தாழும்பட்டவோசை
பெரும்பான்மைய வாதலிற் குழிசையென்றார். இங்கனம் தாழிசைப்பேறு
பிதந்தோதவே யொழிந்தவுறுப்பெல்லாம் விலக்குண்டமைபெற்றும்.
நாழிசையுறுப்புப்பெறுவதெனினிற் றெனச்சகவொருபோகெனப் பொது
கையானின்ற செய்யுளாம். அதுநோக்கியாயிற்றுப் பலவுமெண்ணி
வற்றுமையுடையதென்றொருமையாற்கூறியது. முதற்கொடை பெருகிச்
சூங்குமா நெண்ணின்றித் தனியே யெண்ணலாகாமையானும், ஓசை
வேருதலானும், ஈரடித்தாழிசை பேரெண்ணுகா. உ-ம். “¹வேயாழி
யோரோழு மொருசெலுவீ னெடுக்குதலான், வினையாட நீர்பெரு மீனூ
ருவம் பரவுதுமே”..... என்றந் போல்வன் பாணிச்செய்யுளுட்
யின்றவரும். இவ்வாறு பல தொடர்ந்துவரிற் ப...நாழிசைக் கொச்சக
மென்றும், மூன்றுதாழிசை வரிற் சி...நாழிசைக் கொச்சகமென்றும் கூறவு
மையும். மற்றும் பாணியாவது காடுசெழுதெல்விக்குப் பரணிகாட் கூழுந்
தணக்கையுக்கொதித்து வழிபடுவதோர்வழக்குப்பற்றியது அது பாட்குடைத்
லைவனாப்பெய்து கூறவற் புறத்திலே பலவற் றீராயிற்றேனிக் கேவபாணி
யெயாம். “கன்று குணினாக் கனிபுகுந்த மாயவ, னின் தாம் மாணு
யருமே விவன்வாய்க், கொடைநாடத் திக்குடன் கொடியோ தோடு : பாம்பு
யீனார் கடல்கடைத்த சாயவ னீயுடைய...மாணுன் கருவே வவன்வாயி,

வொருபோகெனக் குறிப்பெயர்ச்சு. எனவே, ஒத்தாழிசைக்குறுப்பாகிய
வற்றுள் ஒன்றும், இரண்டிம குணநத்துவருவன் கொச்சகவொருபோகெனப்
பெயர்பெறும் எ-று. அவற்றுள், தரலின் குறித் தாழிசைப்பெற்றுவந்த செய்
புள்¹ “நிரைதிரில் களிநுகத் திரையொலி பதையாகக், கரைசேர் புள்ளினத்
தஞ்சிறை படையாக, வரைசுகால் கினர்க்கன்ன வுரவாரீர்ச் சேர்ப்புகள்”²
இது நான்கடியாகி வாராமையிற் குழிசையாயினும்.....“கற்பித்தா
நஞ்சமுங்கப் பகர்ந்துண்ணுன் விச்சைசகன், தப்பித்தான் பொருளேபோற்
றரியவே தேயுமா, லொற்கத்து னுதவியாற் குதவாது மற்றவ, னெச்
பத்து னாயினும். தெரியுது விடாதேகாண்” “தேவிர்து, னெஞ்சமுங்கக்
கெழுவுற்ற கெல்லந்த, பள்ளினான் குடியேபோற் கவிபடுவ தேயமாற்,
குள்வாய்த்த மனத்தவன் விடுபொய்ப்பின் மற்றவன் வான்வாய்கன்
சுயினும். தெரியாது விடாதேகாண்” இவை யிரண்டுதாழிசை “ஆங்கு
அனைத்துநீ பெரும வதனிலே நினைத்துக்கண், சினைஇய வேந்த னெயிற்

1 கெய்தற்கல்—கூஉ.

2 இது மூன்றடித்தாவ என்பர் நச்சினாக்கினியர்.

லாம்பலந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ; கொல்லையஞ் சாந் குருத்தொ
 சித்த மாயவ, னெல்லேநம் மாணுள் வருமே லவன்வாயின், முல்லையந் தீங்
 குழல் கேளாமோ தோழீ” (சிலப். பக்-ந.கக.) இது படர்க்கைப்பாவலாய்
 மூன்றடுக்கியவழி மூன்றடியான்வந்தது. இது கந்திருவமார்க்கத்தா னிடை
 மடக்கி நான்கடியாமாறு முணர்க “யானைத்தோல் போர்த்துப் புலியி
 னூரியுதித்துக், காண வெருமைக் கருத்தீகைமே னின்றூயால், வாணோர் வண
 ய்க மறைமேன் மறையாதி, ஞானக் கொழுந்தாய் மெக்கின்று யேறிற்பாய்;
 வரிவளைக்கை வானேந்து மாமயிடந் செற்றாக், கரியினி கோட்டிக் கலை
 சைமே னின்றூயா, லரியான்பூ மேலா னகமலர்மேன் மன்னும், விரிகதிரஞ்
 சோதி விளக்காதி யேறிற்பாய்; கங்கமும் சக்காமுந் தாமரைக் கையேந்திக்,
 செங்க ணரிமான் சினவிடைமே னின்றூயாந், கங்கை முடிக் கணிந்த கண்
 னுதலோன் பாகத்து; மங்கை யுருவாய் மறைபோற்ற வேறிற்பாய்”
 (சிலப். பக்-ந. 23.) இவை முன்னிலைப்பாவலாய் மூன்றடுக்கி நான்கடியான்
 வந்தன. பதிகப்பாட்டிற்கு நான்குக்கூறிய வேறுபாடுகள் இருவாய்மொழி,
 திருப்பாட்டிக் திரவாசகம் மெக்கின்று கொச்சையெவருபோருகனிற் காண்க.
 அவை உலகவழக்கன்மையிற் காட்டா மாய்க்கும். ஆய் யென்றதஞன் ஒரு
 பொருண்மேன் மூன்றடுக்கிவருதலுந் தேவபாணியன்றி யாப்பினும் வேற
 பட்டு வருவனவற்றின் கூறல். ஆங்கனம் மூன்றடுக்கி வாராது தொடர்ந்த

புறத்திருத்த, வினைவரு பருவால் போலத் துணைவரு, கெஞ்சொராகி வருந்
 தினன் பெரிதே” எனவரும். அத்தாழிசை தாமேயும்வரும். தாழிசை
 யின்றித் தாவுமுதலாயினவந்ததற்குச்செய்யுள் 1 “செவ்விய தீவிய சொல்லி
 யவற்றொடு, பைய முயங்கிய வர்கான் தவைவெல்லாம், பொய்யாதல் யான்
 யாங் கறிகோமற் றைஇய, வகணகர் கொள்ளா வலர்தலைத் தந்து, பகன்முனி
 வெஞ்சு முன்ன லறிந்தேன், மகனல்லை மன்ற வினிது” தாவு. “செல்
 வினைச் சென்றாநீ செய்யும் வினைமுற்றி, யன்பற மாறியா முன்னந் துறந்த
 வன், பண்பு மறிதிரோ வென்று வருவாரை, யென்றிதம் யாதும் வினவல்
 யினனிற், பகலின் விளங்குகின் செம்மல் சிதையத், தவலருஞ் செய்வினை
 முற்றாமையாண்டோ, ரவலம் படுதலு முண்டு” இது சுரிதகம். தாழிசை
 யுந் தனிச்சொல்லுநிலை. எண்ணிடைபிட்டுச் சின்னங்குன்றியதற்குச்
 செய்யுள் 2 “மாமலர் முண்டகக் தில்லையோ டொருங்குடன், காண லணிந்த
 வுயர்மண லெக்கர்மேற், சீர்மிசு சிறப்பிஞ்ஞன் மாமுதற் கசைத்த, கீர்மல்
 கசகம்போற் பழந்துங்கு முடத்தாழை, பூமலர்க் தவைபோலப் புள்ளல்குந்
 துறைவகேள்” தாவு. “ஆற்றுத லென்பதொன் றலர்ந்தவர்க் குதவுதல்,

1 பாலைக்கவி—கக.
 2 செய்தற்கவி—கக.

பொருளாய் காண்குமுதற் பலவாய்க்கவருதலுக் தனிச்சொற்பெற்று வரு
 தலுந் தாமும் பட்டவோகையின்றி மூன்றடுக்கிவருதலுஞ் சுட்டி யொருவர்
 பெயர்கொண்டு அவர்களை யுந் தெய்வமென்றே பாவலும், அடுக்கிவந்து
 அடக்கியலான் முடிதலும், பிறவுந் கொள்ள. உம் "சுடரொடு திரிதரு
 முனிவரு மமரரு, மிடர்கெட வருளுநின் னிணையடி தொழுதே, மடல்வளி
 யெயினர்கின் னடிதொய் வடயிற், மட்டறகு வருதிசெயல் விதறருவிவேசை
 தணிமுடி யமரந்த மாமொடு பணிதரு, மணிமுடி யிணைகைய மறைவ மதமு
 தேன், கணகிணா பெறுவிற வெயினிய டயின, சிவானுரு நுருதிமொ
 ணிகரடு விலையே; தடியெயாடு சிறுபவை வயிரொடு துவைசெய, வெடி
 பட வருபவ ரெயினர்க னரையிரு, வடிபுலி யணையவர், சூமரிசி னடிதொடு
 புகட னிதுவுரு பவிழுக மடையே" (சிலப். வேட.) இவை மூன்றடுக்கி
 முகியலாய்வந்த தாழிசைக் தொச்சகவொருபோகு. "என்றிலை கொல்லி
 யழுவான் கணவன்றன், பொன்றுஞ்சு மாப்பம் பொருந்தத் தழீஇக்
 கொள்ள, கின்றி னொழுந்து சிவநாழி மரணமுதல், கன்றிய தென்று
 மண் ணீர்கையில் மாற்றியடிகள், அழகிசங்கி கித்தின்கலீம்க் தாயிலமுயான்
 தன்கணவன், தொழுதகைய கிந்தந்தடிவயல் துணைவர்க்கை யாற்றந்தம்,
 பழுதொழிக் தெழுந்திரகதான் பல்வகை குமாச்சுளை, னொழுதெழின்
 போற்றுத வென்பது பணர்க்கணம் மிவகைய மன்றிணை மிவகைய
 பாடநிக் தொழுருத, லன்வெணப் படுவது தனிச்சொற் பெருதுணை, மி
 வெணப் படுவது பெதையார் சொன்கெழுந்தல், செறவெணப் படுவது
 உரிய மருமை, குவந்தெயனப் படுவது கணகிணம் துதிவெணயல்,
 பொதைவெணப் படுவது பொற்றுணைய பொறுத்தல், கணவெணப் படுவது
 மறைபிற வறியாமல்" இவை யெண். "ஆங்கநிக் தொழுனை யாழினென்
 றோழி, கன்னுத னலனுண்டு துறத்தல் கொண்க, தீம்பா லுண்டவர் கொன்
 கலம் வரைதலி, னின்றிவ வழு, சிவநாழி, வென்றிணை மிவகைய மூண்
 கின் றேரே" இது கரிதகம். அடக்கியலின்றி யடிக்கிவந்தொழுநல் வரு
 மாறு:—பாண்மருண் மருப்பி னூர்புரை பாவடி, யீர்கநல் கமழ்கடாத்
 தினம்பிரி யொருத்த, லாறுகடி கொள்ளும் வேறுபலம் படர்க்கு, பொருள்
 வயிற் பிரிதக் கொண்டு நிகென் னும், மருவில தெய்வது திகொன் படுவயெ,
 கண்ணர் தறுதத னாய்தலை கீவீ, மின்னிற் பிரியவெ னுந்கலெம் மிவகைய,
 கண்ணர் மொழியு நீமொழிக் தகைதே, அவர் மூன், பாலை வாயின மாறுண்
 மகனே, கிழவ ரின்னோ கொண்குது பொருது மகன், யதுணை மருக்கித்
 பெயர்புபெயர் புறையு, மண்ண பொருள்வயிற் பிரிவே மிவகையின், திணைமப்ப
 வரை வாழாண் மடவோ, ளமைக்கலின் கொண்ட தேவாரிணை மறந்தே" எனவரும் எ-து உரையாசிரியருரை.

1. பாலைக்கலி-100.

மலருண் ணிருந் லைதக்க வெணப் போளுண், மாயங்கொண் மற் றென்கொண்
 மருட்டியதோர் தெய்வங்கொல்; போயெங்கு நாடுவேன் பொருளுரையோ
 விதுவென்ற, காய்சினை தணிந்தன்றிக் கணவனைக் கைகடேன், தீவேந்
 தன்றனைக்கண்டு திறங்கேட்பல் யானென்ற, வென்ற ளெழுந்தா ளிட
 ருற்ற தீகரனா, கின்ற ணினைந்தா வெணடுங்கயற்க ணீர்சோர, கின்ற
 ணினைந்தா வெணடுங்கயற்க ணீர்துடையாச், சென்ற ளரசன் செழுங்கோ
 யில் வாயில்வார், (சிலப். 298-300) இவை தொடர்ந்தபொருளாய் நான்கடு
 கின். “பொன்னது, ளரசுறை கோழி லணியார் ளெகிழங், கரையாமல்
 வாங்கிய கன்வனா மென்றே, ஈரையாமல் வாங்கிய கன்வனா மென்றே, குரை
 கழன் மாக்கள் கொலைகுறித் தாரோ, எனப், பொங்கி யெழுந்தாள் விழுந்
 தாள் பொழிகதிர்த், திங்கள் முகிலோடுஞ் சேணிலங் கொண்டெனச், செங்
 கண் சிவப்ப வழுதாடன் தேகவனை, யெங்கனாது வென்ற வினைத்தேங்கி
 மாழ்குவாள்” (சிலப். 298-300) இவை தனிச் சொற்பெற்றுத் தனிவக்
 தன. “இனமா வெயிற்றி யிவைகாணின் னையர், தலைநாளை வேட்டத்துத்
 தந்த நிரைகள், கொல்லன் றுடியன் கொலைபணர்சீர் வல்ல, நல்லியாழ்ப்
 பாணந்த முன்றி ளினைந்தன : முருந்தே சினகநாய் காணாநின் னையர்,
 கரந்தை யாறக் கடைத்த கணைகள், கள்விலை யாட்டிகல் வெய்தொரி காண
 வன், புன்வாய்ப்புக் கொன்னா கணிமுனா நி ளினைந்தன : கயமலருண் கண்
 னாய் காணாநின் னையர், யாது மலர் கொந்தாநல் வாகை, ளாணின் வெழுந்
 கரைமுது தாம, யெனை சொழிநியர் முன்றி ளினைந்தன” (சிலப்.
 வேட்டு.) இவை தாழிசை யோகையின்றி யகிக்கிவந்தன.

“கோவா மலையாசன் கொத்த கடலாசந், தேவர்கோன் பூணாந் தென்
 னவர்கோன் மார்பினவே, தேவர்கோன் பூணாந் பூண்டான் செழுநதுவ
 ரைக், கோகுல மேய்த்துக் குருந்தொகித்தா னென்பரால்; பொன்னிமயக்
 கோட்டுப் புவிப்பாழிந்து மண்ணாண்டான், மன்னன் வளவன் மதிற்புகார்
 வாழ்வேந்தன், மன்னன் வளவன் மதிற்புகார் வாழ்வேந்தன், பொன்னக்
 திவிரிப் பொருபடையா னென்பரால்; முந்தீரி னுன்புக்கு சூவாக் கடம்
 பெறிந்தான், மன்னர்கோன் சேரன் 2வளவஞ்சி வாழ்வேந்தன், மன்னர்
 கோன் சேரன் வளவஞ்சி வாழ்வேந்தன், கண்ணிரே ளோச்சிக் கடல்
 கடைந்தா னென்பரால், (சிலப். 301-303) இவை ளாசரைத் தெய்வமென்றே
 பரவியன. 3குன்றக் குடிவயன் “செழுநதுவாகை” என்னுந் தாழிசை
 முத்தற் பல்லெடுக்கிவந்து பின்னர் “வளவியாம், வாடச் ... வேட்டு” என்று
 ளுடக்கியந் பொருள்பெற்று முடிந்தவாறு காண்க. இன்னுஞ் சிலப்பதிகா
 ர்த்துள் வருய் வேறுபாடெல்லாம் இவ்விவேசான் முடித்துக் கொள்

1 கவர்ந்தனன்பதும் பாடம்.
 2 வளர்வஞ்சி என்பதும் பிரதிபேதம்.
 3 சிலப்பதிகாரம்.

தாழிசையின் நித் தாவுடைத்தாகியு மென்பது மேற்கூறிய தாழிசையின் நித் தாவேபெற்று வருதலும். ௭-று. ஈண்டிக் தாவோவைபெறுவது பொதுவாயினிற் கொச்சகவொருபோகென்னுஞ்செய்யுள், அது தாழிசையோடுபட்ட தாவிலக்கணத்திற் திரிந்துவருமென்றற்குத் தாழிசையின் நி யென விலக்கினார். அது தொடர்ச்சிலைச் செய்யுளாயவருக் தேவபாணியுந் தாவிலைக்கொச்சகமாய் வருவது நான்கும் ஆயும் வட்டிம் ஆடியாய் வருதல் கடப்பாடின தென்பதற்கு விலக்காக தாவென்னும் உறுப்பைச் செய்யுளுடைய தீவனவே பொழிந்தாயுமாய் விலக்குண்டா. ஆகிய மென்றதனற் தனிச்சொல்லும் கரிதகமுடி பெற்றும் பெருதும் வருதலும், பெருமபான்மை பிரண்டினை தலும் கொங்க. அவை தனிச்சொல்லுஞ் கரிதகமும்பெற்ற தாவுகொச்சகக் தாவிலைக்கொச்சக மெனப் பெயர்கூறப்படும். இதனற் தாவிலக்கண நிழிந்ததேனும் பெரும்பான்மை தாழம்பட்டவோசைக் குறித்தன்மென்பது கோந்தவாறுயிற்று. ௨-ம். "பூணாக வென்பணிந்தான் பூதத்தான் வேதத்தான், கோணாகக் கசையான் கோடேத்து கொல்லேற்றான், மாணாக வெண்ணூலான் வாணுதல்லா பாகவகொன், னேனும் பிச்சையா னுண்ணுத கஞ்சுண்டான், வாய்பாறு தாழ்த்த சடையான் மழுவலத்தான், மானூர்வஞ் செய்யு மிறை; எனவாங்குப் பாடியிறைஞ்சுவோர்த் கொன்றான், வினையாக நி: வினக்காஞ்சு தேறத்தத், தலை யோய் மறல்க்கு மீதர் கொன்றான், பூணாக வென்பு பூணாகி மீதுவாய், மனோமான்ட பாக முன்பமல வாய்த்து, பெண்காளு மேததுது மெந்ததயோ கன்னை, வினையா தொழியற்கு கெஞ்சு"..... இது தாவிலைக்கொச்சகம். தனிச்சொல்லுஞ் கரிச்சமுடியிற் தான் வந்துவிடுகாண்க. இதனானே தொடர்ச்சிலைச் செய்யுளின் பூதத்தனின் தேவபாணி தன்மொருளோடு தான்முடித்தன தனித்தால் கொச்சகமாம். ௨-ம். "உலக முன்று மொருங்குக் கேளத்துமண், மலக மாய் திறவன் வண்ணடி, வழுவி இனஞ்சொடு வால்தி னுற்றவந், மீதாயு வ மருவல்கை நீவஞ்ச வென்றியான், (வலையாபதி) மூவா முதலா வுலகம்மொரு ஆன்று மேத்தத், தாவாத விய்பக் தலையா யது தன்னி மெய்தி, மீயாவது மன்ற குணத்தொண்ணிதிச் செல்வ மென்ப, தேவாது தேவ வவன்மேவடி (கொது மனதே)" (சந்தா, கடவுள் வாழ்த்து-௧.) எனவரும். இவ்வளையாபதிமுதலியவற்றுள் தேவபாணியல்லாத தொடர்பொருட்செய்யுட்களை "யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமை யுடையது" என்றதாற் தாவுகொச்சகமென்றுகொள்க, அவை தம் பொருளோடு தாமுடியாமலின், எண்ணிவையிட்டிக் கின்னல் குன்றியும் என்பது வண்ணகத்திற் கோதிய எண்ணுஞ் சின்னமுமின்றி ஒழிந்ததாவு தாழிசை தனிச்சொல் கரிதக மென்னும் நான் குறுப்புடையதுவ கொச்சக வொருபோகாம். ௭-று. இதற்கு இவ்வா ஆறுறுப்பெய்யே கூறிற்று. ௨-ம். அது சந்தையே வேண்டி

தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுர்த் தீமடுத்துக், கூராமற் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கடுங்குளி, மாறூப்போர் மணிமிடற்ற வெண்கையாய் கேளினி; படுபறை பலவியம்பப் பல்லுருவம் பெயர்த்துநீ, கொடுகொட்டி யாடுங்காற் கோடிய ரகலவ்குற், கொடிபுரை துசுப்பினுள் கொண்டசீர் தருவானோ; மண்டமர் பலகடந்து மதுகையா னீறணிந்து, பண்டாங்க மாடுங்காற் பணையெழி லணைமென்றோக், வண்டாறழங் கூந்தலாள் வளர் தூக்குத் தருவானோ; கொலையுழுவைத் தோலசைஇக் கொண்டைத்தார் சுவற்பு ளாத், தலையங்கை கொண்டிநீ காபால மாடுங்கான், முலையணிந்த முறுவ லாண் முற்பாணி தருவானோ; எனவாங்கு, பாணியுந் தூக்குஞ் சீரு மென்றிவை, மாணிழை யரிவை காப்ப, வாணமில் பொருளெமக் கமர்க் தனை யாடி” (கலி. கடவுள் வாழ்த்து). இது நான்குறுப்பான் வந்ததேனுங் தேவபாணியாய்வருதலின் முதனிலையொத்தாழிசை யாகாது. ஏனை யொன்றே யென்ற ஒத்தாழிசையேயாமாயினும் அவற்றிற்குரிய எண் ணுஞ் சின்னமும் இழத்தலிற் கொச்சக வெரு போகாயிற்று. அடக்கிய லின்றி யடிநிமிர்ந் தொழுகியு மென்பது அடக்கியல் தனித்துவருதலின்றி யவ்வடக்கியலோடு ஒருசெய்யுளாய் அடிபாந்தொழுகியும் அடக்குமியல் பின் நென்றது முற்கூறிய வறுப்புக்களைத் தனியேவந்து அடக்கிநிற்கும் இலக்கண மின்றியே வரும். எ-று. எனவே “எழுசீ ரிறுகியா சிரியங் கலியே” (செய். எக.) “வெண்பாலியலினும் பண்புத முடியும்” (செய். எஎ.) என்ற விதியாற் பெற்ற இறுதி ஒருதொடராய் இற்றுநின்றலும், அடி நிரிரும் என்றதனான் முற்கூறியவற்றின் அடிவரையறையை யிகத்த லும், ஒழுகும் என்றதனான் எழுசீ ரிறுகியல்லாத எல்லாவடியுங் கலியேயா யொழுகிவருதலும் பெற்றும். உ-ம். “மழைதழைத்து புறப்பட்ட மதியமு ஞாயிறும்போ, லுழை வழங்கு வலம்புரியுந் திகிரியு மொளிசிறப்பப், பச் சென்ன வானிட்ட வில்லேபோற் பசுந்துழாய்க், கச்சென்னக் கனல்கின்ற கூதிர்முலைமேற் கவின்செய்ய, வம்மேகத் திடைப்பிறந்த கரையுருமே ரதி சயிப்ப, மைம்மேனி மருங்கதிர வரியேறு வால்புடைப்ப, விண்டோயு மணிநீல வெற்பிடை வேயமிடைந்தாங், கெண்டோளு மிடுநீழ விளங்கினி கள் களிகூரக், கொடியாது கொதித்தெறிந்த கோட்டெருமைத் தலையின் மிசை, மிதியாத சீறடி மிதித்தன போற்றோன்றத், தாங்கிய புகர்வா ளுங் கேடகமுந் தனித்தனி, வாங்கிய கோளாவு மதியமும் போன்றி லங்க, மைதொடுத்த கடற்புறஞ்சூழ் மலையென்ன மணியல்குல், கொய் துடுத்த பொற்றுலின் கொழுஞ்சோதிக் கொழுந்தோட்ட, நீனின்ற வடி வத்தா னெடியோனை முதற்பயந்த, தாயென்று முதுமறை பரவீனும், யாயென் றல்ல தியாந்துணியலமே” எனவரும். தேவபாணியான் வெண்பா லியலான் முடிந்தது வந்துழிக்காண்க. இக்கருத்தறியாதார் வெண்பாலிய

வாற் பண்புறமுடிந்த கலியடியுடையதனை வெண்கலிப்பாவென்பர். யாப்பி
 ழும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையதென்பது மேற்கூறியவாறும் இனி
 வருகின்றவாறுமின்றி யாப்பின்வேறுபடுதலும் பொருளின்வேறுபடுதலும்.
 ௪-று. அவை இருசீர்முதல் எண்சீர்காறும்வந்து முற்கூறியவாறன்றி அடிக்
 கண் நந்நான்காய்வரும். சில பிறவடிவிராயும்வருவனவும், பலவடிவந்தும்,
 ஈன்கடிவந்தும் பாமயக்கிவருவனவும், இனி யீரடியான்வருவனவற்றுள்
 ஈற்றடி மிக்குங் குறைந்தும் குறையாதும்வந் தியலசைச்சீர்பெற்றுவருவன
 வும், ஓசையும் பொருளு மினிதாகாதுவருவனவும், அவ்விரண்டடிச்செய்
 புண்முடிந்துரிந்கவும், ஈற்றடி யொன்றும் இரண்டும் மிக்குவருவனவும், பிற
 வாய்வருவனவும், இனி மூவடியான்வருவனவற்று ளீற்றடி குறைந்தும்
 முதலடிமிக்கும் இடையடி குறைந்தும் இறுதியடிமிக்கும் மூன்றடியிற் குறை
 யாதும் பிறவாயும் வருவனவும், இம்மூவடியிற்றபின் ஈற்றடியொன்றும்
 இரண்டும் மிக்குவருவனவும், பிறவாய்வருவனவும், இனி நான்கடியாய்வரு
 வனவற்றுண் முதலிடையிற் குறைந்துவருவனவும், அம்முதலிடையி
 டைக்கண்ணே யோரடியும்ரடியுஞ் சீர்மிக்குவருவனவும், பிறவாய்வரு
 வனவும், அந்நான்கடியிற்றபின் ஈற்றடியொன்றும் இரண்டும் மிக்குவரு
 வனவும், இங்ஙனம் மிக்கு ஒருபொருண்மேன்மூன்றடிக்கி வருவனவும்,
 பத்தடிக்கிவருவனவும், அளவியலின் வேறுபடுவனவும், இனி யைந்தடியான்
 வருவனவற்றுள் ஈற்றடி குறைந்துவருவனவும், அவ்வைந்தடியிற்றபின்
 ஓரடியும் ஈரடியும் மிக்குவருவனவும், முச்சீரான் இற்றுச் சிலசீர் மிக்குவரு
 வனவும், இனி ஆறுமுதலியவடிகளான்வருவனவும், இவ்விலக்கணமெல்லாம்
 பெற்றுவருதலுங் கடவுட்பொருட்டொடர்சிலைகள். பல தாவுந் தாழிசையு
 மாசி யிடைமிடையச்செய்வனவும் அடக்கியலின்றி யடிநிரிந்து அடக்கியல்
 பெற்றுவருதலும் இன்றோன்ன பலபகுதிகளுங் கொள்ளப்படும். பொருள்
 வேறுபடுமென்றவிற் புறப்பொருளான்வருவனவுங்கொள்க. இவற்றுட் சில
 ந்திருவமார்க்கத்தான் இடைமடக்கிவருவனவுங்கொள்க. உ-ம். மெய்
 யொடு தீயொக்கச், செய்யானைச் சேர்வார்க்குப், பொய்யாதவுள்ளமே, மெய்
 யாதல்வேண்டும்” இது குறளடி நான்கான்வந்தது. இது குட்டம்படாது
 மையணி கண்டனை வாறே, னாயனை யாயிரம் போழ்வாய்ப், மையர வம்பல
 னு, மெய்யனை மேயது வீடே” இது சிந்தடி நான்கான்வந்தது. இவ்வா
 யலசைச்சீரான்வருவது வந்துழிக்காண்க. “நீறணிந்த திருமேனி கெருட்
 ருவங் கிளைத்ததுபோற், கூறணிந்த சூக்குமங்கொண் டொருமுனையேர்
 றிசெய்ய, வேறணிந்த கூடரெறிப்ப வேணிலாற் கெரிவிழித்த, வேறணிந்த
 வல்கொடியோ யெவ்வயிர்நிற் றவிரந்தனவே” “வென்றான் வினையின்
 ருகையாய் விரிந்து தன்க, னென்றாய்ப்பாரந்த வுணர்வின் னெழியாது
 ற்றுஞ், சென்றான் றிகழுஞ் சுடர்கு ழொளிமூர்த்தியாகி நின்ற னடிநீர்ப்

பணிந்தார் வினோகிங்ளி மன்றார்” (குளா-காப்ப) மூவடிவி னூவிரண்டு சூழ்
 கூட்டு நாணமுழுது.....வே” (குளா-துறவு-கச) இது கொச்சகம்போல
 அடுக்கிவாராத தாமும்பட்டவோசைத் தரவுகொச்சகம். “ஒருவான்யா
 ரோடுச டாடலிப், பெருநாகமே பூணும் பெருமா, னருவானு னாயினு மன்
 பர்க், குருவாயினு னுள்ளத்தி னுள்ளே” இது அனவடிநான்காய் நிரையசைச்
 சீராகியசொற்கண்வந்து பிறவடி விராஅயிற்று. அசைச்சீரின்றி விக்ரமம்
 வருவன தர்வுகொச்சகமாம். 1“முழங்குதிரை.....பவே” இது பிற
 பொருளான் அனவொவ்வாது பலவடிவந்து பாமயங்கிற்று. 2“தடத்
 தாட் கொத்த தமனியர் சிலம்பு, பாடந்தாழ் கசைப் பாம்பொய் மிளிர்,
 வென்றாடு திருத்தாடை வியந்துகை துடிக்கொட்ட, நின்றாடு மழுகளிற்றை
 நினைவாரோ வினையிலரே” இது காண்கடியமொத்தப் பாமயங்கிவந்தது.
 “கங்கைசூடிய கபாலினி னடியினை, தங்கு நெஞ்சினர் தளர்வுறு பிறவியை
 நீப்பார்” இது ஈரடியா யீற்றடிபிக்கது. “புனைமலர்க் கடம்பின் பூந்தரச்ச்
 சேந்த, நினையடி பாவனும் யாம்” இது ஈரடியாயீற்றடி குறைந்தது.
 “கொண்டை வேயாத வெல்ல அடியை, வென்று மேத்திக் தொழுவோ
 நாமே” இது ஈரடிய முற்குணையாது இயலகைச்சீ ரடிதோறும்வந்தது.
 3“அறுவர்க் கறுவரைப் பெற்றக் கரே” இது ஈரடியப் பொருளு
 ளினிதாகவந்தது. “கொண்டைவேய் கடை முடிமேயன் கொச்சகடிப்போன்
 மேனியோ, இனூன்றிய உபணகலை யாவாதே யன்றாக, செல்கதி யின்
 றிச் சிவகதி சேர்வதோர், கல்லறி வெய்துதுநாமே” இது ஈரடியிற்றதன்டு
 லீற்றடி யிரண்டு மிக்குவந்து ஒன்றுட்பட்டது. “கண்பிதென்று நீய சொல்
 லார், முன்பு கின்று முனிவுசெய்யா, கன்புவெண்கிபவா, நுது மூன்றடியான்

1 முழங்குதிரைக் கொற்கைவேந்தன் முழுதுலக மேவல்செய மொழி
 செய் கோமான், வழங்குதிரல் வாண்மாதன் மாச்செழியன் றுக்கரிய வை
 வேல்பாடிக், கலங்கிநின் றுரெலாக் கருதலா காவண, மிலங்குமா னிரண்டினு
 வீருகைவீ சிப்பெயர்ந், தலங்கண்மா லையலிழ்ந் தாடவா மிம்மிவன், பொலந்
 கொள்பூந் தடங்கட்கே புரிந்நுநின் றுரெலாம், விலங்கியுள் ளந்தப விளிந்து
 வே றுபவே” இஃது ஏழடியாய் முதலிரண்டடியும் அறுசீராய் ஓரோசை
 யால்வந்து பின்னைத்தடி காற்சீராய் வேறேரோசையால்வந்த வேற்குவிவெண்
 உறை என் றார் யாப்பருக்கலவிருத்திகாரர்.

2 தடத்தாண்டொத்த என்பதும் பிரதிபேதம்.

3 “அறுவர்க் கறுவரைப் பெற்றக் கவுந்தி, மறுவறு பத்தினி போல்லை
 கினீரே” என்பது யாப்பருக்கலக்காரிகையசை.

4 வெண்கலை எனவம ஓசேட்டி. நுள்ளது

வந்து சுற்றடி குறைந்து அசைச்சீரானிற்றது. தாளாள சல்லாதார் தாம்ப
ல ராயக்கா வென்னொமென்னும், யாளியைக் கண்டஞ்சி யானைதன்
 கோடிசண்டும், ஸீலிபோற் சாய்த்து விடும்பிவிற்றி யாங்கே” இது முதலடி
 ிக்கது. “பூண்ட பறையறையப் பூத மருள, நீண்ட சடையா னுடுமே,
 நீண்ட சடையா னுடுமெல்ப, மாண்டசாயன் மலைமகன்காணவே காணவே”
 இது இடையடி குட்டம்புட்டு இறுதியடி ிக்கது. கந்திருவமார்க்கத்தான்
 இடைமடக்கி நான்கடியுமாம். “வாணுற நிமிர்ந்தனை வையக மளந்தனை, பான்
 மதி விடுத்தனை பல்லுயி ரோம்பினை, நீனிற் வண்ணநின் னிறைகழல்
 தொழுதனம்” இது மூன்றடியிற்குறையாதது. “பிறையணிந்த சடைமுடி
 யோன் பிஞ்சுகன் பெம்மான், கறையணிந்த கண்டத்தான் கையிலங்கு
 குலத், திறையணிந்த நெஞ்சினோர்க் கின்றும் பிறவி; இம்மைப் பிணியு மிய
 ழும் பசியொடு, தம்மைத் துறந்திகில்தாலில் புகழுளதாம்” இது மூன்றடி
 ிற்றதன்மே லீரடிமிக்குவந்தது. “சதுர்முக வொருவ நின்சா ணடைந்தே,
 முதிர்விரு நீரு ளமுந்து பிவ்வங்ககாவாய், திருவுறு கிலைமைத்தாய்ப் போதெ
 னக் கூறிநிற்பா, சதிர்வன ரிருகையு மசந்துறக் கூப்பிநிற்பார்” இது நான்
 டியாய் முதலடி குறைந்தது. “தனுவெழு வரிவையைத் தருமணம் புணர்ப்
 பின், முனிவுறு தொழிலினை மூளா, ணனிதவிர்த் திலர்க்கிடு நாடொறு
 ளுடொறுங், கனியென வினியண்முன் கலந்தமற் றவற்கே” இது இரண்டா
 யடி குறைந்துவந்தது. “கல்லாலக் தன்னிழற்கீழ்க் கல்வித் துறைபயந்த
 சாயர்காட்சி, கல்லானை கல்லா னொருபாக மானிய ஞானத்தானை, யெல்
 லாரு மேத்தப் படுவானை யெஞ்ஞான்றுஞ், சொல்லாதார்க் கெல்லாந் துய
 ரல்ல தில்லைத் தொழுமின் கண்டார்” இது சுற்றயலடி குறைந்து, சீரடியாசிரி
 யத்தான் நேரடிமுன்னிறுமென்ற விலக்கணக் கொச்சகம்வந்தும் பாவின்
 வேறுபட்டதாம். “வண்டணிகொண்ட மதுமலர்க்கொன்றை யினமலை
 கொண்டணி செஞ்சடைக் கோட்டிளந் திங்கன்போலப், பண்டணி யாகப்
 பலர்தொழுங் சங்கைநீர் வைத்தா, னுண்டணி கொண்டநஞ் சுண்பார்க்
 கமிழ்தாகுமே” இது அளவடியிசண்டு மைஞ்சீரடியிரண்டும் வந்தது. “கண்
 டெழப் பாவைதனிக்கரம் பிடிப்பராயிற், கொண்டவற்பேணிக் குடிக்கு
 விளக்காகும், கெண்டெழி செடுமலை தன்னகீங்கிப்போய்:.....மற்கொரு
 குழகன் தன்னையே” இது முதலடி ிக்கது. “போதுறு முக்குடைப் பொன்
 னெயி லொருவன், ருதுறு தாமரை யடிமே, தாதுறு தாமரை யடியடைந்
 தாரெளிற், சீதுறு தீவினை யிலரே” இது சிலவடி குறைந் திடைமடக்கிப்
 பிறவாறாயிற்று. இவை யளவடியின்வேறுபட்டவாறுங்காண்க. “கடாமுங்
 குருதியும் கால்வீழ்த்த பச்சைப், படாமும் புலித்தோலுஞ் சாத்தும்பரம்,
 னிடாமுண்ட நெற்றியா னெஞ்ஞான்றுங் கங்கை, விடாமுண்ட வார்சடை
 யான் வெண்ணீர் தனித்தான், மெய்யறு கோயிலிலே வேறொர் பிறப்பிலை,

யையுறு நெஞ்சில்லை யாகாத தொன்றில்லை.” “வேயே திரண்மென்றோள் வில்வே கொடும்புருவம், வாயே வளர்பவள மாந்தளிரே மாமேனி, நோயே முலைகமப்ப வென்றோர்க் கருகிருந்தா, ரேயோ விவனொருத்தி பேடியோ வென்றார், எரிமணிப்பூண் மேகலையார் பேடியோ வென்றார்” (சிந்தா-652) இவை நான்கடிச்செய்யுளிற்றபின் ஈற்றடி யிரண்டும், ஒன்றும் மிக்குவந்தன. “மூவுலகு மீட்டியான் முறைகீரம்பா வகைமுடியத், தாலியசே வடிசேப்பத் தம்பியொடுங் கான்போந்து, சேவாணம் 1பேர்முடியத் தொல்விலங்கை கட்டழித்த, சேவகன்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே, திருமால்சீர் கேளாத செவியென்ன செவியே;” “பெரியவனை மாயவனைப் பேருலக மெல்லாம், விரிகமல வந்தியுடை விண்ணவனைக் கண்ணுந், திருவடியங் கையுங் கனிவாயுஞ் செய்ய, கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே, கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தங் கண்ணென்ன கண்ணே;” “மடந்தாமு நெஞ்சுத்துக் கஞ்சனார் வஞ்சங், கடந்தானை தூற்றுவார்பா னுற்றிசையும் போற்றப், மடந்தா ரணமுழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூது, கடந்தானை யேத் தாத நாவென்ன நாவே, நாராய னாவென்ன நாவென்ன நாவே” (சிலப்-ஆய்ச்சி) இவை படர்க்கைப் பாவலாய் ஒருபொருண்மேன் மூன்றடுக்கி நான் கடியிற்றபின் ஓரடிமிக்குவந்தன. இவ்வாதே பத்தடுக்கியொருபொருண் மேற் பதிகப்பாட்டாய்வருவனவும் இதனானமைக்க. 2“வெறியுறு கமழ் கண்ணி வே... பின்” இது சிந்தடியான்வந்து ஈற்றடி குட்டம்பட்டது. “வாய்வதின் வந்த குரவையின் வந்தீண்டு, மாய மடமகளி ரெல்லீருங் கேட்டி, னாய மடமகளி ரெல்லீருங் கேட்டைக்க, பாய்திரை வேலிப் படுபொரு ணீய றிதி, காய்கதீர்ச் செல்வனை கன்வனோ வென்கணவன், கன்வனோ வல்லன் கருங்கயற்கண் மாதரா, பொள்ளெரி யுண்ணுமில் வுரென்ற தொருசால்” (சிலப்-துன்ப) இது ஐந்தடிச் செய்யுண்முடிந்தபின் ஈரடிமிக்கது. 3“கோழி யுங் கூவின.....வாய்” இது ஐந்தடியான்வந்து ஈற்றடி முச்சீரான் இற்று

1 பேர்முடிய என்பதும் பிரதிபேதம்.

2 வெறியுறு கமழ்கண்ணி வேந்தர்கட் காயினு, முறவுற வருவன வரைப்பன வரைப்பன்மற், செறிவுறு தொழிலினர் சிறந்தன ரிவர்மக், கறிவுறு தொழிலரென் றல்லவை சொல்லன்மின், பிறபிற நிகழ்வன பின். இஃதைத்தடியா யீற்றடியொன் றொருசீர்குறைந்துவந்த வோரொலிவெண் டிறை என்றார் யாப்பருங்கலவிருத்திகாரர்.

3 கோழியுங் கூவின குக்கி லழைத்தன, தாழியு ணீலத் தடங்கண்ணீர் போதுமினோ, வாழிகுழ் வையத் தறிவ னடியேத்திக், கூழை நனையக் குடைந்து குளிர்முன, லாழியு மன்னுவோ மென்றேலோ ரெம்பாவாய்” காற் சீர் நாலடியான்வருவது கவிவிருத்தமென்று வரையறுத்துச்சொன்னார். இஃது ஐந்தடியால்வந்ததாயினும் ஒருபுடையொப்புமைகோக்கிக் கவிவிருத் தத்தின் பாற்படுத்தி வழங்கப்படும். இஃது அவினயனார் காட்டியபாட்டு, இத னைத் தரவுகொச்சகமென்பாருமுளர். என்பர் யாப்பருங்கலவிருத்திகாரர்.

அடியீற்றின்கண் இருசீர்மிக்கது. தீருவேம்பாவை யெட்டடியான் வக்
 திவ்வாறிற்றன. இக்காலத்து ஒருபோகுகளிற் றாவுந் தாழிசையும்
 இடைமிடைந்துவருமாறுகாண்க. பிறவும் வந்துழிக்காண்க. இவையெல்
 லாங் கொச்சகமாமென்று கூறுவர்புலவர். எ-று. இனி யிவ்வாறுவந்த
 கொச்சகங்களையெல்லா மொருவரையறைப்படுத்துப் பாத்தோறு யினஞ்
 சேர்த்திப் 1 பண்ணிற்சூத்திறம்போலப் பின்னுள்ள ஆசிரிய ரடக்குவர்;
 அதனை அகத்தீயமுந் தொல்காப்பியமுந் உணர்ந்து அவர்தங்கருத்தறிந்த
 ஆசிரியர் அவ்வாறடக்காமைக்குக் காரணங்கூறுவர். அவர் கூறுமாறு.
 “கொன்றை வேயந்த செல்வ னடியை.....நாமே” ஈரடியான்வருதலின்
 வெண்ணெய்துறையென்பார்க்கு ஒருசீர்குறைவின்றிவரு கலின் வெண்பாவிற்
 கினமாகாது கலிப்பாலினொருகூற்றிற் கினமாதலுஞ் சீரானுந் தனையா
 னும் ஆசிரியத்திற் கினமாதலு முடைத்தென்றுமறுப்பர். இனிச் சந்தஞ்
 சிதைந்து புன்பொருளாய்வருவனவற்றைத் தாழிசையெனிற் றுழும்பட்ட
 வோசையும் விழுமிய பொருளூமில்லனவற்றிற் சப்பெயர்கூறின் முற்கூறிய
 தாழிசைகட்குஞ் சந்தஞ்சிதைந்து புன்பொருளாய் வருதலுரித்துமாம்.
 அதனான் அப்பெய ராகாதெனவு மறுப்பர். “கன்று குணிலா” (சிலப்-
 ஆய்ச்சி) இது வெண்டனையான்வருதலின் ஆசிரியத்திற்கினமாகாதென
 மறுப்பர். இனி இது நான்கடியான்வருமேற் கலிவிருத்தமா மென்பார்க்கு
 “கெருப்புக் கிழித்து விழித்ததோர் கெற்றி, யுருப்பிற் பொடிபட் கிருவிழித்த
 காம, உணருப்புக் கணையா னடப்புட்டார் மாதர், விருப்புச் செயலின்னை
 விரும்புகின் றாரே” என்றதுகாட்ட வெண்டனே தட்டலின் வெண்டாழி
 சைக்கு இழுக்கின்மையுங் கலித்தனையின்மையிற் கலிக்கு இனமாகாமையுங்
 கூறிமறுப்பர். இனிச் குறளடியானுஞ் சிந்தடியானும் வருவனவற்றைச்
 சீரளவான் வஞ்சிக்கினமென்பார்க்கு அவை நான்கடியான்வருதலானும்,
 பா வேறுபடுதலானுஞ் சீர் இயற்சீராகலானும் ஆகாதென்ப. குறளடிச்செய்
 புண் ஆன்றுவரிற் றுழிசையெனவுஞ் சிந்தடிச்செய்யுண் மூன்றுவாராவென
 வங்கூறின் அதற்கு மோர்காரணங்கூறலரிதென மறுப்பர்; பிறவு மிவ்வாறு
 ஒன்றற்கினமாயது ஒன்றற்கினமாயும்வருதலின் இனஞ்சேர்த்தலாகாதென
 மறுப்பர். இங்ஙனம் இனஞ்சேர்த்துதற்கரியவற்றைக் கலிப்பாவென அடக்
 கியது பெரும்பான்மை கலிக்கேற்றவோசையே பெற்றுவருதலின். இத்
 தொல்காப்பியம் “முந்து நூல்கண்டு முறைப்படவெண்ணி” (தொல்-பாயிரம்)
 னல்செய்தலின் எல்லாவற்றிற்கு மொரு பரிகாரங்கொடுத்துக் கொச்சகத்து

1 பண்களையும் அவற்றின் நிறங்களையும் “பண்ணுங் கிளையும் பழித்த
 ளுஞ்சொல்” என்னும் சிலப்பதிகார ஆர்காண்காதையடிக்கு அடியார்க்கு
 ல்லாருரைத்த விசேடவுரையிற் கண்டுகொள்க.

2 “கருப்புக்கணை” என்பதும் பிரதிபேதம்.

எடக்கினார். அது மேற்றொட்டுவந்தமரபு. இனிப் பொருள் வேறுபடுதலாவன. தேவலாப்படர்க்கையாக்கிக்கூறலுஞ் சுட்டியொருவர்ப்பெயர் கொள்படுதலும், புறப்பொருளொடு தொடர்தலும், முற்கூறியபொருள்கள் பிறவாறு வருதலுமாம். இங்ஙனம் பொருள் வேறுபடுதலின் இதனுள் ஓதிய காண்கற்கும் யாப்புவேறுபட்டவற்றிற்கும் பொது வெட்சிமுதற் பாடாண்டிணையீறாகிய பெருள்ளே மரபாடுவரையறை என்பன; அவை முற்கூறிய இரண்டற்கும் உரித்தாகலின்; அது பெரும்பான்மை பாணிச்செய்யுட்டு இடைவிராய்வரும். இவ்வாறு கொச்சகத்தினை வரைந்தோதவே ஆசிரியமும் வெண்பாவும் ஒருபொருண்மேற்பல மூன்றும் ஐந்தும் எழும் ஒன்பதும் பத்துமாகிவருதலும் பிறவாறாய்வருதலும் வரையறையிலவாயின. அவை ஐங்குறுநூறு, முத்தொள்ளாயிரம், கீழ்க்கணக்குமுதலியவற்றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளுங்காண்க. தேவபாணியில்லாச் செய்யுளெல்லாம் யாப்பும்பொருளுஞ் சேரவேறுபடுமென்றுணர்க. அது முற்கூறியவற்றுட்காண்க. “வெண்பலிச் சாந்த முழுமெய்யு மெய்ப்புசி, யுண்பலிக் கூறார் திரிவது மேலீட்டுக், கண்பலிக் சென்று புகுந்த கபாலிமு, வெண்பலித் தாளிவள யாதுவாய்வாளே. இது “காமப் பகுதி கடவனும் வரையார்” (தொல். புறத் ௨௮) என்ற பாடாண்டிணையாகலின் பொருள் வேறுபட்டது. ‘சென்றுகுணிலா’ (சிவப்-ஆய்ச்சி) என்பது அந்நிலத்திற்குரியதெய்வத்தை அவர் பராவதலிற் கைக்கிளை என்பது. இவை பல்லுறுப்புமுக்குள் வேணும் கொச்சகவொருபோகென்னும் பொது விலக்குண்ணுமையிற் பொதுப்பெயர் சொல்லாவற்றிற்கு மாசுமென்று எய்துவித்தார். ஆகுமென்றதனான் ஒருபோகென்னுது சிறுபான்மை கொச்சகமென்று வழங்குதலாமென்றுகொள்க. (௧௪௧)

௧௫௦. ஒருபான் சிறுமை யீரட்டியத னுயர்பே.

இது, அதிகாரத்தானின்றகாண்கினுள் இறுதிரின்ற அடக்கியலின்றி யடிகிமிர்ந்த கொச்சகவொருபோகிற்கு அளவுகூறுகின்றது.

இ-ள். ஒழிந்தகல்க்கெல்லாம் உள்ளுறுப்புப்பற்றி யளவுகூறினார். பத்தடியிற் கருங்காது இருபத்தியினை ருதுவரும் அடக்கியலின்றி அடிகிமிர்க் தொழுகுமென்ற கொச்சகவொருபோகு எ-று.

இது முன்னடி கிமிர்க்கொழுகுமென்றதற்கோர் வரையறைகூறி ஐயமகற்றியது. இஃ தேற்புழிக்கோடென்பதொனும் அதுவென்ற ஒருமையானுங் கொண்டித். உ-ம். *தடங்கடற் பூத்த தாமரை மலராதி, யடங்கடற் முாற்சியா னருமறை வண்டிசைப்ப, வாயிர வாராழி யவிரிதழின்

*எ-து, மேலதற்கோர்புறனடையுணர்.....ற்று. மேற்சொல்லப்பட்ட கொச்சகவொருபோகு பத்தடிச் சிறுமையாகவும், இருபத்திப் பெருமையாகவும் வரும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

வெளிப்பட்ட, சேயிதழெனத் தோன்றுஞ் செம்பகவி னிராவசுற்றி, பகிணைப் பகைநீங்கப் பருவத்து மழையானே, நெடுநிலை குளிர்கூர் நீர்மைசா னிழ னாறி, யண்டங்கள் பலபயந்த வயன்முதலா மிமையோரைக், கொண்டங்கு வெளிப்படுத்த கொள்கையை யாதவி, னோங்குயர் பருதியஞ் செல்வநின், னீங்கா வுள்ள நீங்கன்மா ரொமக்கே” இது பத்தடியிற்சுருங்காது அடக்கிய வின்றி யடிநீரிர்க்கொழுகியது. மே லிருப்பதடி வந்துழிக்காண்க. (௧௫௦)

௧௫௧. அம்போதாங்க மறுபதிற் றடிநீர்

செம்பால் வாரஞ் சிறுமைக் கெல்லை.*

இது மேலின்ற அதிகாரத்தாற் றடவுள்வாழ்த்தாகிய அம்போதாங்க வாருபோகிற்கும் அடிவரையறைகூறுகின்றது. அம்போதாங்கவொரு பாகு, தன்னுறுப்பெல்லாங்கடி யறுபதடித்தா யொவ்வொருபதத்திற்கு ாண்டடியாகிய தூற்றிருபதடியையுடைத்தாயும்வரும். சிறுமைக் கெல்லை றுமிடத்து அவ்வுறுபதிற் செம்பாகமாகிய முப்பதடியிற் பாகமாகிய பதி றாதடியான்வரும் எ-று.

கொள்க-எ திரிமறை. அறுபதிற்செம்பால் முப்பதில்வாரும் பதினைக் தென்றுணர்க. எனவே இவை யாக வறுபதும், தலையளவு அதனிராட்டி யாகிய தூற்றிருபதும், சாண்டியளவு பதினைத் தூற்றிருபதும், இனி அறுபதும், முப்பதும், பதினைத்தும் என சிற்றெல்லைக்கே தலையளவு இடையளவு, கூறிற்றெனக்கொண்டு இவற்றிற்கடையளவாகிய சிற்றெல்லைக்கும் பே ரெல்லைமுப்பதும், இடையளவாகிய சிற்றெல்லைக்கு பேரெல்லையறுபது மெனப் பொருளுரைக்கிற் றலையளவீற் சிற்றெல்லைக்கும் இடையளவீற் பேரெல்லைக்கும் வேறுபாடின்றியும் இடையளவீற் சிற்றெல்லைக்கும் கடையளவீற்கும் வேறுபாடின்றியும் கிற்குமென மறுக்க. அங்கனம் தூற்றிரு பது சாலிற்செல்லை மேலின்ற அதிகாரத்தான் இருபதாய்வம் சாத்திர டொத்துவருதலில்சுக்கணத்தபாகிய இருபதடியாகவும், நூற்பதடி பெறப் படும்; சிற்றெண்பதினும் அராகம் காண்குமாறு இருபதடிபெறப்படும். கொச்சகம் இருமுன்றுகி ஒன்றுபத்தடிபெற்று அறுபதடியாம். இனிப் பதினைத்தடியானவருவன நெடுக்கொச்சகம் இருமுன்றுகி, ஆறும், அராகம் ஒன்றுஞ் சிற்றெண் காண்கும் அடக்கியவாண்மொகப் பதினைத்தடியாம். இடையளவீற்கும் இவ்வாதே வருமாறநிக. மேலளவு கூறும்வழிக்கருது மேற்கூறுகின்றபாலிற்கு சண்டளவுகூறினார் அதிகாரம்பற்றி. (௧௫௧)

* எ-று, அம்போதாங்கவொருபோகுக்கு அடிவரையறையணர் றற்று அம்போதாங்கவொருபோகு அறுபதடி பெருமைக்கெல்லையாம். நெடுநிலை சிறுமைக்கெல்லையாம் எ-று. செம்பால்வாரச் செண்பது செம்பாதி யெனவுமாம். முப்பதடி சிறுமை எ-று. எ-து, உரையாசிரியருள்

கருஉ. எருத்தே கொச்சக மராகஞ் சிற்றெ
 ணடக்கியல் வாரமோ டங்கிலைக் குரித்தே.*

இது முன்னர்க்குறிய அம்போதாங்கவறுப்பு இவையெந்துமெனக்
 கூறியவாறு.

இ-ள். தரவுங் கொச்சகமும் அராகமுஞ் சிற்றெண்ணும் அடக்கியல்
 வாரமுமென ஐந்துறுப்புடையது அம்போதாங்கவொருபோகு எ-று.

(தரவெனினும் எருத்தமெனினும் ஒக்கும்.) பலகோடுபட அடுக்கி
 யுக்கும் உடையினைக் கொச்சகமென்பவாகவின், அதுபோலச் சிறியவுப்
 பெரியவும் விராஜயடுக்கியுந் தம்மு னொப்பவடுக்கியும் வருஞ்செய்யுளை
 கொச்சகமென்றார். இது ஒப்பினாகியபெயர். இக்காலத்து இது மகளிர்
 குரியதாய்க் கொய்சகமென்று வழங்கிற்று. இது முறையே சுருங்கிவரும்
 எண்ணுப்போலாது அடியுஞ் சீருந் தளையும் வேறுபட்டுவருமென்றுணர்க.
 வெண்பாவாகிற் பெரும்பான்மை அராகமாயது அருதுகடுகிச்சேறல் பிறி
 தொன்றுபெய்து ஆற்றவேண்டுந்துணைச்செய்யதாகிய பொன்னை அராகித்த
 தென்பவாகவின் இதுவும் ஒப்பினாகிய பெயர்; மாத்திரை நீண்டுத் துணிந்து
 வராது குற்றெழுத்துப்பயின்று உருண்டுவருதலின். சிற்றெண்ணாவது;
 நால்வகையெண்ணினும் இறுதிநின்ற எண்வாரமுந்கூறிற்று. உ-ம், “செஞ்
 சுடர் வடமேரு விருமருங்குந் திரிகின்ற, வெஞ்சுடரு மதியமும்போல்
 வேலொடுகே டகஞ்சுழல, மாயிருமணிப்பீல் மயிலெருத்திற்றேன் றுந்காற்,

*என்பதுமது. அம்போதாங்கத்திற் குறுப்பாமாறுணர் ... ற்று. சுண்
 டெருத்தென்பது தரவு, கொச்சகமும் அராகமும் என்று சொல்லப்பட்டன.
 எண்ணினுட் பேரெண்ணிற் சிற்றெண்வரப்பெறுமாயின் இனிச் சொல்லப்
 பட்ட அறுபதுறுப்பும் முறையான்வருதலும் மயங்கிவருதலுக்கொள்க.
 பரிபாடற்கு இவைதாமேயுறுப்பாய் அதனோ டிதனிடைவேறுபாடென்னை
 யெனின், அறுபதிற்கறடியிற் குறைந்துவரின் அம்முறை பிறழ்ந்துவரு
 மெனவும், ஒத்துவரின் அறுபதின்மிக்குவருமெனவுங் கொள்ளப்படும்.
 உ-ம். 1 “கண்ணக னிருவிசும்பிற் கதழ்பெயல் கலந்தெற்றத், தண்ணறும்
 பிடவமுந் தவழ்கொடித் தளவமும், வண்ணவண் டோன்றியும் வயங்கிணர்க்
 கொன்றையு; மன்னவை பிறவும் பன்மலர் துத்தயத், தழையுந் கோவையு
 மிழையு மென்றிவை, கைஇயினர் மகிழ்ந்து கிளைவினை யாடு, மடமொழி-
 யாயத் தவரு ளிவள்யா ருடம்போ, டென்னுயிர் புக்கன ளின்று” தரவு.
 “ஒஒவிவள், பொருபுக னல்லேறு கொள்பவ ரல்லாற், றிருமாமெய் தீண்டல
 ரென்று கருமமா, வெல்லாருங் கேட்ப வறைந்தறைந் தெப்பொழுதுஞ்,
 சொல்லாற் றாப்பட்டவள்; சொல்லுக, பாணியே மென்றா ரறைகென்றார்

1 முல்லைக்கவி—உ.

சேயொளி கடற்பிறந்த செந்தீச் சிறத்தெறிப்ப, மறுவருந்தம் மனத்து
 வகைக் கலுழ்ச்சியான் வளர்த்தெடுத்த, வறுவருந்தம் முலைசுரந்தாங் ககல்
 விசம்பு சிலதுவற்ற, ஆருருவத் தெயின்முன்று மொருங்கவித்தோன் வியப்
 பெய்த, வீருருவத் தொருபெருஞ்சூர் மறுங்கறுத்த விகல்வெய்யோய்;
 ஆங்க, வினையொழி காலத்து வெவ்வெயிற் கோலத், தனைவருந் தத்த மறம்
 புரிந் தாங்கு, முனையடு கொற்றத்து முன்னான் குருவிற், கனைகடல் சுட்டன
 ண்; தேவரு மக்களுஞ் சீற்றத்தா னஞ்சாமைக், காவல் புரியுங் கதிர்மதி
 போலு, மூவிரு தோன்றன் முகம்; மடமகள் வள்ளி மணிக்கம் பலம்போ,
 விடையிடை சுற்றுத லின்றுந் தவிரா, தொடையமை தார்கடம்பன்
 றோன்; அவ்வழி, யடியிணை சேரா வவுணரை துங்கிப், பொடிப்பொடி யாகிப்
 பொருப்பொடு மாய, விடியுமிழ் வானத் திடைநின்று கூடங், கொடியணி
 கோழிக் குரல்; விழுச்சீ ரமரர் விசம்பிடைத் தோன்றிப், பழிச்சிநின் றூர்த்
 தார் பலர்; உருகெழு முருரிய வருமென வதிர்தொறு, மருகெழு சிறகொடு
 ணவரு மணிமயில்; பெருகிய வருமறை பெறுகெடு மொழியொடு, பொரு
 ள வழியிசை புகல்வன சிறுகுறள்; சிவந்தன திசை சிலம்பின மலை, நிவந்
 ண தலை நிரம்பின குறை; ஆர்த்தன மறை யாடினர் பலர், போர்த்தன
 தகன் பொழிந்தனர் மலர்; ஆங்கணந் தோன்றியு வடுபோர் வென்றியின்,

பாரித்தார், மாணியை யாருகச் சாறு; சாற்றுள், பெடையன்றார் கண்
 பூத்து கோக்கும்வா யெல்லாம், விடைபெறி னேளர் தகைத்து". இவை
 கொச்சகம். "தகைவகை ரிசைரிசைப் பாய்மா ஈர்த்துட, நெதிரெதிர்
 சென்றார் பலர்; கொலைமலி நிலசெறி செயர் சினஞ்சிறந், துருத்தெழுந்
 தோடின்று மேல்; எழுந்தது துகள், ஏற்றது மார்பு, கவிழ்ந்தன மருப்புக்,
 கலங்கினர் பலர்; இவை சிற்றெண். அவருள் மலர்மலி புகலெழு வலர்மலி,
 தருமணி புரைநிமிர் தோள் பிணைஇ, ஒருத்தோ டியிலிடை தோன்றினான்
 றோன்றி, வருத்தினான் மன்றவவ் வேறு;" முடுகியலடிவந்த கொச்சகம்.
 "ஏற்றெறவ்வங் காணு வெழுந்தா செவன்கொலோ, வேறுடை நல்லார் பகை;
 டவரே நல்லர்யா மக்க ணெருளை, யடலேற் றெருத்திறுத்தார்க் கண்டு
 ற் றின்று, முடலேறு கோட்சாற்று வார்" இவையுங் கொச்சகம். "ஆங்
 சினித், தண்ணுமைப் பாணி தளரா தெழுஉகநின், பண்ணமை யின்சீர்க்
 குவையுட் டெண்கண்ணித், திண்டோட் டிறலொளி மாயப்போர் மா
 மேனி, யந்துவ ராட்டைப் பொதுவனோ டாய்ந்த, முறுவலாண் மென்றோள் பா
 ராட்டிச் சிறுகுடி, மன்றம் பரந்த துரை. (கலி ௧௦௨.) இது.....பிறவும்
 இன்னதாங்கொள்க. யாப்பினும் பொருளினும் வேறுபட்ட கொச்சகவொரு
 போகை அதன்பினனரோதினமையான் இதற்குங் காமப்பொருண் மேற்
 பட்டது. பூனை-து. உரையாசிரியருரை.

வீங்கிருந் தொடித்தேயன் விடவே கனக்கே, மாமறி யளவையிற் றமிழ் புனைந் தேத்துக, நின்னி தக்க தாயினு நின்னெ திர, காணில மாச வேண்டும் யாணர்க், கடம்புங் களிமயிற் பீலியுந் தடஞ்சுனை, கீரோடு சின்வயின் மாந்தர், வாராப் புலமை வருகமா ரெமக்கே” என்பது இடையளவம்போதாங்க வொருபோகு. இவ்வழப்புகளின் அளவுக ருமையின் ஏற்றவாறறிந்து கூறப்படும். இது காற்பத்துளன் கடியான் வந்தது. இவை யிக்காலத்து மிகவழங்காது. ஒருபோகுபோலன்றி யிதற்களவை முற்கூறியது அம்போதாங்கவொருபோகின் அளவே மேற்கூறுகின் றமுன்றுபாக்கட்கும் அளவென்றற்கு. இவ்வழிகாத்தான் வருகின் றவற்றோடு இதற்குறுப்பிலக்கணம் ஏற்பண வறித்துகொள்க. வெள்ளடியியலாற்றிரிவின் றிவருமென்றலின். அவ்வளவை மேல்வருகின்ற கல்வெண்பாட்டிற் கிவறென்றுணர்க. (௧௫௨)

கருநி. ஒற்றுபொரு ளுக்கைய வெள்ளடி யியலாம்
 றிரிவின் றி வாயுது கலிவெண்பா ட்டோ.

இது முறையே கல்வெண்பாக்கூறுகின்றது.

ஒரு பொருளைக் கருதிவாராறிற்ப வேறுமொருபொருளே படவஞ் சொற்றொடர்ந்துகிடப்பத் தொடுக்கப்பட்ட வெள்ளையடியாற் றிரிவின்றி வருவது கல்வெண்பாட்டாம். எ-று. இயலென்றதன்றி கட்டளையடியாய் வருதலுந் தனக்குரிய வெண்டளையான்வருதலும் பன்னிரடியான்வருதலும் பிறவுமாகிய இலக்கணஞ் சிதைவாதனவற்றுக்கீசு ஒருபொரு ளுதவி வரவேண்டிவது. திவ்வாதன் சித் தீர்த்துவருவண ஒருபொரு ளுக்கலாக் கல்வெண்பாவாம். எ-று. அவ்விலக்கணத்திற்றிரிந்துஞ் சீருந் தளையுஞ்

*எ-று, கல்வெண்பாவாமாறுணர்-ற்று, ஏற்றடியளவும், ஒருபொருளைக் குறித்த வெள்ளடியியலால் திரிவின் றிமுடியுமது கல்வெண்பாட்டாம் எ-று. கல்வெண்பாட்டெனினும் வெண்கலிப்பாட்டெனினு மொக்கும். “வெள்ளடியியலான்” என்றமையான் வெண்டளையான்வந் தீற்றடி முச்சீரான்வருவனவும் பிறதளையான்வந் தீற்றடி முச்சீரான்வருவனவுங் கொள்க. உ-ம் “மணையா மரல்கவர மாரிவறப்ப, வரையோங் கருஞ்சரத் தாரிடைச் செல்வோர், கணையம்பு முழுகிச் சுருங்கிப் புலையோர், த, முண்ணீர் வறப்பப் புலர்வாடி காலிமுஞ்சு, தண்ணீர் பெருகாத் தலிமா சருந்தயசம், தண்ணீர் களைக்கும்-கலைநயர்-தாடென்நீ, வெண்ணீர் றிவாநீர் பீபால் விவகவக, னின்னீர் வல்ல கெமிந்தகா-யெம்மைய, மன்பறச் சூழாதே யாற்றிடை தும்மொடு, துன்பந் துணையாக் காடி னதுவல்ல, தின்பமு முண்டோ வெமக்கு” (பாலைக் (கலி-௫.) இது வெண்டளையான்வந்த வெண்கலிப்பா. அஃதேதல், இது கெடு வெண்பாட்டிற்கோதிய விலக்கணத்தான் வருதலின், பஃ.ஒருடைவெண்பா

தைதும் அடியிசுதும் பாவசை சிதைத்தும் ஒருபொருணுதலியும் வெண்
 ாலியலாண்வந்தனவுக் கலியோசையாமென்றுணர்க. இதனன் ஒருபொரு
 னுதலியது கட்டளை யாய்த் திரிவின்றிவருமெனவும் ஒருபொருணுதலாதது
 ிர்வகையாய்த் திரிவுடைத்தாய்வருமெனவுக் கூறிற்றும். ௨-ம். “ அரும்
 பொருள் வேட்கையி னுள்ளந் தூர்ப்பப், பிரிந்திறை குழாதி யைய விரும்பி
 க, யென்றே” :னெழுதிய தொய்யிலும் யாழகின், மைந்துடை மார்பிற்
கணங்கு நினைத்துக்காண், சென்றேர் முகப்பப் பொருளுக் கிடவா, தொழிந்
தவ ரெல்லாரு முண்ணுதுஞ் செல்லா, ரினமையுக் காமமு மோராங்குப்
பெற்றார், வளமை விழைதக்க துண்டோ வளநா, னொரோஒகை தம்முட்
டழீஇ யொரோஒகை, யொன்றென்கு ருடை யுடுப்பவரே யாயினு, மொன்
றினர் வாழ்க்கையே வாழ்க்கை யரிதரோ, சென்ற விளமை தரற்கு’
 (செய். ௧௮.) இது பன்னீரடியாண்வந்து ஒரு பொருணுதலிய கட்டளைக் கலி
 வெண்பா. இதனுட் பெண்டன்மைக்கு ஏலா துண்பொருளினைத் தலைவ
 னெ திரிவின்றுணர் த்துவான் செவ்வன்கூறுது தலைவன் பணிகுறின சில
 வற்றைவாங்கிக்கொண்டி கூறுக கூற்று. நீ மறந்தாயென்பது யாம் உண
 ரக் கூறுகின்றான் இவனென்பதுபடவன்றமையின் ஒருபொருணுதலிற்
 ரயிற்று. அது அகப்பொருளேயாமாயும் ஒழிந்தபாக்களும் அவ்வாயுவரு
 மேனும் அங்கனம் துதலியபொருளான செய்யுள் வேறுபடாமையின்
 ழுண்டி ஆராய்ச்சியின்று. இது வெண்பாவாயிற் குறித்தபொருள் மறைத்
 துக்கூறுது செப்பிக்கூறல்வேண்டும். இஃ தன்னதன்றிப் பொருள்வேறு

யாம்; வெண்கலிப்பாவென்றதென்னையெனின், புணர்தல், பிரிதல், இருத்
 ல், இரங்கல், ஊடல் எனவும், கைக்கிளை, பெருந்திணையெனவுஞ் சொல்
 ப்பட்ட பொருள் எழுணுள்ளும் யாதானுமொருபொருளைக்குறித்து வளைக்
 லிப்பாக்கள்போலத் தரவும், தாழ்ச்சையும் தனித்தனி பொருளாகச் சரித
 த்தாற் ஒருகுத்துவரு கிலைமைக்கண்டுத் திரிவின்றிமுடிவது; அதனைக்
 ல் வெண்பாவெனவும், புறப்பொருட்கண்வரும் வெண்பாக்களைப் பஃ
 ருடைவெண்பாவெனவும், பரிபாடற்குறுப்பாய்வரும் பஃருடைவெண்
 பாக்களைப் பரிபாடலெனவும், கொச்சகக்கலிப்பாவிற் குறுப்பாய்வரும் பஃ
 ருடைவெண்பாவைக் கொச்சகக்கலிப்பாவெனவும் கூறுதலின் அது ஆசிர
 ரியர் கருத்தென்று கொள்க. :- அன்னதாக “வெண் பாட்டே குறு
வெண் பாட்டே” (செய். ௧௧௮.) என்னும் யாப்பினால் வேறுபடுத்தராசிக்
 கைக்கிளை பரிபாட்டங்கதச்செய்யுளெனப் பொருளானும் இனத்தானும்
 வேறுபடுத்தோ தினமையானும் கொள்க. இனி, முல்லைக்கலியுள் “கீழ்
பால் கறந்த கலமாற்றிக் கன்றெல்லாந், தாம்பிற் பிணித்து மனைநிதி
யாய்தந்த, பூக்கரை நீலம் புடைநாழ மெய்யசைஇப், பாங்கரு முல்லையுந்
தாய் பாட்டங்கார னேழிநம், புல்லினத தாயர் மகனிரா டெல்லா,

படுதலானுந் துள்ளிவருதலானுந் கலிவெண்பாட்டாயிற்று. “மரையா மால்கவா” (கலி. ௬.) என்னும் பாட்டுப் பதினேரடியான் ஒரு பொருணுதலிற்று. துற்றைம்பதுகலியுட் கலிவெண்பாட்டு எட்டு. அவற்றுள் ஒருபொருணுதலிவருவனவற்றின்பொருள் வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. இன்னும் இயலென்றதனாற் பன்னீரடியி னிகந்து ஒரு பொருணுதலிவருவனவும் அங்ஙனம் வந்து தளை விரலி வருவனவுங்கொள்க. “சுடர்த்தொடிகேளாய் தெருவினா மாடும்” (கலி. ௫௧.) என்னும் பாட்டு அடியிகந்து ஒருபொருணுதலிய்து. “கயமல ருண்கண்ணாய் காணா யொருவன், வயமானடித்தேர்வான் போலத் தொடைமாண்ட, கண்ணியன் வில்லன் வருமென்னை நோக்குபு, முன்னத்திற் காட்டுத வல்லது தானுற்ற, நோயுரைக்கல்லான் பெயருமற் பன்னொளும், பாயல் பெறேஎன் படர்கூர்ந் தவண்வாயிற், சேயேன்மன் யானுந் துயருழப்பே னாயிடைக், கண்ணின்து கூறுதலாற்றா னவனாயிற், பெண்ணென் றுரைத்த நமக்காயி னின்னதூஉந், காணான் சுழிதலு முண்டென் றொருநாளென், றேரெண்கிழ வுற்ற துயராற்றுணிதந்தோர், நாணின்மை செய்தே னறுதுதா லேன, லினக்கிளி யாங்கடிந் தோம்பும் புணத்தய, லாசலூர்ந் தாட வொருநூன்று வந்தானை, யைய சிறிதென்னை யூக்கி யெனக்கூறத், தையா னன்றென் றவனுக்கக் கைநெகிழ்பு, பொய்யாக வீழ்த்தே னவன்மார்பின் வாயாச்செத், தொய்யென வாங்கே யெடுத்தனன் கொண்டான்மேன், மெய்யறியா தேன்போற் கிடந்தேன்மன் னாயிடை, மெய்யறிய தேற்றெழுவே னாயின்மற் றொய்யென, வொண்குழாய் செல்கெனக் கூறி விடும்பண்பி, னனங்க ணுடைய ன்வன்” (கலி. ௩௭.) இது தையா னன்றென்று என மெய்யினும் பொய்யினும் வழிநிலைபிழையாமற் றேரழி சலைவிக்குரைத்தது. இதுகேட்டுத்

மொருங்கு விளையாட வவ்வழி வந்த, குருந்தம்பூக் கண்ணிப் பொதுவன் மற் றென்னை, முற்றிழை யேர்மட நல்லாய்கீ யாடுஞ், சிற்றில் புனைகோ சிறிதென்ற னெல்லாநீ, பெற்றேம்யா மென்று பிறர்செய்த வில்லிருப்பாய், கற்ற திலைமன்ற காணென்றேன் முற்றிழாய், தாதுகுழ் கூத்தற் றகைபெறத் தைஇய, கோதை புனைகோ றினக்கென்ற னெல்லாநீ, யேதி லார் தந்தபூக் கொள்வாய் நனிமிகப், பேதையை மன்ற பெரிதென்றேன் மாதரா, யைய பிதிர்ந்த சுணங்கணி மென்முலைமேற், றொய்யி லெழுதுகோ மற்றென்றான் யாம்பிறர், செய்புற நோக்கி யிருத்துமோ நீபெரிது, மையலை மாதோ விடுகென்றேன் றையலாய், சொல்லிய வாறெல்லா மாறுமா றியான் பெயர்ப்ப, வல்லாந்தான் போலப் பெயர்த்தா னவனைநீ, யாயர் மகளி ரியல் புரைத் தெந்தையும், யாயு மறிய வுரைத்தீயின் யானுற்ற, நோயுங் களை குவை மன்” (கலி. ௧௧௧.) என்னும், இம் முல்லைக்கலிவெண்பாவினுட் பிற தளைவருதலிற் பிறதளையானும் வந்த கலிவெண்பா. எ-து. உரையாசிரியருரை.

1 “நமமேலே ஒரு கண்ணோட்டமுடையன்” என்ற வரையானு ல்லை பாடமாதல் காண்க.

தலைவன் தன்னை நயந்தானென இவள்கருதிஞாள் போலுமெனத் தலைவி
 கருதுமாற்றாற் றேழிகூறியவாறும் இதனானே தலைவி யினிக் காந்தொழுகி
 உடம்படுக்குமென்பது மொருபொருளாயிற்று. இது “அறக்கழிவுடை
 யன்” (தொல். பொருளி. ௨௪.) என்னும் பொருளியற்குத்திரத்தில் வழ
 வமைத்தவாறுங் காண்க. “தீம்பால் கறந்த கலமாற்றிக் கன்றெல்லாந்,
 தாம்பிற் பிணித்து மனைநிதி யாய்தந்த, பூங்கரை நீலம் புடைதாழ மெய்
 யசைஇப், பாங்கரு முல்லையுந்தாய பாட்டங்காற் றேழினும், புல்லினத் தாயர்
 மகளிரோ டெல்லா, மொருங்கு வினையாட வவ்வழி வந்த, குருந்தம்பூங்
 கண்ணிப் பொதுவன்மற் றென்னை, முற்றிழையேள் மடநல்லாய் நீயாடுஞ்,
 சிற்றில் புனைகோ சிறிதென்ற நெல்லாநீ, பெற்றேம்யா மென்று பிறர்
 செய்த வில்லிருப்பாய், கற்ற திலமன்ற காணென்றேன் முற்றிய, தாது
 சூழ் கூந்தற் றகைபெறத் தைஇய, கோதை புனைகோ நினக்கென்ற நெல்
 லாநீ, யேதிலார் தந்தபூக் கொள்வாய் நனிமிகப், பேதையை மன்ற பெரி
 தென்றே னாயிழா, யைய பிதிர்ந்த சுணங்கணி மென்முலைமேற், ரெய்ய
 லெழுதுகோ மற்றென்றான் யாம்பிநர், செய்புற நோக்கி யிருத்துமோ
 பெரிது, மையலை மாதோ விடுகென்றேன் றையலாய், சொல்லிய
 வாறெல்லா மாறுமா றியான்பெயர்ப்ப, வல்லாந்தான் போலப் பெயர்ந்தா
 னவனைநீ, யாயர் மகளி ரியல்புரைத் தெந்தையும், யாயு மறிய வுரைத்தீயின்
 மாணுற்ற, நோயுங் களைகுவை மன்” (கலி. ௧௧௧.) இது தலைவிரவி யைஞ்
 சீரடியும் வந்து ஒரு பொருணுதலாதது. “இடுமு ணெடுவேலி”
 (கலி. ௧௨) என்னும் பாட்டுத் தலைவிரவி யவ்வாறுவந்தது. பாவகை சிதைந்
 தன வந்துழிக்காண்க. [ஒன்றென முடித்தலாற் பொருள்வகைசிதைதலுங்
 கொள்க. அவ்விரண்டுஞ் சேரச் சிதைந்தன இக்காலத்தாரா கூறுகின்ற
 டலாச்செய்யுளாம்.] இனி யிக்காலத்தார் கூறும் மடற்செய்யுளும் பாவகை
 சிதைவின்றேனும் 1 “ஏறிய மடற்றிறம்” ஆகிய பெருந்திணைப்பொருளாக
 யின் அதனைக் கலிவெண்பாட்டென்று கோகும். மேலிற் குத்திரத்தாற்
 டறுங் கலிவெண்பாட்டுக்களும் பெருந்திணையாயும் வருதலின்; இதனை
 வெண்பாவெனிற் றொல்காப்பியஞர்..... கலிவெண்பாப் பெருந்
 திணைப்பொருளின்வாராதென்றுகொள்க. “வெண்பா விதியான் விரவுறுப்
 பின்றித், தன்பா வகையொடு பொருந்திய பொருளே, யொன்றுவினைந்
 தின்ற விறுதித் தாகும்.” என்று இசைதலினும் இவ்வாதேயோதிசுக் கொச்
 ச்சு செய்யுளுமுளவென்றார். இதனுள் விரவுறுப்பின்றியென-வேண்டாது
 டறியவதனால் விரவுறுப்புடையது வேறுபொருள்வினையாதெனவும், விர
 வுறுப்பில்லது வேறுபொருள்வினைத்து இறுமெனவும் அவ்வாதே விரவுறுப்
 பில்லாக் கலிவெண்பாட்டும் வேறுபொருள் வினைக்குமென ஈண்டுக்கூறி
 விரவுறுப்புடையது “வெண்பாவியலான் வெளிப்படத்தோன்று”மென்று
 மலைச்சூத்திரத்தாற் கூறுகின்றார். (கடுங்)

1 அகத்திணையியல் சூக.

தோல்காப்பியம் செய்யுளியல்

௨௫௪ தரவும் போக்கும் பாட்டிடை மிடைந்து
மைஞ்சீ ரடுக்கியு மாறுமெய் பெற்றும்
வெண்பா வியலான் வெளிப்படத் தோன்றும்.*

இது மேல் வெளிப்படுபொருட்டெனப்பட்ட கவிவெண்பா விரவுறுப்
பமயின் வேறுவேறுகூறுகின்றது.

இ-ள். தரவு...தும் எ-து தரவிற்கும் போக்கிற்கும் இடையன பாட
புண்பயின்றும். ஐஞ்...யும் எ-து. வேறுகின்றவொருசீரினே யளவடி
யோடடக்கிக்கூற ஐஞ்சீராகியும். ஆறு.....றும் எ-து அவ்வாதே யிருசீ
ரேகூற ஆறுசீர் பெற்றும். வெண்...றும் எ-து வெண்பா வெனப்பட்டவுறுப்பி
ரியற்கை சிதையாமற் பொருள்புலப்படத் தோன்றும் எ-று.

எனவே தரவும் போக்கும் முற்கூறியவாதே முன்னும் பின்னும் கிற்ற
லும் சுரிதகமாயின் அகவலும் வென்னையுமாகிவருதலும் அவை தனிச்
சொற்பெற்றும் பெருதும்கிற்றலும் கொள்க. பாட்டியுதிநிற்கும் போக்
கினேத் தரவோடு முற்கூறியது தரவியுதி சீரானியுமாறுபோல வென்னைச்
சுரிதகமும் ஒரோவழிச் சீரா னியுமென்றற்கு. உ-ம், “நயந்தலை மாறுவர்”
(கவி. ௮௦.) என்னும் மருதக்கலியுள் “ஐயவெங், காதிற் கனங்குழை வாங்கி
பெயர்ந்தோறும், போதில் வறுங்கூந்தற்கொள்வதை நின்னையா, மேதிலா
கண்சாய நுந்தை வியன்மார்பிற், ருதுதேர் வண்முன் கிளைபட்டத் தைஇ

* எ-து, தரவாகிய வுறுப்பும், சுரிதகமாகிய வுறுப்பும் முதலு முடிவு
வருதலின் இடைவந்து தோன்றியும். எ-று. உம்மையான் வாராது
என்று கொள்க. ஆறு மெய் பெற்றும் எ-து, தரவு, தாழிசை, தனி
சொல், சுரிதகம், சொற்சீரடி, முடுகியலடியென்னு மாறுறுப்பினையும்
பெற்றும். எ-று. உம்மையாற் பெருது மென்று கொள்க. வெண்பா.....
தோன்றும் எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட வுறுப்புக்களையுடையவற்றினில்
தாகியும் வெண்பா வியல்பினாற் புலப்படத் தோன்றும் எ-று. புலப்படத்
தோன்றுதலாவது, எனையுறுப்புக்களில் வெண்பா மிகுதல். இன்னு மித
னானே பிறபாவடிகளும் வந்து வெண்பாவியல்பினாண்முடிதலும் கொள்க.
“ஆறு மெய் பெற்று” மென்பதற்கு அராகமென்னு மூன்றுறுப்பைக்
கூட்டி, முடுகியலென்னு மூன்றுறுப்பைக் கழித்து, உரைப்பது மொன்று.
உ-ம் தரவு, குறிஞ்சிக்கலியுள் “காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவா,
டாமரைக்கண் புதைத்தஞ்சித் தளர்ந்ததனோ டொழுகலா, னீனாக நறுப்
பைந்தார் தயங்கப்பாய்க் தருளிநாற், பூணாக முறத்தழீஇப் போதந்தா னை
லகலாம், வருமுலை புணர்ந்தன வென்பதனா லென்றோழி, யருமழை தால்
வெண்டிற் தருளற்கும் பெருமையனே” இது தரவு; இதனுள் இரண்டா

காலை பரிபாடக் காண்டிம்” எனத் தேமாவா னிற்றது. இனிப் பாட்டி
 னப் போக்கின்பின்வைத்தகளுற் போக்குப்போ னாற்சீரா னிறும்பாட்டிம்
 வருஞ் சிறுபான்மையென்றுகொள்க. உ-ம். “காந்தாங்கே யின்னாநோய்
 செய்யுமற் றீதே, பாந்த சுணக்கிற் பனைத்தோளாள் பண்பு” (கலி.௧௧௧)
 எனவரும். இங்ஙனம் வைப்பவே வருகின்ற ஐஞ்சீரடுக்கலும் ஆறுமெய்
 பெறுதலும் இப்பாட்டின்கணன்றி யேலாவாயின. இதனை யீற்றுக்கண்
 வைத்ததனானே மேற்கூறுங் கொச்சகமுந் தாவும் போக்குமின்றி யிப்
 பாட்டிமிடைந்தும் வருமென்பதும் இவ்வதிகாரத்தாற் கொள்க. மெய்
 பன்றதனான் அடுக்குஞ்சீராதன் முதலினும் இறுதியினும் வருமென்று
 காள்க. இயற்கைசிறையாமற் றேன்றுமெனவே கட்டளையுங் கட்டளை
 மல்லதுமென்ற வெண்பாவிலக்கணமீரண்டுஞ் சிறையமைவருமென்ற
 றாம். வெளிப்படவென்றதனாற் றனைவிரவிவருதலுங் கொள்க. தாவும்
 போக்குமென்ற உம்மைகள் எண்ணும்மைகள். ஒழிந்த மூன்றும் இறந்தது
 தழீஇய எச்சவும்மை. கலிவெண்பாட்டித் தனிநிலையின்றி விரவுறுப்பாயும்
 வருமென்றவின், “சான்றவர் வாழியோ சான்றவி றென்றும், பிறர் நோயுந்
 தந்நோய்போற் போற்றி யறனறிதல், சான்றவர்க் கெல்லாக் கடனான
 விவ்விருந்த, சான்றீ ருமக்கொன் றறிவுறுப்பென் மான்ற, துளியிடை மின்
 னுப்போற் றேன்றி யொருத்தி, யொளியோ இருவென்னைக் காட்டி யளிய
 மடி வையஞ்சீரான் வந்தது. “அவனுந்தான், என லிதணத் தகிற்புகை
 புண்டியங்கும், வானூர் மதியம் வரைசேரி னவ்வரைத், தேனி னிராலென
 வேணி யிழைத்திருக்குங், பாணசு நாடன் மகன்” இதனுள் முதற்கணின்
 றது கூன். “சிறுகுடியீரே, வள்ளி கீழ்வீழா வரையிசைத் தேன்ருடா,
 கொல்லை குரல்வாங்கி யீனா மலைவாண, மல்ல புரிந்தொழுக லான்;” இது
 னுள் முதலாசிரிய வடி. “காந்தன் கடிசமமுங் கண்வாக் கிருஞ்சிலம்பின்,
 வாங்கமை மென்றோட் குற்றவர் மடமகளிர், தாம்பிழையார் கேள்வற் றொழு
 தெழலாற் றம்மையருந், தாம்பிழையார் தாந்தொடுத்த கோல்;” இவை
 மூன்றுங் கொச்சகமெனப்படும். “எனவாங்கு;” தனிச்சொல் “அறத்தொடு
 இன்றினைக் கண்டு திறப்பட, வென்னையர்க் குய்த்துடைத்தாம் யாய்;” இது
 வெள்ளைச் சுரிதகமாகி யிடைவந்தது. “அவரும், தெரிகளை நோக்கிச்
 சிலைநோக்கிக் கண்சேந், தொருபக லெல்லா முருத் தெழுந்தாறி, யிருவர்
 கட்டுற்றமு நிலையா லென்று, தெருமந்து சாய்த்தார் தலை; தெரியிழாய்
 யுநின் கேளும் புணர், வரையுறை தெய்வ முவப்ப வுவந்து, குரவை தழீஇ
 யா மாடக் குரவையுட், கொண்டு நிலைபாடிச் சாண்;” இவையிரண்டுங்
 கொச்சகம். “நல்லாய்;” தனிச்சொல். “நன்னா டலைவரு மெல்லை நமர்
 லைத், தந்நாண்டாக் தாங்குவா றென்றேற் றனர்கொல்;” இது பேரொண்.
 புனவேங்கை சாதுகுக்கும் பொன்னறை முன்றி, னனவிற் புணர்ச்சி

னென், நெஞ்சாறு கொண்டா ளதற்கொண்டிந் துஞ்சே, னணியலங் காவி
 ரைப் பூவோ டெருக்கின், பிணையலங் கண்ணி மிலைந்து மணியார்ப்ப, வேங்
 கிரும் பெண்ணை மடலூர்ந்தெ னெவ்வநோய், தாங்குத நேற்றூ விடும்பைக்
 குயிர்ப்பாக, வீங்கிழை மாதர் திறத்தொன்று நீங்காது, பாடுவென் பாய்மா
 நிறுத்து; யாமத்து மெல்லையு மெவ்வத் திரையலைப்ப, மாமேவி நின்று
 மடல்புணையா நீந்துவேன், தேமொழி மாத ருறா அ துநீஇய, காமக் கடலகப்
 பட்டு; உய்யா வருநோய்க் குயவாகு மைய, லுநீஇயா ளீத்தவீம் மா; காணுந
 ரொள்ளக் கலங்கித் தலைவந்தெ, னுணெழின் முற்றி யுடைத்துள் எழித்தரு,
 மாணிழை மாதரா ளேளரெனக் காமன, தாணையான் வந்த படை; காமக்
 கடும்பகையிற் றேன்றினோர்க் கேம, மெழினுத லீத்தவீம் மா; அகையெரி
 யானாதென் னொருயி ரெஞ்சும், வகையினு னுள்ளஞ் சுடுதருமன்னே,
 முகையே ரிலங்கெயிற் றின்னகை மாதர், தகையாற் றலைக்கொண்ட நோய்;
 அழன்மன்ற காம வருநோய் நிழன்மன்ற, நேரிழை யீத்தவீம் மா; ஆங்கதை,
 அறிந்தனி ராயிற் சான்றவீர் தான்றவ, மொரீஇத் துறக்கத்தின் வழீஇ
 யானோ, ருள்ளிடப் பட்ட வரசனைப் பெயர்த்தவ, ருயர்நிலை யுலக முநீஇ
 யாங்கென், ருயர்நிலை தீர்த்த னுந்தலைக் கடனே” (கலி. ௧௩௬) இது தா
 வும் போக்கும் பாட்டிடைமிடைந்த கலிவெண்பாட் டாசிரியச்சுரிதகத்
 தான்வந்தது. இவ்வாறே வெள்ளைச்சுரிதகத்தான்வருவனவுங் கொள்க.

நடக்குமா மன்றோ, நனவிற் புணர்ச்சி நடக்கலு மாங்கே, கனவிற் புணர்ச்சி
 கடிதுமா மன்றோ; விண்டோய்கன் னுடனு நீயும் வதுவையுட், பண்டறியா
 தீர்போற் படர்கிற்பீர் மற்கொலோ, பண்டறியா தீர்போற் படர்தீர் பழங்
 கேண்மை, கண்டறியா தேன்போற் காக்கிற்பென் மற்கொலோ;” இவை
 யிரண்டுந் தாழிசை. “மைதவழ் வெற்பன் மணவணி காணாமற், கையாற்
 புதைபெறுஉங் கண்ணுங் கண்ணே;” இது பேரெண் “என்னைமன்,
 நின்கண்ணுற் காண்பென்மன் யான்; நெய்த விதமுண்க ணின்கணு தென்
 கண்மன்;” இதுவுங் கொச்சகம். “எனவாங்கு” தனிச்சொல். “நெறியறி
 செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துநீஇத், தகைமிகு தொகைவகை
 யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக, வேய்புரை மென்றோட் பசுலையு மம்பலு, மாயப்
 புணர்ச்சியு மெல்லா முடனீங்கச், சேயுயர் வெற்பனும் வந்தனன், பூவெழி
 லுண்கணும் பொலிகமா வினியே.” (கலி. ௩௬) இது சுரிதகம். இதனுள்,
 முதலடி யறுசீர்முடுகியல். இரண்டாவ தைஞ்சீர்முடுகியல். இது, இவ்வாறு
 வருவன கொச்சகக்கலிப்பாவெண்ப்படிம். { ஒத்தாழிசைக்குத் தாழிசையா
 கியவுறுப்பு மிக்ருவந்தாற்போற் கொச்சகக்கலிக்கும் வெண்பாவாகிய
 வுறுப்பு மிக்ருவருமெனக்கொள்க. இனி வீண்டோதப்பட்ட வுறுப்புக்கள்
 குறைந்தும், மயங்கியும், மிக்ரும் வருபவை கலித்தொகையுட் கண்டி
 கொள்க. எ-து. உரையாசிரியருரை.

கண்டவி ரெல்லாங் கதுமென் வந்தாங்கே, பண்டறியா தீர்போல கோக்
 ருவீர் கொண்டது, மாவென் றுணர்மின் மடலன்று மற்றிவை, பூவல்ல
 பூளை யுழிஞையொ டியாத்த, புனவரை யிட்ட மயங்குதார்ப் பீலி, பிடி
 பமை நூலொடு பெய்ம்மணி கட்டி, யாட்பொன் னவிரேய்க்கு மாவிரங்
 கண்ணி, நெடியோன் மகனயந் துகந்தாங் கனைய, வடிய வடிந்த வனப்
 பினென் னெஞ்ச, மிடிய விடைக்கொள்ளுஞ் சாய லொருத்தி, கடியுறை
 காட்டிய செல்வேன் மடியன்மி, னன்னே னொருவனென் யான்; என்னு
 னும், பாடெனிற் பாடவும் வல்லேன் சிறிதாங்கே, யாடெனி லாடலு மாற்
 றுகேன் பாடுகோ, வென்னு ளிடும்பை தணிக்கு மருந்தாக, கன்னுத லீத்த
 விம் மா; திங்க ளாவுறிற் தீர்க்கல்லா ராயினுந், தங்காதல் காட்டுவர் சான்
 றவ ரின்சாய, லொண்டொடி நோய்கோக்கிற் பட்டவென் னெஞ்சநோய்,
 கண்டிங்கண் ணோடா திவ் ஆர்; தாங்காச் சினத்தொடு காட்டி யுயிர்செகுக்
 கும், பாம்பு மலவப்படி லுய்யுமாம் பூங்கண், வணர்ந்தொலி யைம்பாலாள்
 செய்தவிக் காம, முணர்ந்து முணராதிவ் ஆர்; வெஞ்சுழிப் பட்ட மகற்குக்
 கரைநின்ற, ரஞ்சலென்ற லு முயிர்ப்புண்டா மின்சீர், செறிந்தேர் முறுவ
 லாள் செய்தவிக் காம, மறிந்து மறியாதிவ் ஆர்; ஆங்க, என்க ண்டிடும்பை
 யறியினே னுங்கட், டெருளுற கோக்கித் தெரியுங்கா லின்னு, மருளுற
 கோயொடு மட்டி ரகல், விருளுறந் கூந்தலா னென்னை, யருளுறந் செய்லு
 மக் கறனுமா ரதுவே” (கலி. ௧௪௦.) இது ‘பாடெனி’ லென்றும், ‘ஆடெனி’
 லென்றும் எதுகையியைந்த அளவடி ‘என்னுனும்’ என வேறுநின்றசீரோ
 டிங்குடி யைஞ்சீரடுக்கிற்று. இதனுள் ‘ஆங்க’ எனத் தனிச்சொல் வந்தது.
 “காராரப் பெய்த” (கலி. ௧௦௬.) என்னு முல்லைப்பாட்டு “இவடான்,
 நிருந்தாச் சுமட்டின னேனைத் தோள்வீசி, வரிக்கூழ் வட்டி தழீஇ யரிக்
 குழை, யாடந் தகையள் கழுத்தினும் வாலிதி, னுண்ணிதாத் தோன்று
 தசப்பு” என்ன ஐஞ்சீரடுக்கியும் “இவடான், வருத்தநோய் செய்திறப்பி
 னல்லான் மருந்தல்லள், யார்க்கு மணங்காதல் சான்றானென் றார்ப்பெண்
 டிர், மாங்காய் நறுங்கடி கூட்டுவேம் யாங்கு, மெழுநின் கிளையொடு போ
 வென்று தத்தங், கொழுநரைப் போகாமற் காத்து முழுநாளும், வாயி
 லடைப்ப வரும்” என ஐஞ்சீரடுக்கிய சுரிதகத்தானும் வந்தது. “அரிதி
 னிற்றேன்றிய யாக்கை புரிபதாம், வேட்டவை செய்தாங்கே காட்டிமற்
 றாங்கே, யறம்பொரு ளின்பமென் றம்மூன்றி னென்றன், நிறஞ்சேரார்
 செய்யுந் தொழில்க ளாறந்தன், நணிகிலைப் பெண்ணை மடலூர்ந் தொருத்தி,
 யணிகலம் பாடி வரற்கு; ஓரொருகா லுள்வழியா ளாகி சிறைமதி, நீரு ணிழற்

போற் கொளற்கரியள் போரு, ளடண்மாமே ளாற்றுவே னென்னை மடன்
 மாமேன், மன்றம் படர்வீத் தவள்; வாழி சான்றீர், பொய்தீ ருலக
 மெடுத்த கொடிமிசை, மையறு மண்டலம் வேட்டனள் வையம், புரூக்கு
 முள்ளத்தே னென்னை யிரவூக்கு, மின்னா விடும்பைசெய் தாள்; அம்ம
 சான்றீர்; கார்தாங்கே யின்னானோய் செய்யுமற் றிஃதோ, பார்த சுணங்கிற்
 பணைத்தோளாள் பண்பு; இடியுமிழ் வானத் திரவிருள் போழுங், கொடி
 மின்னுக் கொள்வேனென் றன்னள் வடிநாவின், வல்லார்முற் சொல்வல்லே
 னென்னைப் பிறர்முன்னர்க், கல்லாமை காட்டி யவள்; வாழி சான்றீர்;
 என்றாங்கே, வருந்தமா ஆர்ந்து மறுகின்கட் பாடத், திருந்திழைக் கொத்த
 கிளவிகேட்டாங்கே, பொருந்தாதார் போர்வல் வழுதிக் கருந்திறை, போலக்
 கொடுத்தார் தமர்” (கலி. ௧௪௧.) இதனுள் “வாழி சான்றீர்,” “அம்ம
 சான்றீர்” என ஈற்றுக்கண்வந்தசீர்களை முதலடிக்கட் பொருள்முடியு
 மாறுகூட்டி ஐஞ்சீரடுக்கியாங் கடுக்க அறுசீரா னவ்வாறுவந்ததாம். இதற்கும்
 அறுசீரடுக்கியும் எனக் கூட்டிப் பொருளுரைக்க. என்றாங்கு, தனிச்சொல்.
 “புரிவுண்ட” (கலி. ௧௪௨.) என்னும் நெய்தற்கலியுள் “புரிவுண்டபுணர்ச்சி
 யுள்” எனக் கவித்தனையும்வந்து “புல்லாரா மாத்திரை, யருகுவித்
 தொருவரை யகற்றலிற் றெரிவார்கண்” எனவும் “இனைந்து நொந்தமுதன
 ணினைந்து றீடுயிர்த்-தனள்” எனவும் இயற்சீர்நிரையாயன்றியும் பாவேறு
 பட்டு “எல்லையு மிரவுங் சழிந்தனவென் றெண்ணி யெல்லிரா, நல்கிய கேள்வ
 னிவன்மன்ற மெல்ல” என ஐஞ்சீரடிவந்த வெள்ளைச் சுரிதகமும் பெற்ற
 கலிவெண்பாட்டு. முற்கூறிய சொற்சீரடியே ஈண் டைஞ்சீரும் அறுசீருமா
 யடுக்கின என்றுணர்க. இதற்கு இசைச்சீர்களை விதந்தோதவே கவிக்கு
 நேர்ந்த சொற்சீரடி ஒத்தாழிசைக்கும் இதன்முற்கூறிய கலிவெண்பாட்டிற்
 கும் வாராவென்றுணர்க. இதற்கினமாகிய முடுகியலும் அவ்விரண்டிற்கும்
 வாராமை கொள்க. இவற்றிற்கு வரையரை அம்போதாங்கத்திற் கோதிய
 வரையறையே வேறின்றென வுணர்க. இனிப் பலவுறுப்பினி யவ்வாறு
 ஒருபாட்டே வரின் அதனை வெண்கலியெண்பாரு முளர். தூற்றைம்பது
 கலியுள் அவ்வாறுவருவன இன்மையின் அது சான்றோர் செய்யுனொடு
 மாறுகொள்ளுமென மறுக்க. தாமும்படாமையின் இடைநிலைப்பாட்டென்
 னாதேயுந் துள்ளலுஞ் செப்பலும் என்னு மிருவகைக்கொச்சகமும் ஒருங்கு
 வாராமையிற் கொச்சகமென்னும் பேர் கொடாதும் பாட்டென்றார்; அதனை
 வெண்பாலியலான் வெளிப்படவருமெனவே வெள்ளைக்கொச்சகமெனப்
 படும். எ-று.

௧௫௫. பாநிலை வகையே தொச்சகக் கலியென

நானவில் புலவர் துவன்றறைந் தனரே.*

இது கிறுத்தமுறையே அகநிலைக்கொச்சகக்கலி கூறுகின்றது. மேற் பாலிகின்றநிலைவகையான் கொச்சகக்கலியாமென்று தூலறிந்த சூசிரியர் உறித்துணிந்தனர் எனறு.

அறை-துணித்தல் “அறைக்கரும்பு” (பொருட. ௧௧௩) போல. பாநிலை யென்றது மே. லொருபோகெனக்கூறிய கொச்சகப்பாநிலையை நோக்கிற்று, அதுவுள் கொ. தலின். துணித்தன ரென்றதனால் அதிகாரத்தாற் சேட்படக்கூறிய “தாலின் ருகித் தாழிசை பெற்றும்” (செய். ௧௪௧) என்ற தோன்றனையுமே துணிந்து மாற்றியொழிந்தன பாலிகின்றவகையான் இவ் வகநிலைக்கொச்சகமும் வருமென்றுணர்க. எனவே பாணிப்பாட்டுப்போல வெளிப்பட்டு அகநிலைக்கொச்சகம் வாராவென்றாராம். வகையென்றதனால் அதிகாரத்தானின்ற கலிவெண்பாலின து பாநிலையுள் கொள்ளப்படும். அது கொள்ளுங்கால் முன்னிற் சூத்திரத்திற்கூறிய நிலையெல்லாங் கொள்ளப் படும். “ஒருபொருணுதலிய” (செய். ௧௫௪) என்னுஞ் சூத்திரத்தினிலை கொள்ளலாகாதென்றுணர்க. எனவே ஒருபொருணுதலாது வெளிப்படத் தோன்றுங் கலிப்பாட்டினுறுப்பொத்துத் தாவும் போக்கும் பாட்டும் இடை யிடையிடத்தும் பாட்டுக் கொச்சகமாயும் அனுவயஞ்சீரும் அறுசீருமடுக்கி வருதலுமெல்லாங் கொள்ளப்படும். இவ்வாறுவந்தன வெண்பாவிற் சிதைத்து ஒசையும் பொருளும் வேறுகலிற் கொச்சகமென்றார். தாலிணைந்து வாராது யாப்பின்வேறுபட்டு ஒருதாவே வந்தாற் கொச்சகமென்றலுக் தாலிணைந்துழிச் சரிதகம்பெறுதலும் வேறுகலிற் கொச்சகமென்றார். தாலிணைந்து தனிசொல்லுஞ் சரிதகமு முடன்பெறுதலும் எல்லாம் யாப்பின் வேறுபட்டகொச்சகமென்றலும், ஒத்தாழிசை மூன்றடுக்கிலு மவற்றின் வேறுபாடறிந்து கொச்சகமென்றலும், தேவபாணியாகாதவழிக் காமப் பொருள்பற்றிவாராது அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்னு ளான்கும்பற்றிப் பெருள் வேறுபடவந்தன கொச்சகமென்றலும், பாவேறுபட்டன கொச்சக மென்றலும், பிறவும் உணர்வோரே தூலறிபுலவர்; அல்லாதார் தூலுணரா ரென்பதறிவித்தற்கு தூனவில்புலவரென்றார். எனவே கொச்சகக்கலியுள் ஒருசாரானவற்றை இனமென்பார்க்கு அவை அவ்வப்பாக்களுள்வரின் இவ் வகையே கொச்சகமெனல்வேண்டும் அது பொருந்தாதென்றவாறாயிற்று. உ-ம். “செவ்விய தீவிய சொல்லி யவற்றொடு, பைய முயங்கிய வஞ்ஞான் றவையெல்லாம், பொய்யாதல் யான்யாங் கறிகோமற் றைய, வகண்கர்

* எ-து, பாநிலை வகையுணர்-ற்று. (இதற்கு உரையாசிரியருரையேட்டி டிலில்லை.)

கொன்னா வலர்தலைத் தந்து, பகன்முனி வெஞ்சு முள்ள லறிந்தேன், மக
 னல்லை மன்ற வினிது; செல்வினைச் சென்றுந் செய்யும் வினைமுற்றி, யன்பற
 மாறியா முள்ளத் துறந்தவன், பண்பு மறிநிரோ வென்று வருவாரை, பென்
 றிறம் யாதும் வினவல் வினவிற், பகலின் விளங்குகின் செம்மல் சிதையத்,
 தவலருஞ் செய்வினை முற்றாம லாண்டோ, ரவலம் படுதலு முண்டு” (கவி.
 ௧௧) இது தரவினைக்கொச்சகம். கொச்சகம் வெண்பாவாயும்வருதலானுக்
 தாழிசையோடு தொடராதவருதலானும் இவை கொச்சகமாயிற்று. ஒரு
 பொருணுதலி யிவ்வாறுவரினுங் கொச்சகமென்றுணர்க. “மாமலர் முன்
 டகந் தில்லையோ டொருங்குடன், காண லணிந்த வுயர்மண லெக்கர்மேற்,
 சீர்மிசு சிறப்பினேன் மரமுதற் றசைத்த, கீர்மலி கரகம்போற் பழந்துங்கு
 முடத்தாழைப், பூமலர்ந் தவைபோலப் புள்ளல்குந் துறவைகேள்; ஆற்றுத
 லென்பதொன் றலந்தவர்க் குதவுதல், போற்றுத லென்பது புணர்ந்தாரைப்
 பிரியாமை, பண்பெனப் படுவது பாடறிந் தொழுகுத, லன்பெனப் படுவது
 தன்கிளை செருமை, யறிவெனப் படுவது பேதையார் சொன்னேன்றல்,
 செறிவெனப் படுவது கூறியது மருமை, நிறைவெனப் படுவது மறைபிற
 ரறியாமை, முறையெனப் படுவது கண்ணோடா துயிர்வெளவல், பொறை
 யெனப் படுவது போற்றாரைப்பொறுத்தல்; ஆங்கதை யறிந்தனி ராயினென்
 றேழி, நன்னுத னலனுண்டு துறத்தல் கொண்க, தீம்பா லுண்டோர் கொள்
 கலம் வரைதலி, னின்றலை வருந்தியா கியாஞ், சென்றனை களைமோ பூண்க
 சின் றேரோ” (கவி. ௧௩௩) இது தனிச்சொல்லின்றி யாசிரியச்சுரிதகம்
 பெற்ற தரவினைக்கொச்சகம். “மின்னொளி ரவிரற விடைபோழும் பெயலே
 போற், பொன்னகைத் தைவகிர் வகைநெறி வயங்கிட்டிப், பொழிலிடை
 யிட்ட கமழ்கறும் பூங்கோதை, யின்னகை யிலங்கெயிற்றுத் தேமொழித்
 துவர்ச்செவ்வாய், நன்னுதா னினக்கொன்று கூறுவாங் கேளினி, நிலென
 சிறுத்தா னிறுத்தே வந்து, துதலு முகணுந் தோளுங் கண்ணு, மியலுஞ்
 சொல்லு னோக்குபு நினைஇ, யைதேயந் தன்று பிறையு மன்று, மைதீர்ந்
 தன்று மதியு மன்று, வேயமன் றன்று மலையு மன்று, பூவமன் றன்று
 சுளையு மன்று, மெல்ல வியலு மயிலு மன்று, சொல்லத் தளருங் கிளியு
 மன்று; எனவாங்கு, அனையன பலபா ராட்டிப் பையென, வலையர் போலச்
 சோர்பத னொற்றியென், னெஞ்சு நெகிழ்த்த செவ்வி காணூஉப், புலையர்
 போலப் புன்க ளோக்கித், தொழலுந் தொழுதான் றொடலுந் தொட்டான்,
 காழ்வரை நிலலாக் கடுக்களி றன்னேன், றொழுஉந் தொடே மவன் றன்மை,
 யேழைத் தன்மையே வில்லை தோழி” (கவி. ௧௩௮) இது தனிச்சொல்லும்
 ஆசிரியச்சுரிதகமும்பெற்ற தரவினை. “வெல்புகழ் மன்னவன் விளங்கிய
 .வொழுக்கத்தா, னல்லாற்றி னுயிர்காத்து நடுக்கறத் தான்செய்த, தொல்
 வினைப் பயன்றுய்ப்பத் துறக்கம்வேட் டெழுந்தாற்போற், பல்கதிர் ஞாயிறு

பகலாற்றி மலைசேர, வாளுது கலுழ்கொண்ட வுலகத்து மற்றவ, னேனையா
 னளிப்பான்போ லிகலிருண் மதிசீப்பக், குடைநிழ லாண்டோற்கு மாளிய
 வநுவாற்கு, மிடைநின்ற காலம்போ லிறுத்தந்த மருண்மலை; மாலைநீ,
 தவறத் துறந்தாரை நினைத்தவிற் கயம்பூத்த, போதுபோற் குவிந்தவென்
 னெழினல மெள்ளுவா, யாய்சிறை வண்டார்ப்பச் சினைப்பூப்போற் றளை
 வீட்ட, காதலர்ப் புணர்ந்தவர் காரிகை கடிக்கல்லாய்; மாலைநீ, தையெணக்
 கோவலர் தனிக்குழ லிசைகேட்டுப், பையென்ற நெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா
 ராட்டுவாய், செவ்வழியாழ் நரம்பன்ன கிளவியார் பாராட்டும், பொய்தீர்ந்த
 புணர்ச்சியுட் புதுநலங் கடிக்கல்லாய்; மாலைநீ, தகைமிக்க தாழ்சினைப் பதி
 சேர்ந்து புள்ளார்ப்பப், பகைமிக்க நெஞ்சத்தேம் புன்மைபா ராட்டுவாய்,
 தகைமிக்க புணர்ச்சியார் தாழ்கொடி நறுமுல்லை, முகைமுகந் திறந்தன்ன
 முறுவலுங் கடிக்கல்லாய்; எனவாங்கு, மாலையு மலரு நோனா தெம்வயி,
 நெஞ்சமு மெஞ்சமற் றில்ல வெஞ்சி, யுள்ளா தமைந்தோ ருள்ளு, முள்ளி
 லுள்ள முள்ளு ளுவந்தே” (கலி-௧௧௮) இது “நடைநவின் நெழுமுரு மாங்கென்
 கிளவி” (செய். ௧௩௫) என்னுமிலக்கணஞ் சிதைய இடையிடை. சொற்
 சீரடி பலவருதலின் ஒத்தாழிசையாகாது எண்ணிடையிட்டுச் சின்னங்
 குன்றிய கொச்சகமாயிற்று. இனி “அகன்ஞாலம்.... மயங்கியோரே”
 (கலி. ௧௧௬) “எஃகிடை தொட்டகார்” (நெடி ௩௨) இவையும் இவ்வாதே
 யந்தன. இனி யாப்பின்வேறுபடவந்த “அருடர்ந்த காட்சி” (கலி. ௧௨௦)
 “யெனும்வாய்மையும்” (கலி-௧௨௦) என்பனவும் ஒக்கும். இனிப் பலவடிக்கிப்
 பொருட்டொடராய அறம் பொரு ளின்பம் வீடென்பன விராய்ப் பொருள்
 வேறுபடவருந் தரவுகொச்சகம் பின்னாளோர்செய்த சிந்தாமணி முதலி
 யனவாம். “கொடியவங் கோட்டவு நீரின்றி நிறம்பெறப்? பொடியமுற் புறந்
 தந்த பூவாப்பும் பொலங்கோதை, தொடிசெறி யாப்பமை யரிமுன்கைப்
 பணைத்தோளா, யடியுறை யருளாமை யொத்ததோ நினக்கென, காந்தநா
 றிருங்கூந்த வெஞ்சாது நனிபற்றிப், பொலம்புனை மகரவாய் துங்கிய சிகழி
 கை, நலம்பெறச் சுற்றிய குரலமை யொருகாழ், விரண்முறைச் சுற்றி மோக்
 கலு மோந்தன, னொ அ வவிழ்ந்தன்னவென்மெல்விரற் போதுகொண்டு,
 செரு அச் செங்கண் புதைய வைத்துப், பரு அக் குருகி னுயிர்த்தலு முயீர்த்
 தனன், நெய்யி விளமுலை யினியன சைவந்த, தொய்யலந் தடக்கையின்
 வீழ்பிடி யளிக்கு, மையல் யானையின் மருட்டலு மருட்டினன்; அதனால்,
 அல்லல் களைந்தனன் நேழி நன்னக, ஈருங்கடி நீவாமை கூறி னன்றென,
 சின்னொடு குழ்வ நேழி நயம்புரிந், தின்னது செய்தா ளிவளென, மன்னா
 வுலகத்து மன்னுவ துபுரைமே” (கலி-௧௨௧) “அதனால்” எனத் தனிச்சொற்
 பெற்று அடக்கியவில்லாச்சுரிதகத்தோடு அடிநிமிர்த்தோடிற்று. “பான்

மருண் மருப்பி னூரல்புரை பாவடி, யீர்நறுங் கமழ்கடாத் தினம்பிரி
 யொருத்த, லாறுசடி கொள்ளும் வேறுபுலம் படர்ந்து, பொருள்வயிற்
 பிரிதல் வேண்டு மெண்ணு, மருளில் சொல்லு நீகொல் லினையே, நன்னர்
 நறுதுத னையந்தனை நீவி, நின்னிற் பிரியலெ னஞ்சலோம் பென்னு, நன்னர்
 மொழியு நீமொழிந் தனையே, அவற்றுள், யாவோ யாயன மாஅன் மகனே,
 கிழவ ரின்னோ ரென்னுது பொருடான், பழவினை மருங்கிற் பெயர்பு பெயர்
 புறையு, மன்ன பொருள்வயிற் பிரிவோய் நின்னின், நிமைப்புவரை
 வாழாண் மடவோ, னமைக்கவிண் கொண்ட தோளினை மறந்தே” (கவி.
 ௨௧) “அவற்றுள்” என ஐஞ்சீரடிவந்து தனிச்சொல்லும் ஊடக்கியலுமின்றிக்
 கரிதகம்பெற்று அடிநிரிந்தோடிற்று; “அகன்ஞாலம் விளக்கும்” (கவி.
 ௧௧௧) கொச்சகவொருபோகோடு ஒப்பாமாறு. “மன்று பார்த்து, கின்று
 தாயைக், கன்று பார்க்கு, மின்றும் வாரார்” இஃது இருசீர் நான்கடித்தரவு
 கொச்சகம். “தஞ்சொல் வாய்மை தேற்றி, யஞ்ச லோம்பென் றகன்ற
 வஞ்சர் வாரா ராயி, னெஞ்ச நிலலா தேகாண்” இது முச்சீர் நான்கடித்தரவு
 கொச்சகம். “நீரலர் தூற்றத் துயிலா கெடுங்கங்குல், வாரல ளாகி யவரோ
 வலித்தமைத்தா, ராலார் நாரைகா னன்றில்கா ளன்னங்கா, னூரல
 தூற்றயா னுன்ன முகுவேலே” இது நான்கடித்தரவுகொச்சகம்
 “கண்ணி னாமுற் கமழ்பூங் கானல் யாண்கண்ட, பொன்னந் சொடிமை
 யீன்றோ ரில்லை போலுமான், மன்னன் காக்கு மண்மேற் கூற்றம் வரவஞ்சி,
 யன்ன தொன்று படைத்தா யாயி னெவன்செய்கோ” இஃ. தைஞ்சீர்நான்
 கடியான்வந்தது. இனி “தூணவில்புலவ”ரென்றதனான் இதனைக் கோவை
 யாக்கி யெழுத்தெண்ணி யளவியற்படித்துச் செய்வனவுத் தரவுகொச்சகம்.
 அவற்றுள் நேரெழுத்துவருவனவங் கொச்சகமாம். ௨-ம். “திருவளர் தாமரை
 சீர்வளர் காவிக ளீசர் தில்லைக், குரு கின்றதே” (திருச்சிற்ற. ௧)
 “போதோ விசும்போ.....பதியே”(ஐடி ௨) இவை பதினேழும் பதினாறு
 மாய்வந்த தரவுகொச்சகம். “சூயலைச் சிலம்படிக் கொம்பினை.....பளிக்
 கறையே” (ஐடி ௩௦) “காரணி கற்பகங் கற்றவர் நற்றுணை பாணரொக்கல்,
 சீரணி.....முதியமே” (ஐடி ௪௦௦) இவை யோரோவெழுத்துமிக்க தரவு
 கொச்சகம். “காண்பா னவாவினாற் காதலன் காதலிபின் னடவா கிற்ப,
 காண்பால் ளாகுதலா னன்னுதறன் சேவ்வன்முன் னடவா கிற்ப, வாண்
 பாண்மை குன்றா வயில்வே லவன்றனக்கு மஞ்சொ ளாட்கும், பாண்பால்
 வரிவண்டு பாடு மருஞ்சாமும பதிபோன் நன்றே” இஃது அறுசீர்நான்கடித்
 தரவுகொச்சகம். பிறவு மன்ன. “இலங்கொளி வெண்மருப்பி னிட்டகை
 தூங்கவொ மேத்தல் யானை, கலங்களு ரெய்திக் கதுஉந் கவனங் கடைவாய்
 கோரச், சிலம்பொழி குன்றென கின்றது செய்வ தெவன்கொ லன்னாய்”
 இஃது அறுசீர்முன்றடிக்கொச்சகம். “தண்ணந் துறைவன் றூர்மேற்

போல, வண்ண வண்டு வாரா தற்றே, வண்ண வண்டு வாரா தாவீர், வண்ணியு நில்லாதே காண்” இது நான் கடியாசிரியத்தன் இறுதி முச்சிரான் வந்து யாப்பு வேறுபட்டது. “கிணங்கொன் புலாலுணங்கு முன்றினின்று புள்ளோப் புதறலைக் கீடாகக், கணங்கொள்வண் டார்த்துலாங் கன்னி நறு ஞாழல் கையி னுன்றி, மணங்கமழ் பூங்கானன் மன்னிமற் றுண்டோ, மணங் குறையு மென்ப தறியே நைறிவேனே லடையேன் மன்றே” (சிலப்-காணல்) இஃது ஈற்றயலடி குறைந்தது. இதனைப் பாமயக்கத்துக்கும் ஏற்றுநின்றலின் ண்டிக்காட்டிற்று “ஆறுசீ ரடியே” (செய்-௬௪) என்னுஞ் சூத்திரத்திற் றறிந்தேனுமென்பது. இது ஒருபொருண்மேன் மூன்றடுக்கிவருதலுங் கொள்க. “கோடல்விண்டு கோபமூர்ந்த கொல்லைவாய், மாடுநின்ற கொன் றையேறி மெளவல்பூத்த பாங்கெலா, மாடுமஞ்ஞை யன்னசாய லாயவஞ் சோன் மாதார, யாடன்மைந்தர் தேரும்வந்து தோன்றுமே” இது நடுவீரடி யிக்கது. “இரங்கு குயின்முழுவா வின்னிசையாழ் தேனா, வரங்க மணி பொழிலா வாடும்போலு மினவேனி, வரங்க மணிபொழிலா வாடுமாயின், மாகுகொன் மணந்தகன்றார் கெஞ்சமென் செய்த திளவேனில்” “வண் ணீர் பூந்தார் வளங்கொன்றைத் தாரன்றே” “முத்தரும்பிப் பைம் பொன் மலர்ந்து முருகுயிர்க்குந், தொத்தரும்பு காணற் றுறையேன், துறைவந் தெமது தொன்னலமு காணு, நிறைவனையும் வெளவி நிறையற்றா ணஞ் சேர்ப்பன்” இவை அடியும் அசையுஞ்சீரு மிடைமடக்கிச் சிலவடி குறைந் தன. இவை யசையுஞ்சீரும் அடிமடக்கியும்வரும். “புன்னை நீடி னினன்றார் யார் கொ, வன்னை காணின் வாழாளே தோழி” “மல்ல லூர விவ்வி லன்றாற், பல் பூங்கோதையில்” இவை ஈரடியாயீற்றடி குறையாதல் குறைந்தும்வந்தன. “கொய்தினை காத்தல் குளவி யடுக்கத்தெம், பொய்தற் சிறுகடி வாரனீ யையந்லம்வேண்டின்” இது ஈரடியாயீற்றடியிக்கது. இதுவும் ஒருபொருண் மேன் மூன்றடுக்குதலுங் கொள்க. இன்னும் முற்கூறிய கொச்சகவொரு போகின்பகுதியாய் வேறுபட்டுவருவன வந்துழிக்காண்க. “வடிவுடை கெடு முடி வானவர்க்கும் வெலற்கரிய, கடிபடு நறும்பைந்தார்த் காவலர்க்குங் காவல னுங், கொடிபடு வரைமார்பிற் கோழியார் கோமானே; துணைவளைத்தோ னிவண்மெலியத் தொன்னலந் தொடர்ப்புண்டாங், கினை மலர்த் தாராருளுமே விதுவி தற்கோர் மாறென்று, துணை மலர்த் கடங்கண்ணார் துணையாகக் கரு தாரே; அதனாற், செவ்வாய்ப் பேதையிவடி நத், தெவ்வா ருங்கொலி தெண் னியவாரே” இது தனிச்சொல்லுஞ் சுரிதகமும்பெற்றுப் பொருள்வேற் றட்ட தாவினை. இனிக்குவினென்பா வறப்பொத்துப் பாலேறுபடுவன ருமாறு. “ஒன்று, இரப்பான்போ விவந்துஞ் சொல்லு முலகம், புரப் பான் போல்வதோர் மதுகையு முடையன், வல்லாமை வழிபட் டொன்றறிந் தான்போ, னல்லோர்கட் டொன்று மடக்கமு முடையன், இல்லோர் பன்சு

ணீகையிற் தணிக்க, வல்லான் போல்வதோர் வன்மையு முடையன், அன்றா
 னொருவன்றன் னுண்டகை வீட்டென்னைச், சொல்லுஞ்சொற் கேட்டி சுடரி
 ழாய்ப்பன்மாணும்; நின்னின்றி யமையலேன் யானென்னு மவனாய், னன்னுன்
 சொனம்புண்டல் யார்க்குமிங் கரிதாய், னென்னுற்ற பிறர்க்குமாங் குள
 கொல்லோ நறுதூதால்; அறியாய்நீ வருந்துவல் யானென்னு மவனாயிற்,
 நமியரே துணிகிற்றல் பெண்டிர்க்கு மரிதாய், னளியரோ வெம்போல
 வீங்கிவன் வலைப்பட்டார்; வாழலேன் யானென்னு நீர்ப்பி னவனாய்,
 னேழைய ரொனப்பலர் கூறுஞ்சொற்பழியாயிற், சூழுங்கா னினைப்பதொன்
 நறிகிலன் வருந்துவல், சூழுங்கா னறுதூதா னம்முளே சூழ்குவம்; அவனா
 ணடப்பெயர்த் தமைக்குமாங் கொல்லாது, பேணின ரொனப்படுதல் பெண்
 மையு மன்றவன், வெளவி முயங்கு மாத்திரை வாவெனக், கூறுவேன்
 போலக் காட்டி, மற்றவன் மேளவழி மேவாய் நெஞ்சே” (கலி-௪௭) இது
 ஒன்றெனவும் அவனெனவுஞ் சொற்சீருற் தனிச்சொல்லும்வந்து இடை
 நிலைப்பாட்டினுள் ஒன்றோரடிமிக்கு ஒருபொருண்மேல் மூன்றுவருதலின்
 ஒத்தாழிசையாகாது கொச்சகமாய்க் கலிவெண்பாட்டின் வேராயிற்று.
 “வேணி லுழந்த வறிதுயக் கோய்களிறு, வானீங்கு வைப்பின் வழங்காத் தேர்
 நீர்க்கவாக், காணக் கடத்தி ரொனக் கேட்பின் யானொன், றுசாவுகோ வைய
 சிறிது; நீயே, செய்வீனை மருங்கிற் செலவயர்ந் தியாழநின், கைபுனை வல்
 வின் ஞானுளர் தியே, இவட்கே, செய்வுறு மண்டில மையாப் பதுபோன்,
 மையில் வாண்முகம் பசப்பூ ரும்மே; நீயே, வினைமாண் காழகம் வீங்கக் கட
 டிப், புனைமாண் மரீஇய வம்பு தெரிதீயே; இவட்கே, சுனைமா ணீலங் காரொ
 திர் பவைபோ, னினைநோக் குண்க ணீர்நில் லாவே; நீயே, புலம்பிய லுள்ள
 மொடு பொருள்வீயிற் செலீஇய, வலம்படு திகிரி வாய்நீ வுதியே; இவட்கே,
 வலங்கி தழ்க் கோடல் வீயுரு பவைபோ, விலங்கே ரொல்வளை யிறையூ ரும்மே;
 எனகின், சென்னவை யாவத்து மிளையவை நீர்ப்பிற், தன்னலங் கடை
 கொள்ளப் படுதலின் மற்றிவ, ளின்னுயிர் தருதலு மாற்றுமோ, முன்னிய
 தேளத்து முயன்று செய்பொருளே” (கலி-௭) இது கலிவெண்பாவிற்கோதிய
 வறுப்புப்பெற்றதேனுந் தரவு வெண்பாவாய் ஒழிந்தன வெண்பாவன்மையிற்
 கொச்சகமாயிற்று. “காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவா, டாமரைக்
 கண் புதைத்தஞ்சித் தனார்ந்ததனோ டொழுகலா, னீணாக நறுந்தண்டார்
 தயங்கப்பாய்க் தருளிநாற், பூணை முறத்தழீஇப் போதந்தா னகலகலம்,
 வருமுலை புணர்ந்தன வென்பதனா லென்றோழி, யருமழை தரல்வேண்டிற்
 தருகிற்கும் பெருமையனே; அவனுந்தான், ஏன லிதணத் தகிற்புகை யுண்
 டியங்கும்; வானூர்மதியும் வரைசேரி னவ்வகாத், தேளி னிராலென வேணி
 யிழைத்திருக்குங், காணக நாடன் மகன்; சிறுகுடியீரே சிறுகுடியீரே, வள்ளி
 கீழ்நீழா வரைமிசைத் தேன்றோடா, கொல்லை குரல்வாங்கி யீனா மலைவாழ்ந்,

லல புரிந்தொழுக லான்; காந்தன் கடி கமமுங் கண்வாங் கிருஞ்சிலம்பின்,
 வாங்கமை மென்றோட் குறவர் மடமகளிர், தாம்பிழையார் கேள்வர்த்
 தொழுதெழலாற் றன்னையருந், தாம்பிழையார் தாந்தொடுத்த கோல்; என
 பாங்கு, அறத்தொடு சின்றேனைக் கண்டு திறப்பட, வென்னையர்க் குய்த்
 றரைத்தாள் யாய்; அவரும், தெரிகணை நோக்கிச் சிலைநோக்கித் கண்ணே,
 தொருபக லெல்லா முருத்தெழுந் தாறி, யிருவர்கட் குற்றமு மில்லையா
 லென்று, தெருமந்து சாய்த்தார் தலை; நிரையிழாய் நீயுநின் கேளும் புணை,
 ரையுறை தெய்வ முவப்ப வுவந்து, குரவை தழீஇயா மாடக் குரவையுட்,
 காண்டு நிலைபாடிக் காண்; நல்லாய், நன்னா டலைவரு மெல்லை நமர்மலைத்,
 நநாண்டாந் தாங்குவா ரென்றோற் றனர்கொல்; புனவேங்கைத் தாதுறைக்
 தும் பொன்னறை முன்றி, னனவிற் புணர்ச்சி நடக்குமா மன்றோ; நனவிற்
 ணர்ச்சி நடக்கலு மாங்கே, சனவிற் புணர்ச்சி கடிதுமா மன்றோ; விண்
 டாய்கன் னொடனு நீயும் வதுவையுட், பண்டறியா தீர்போற் படர்கிற்பீர் மற்
 டகாலோ, பண்டறியா தீர்போற்படர்கீர் பழங்கேண்மை, கண்டறியா தேன்
 பாற் கரக்கிற்பென் மற்கொலோ; மைதவழ் வெற்பன் மணவணி காண
 ற், கையாற் புதைபெறுந் கண்ணுங் கண்ணோ; என்னைமன், நின்னண்
 றற் காண்பென்மன் யான்; நெய்த விதமுண்கண், ணின்கண்ணு கென்கண்
 ன்; எனவாங்கு, நெறியறி செற்குறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துநீஇத்,
 கைமிகு தொகைவகை.....வினியே' (கலி-55) இதனுள் "எனவித
 னத்து" என்பது முதலிய கொச்சகங்கள் வெண்பாவாய்ப் 'புனவேங்கை'
 முதலியன துள்ளலோசை விராய்த் தளையொன்றிய கொச்சகமாய் ஒழிந்த
 ராவு மயங்கிச் சுரிதகமும் முடுகிவருதலின் இது கொச்சகமாயிற்று. "கொடு
 ட னாஞ்சிலான்" (கலி-15) என்னும் பாட்டுட் "பா அய்ப் பா அய்ப் பசக்
 ன்று துதல்; சா அய்ச் சா அய் நெகிழ்ந்தன தோள்" என முட்டடியின்றிக்
 குறைவுசீர்த்தாகிய சொற்சீரடிவருதலின் இதுவுங் கொச்சகமாயிற்று.
 மலிதிரையூர்ந்து" (கலி-105) என்னும் முல்லைப்பாட்டுள் "இரிபெழு பதிர்
 திர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க" "தாளெழு துணிபிணி யிசைதவிர் வின்றி"
 னவும் முடுகுதலிற் கொச்சகமாயிற்று. இவற்றுட் கலிவெண்பாப்போலச்
 சாற்சீரடியும்வந்தன. பிறவு மன்ன. மேலைச்சூத்திரத்துள் இதற் கதி
 ராரம்பட இடைநிலைப்பாட்டினை யீற்றின்வைத்தமையிற் றாவும் போக்கு
 லின்றி யிடைநிலைப்பாட்டேவருதலுங் கொச்சகமாம். உ-ம். "காலவை,
 டிபொன் வளைஇய வீரமைசுற்றொடு, பொடியழற் புறந்தந்த செய்யுறு
 ண்கிணி; உடுத்தவை, கைவினைப் பொலிந்த காசமை பொலங்காழ்மேன்,
 மயில் செந்துகிர்க் கோவை யவற்றின்மேற், றைஇய பூந்துகி லைதுகழ
 லாருசிறை; கையதை, யலவன் கண்பெற வடங்கச் சுற்றிய பலவுறு கண்
 னுட் சிலகோ லவீர்தொடி; பூண்டவை, யெறியா வாளு மெற்றா மயூவுஞ்,

செறியக் கட்டி யீரிடைத் தாழ்ந்த, பெய்புல சூதாய்ப் புகர்நிறத் துகிலின், மையற விளங்கிய வானேற் றவிர்பூண்; சூடின, இருங்கடன் முத்தும் பன் மணி பிறவு, மொருங்குடன் கோத்த வருளமை முக்காழ்மேற், சுரும்பார் கண்ணிக்குச் சூழ்நூ லாக, வரும்பலிழ் நீலத் தாயிதழ் காணச், சுரும்பாற் றுப் படுத்த மணிமருண் மாலே; ஆங்க, அவ்வும் பிறவு மணிக்கணி யாகநின், செய்வுறு திண்டேர்க் கொடுஞ்சினை கைப்பற்றிப், பைப்பையத் தூங்குகின் மெல்விரற் சிறடி, கோதலு முண்டெங் கென்னை வந்தீ, செம்மானின்பா லுண் ணிய; பொய்போர்த்து, பாண்டலை யிட்ட பலவல் புலையனைத், தூண்டிலா விட்டுத் துடக்கித்தாம் வேண்டியார், நெஞ்சம் பிணித்த ரெழிலாத் திரிதரு, துந்தைபா லுண்டி சில; துந்தைவாய், மாய்ச்சூ டேறி மயங்குகோய் கைகரிகப், பூவெழி லுண்கண் பனிபரப்பக் கண்படா, ஞாயர்பா லுண்டி சில; அன்னைமோ, யாயெம் மகனைப்பா ராட்டக் கதுமெனத், தாம்வந்தார் தாம்பா லவரொடு தம்மை, வருகென்றார் யார்கொலோ வீங்கு; என்பாலல், பாராட் டிவந்தோய் குடியுண் டத்தை; என், பாராட்டைப் பாலோ சிலசெருக் குறித் தாரை, யுவகைக்கூத் தாட்டும் வரிசைப்பெரும் பாட்டொ டெல்லாம், பரு கீத்தைத் தண்டிவென் ஞாயர் மாட்டைப்பால்” (கலி-௮௫) என இப்பாட்டு இடைசிலைப்பாட்டே முழுதும் வந்தது. இஃது உறழ்பொருட் டன்மையிற் கொச்சகம். இவை யெல்லாந் கலிவெண்பாவுறுப் பொத்துப் பாவேறு பட்ட கொச்சகம். “எருத்தேகொச்சகம்” (செய் கடுகீ) என்னுஞ் சூத்தரத்தே, அம்போதாங்கத்திற்குக் கூறியவளவே மேல்வருகின்ற மூன்றுபாட்கட்கு மளவென்றுகூறிப்போந்ததனால் அளவு முணர்க. இனிக் கொச்சகவொருபோகுடன் மாட்டெறிதலின் அதனளவு இதற்கும் அளவாமெனிக் கூகா; வண்ணத்திற்கோதியவுறுப்பமைய வாராதது கொச்சகமாதலின் அத, கோதிய அளவே கொச்சகவொருபோகிற்கு அளவாயுஞ் சிறிதுவேறுபட்டு வரும். இது அங்ஙனம்வாராதென்றுகொள்க. இதற்கு இரண்டடிமுத, பத்தடியளவும்வருவன தரவுகொச்சகமாமா றுதாரணத்திற் காண்க. (கடுகீ

கடுகூ கூற்று மாற்றமு மிடையிடை மிடைந்தும்

போக்கின் ருத லுறழ்கலிக் கியல்பே.*

இது முறையானே உறழ்கலி கூறுகின்றது.

இ-ள். ஒருவர் ஒன்றுகூறுதற்கு மறுமாற்றம் மற்ருருவர் கூற் சென்று பின்னர் அவற்றையடக்குவதோர் சுரிதகமின்றிமுடிவது உறழ்கயாம். எ-று.

* எ-து, உறழ்கலிப்பாவாமாறுணர்-ற்று. உறழ்கலிப்பாவிற் கிலக்கணகூற்றும், மாற்றமும் விரலிவந்து சுரிதகமின்றிமுடிதல். -எ-று. இதனை கொச்சகக்கலியின் பின்வைத்தமையான, கொச்சகவுறுப்பின் ஒப்பன இசு குறுப்பாகக்கொள்ளப்படும். உ-ம். “யாரிவ னெங்கூந்தல் கொள்வா னிதமோ, ஞராண்மைக் கொத்த படிறுடைத் தெம்மனை, வாரனீ வந்தாங்

போக்கின்றெனவே ஒழிந்தவுறுப்புக்களெல்லாக் கல்வெண்பாட்டிற்
கோதியவாதே வருமென்ப தூஉம், பா மயங்கிவருமென்ப தூஉம், அம்போ
தரங்கத்தினளவே யளவென்பதும் மேனின்ற வதிகாரத்தாற் பெற்றும்.
இயல்பெனவே இயல்பன்றி விகாரவகையாற் சில போக்குடையவாதனும்
அவை தாம் ஆசிரியமேயாகலும் சில தரவும் போக்குமின்றிவருதலுஞ் சிறு
பான்மைகொள்க. போக்குடையன தரவின்றி வாராமையுங் கொள்க.
வெள்ளைக்கொச்சகம் பலவந்து அவற்றுள் ஒன்றைச் சுரிதகமெனின் அதற்
குப் போக்கியற்பொருண்மையின்மையான் அதனைக்கிப் போக்கியற்
பொருண்மையின்றேனும் ஆசிரியம்வந்துழி யப்பாட்டிற் கோர் முடிவு
பாட்டிற்றலின் ஆசிரியமே போக்கியலாமெனக் கொண்டாம். நாடகச்
செய்யுட்போல வேறுவேறு துணிபொருளவாகிய பலதொடர்ந்த வேறு
பாடுநோக்கியும் பொருள்வேறுபாடுநோக்கியும் வரலாற்று முறைமை நோக்
கியும் அதற்குரியதோர் இலக்கணத்தால் உறழ்கலியென வேரோர் செய்யு
ளென்றார். கொச்சகத்தின் அடங்காமையின் “மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட்
கில்லை, “மரபு வழிப்பட்ட சொல்லினான” (மரபியல் ௧0) என மரபு கூற
லின். உ-ம் “அரிநீ ரவிழ்நீல மல்லி யனிச்சம், புரிநெகிழ் முல்லை நறவோ
டார்க்க, தெரிமலர்க் கண்ணியுந் தாரு நயந்தார், பொருமுரண்சீறச் சிதை
ந்து நெருகையி, னின்று நன்றென்னை யணி; அணைமென்றோளாய், செய்
யாத சொல்லிச் சினவுவ தீங்கெவ, னையத்தா லென்னைக் கதியா தீதீங்கின்மை,
தெய்வத்தாற் கண்ட தெளிக்கு மற்று.து, அறிவல்லா னின்கு னனைத்தாக
கல்லார், செறிதொடி யுற்ற வடுவுங் குறிபொய்த்தார், கூருகிர் சாடிய மார்
புங் குழைந்தகின், ருருந் ததர்ப்பட்ட சாந்தமுஞ் சேரி, யரிமத ருண்கண்ணு
ராராக் கவலிற், பரிசுழிந் தியாழந்ன் மேனிகண் டியானுஞ், செருவொழிந்
தேன் சென்றி யினி; தெரியிழாய், தேற்றாய் சிலந்தனை காண்பாய்நீ தீ
கின்மை, யாற்றி னிறுப்பல் பணிந்து; அன்னதே யாற்றல் காண், வேறுபட்
டாங்கே கலுழ்தி யகப்படின, மாறுபட்டாங்கே மயங்குதி யாதொன்றுங்,
கூறி யுணர்த்தலும் வேண்டாது மற்றுநீ, மாணு செயினு மறுத்தாங்கே நின்
வயிற், காணி னெகிழுமென்னெஞ்சாயி னென்னுற்றாய், பேணாய்நீ பெட்பச்

ஆறு; ஒள்ளிழை, என்னிவை, ஒருயிர்ப் புள்ளி னிருதலை யுள்ளொன்று,
போரொதிர்ந் தற்றுப் புலவனீ கூறினென், ஒருயிர் நிற்குமா றியாது.” இது
தலைமகன் கூற்று. “ஏ, தெளிந்தேய்யாம் காயாதி யெல்லாம்வல் லெல்லா,
பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய்கொடிந் தாங்கு, வருந்தனின் வஞ்ச
முரைத்து” இது, தலைவி. “மருந்தின்று, மன்னவன் சீறிற் றவறுண்டோ
நீயந்த, விண்ணகை தீதோ விலேன்” இது, தலைமகன். “மாண்மறந்
துள்ளாத நாணிலிக் கிப்போர், புறஞ்சாயந்து கண்டைப்பாய் நெஞ்சே
புறழ்ந்திவனைப், பொய்ப்ப விடேமென நெருங்கிற் றப்பினெ, னென்றடி
சீர்தலு முண்டு” (கலி. ௮௧.) இப்பாட்டுச் சுரிதகம் வந்தவாறு கண்டு
கொள்க. ஏற்றுக்கு இறுதிக்கண் வந்ததாகாதோவெனின், சுரிதகமாவது
ஆதிப்பாட்டினு மிடைநிலைப்பாட்டினு முள்ளபொருளைத் தொகுத்துமுடிப்
பது. இது, அன்னதன்றென்க. எ-து. உரையாசிரியருரை.

செயல்". (கலி. ௧௧) இது தரவும் பாட்டு முடைத்தாய் ஐஞ்சீரகெங்கியும் ஆறு மெய்பெற்றும் வந்தும் போக்கின்றியுற்ற உறழ்கலி. முற்கூறிய பொருளைத் தொகுத்துக்கூறாமையி னிறுதிநின்ற "பேணாய்நீ பெட்பச் செயல்" என்றது வெள்ளைச்சுரிதகமாகாதாம். அது "அன்னதேயாயினு மாகவந் ருயிழாய், நின்னகை யுண்க முலங்குவாய் நின்னெஞ்சு, மென் னெடு நின்ற தெனின்" () எனப் பின்னுமொன்று தலைவன் கூற்றற்கும் உடம்பட்டு கிற்றலின். இவ்வாறன்றி யாசிரியச் செய்யுளை முடித்துக்காட்டுதலின் அதனைச் சிறு பான்மை கொண்டார். நலமிக நக் திய நயவரு தடமென்றே, ளலமா லமருண்க ணந்நல்லாய் நீயுறீஇய, வுல மா லுயவுளோய்க் குய்யுறா றுரைத்துச்செல்; பேரேமுற் றார்போல முன் னின்று விலக்குவா, யாரெல்லா நினை யறிந்தது மில்வழி, தளரியா வென்னறிதல் வேண்டிற் பகையஞ்சாப், புல்லினத் தாயர் மகனைன் மற் றியான், ஒக்கும், புல்லினத் தாயனைநீ யாயிற் குடஞ்சுட்டு, நல்லினத் தாய ரெமர்; எல்லா, நின்னெடு சொல்லி னேதமோ வில்லைமன்; ஏதமன் றென்னை வருவான் விடு; விடேன், உடம்பட்டு நீப்பார் கிளவி மடம்பட்டு, மெல்லிய வாத லறியினு மெல்லியா, னின்மொழிகொண் டியானே விடு வேன்மற் றென்மொழிகொண், டென்னெஞ்சு மேவல் செயின்; நெஞ் சேவல் செய்யா தெனநின்றாய்க் கெஞ்சிய, காதல்கொள் காமங் கக் குற வேதிலார், பொய்மொழி தேறுவ தென்; தெளிந்தேன் நெரிய ழாய் யான்; பல்கால்யாங் காண்யாற் றவீர்மணற் றண் பொழி, லக்க லகலறை யாயமொடாடி, முல்லை குருந்தொடு முச்சி வேய்க் தெல்லை யிரவுற்ற தின்னங் கழிப்பி யாவுற், றுருமி னதிருங் குரல்போற் பொருமுர ணல்லேறு நாகுட னின்றன, பல்லா னினசிரை நாமுடன் செலற்கே' (கலி. ௧௧௩) இது போக்கிலக்கண மில்வழி யாசிரியச்சுரிதகம்பெற்ற உறழ் கலி. "வாரி நெறிப்பட்டு" (கலி. ௧௧௪) என்னும் முல்லைப் பாட்டிம் "சுணங்கணி வணமுலை" (கலி. ௧௧௦) என்னுங் குறிஞ்சிப் பாட்டுமது "ஒருநீ யெங்குந்தல் கொள்ளல்யா நினை, வெருஉதுங் காணுங்கடை தெரியிழாய், செய்தவ றில்வழி யாங்குச் சினவுவாய், மெய்பிரிக் தன்னவா மாட்டு; ஏடா, நினக்குத் தவறுண்டோ நீவிடு பெற்றா, யிமைப்பி னிதழ் மறை பாங்கே கெடுதி, நிலைப்பா லறியினு நின்னெடுத்து நினைப், புலப்பா ருடையர் தவறு; அனைத்தோளாய், தீயாரைப் போலத் திறனிண் றுடற் றுதி, காயுந் தவறிலேன் யான்; மாளேக்சி நீயழ நீத்தவ னானது, நாணில னாய் னலிதந் தவன்வயி, னுடுத வென்றே வினி; இனி, யாதுமீக் கூற்ற நாமில மன்ற, தகையது கண்டைப்பாய் நெஞ்சே பனியானாப், பாடிக்கண் பாயல் கொள்" (கலி. ௧௧௧) இது தரவும் போக்குமின்றிவந்த உறழ்கலி இவற்றுள் ஐஞ்சீரும் அறுசீரும் வந்தன. சொற்சீரடி வந்தன வந்துழிக் காண்க. பிறவு மன்ன.

கடுௌ ஆசிரியப் பாட்டி னளவிற் கெல்லை
யாயிர மாகு மீழிபுமுன் றடியே.*

இது நிறுத்தமுறையே ஆசிரியத்திற்கு அளவியல் கூறுகின்றது.

இ-ள். ஆசிரியப்பாவின் பெருக்கத்துக்கு எல்லையாயிரமாகும். சுருக்கத்திற்கெல்லை முன்றடியாகும். எ-று.

உ-ம். நீல மேனி வாலிழை...பாகத் தொருவனிருதா ணிழற்கீழ், மூவகையுலகு முகிழ்த்தன முறையே' (ஐங்குறு-வாழ்த்து) இது சுருக்கத்திற்கெல்லை. 1கூத்தராற்றுப்படை தலையளவிற்கெல்லை. மதுரைக்காஞ்சியும் பட்டினப்பாலையும் ஒழிந்த பாட்டேழும், பரிபாடலும், கலியும் ஒழிந்த தொகையாலும் இடையளவிற்கெல்லை. பாட்டினெல்லை யென்றானது அளவென்றதனால் அதனியற்றுகிய வஞ்சிக்கும் இவ்வாறே கொள்க, "செங்கண்மேதி கரும்புழக்கி, யங்கணீலத் தலாருந்திப், பொழிற்காஞ்சி நிழற்றுயிலுஞ், செழுநீர் ல்வயற் கழனி யூரன், புகழ்த லானாப் பெருவண்மையனே" இது சிற்றெல்லை. பட்டினப்பாலை யிடையளவிற்கெல்லை. மதுரைக் காஞ்சி தலையளவிற்கெல்லை. (கடுௌ)

கடுௌ அநெடுவெண் பாட்டு முந்நா லடித்தே

குறுவெண் பாட்டிற் களவெழு சீரே.†

இது முறையே வெண்பாவின் அடியளவை கூறுகின்றது.

இ-ள். நெடுவெண்பாப் பேரெல்லை பன்னீரடியையுடைத்து. குறுவெண்பாச் சிற்றெல்லை யீரடியையுடைத்து. எ-று.

இதனை வெண்பாட்டளவிற்கெல்லையென்றானது குறு வெண்பாட்டு நெடுவெண்பாட்டெனப் பெயர் கொடுத்துக் குறுமையும் நெடுமையும் அளவியலோடு படுத்துக் கொள்ளப்படுதலின் அளவியல் வெண்பாட்டு முள

*எ-து, ஆசிரியப்பாவி னளவுணர்-ற்று. ஆசிரியப்பாட்டினளவிற்கெல்லை பாலது, சுருங்கினது முன்றடி, பெருமை யாயிரமடியாக விடைப்பட்டன வெல்லாவடியானும் வரப்பெறும். எ-று. சுருங்கினபாட்டிற்கு உ-ம் மேற்காட்டப்பட்டது. பெரியபாட்டு, பத்துப்பாட்டுள்ளுந் சிலப்பதிகாரத்துள்ளும் மணிமேகலையுள்ளுந் கண்டுகொள்க. "ஆசிரியநடைத்தேவஞ்சி", (செய். ௧௦௮.) என்றதனால் வஞ்சிப்பாவிற்கும் ஆயிரமடிப்பெருமையாகக் கொள்ளப்படும். எ-று. எ-து. உரையாசிரியருரை.

† எ-து, வெண்பாவிற்கடிவரையறையுணர்-ற்று. நெடுவெண்பாட்டிற்கெல்லை பன்னீரண்டடி. குறுவெண்பாட்டிற்கு அளவடியுஞ் சிந்தடியுமாகிய வீரண்டடியும். எ-று. எனவே இடையுள்ள வடிகளெல்லாமூரிய. உ-ம் மேற்காட்டினும். எ-து. உரையாசிரியருரை.

வெண்பதும், அது சிறப்புடைத்தென்பதும் பெறுதும். எனவே, நெடு வெண்பாவின் பன்னிரடியிற் பாகமாகிய ஆறடியே யளவியல்வெண்பாவுக்குப் பேரொல்லையாகவும், அதன்பாகமாகிய மூன்றடியே குறுவெண்பாவிற் குப் பேரொல்லையாகவுங் கோடும். அங்ஙனங் கொள்ளவே நெடுவெண்பா விற்கிழிந்த வெல்லை யேழடியாகவும் அளவியல் வெண்பாவுக்கு இழிந்த வெல்லை நான்கடியாகவுங் கொள்ளப்படும். இங்ஙனம் அளவியல்வெண்பாச் சிறப்புடைமை நோக்கி யாசிரிய. “அம்மைதானே யடிகிரிர் வின்றே” (செய். உருசு) என்று நெடுவெண்பா நேர்ந்திலர். அடிகிரிர் வின்றென்றது ஆறடியின் மிகாமையை; உரையிற் கோடலென்பதனாற் செப்பிக் கூறுஞ் செய்யுட்கு நான்கடியே மிக்க சிறப்புடைத்தெனக் கொள்க. “சிறப்புடைப் பொருளைப் பிற்படக் கிளத்தல்” என்பதனாற் குறுவெண்பாவுஞ் சிறப்புடைமை பெறுதும். இக்கருத்தானே கீழ்க்கணக்கில் நான்கடியும் ஈரடியுமே மிகவந்தவாறும் முத்தொள்ளாயிரத்து நான்கடியே மிகவந்தவாறுங் காண்க. உ-ம். “யாதானு ளடாமால்” (திருக். நகஎ) 1 “இரு தேவர் பார்ப்பா ரிடை” (ஆசாரக். நக) “துகடர் பெருஞ் செல்வம்” (நாலடி. செல்வ) “இனிதுண்பா னெண்பா னுயிர்கொல்லா துண்பான், முனி தக்கா னெண்பான் முகனொழிந்து வாழ்வான், நனிய னெண்படுவான் செய்தநன் றில்லா, னினிய னெண்படுவான் யார்யார்க்கே யானு, முனியா வொழுக்கத் தவன்” (நான்மணி. சுப) “ஆரெயின் மூன்று மழித்தா னடியேத்தி, யாரிடத்துத் தானறிந்த மாத்திரையா னொசாரம், யாரு மறிவ தறனாக மற்றவற்றை, யாசாரக் கோவை யெனத்தொகுத்தான் நீராத், திருவாயி லாய திறல்வண் கயத்தூர்ப், பெருவாயின் முள்ளியென் பான்” (ஆசாரக். காப்பு) என இவை முறையே வந்தன. ஒழிந்த நெடுவெண்பாட்டு வந்துழிக் காண்க. (கடுஅ)

கடுக அங்கதப் பாட்டள வவற்றோ டொக்கும்.*

இது வசைப்பாட்டெல்லை கூறுகின்றது.

இ-ள். வசைப்பாட்டி னெல்லை முற்கூறியவைபோல ஈரடிச்சிறுமையும் பன்னிரடிப் பெருமையுமாய் வரும். எ-று.

உ-ம். 2 “இருடர் மணிவிளக்கத் தேழிலார்” இது நான்கடியான் வந்தது. பிறவு மன்ன. (கடுக)

* எ-து, அங்கதப்பாட்டிற் களவுணர்-ற்று அங்கதப்பாட்டாகிய வெண்பாவிற்செல்லை, சிறுமை யிரண்டடி, பெருமை பன்னிரண்டடி. எ-று. உதாரணம் சில காட்டப்பட்டன. ஏனைய வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. எ-து, உரையாசிரியருரை.

1 இருதேவர் பார்ப்பா ரிடைபோகார் தம்மினு, மிக்கார் வழத்திற் றொழுதெழுக - வொப்பார்க் - குடன்செல்ல லுள்ள முவந்தி. என்பது.

2 இப்பாட்டு முழுதையும் இவ்வியல் கடுக-ஆம் சூத்திரவுரையிற்கூறினார்.

நகூ0 கலிவெண் பாட்டே கைக்களைச் செய்யுள்
புறநிலை வாயுறை செவியறி வென்றிவை
தொகுநிலை யளவி னடியில வென்ப.*

இது “ஒருபொருணுதலிய” (செய். கரு¹⁵³) என்னுஞ் சூத்திரத்திற்
ர்வகைக்கலிவெண்பாவிற்ரும், நால்வகை மருட்பாவிற்ரும் அடிவரை
றையின்மை கூறுகின்றது. கலி...றிவை எ-து கலிவெண்பாட்டு, கைக்
ளைச் செய்யுள், புறநிலைவாழ்த்துப்பொருண்மேல் வருஞ்செய்யுள், வாயுறை
வாழ்த்துப்பொருண்மேல் வருஞ்செய்யுள், செவியறிவுறூஉப்பொருண்மேல்
வருஞ் செய்யுள் என்றிவ்வைந்தும். தொகு...ப. எ-து பெருமைக் கெல்லை
ித்துணையெனத் தொகுத்துக்கூறந் தன்மையையுடைய அளவால்வரும்
அடியையுடையவல்லவென்றுகூறுவர் புலவர். எ-று.

உ-ம். “சுடர்த்தொடிகேளாய் தெருவினா மாடும்” (கலி. ரூக) இது
ஒருபொருணுதலிப் பதினாறடியான்வந்தது “கிருக்கிழாய் கேளாய்” (கலி.
கடு) என்பது இருபத்தொன்பதடியான்வந்தது. இதனைக் கைக்களை
யோடெண்ணுதலிற் கைக்களைப்பொருளொடுங் கலிவெண்பாட்டுவருதல்
காண்க. அது கலித்தொகைக்கணின்மையிற் காட்டாமாயினும். ஒழிந்த
யறுப்போடுகூடிய கலிவெண்பாட்டுக்கள் பெற்ற அடிவரையறையும் அவ்
வதாரணங்களுட் காண்க. இனி “கனவினிற் காண்கொடாக் கண்ணுங்
கலந்த, கனவினுண் முன்விலக்கு காணு.—மினவங்கம், பொங்கோதம்
போழும் புகாஅர்ப் பெருமானார், செங்கோல் வடுப்படுப்பச் சென்று” (முத்
தொள்.) இது புறப்புறக்கைக்களை. இதனைக் கைக்களைப் பொருண்மேல்
வந்த கலிவெண்பாட்டெனின் இது சுட்டி யொருவர்ப் பெயர்க்கொண்ட
பாடரண்டிணைப் புறப்பொருளாகலானுங் கலி வெண்பாட்டு அப் பொருண்
மேல்வருதல் சிறு பான்மையாதலானும் இது பன்னீரடியினிகவாதுவருத
லானும் வெண்பாவேயாம். இவ்வாறு புறப்பொருளான் வந்து இரண்டிலுப்
பாயும் ஒருறுப்பாயும் பாவும் பொருளும் வேறுபட்டு வெள்ளடியினிகந்து
வருங் கலிவெண்பாவாகிய உலாச்செய்யுள் அடிவரையன்றி வருமாறும்
பெருந்திணைப் பொருண்மேல்வரும் மடற்செய்யுளுந் ஒருறுப்பாய் அடியி
கந்துவருமாறும் இக்காலத்துக் கூறுகின்றவற்றுட் காண்க. அது தீநவுலாப்
புறத்துள்ளும் “வாமான வீசன் வரும்” (ஆதியுலா.) என முடித்து

* எ-து, அடிவரையறையில்லாத செய்யுளுணர்ந்து கலிவெண்பாட்டுங்
கைக்களைப்பொருட்செய்யுளுஞ் செவியுறையும் வாயுறைவாழ்த்தும் புற
நிலைவாழ்த்துமென்னும் பொருண்மைக்கல் வருங் வெண்பாக்களும் அளவு
வரையறுக்கப்படா. பொருண்முடியுங்காறும் வேண்டிய அடி வரப்
பெறும். எ-று. எ-து. உரையாசிரியருரை.

மேல் வேறேருதப்பாய வாறும் ஒழிந்த உலாக்களுள் வஞ்சியுரிச்சீர் புகுந்த வாறும் அடிவரையறை யின்மையுமாம். அகப்புறமும் புறப்புறமுமாய் மருட்பாவாய்க் கைக்கிளை யடிவரையறையின்றி வந்தன வந்துழிக்காண்க காமஞ்சாலா இளமையோள்வயின்வந்த கைக்கிளையுங் காட்சிமுதலிய கைக்கிளையும் ஆசிரியத்தினும் வஞ்சியினும் வாரா. எனவே யொழிந்தபால் னுள் எல்லாக்கைக்கிளையும் வருமாயிற்று. “என்னை, புற்கை யுண்டு பெருந்தோ ளன்னே, யாமே, புறஞ்சிறை யிருந்தும் பொன்னன் னம்மே போரெதிர்த் தென்னை போர்க்களம் புகினை, கல்லென் பேரூர் விழவுடை யாங்க, ணேமுற்றுக் கழிந்த மன்னர்க், குமணர் வெளுஉந் துறையன் னன்னே” (புறம். 29) இது சுட்டி யொருவர்ப் பெயர்க் கொள்ளாத பாடாண்டிணைக் கைக்கிளை. “விடியல் வெங்கதிர்” (கலி. 86) என்னுங் குறிஞ்சிப்பாட்டினுள் “கால்பொர துடங்கலிற் கரங்கிசை யருவிநின், மால் வரை மலிசுனை மலரேய்க்கு மென்பதோ, புல்லாராப் புணர்ச்சியாற் புலம் பிய வென்றோழி, பல்லிதழ் மலருண்கண் பசப்பநீ சிதைத்ததை” என்ப தூஉம் “நறவினை வரைந்தார்க்கும்” (கலி. 88) என்னும் மருதப் பாட்டி னுள் “அறநிழ லெனக்கொண்டாய் நின்குடை யக்குடை, புறநிழற் பட் டாளோ விவளிவட் கண்டிகா, பிறைதூதல் பசப்பூர்ப் பெருவிதுப் புற் றானே” என்பதூஉம் சுட்டி யொருவர்ப் பெயர் கொள்ளாத கைக்கிளையா மெனின் இவை தலைவனன்பின்மை மெய்யாயினன்றே கைக்கிளையாவது; அவ்வரைவு கடாவலும் ஊடலுங் காரணமாக அன்பில்னென்றலி னொரு தலைக் காமமன்று. ஒழிந்த அடிவரையின்றி வருமாறு மேற்கொள்க. (கக0)

ககுக புறநிலை வாயுறை செவியறி வுறாவெனத்
 திறநிலை மூன்றுந் திண்ணிதிற் நெரியின்
 வெண்பா வியலினு மாசிரிய வியலினும்
 பண்புற முடியும் பாவின வென்ப.*

இது கைக்கிளை மருட்பாவல்லாத மருட்பாவும் அதுவே போலவரு மென்றற்கு உடம்பட்டமைகண்டு ஈண்டுக் கூறுகின்றது.

இ-ள். இம் மூன்றும் முன்பு வெண்பாவும் பின்பு ஆசிரியமுமாய் வரும். எ-று.

* எ-து, மேலானவற்றுட் சிலபொருட்குரிய வேறுபாடுணர்-ற்று, புறநிலைவாழ்த்தும், வாயுறைவாழ்த்தும், செவியறிவுறூஉவும் மருட்பாவி னாலும் வரப்பெறும். எ-று. எனவே, மருட்பா நான்குபொருளினல்லது வரப்பெறுவென்றவாறாயிற்று. உதாரணம் வந்தவழிக்கொள்க. எ-து,

“மருட்பா வேளை யிருசீரல்லது” (செய். 20) என்ற வழி இன்னவாறு வருமென்றமையின் இது கைக்களை மருட்பாப்போல வருமென்றற்கு முன்பு வெண்பா வியலினும் பின்பு ஆசிரிய வியலினும் முடியுமென்று அவை வருமுறைகூறினார். முன்னர் இம் மூன்று பொருட்கும் இலக்கணக் கூறிப் போந்தவற்றிற்கு இன்னவாறுஞ் செய்யுட்செய்த லுரித்தென்று ஈண்டு ஓர் செய்யுள் வேறுபாடு கூறினார், இது புறத்தினையுள்ளல்லது வாரா வென்றற்குத் திண்ணிதினென்றார். எனவே இவை கைக்களை மருட்பாப்போல ஆண்பாற் கைக்களையும் பெண்பாற் கைக்களையுமாய் அகனும்புறனும்பற்றிவாராவென்பது பெற்றும். இயலென்று இருகாற் கூறியவதனால் இரண்டுபாவும் இயற்சீரான்வருதல் சிறப்புடைத்தென்க. ‘பண்புற’ என்றதனால் வெண்பாவினிழிபாகிய எழுசீரானன்றியன்சீரான் வருதலும், ஆசிரியத்தினிழிபாகிய மூன்றடிவரினும் ஒருத்தடி குட்டம்பட்டு வருதலும் வெண்பா நாலடிமுதற் பன்னீரடியளவு முயதல் சிறப்புடைத்தெனவும் வெண்பாப் பலவடிவரினு மாசிரிய மூன்றடிகவாவென்றுங்கொள்க. பாலின வென்றதனால் இவ்விருபகுதியுந்ததம் பாக்கள் வேறுவேறு நிகழுமென்று கொள்க. “எறும்பி யளையிற்றும்பல் சுனைய” (குறுங். 42) என்னும் பாட்டுப்போல வேரசை கலந்துவாரா. உ-ம். “தென்ற விடைபோழ்ச்ச தேனார் நயமுல்லை, முன்றின் கைவிரியு முத்தநீர்த் தண்கோளுர்க், குன்றமர்ந்த சொல்லேற்று னிற் ப்ப வென்றுந், தீராநண்பிற் தேவர், சீர்சால் செல்வமொடு பொலிமதி சிறுத” இது புறநிலை. 1 இஃது அடியிகந்தது வந்துழிக்காண்க. “பலறையு மோம்பப் படுவன கேண்மின், சொலன் முறைக்கட் டோன்றிச் சர்மணித்தே ஞர்ந்து, நிலமுறையி னுண்ட நிகரில்லார், மாட்டுஞ், சில நறையல்லது செல்வங்க ணில்லா, விலங்கு மெறிபடையு மாற்றலு மன் கலந்ததங் கல்வியுந் தோற்றமு மேளைப், பொலஞ்செய் புனைகலனே ழ்வாறி னாலும், விலங்கிவருங் கூற்ற நீக்கலு மாகா, தனைத்தாத னீயிருங் னயர்-நினைத்தக்க, கூறிய வெம்மொழி பிழையாது, 2 தேறிநீ ரொழுகிற் றறுபயன் றருமே” இது வாயுறை. “பல்யானை மன்னர் முருங்க ருழந்து, கொல்யானைத் தேரொடுங் கேர்ட்டந்து நல்ல, தலையாலங் காம் பொலியத் தொலையாப், படுசளம் பாடுபுக் காற்றிப் பகைஞ், ரடுக வேட்டோன் மருக வடிதிற, லாழி நிமிர்தோட் பெருவழுதி யெஞ் று, மீர முடையையா யென்வாய்ச்சொற் கேட்டி, யுடைய வழுவரை நசுணங்கக் கொண்டு, வருங்கா லுழவர்க்கு வேளாண்மை செய்பன், ழரிமைக்கும் வரைகா ணிதியீட்டங், காட்டு மமைச்சரை யாற்றத்

1 இஃதென்றது புறநிலையை.

2 தேறுநீரொழுகின் என்பதும் பாடம்.

தெளிய, லடைத்த வரும்பொரு ளாறன்றி வெணவலி, னத்தை பெரும் பொரு ளாசையாற் சென்று, பெருக்குழி, மன்ற மறுக வடழாதியென்று, மறப்புற மாசி மதுரையா ரோம்பு, மறப்புற மாசைப் படேற்க வறத்தா, லவையார் கொடுநாத் திருத்தி நவையாக, கட்டார் குழிசி சிதையாதி யொட்டார், செவிபுதைக்குந் தீய கடுஞ்செ கவிபடைத்தாய், கற்றூர்க் கின னாகிக் கல்லார்க் கடிந்தொழுக்கிச், செற்றூர்ச் செகுத்தறிற் சேர்ந்தாண்ர யாக் குதி, யற்ற மறிந்த வறிவினாய் மற்று, மிவையிவை நீவா தொழுகி னிலையாப், பொருகட லாடை நிலமக, ளொருகுடை நீழற் றுஞ்சுவண் மண்ணே இது செவியுறை. (ககக)

ககஉ பரிபா டல்லே,

நாலீ ரைம்ப துயர்வடி யாக
வையைந் தாகு மிழிவடி க் கெல்லை.*

இது முறையே பரிபாடற் கெல்லைகூறுகின்றது.

இ-ள். பரிபாடற் குறுப்பாகிய வெண்பாவும், பொதுப்பாவும் நானூறடி பெருக்கத்திற் கெல்லையாகவும் இருபத்தைந்தடி சுருக்கத்திற் கெல்லையாகவும் பெறும். எ-று.

அவை | தொகையுட் காண்க. (ககஉ)

ககங அளவியல் வகையே யனைவகைப் படுமே.†

இது பிறன் கோட் கூறல்.

இ-ள். யான் கூறிய அளவியலின்கூறுபாடு அத்துணைப்பகுதிப்படும். எ-று.

என்றது யான் சிறப்புடைத்தெனக் கூறிய பெருமைக்கெல்லை யத்துணைப்படுமெனவே பிறர்பெருமைக்கெல்லைகொள்ளாதது சிறப்பின் நென்றவாறாயிற்று. (ககங)

* எ-து, பரிபாடற் கடிவரையறையுணர்-ற்று. பரிபாடற் செய்யுள் நானூறடியுயர்பாக விருபத்தைந்தடி யிழிபாக வுணர்த்திற் நென்றவாறு. எனவே, இடை யெல்லாவடியானும் வரப்பெறும். எ-று. கவிப்பாவினுள் ஒத்தாழிசைக்களவு மேற்கூறப்பட்டது. கவிவெண்பாட்டுக்குவரையறை மேற்கூறப்பட்டது. கொச்சகக்கவிப்பாவுக்கு வரையறைகூறுமையாற் பொருண்முடிவுகாறும் வரப்பெற்றுமென்று கொள்க. அவ்வழிப் பலவுறுபாடு வருதலின் அதற்குறுப்பாகிய செய்யுள் அளவிற்றா தல்வேண்டும் உறழ்கவியுந் கொச்சகக்கவிப்பாற்படும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட.....தொகுத்துணர்-ற்று இவ்வதிகார தினு ளீண்டதிகரிக்கப்பட்ட அளவிய லீண்டுச்சொன்னவகைப்படும். எ-து எ-து உரையாசிரியருரை.

1 தொகையென்பது - எட்டுத்தொகை.

கச்சி எழுநிலத் தெழுந்த செய்யுட் டெரியி
னடிவரை யில்லன வாறென மொழிப.*

இது காண்குயாவிற்குமளவு முற்கூறிய அளவிற் படாதன கூறுகின்
றுது.

இ - ள். அகமும்புறமுமாகிய எழுநிலத்திலுத்தோன்றியசெய்யுளை
யாராயின் அடிவரையின் நிவரும் இலக்கணத்தன ஆறென்றுகூறுவர்
புலவர். எ-று.

எழுநில மென்றதற்குப் பாட்டு உரைதூல் முதலியனவுமாம். (கச்சி)

கச்சிடு அவை தாம், தூலினுன வரையினுன்
நொடியொடு புணர்ந்த பிசியி னுன
வேது துதலிய முதுமொழி யான
மறைமொழி கிளந்த மந்திரத் தான
கூற்றிடை வைத்த குறிப்பி னுன.†

இது முற்கூறிய ஆறற்கும் பெயரும் முறையும் உணர்த்திற்று.

இ-ள். முற்கூறிய அடிவரை யில்லாதன தாம் தூலின்கண் ணுவனவும்,
உரையின்கண் ணுவனவும், நொடியின் மாத்திரையவாகிய பிசியின்கண் ணு
வனவும், ஒருமொழிக்கேதுவாகிவரும் முதுமொழிக்கண் ணுவனவும்,
மறைத்துக்கூறுஞ்சொல்லாற்கூறிய மந்திரத்தின்கண் ணுவனவும், கூறுகின்ற
பொருளை யிடைக்காந்துகூறுங் குறிப்பின் கண் ணுவனவுமென ஆறுவகைப்
படும். எ-று.

தூலினுன எ-து குத்திரச் செய்யுட்களுள் ஆசிரியமாய் வந்து அளவை
பெருதனவற்றைநோக்கிற்று. அச்சுத்திரத்தைநோக்கிவருமுரையும்
ஒரு செய்யுளாம். ஒழிந்தன வழக்கின்கண்ணுஞ் செய்யுட்கண் ணும் வரி
னும் ஈண்டுச் செய்யுளைநோக்குதற்கு அவற்றுக் கண்ண வென்றார். இவை
புயி அளவிசந்துவருவனவே. அளவு முற் கூறிற்றாம். (கச்சிடு)

* எ-து, அடிவரையறையில்லாதன வரையறுத்துணர்-ற்று. எழுநில
ளவன:—பாட்டு, உரை, தூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல்
ரண்பனவற்றுட் பாட்டொழிந்தவாறும் அடிவரையில்லை. எ-று, எ-து,
உரையாசிரியருரை.

† எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட வறுவகையு மாமாயுணர்-ற்று. வாய்
மொழியெனினு மந்திரமெனினு மொக்கும். அங்கதமாவது:—“செம்
பொருள் காந்த தென்றிரு வகைத்தே” (சொய்-கஉச) என்றதனான், காந்
தவங்கதமெனினுஞ் சொற்குறிப்பெனினு மொக்கும். அவை வருமாயு
வருகின்ற குத்திரத்தாற் காட்டினும். எ-து, உரையாசிரியருரை

ககக அவற்றுள் தூலெனப் படுவது¹

முதலு முடிவு மாறுகோ ளின்றித்

தொகையினும் வகையினும் பொருண்மை காட்டி

யுண்ணின் றகன்ற வுரையோடு பொருந்தி

நுண்ணிதின் விளக்க லதுவதன் பண்பே.*

இஃது அந்நூல்கள திலக்கணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். தூ...து. தூ-து தூலென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது. முத...
ன்றி. எ-து முன்னும்பின்னுமாறுபடாது. தொகை...காட்டி. எ-து
தொகுத்தும் வகுத்தும் பொருள்காட்டி. உண்...ந்தி. எ-து தன்னுள்ளே
யடங்கிநின்ற விரிந்த வுரையோடு பொருந்தப்பட்டி. நுண்...யு. எ-து பருப்
பொருட்டாகாது நுண்பொருட்டாகப் பொருள்விளக்கலாகிய அவ்விலக்கணம்
அதனிலக்கணம். எ-று.

அது எழுத்து முப்பத்து மூன்றெனத் தொகுத்தனைப் பின்னர்க் குந்
லும் நெடிலும் மூவினமுஞ் சார்பிற்றேற்றமுமென வகுத்தாற்போல்வனவும்
பிறவுமென் றுணர்க. சாதிபற்றிப் படுவதென ஒருமையாற் கூறினார். (ககக)

ககக அதுவே தானு மீரிரு வகைத்தே[†]

இஃது அந்நூற்பகுதி நான்காமென்கின்றது.

இ-ள். அந்நூற்பகுதி நான்காம். எ-று.

(ககக)

* எ-து, தூலாமாறுணர்-ற்று தூலென்று சொல்லப்படுவது. எடுத்த
கோடற்படுவதும், அகிக்கும்பொருளும் மாறுபடாமற் கருதியபொருளை,
தொகையானும், வகையானுங் காட்டி, அதனகத்துநின்றும் விரிந்தவுரை
யோடு பொருத்தமுடைத்தாகி நுண்ணிதாகியபொருள்விளக்கலாவது தூந்
கியல்பாம். எ-று. அகன்றவுரையோடு பொருந்துதலாவது:—சொல்லாத
பொருண்மையெல்லாம் விரிக்கவேண்டியவழி அதற்கெல்லா மிடனுண்டா
தல். எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, தூல் பாகுபடுமாறுணர்-ற்று, மேற்சொல்லப்பட்டதூல், நான்கு
வகையுடைத்து. எ-று. அவையாமாறு முன்னர்க்காட்டுதும், எ-து,
உரையாசிரியருரை.

1 தூலெனப்படுவது துவலுங்கூலை என்ற பாடம் கச்சினூர்க்கினியர்
உரை எடுகளிலில்லை.

கூ-அ ஒருபொரு ணுதலிய சூத்திரத் தானு
மினமொழி கிளந்த வோத்தி னானும்
பொதுமொழி கிளந்த படலத் தானு
மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானுமென்
றூங்களை மரபி னியலு மென்ப.*

இது அந்நான்கற்கும் பெயரும் முறையு முணர்த்திற்று.

இ-ள். ஒரு...னும். எ-து அந்நூல் ஒருபொருளேகருதிவருஞ் சூத்திரத் தானும், இன.....னும். எ-து இனமாய்பொருளைக்கூறிய வோத்தினானும், பொது...தானும். எ-து பலபொருட்குப் பொதுவாகிய இலக்கணங்களைக் கூறிய படலத்தானும். மூன்று...னும். எ-து மூன்றுறுப்பையடக்கிவரும் பிண்டத்தானும். என்.....ப. எ-து என்று கூறிய அத்தன்மைத்தாகியமரபினுன் நடக்கு மென்றுகூறுவர் புலவர். எ-று.

ஆங்கென்ற மிகையாற் பிண்டமேயன்றிப் பிண்டியென்பதும் ஒன்றுள தென்று கொள்க. (ககஅ)

கூ-கூ அவற்றுட், சூத்திரந் தானே
யாடி நிழலி னறியத் தோன்றி
நாடுத லின்றிப் பொருணனி விளங்க
யாப்பினுட் டோன்ற யாத்தமைப் பதுவே.†

இது முறையே சூத்திரவிலக்கணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். அவற்...ன்றி. எ-து அந்நான்கனுள் ஒருபொருணுதலுஞ் சூத்திர மாவது: ஒருபொருணுதலுங்காற் கண்ணாடி கிறிதாயினும் அகன்றுபட்ட பொருளை யறிவித்தாங்கு அறியத் தோன்றி. நாடு...ங்க. எ-து தெரிதல்வேண்டாதபடி அவ்வகன்ற பொருளை மிகவும் விளங்குமாற்றால். யாப்...பது வே. எ-து செய்யுளுட் டோன்றச்செய்து முடிக்கப்படுவது. எ-று. (ககக)

* எ-து, மேற் றெருகைகொடுக்கப்பட்ட தானமாமா றுணர்-ற்று. “ஒரு பொரு ணுதலிய சூத்திரத் தானும்” எ-து, ஆசிரியன் யாதொருபொருளைக் குறித்துக் கூறலானும். எ-று. “இனமொழி கிளந்த வோத்தி னானும்” எ-து, இனமாகியபொருளைச் சொல்லப்படும்ஒத்தினானும். எ-று. “பொது மொழி கிளந்த-படலத் தானும்” எ-து, மேற்சொல்லப்பட்டவினங்கள் பல வற்றையுங் கூறப்படும் படலத்தானும். எ-று. “மூன்றுறுப் படக்கிய பிண்டத் தானும்” எ-து, இம்மூன்றினையு முறுப்பாகவடக்கிய பிண்டத் தானும். எ-று. “ஆங்களை மரபி னியலு மென்ப” எ-து, அம்மரபினுனியலு நூல். எ-று. அவற்று ளிலக்கண முணர்-ற்கூறப்படும். எ-து, உரை யாசிரியருரை.

† எ-து, சூத்திரத்திற் கிலக்கணமுணர்-ற்று சூத்திரமாவது, கண்ணாடி நிழற்போல விளங்கித்தோன்றி யாராயாமற் பொருணனிவிளங்குமாறு, யாப்பின்கண்ணேதோன்ற யாப்பது. எ-று. ஆடிநிழலினறியத் தோன்று தலாவது, சூத்திரம்படித்தவளவிலே யதனாற் சொல்லப்படுகின்றபொரு

க௭௦ நேரின மணியை நிரல்பட வைத்தாங்
கோரினப் பொருளை யொருவழி வைப்ப
தோத்தென மொழிப வுயர்மொழிப் புலவர்.*

இஃது ஒத்திலக்கணம் கூறுகின்றது.

இ-ள். இனமொழி கிளக்குங்கூற் சிதர்ந்துகிடப்பப் பலவேந்தாகச்செய்யாது, மணியை நிரலவைத்தாற்போல ஒரினப்பொருளையெல்லாம் ஒருவழியே தொகுப்பது ஒத்தென்றுகூறுவர் சிறந்த சொற்புலவர். எ-று.

நேரினமணியெனவே யொருசாதியினுந் தம்மி னெடுத்தனவே கூறல் வேண்டும். எ-று. 'வேற்றுமையோத்தம்' 'வேற்றுமைமயங்கியலும்' 'விளமரபும்' என மூன்றன்பொருளையும் ஒன்றாக வேற்றுமையோத்தென்து வேறுவேறுவைத்தவாறுகாண்க. (க௭௦)

க௭௧ ஒருநெறி யின்றி விரவிய பொருளாற்
பொதுமொழி தொடர். னதுபடல மாகும்.†

இது முறையே படலங் கூறுகின்றது.

இ-ள். ஒருபொருள்நெறியன்றிப் பலவேறுவகைப்பட்டபொருளெல்லாவற்றிற்கும் வேறுவேறிலக்கணங்கூறக்கருதி யவற்றுக்குப் பொதுமொழியாகத் தொடர்ந்துவரின் அது படலமாம். எ-று.

1 'பொதுமொழி கிளந்த படலம்' எனவே யொருநெறிப்பட்ட பொருட்குப் பொதுவாய்வருதலையும்விலக்கி விரவியபொருட்குப் பொதுவாக மொழிவது படலமாயிற்று. படலமாவது அதிகாரமாம். (க௭௧)

னொருங்குதோற்றல். காடுதலின்றிப் பொருணனிவிளக்கலாவது, தன்கணக்கப்பட்ட சொற்குப் பொருளாராயாமற் புலப்படத்தோன்றுமாறு யாத்தல். இ-ம்., "வேற்றுமை தாமே யேழுண மொழிப் (தொல் சொல். வேற்று-க) "விளிகொள வதன்கண் விளியோ டெட்டே" (ஐடி ஐடி ஐடி உ.) என்றவழி யாப்பின்கண்ணே பொருடோன்ற யாத்தவாறு. கண்ணாடி நிழற்போலக் கருதியபொருளுந் தோற்றியவாறு கண்டுகொள்க. எ-து, உரையாசிரியருரை.

* எ-து, ஒத்திற் கிலக்கணமுணர்-ற்று. ஒத்தவினமாகிய மணியை யொருங்கு சேவைத்தாற்போல ஒரோவோரினமாகி வரும்பொருளை யோரிடத்தேசேவைத்தா லோத்தென்று பெயராம். எ-று. எனவே, அவ்வினமாகிச்சேர்ந்த நிலைக்கு சேர்த்தென்று பெயராம். எ-று. அது வேற்றுமையோத்தென்பதொன்றிக். எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, படலத்திற்கிலக்கணமா மாறுணர்-ற்று. ஒரினமாகிய நெறியின்றிப் பலநெறியான் வருவன பொருளானே பொதுமொழியாற் தொடர்புபடின அது படலமெனப்பெயராம். எ-று. அது, கிளவ்யாக்க முதலாகஎச்சவிய லீரூகக்கிடந்த வொன்பதோத்தினும் வேறுபாடுடையவாயினும் சொல்விலக்கண முணர்த்தினமையாற் சொல்லக்காரமெனப் பெயர்பெறுதல். அதிகாரமெனினும் படலமெனினும்மொக்கும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

௭௨ மூன்றுறுப் படக்கிய தன்மைத் தாயிற்
றேன்றுமொழிப் புலவரது பிண்ட மென்ப.*

இது பிண்டங் கூறுகின்றது.

இ-ள். சூத்திரமும் ஒத்தம் படலமுமென்கின்ற மூன்றுறுப்பினையும் உள்
டக்கிய தன்மைத்தாய்வரின் விளங்கியமொழியையுடையபுலவ ரதனைப்
பிண்டமென்று பெயர்கூறுவர். எ-று.

அம்மூன்றினையும் உறுப்பெனவே பிண்டமென்பது உறுப்பியென்பது
பெற்றும். தொல்காப்பியமென்பது பிண்டம். அதனுள் எழுத்துக் கொற்பொரு
ளென்பது படலம். ஒத்துஞ் சூத்திரமு மொழிந்த விரு கூறுமாம். தோன்று
மொழிப்புலவரென்றதனாற் பிண்டத்தினையுமடக்கிநிற்பதுவேறு பிண்டி
யெனப்படும். அது முதலாலாகிய அகத்தியர். என்னை? இயற்றமிழ் ஓசைத்
தமிழ் நாடகத்தமிழ் என மூன்று பிண்டத்தினையும் அடக்கி நின்றலின். (௧௭௨)

௧௭௩ பாட்டிடை வைத்த சூறிப்பி னானும்
பாலின் நெழுந்த கிளவி யானும்
பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி யானும்
பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானுமென்
று உரவகை நகைமொழி யான்கொள் மொழிப.†

இது “நூலினுண வுரையினுண” (செய். ௧௬௩) என சூத்திர முறையே
நூலுணர்த்தி யுரைகூறுகின்றது.

இ-ள். பாட்டிடை வைத்த சூறிப்பினானும் எ-து ஒரு பாட்டினை யிடை
யிடை கொண்டுநிற்குங் கருத்தினுண்வருவனவும். எ-று. அவை தகடீர்
யாத்திரையும், சிலப்பதிகாரமும் போல்வன. ஆண்டுப் பிறபாடை தழுவிவரு
வன தமிழரை யாகாமையின் ஈண்டாராய்ச்சி யின்றும். அதன்கட்டமிழரை
யுள்ளன ஈண்டடங்கும். பாலின் நெழுந்த கிளவி யானும் எ-து பாட்டின்றிச்
சூத்திரத்திற்குப் பொருளொழுதுவனபோல்வன. சூத்திரம் பாட்டெனப்பாடா.

* எ-து, பிண்டமென்பதுணர்-ற்று. மூன்றுறுப்படக்கியதன்மைத்
தாயின், பிண்டமென்று சொல்லுவர். எ-று. மூன்றுறுப்படக்குதலாவது :-
சூத்திரம் பலவுடைச்சாகி, ஒத்தம் படலமு புணர்த்திவரினும், ஒத்தப்
பலவண்டாகிப் படலமின்றிவரினும், படலம் பலவாகிவரினும் அதற்குப்
பிண்டமென்னும்பெயராம். எ-று. அவற்றுள், சூத்திரத்தாற் பிண்டமா
யிற்று, இறையனாரி களவியல். ஒத்தினாற் பிண்டமாயிற்று பரினருபடலம்.
அதிகாரத்தாற் பிண்டமாயிற்று, இந்துலென்றுகொள்க. இவற்றைச்
சிறுநூல், இடைநூல், பெருநூல் எனப்படும். எ-து, உரையாகிரியருரை.

† எ-து, உரை பாசுபடுமா றுணர்-ற்று. பல சொற்றொடர்க்கு
பொருள் காட்டுவனவற்றுள் ஓசைதழீஇயவற்றைப் பாட்டென்றார். ஓசை
யின்றிச் செய்யுட்டன்மைத்தாய்வருவது, நன்னூலெனப்பட்டது. அவ்வகை
யின்றிச் செய்யுட்டன்மைத்தாய்வருவது, நூலெனப்பட்டது. பாட்டிடை

பாட்டும் உரையும் நூலுமென வேரோதலின். அன்றியுஞ் சூத்திரங் கருகிய பொருளையன்றி யுரையான் வேரோர்பொருள்கூறி அதனைத் தொடர்புபடுத்திக் கூறாமையின்; ஆண்டும் ஒருவன் கூறியதற்கு ஒருவன் பொருள்கூறுகின்றனும். ஒழிந்த பாட்டிற்கும் இவ்வாறே உரைகூறுவனவுமொக்கும். பொருளொடு புணராப் பொய்ம்மொழி யானும். எ-து பொருண்முறைமையின்றிப் பொய்யாகத் தொடர்ந்துகூறுவன. எ-று. அவை ஓர் யானையுங் குதிரையுந் தம் முள் நட்பாடி இன்னுழிச் சென்று இன்னவாறுசெய்தனவென்று அவற்றுக் கியையாப் பொருள்பட்டதோர் தொடர்நிலையாய் ஒருவனுழை யொருவன்கற்று வரலாற்றுமுறைமையான் வருகின்றன. பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானும். எ-து பொய்யெனப்படாது மெய்யெனப்பட்டு நகுதற்கேதுவாகுந் தொடர்நிலையானும். எ-று. இவை சிறுக்குரீஇயுரையும், தந்திரவாக்கியமும் போல்வன. இவை பொய்யெனப்படாது உலகியலாகிய நகைதோன்றுதலின்; என்றாரைவகை நடையே நான்கென மொழிப. எ-து. என்றாரைப்பகுதி வழக்கு இந்நான்குமென்றாரைப்பர் புலவர். எ-று. வகையென்றதனால் உரைப்பகுதி பிறிது முள. அவை மரபியலுட் கூறப. (கஎக)

வைத்த குறிப்பாவது, பாட்டிடைவைக்கப்பட்டுப் பொருட்குறிப்பினானும் உரையாம். எ-று. அவையாமாறு:—உம் “ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பரு ணீர்க்கால்” (கலி ௫௬) என்னுங் குறிஞ்சிக்கலியினுள் “இவளைச், சொல்லா டிக் காண்பேன் நகைத்து” என்றது உரைக்குறிப்பு. இனி “ஒருஉக், கொர்டியியனல்லார்” (கலி-௮௮) என்னும் மருதக்கலியினுள் “கடியதமக் கியா சொல்லத் தக்கரா மற்று” என்பதுமது. சிலப்பதிகாரத்துள், ஆய்ச்சியர்தரவையுள் “கயலெழுதிய விமய நெற்றியி, நயலெழுதிய புலியும் வில்லு, நாவலந் தன்பொழின் மன்னரோ, டேவல் கேட்ப வ சாண்ட, மாலைவெண்குடைப் பாண்டியன் கோயிலுட், காலை முரசியம்பு மாதல், நெய்ம் முறைமெக் கின்றகுமென, வையைதன் மகளைக்கூஉய்ச் கடைகயிறு மத்துக் கொண், டிடை முதுமகள்வந்து தோன்றுமன்” என்பது, பாவின்றெழுந்த கிளவியாவது, பாக்களையொழியத்தோன்றிய சொல் வகையானும் உரையாம். எ-று. வழக்கின்கண் ஒருபொருளைக்குறித்து வினவுவாருஞ் செப்புவாருங் கூறுங்கூற்று. அதுவு மிலக்கணம் பிழையா மற் கூறல்வேண்டுதலானும், ஒருபொருளைக் குறித்துச் செய்யப்படுதலு னுஞ் செய்யுளாம். இதனைக்குறித்தன்றே “செப்பும் வினாவும் வழாஅ லோம்பல்” என்பது முதலாகக் கூறப்பட்ட விலக்கண மெல்லாமென்று கொள்க. “பொருண்மா பில்லாப் பொய்ம்மொழி யானும்” எ-து, பொரு ளியையபில்லாத பொருளையுடைத்தாதலிற் பொய்ம்மொழியாயிற்று. “பொரு ளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானும்” மென்றது, பொருளைப்பொருந்திய நகைவழி மொழிவாய் வருகின்றது. எ-று. நகைமொழியாவது, மேற் சொல்லப்பட்டவுரை பொருந்தாதென விசுழந்துகூறல், அவ்விசுழ்ச்சியின் பின்னர்ப் பொருளுணர்ந்தும் உரை பிறக்குமாதலிற் பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியானும்” உரை வருமென்றார். “என்றாரைவகை நான்கென மொழிப” எ-து, இவ்வகையினானவரை நான்குவகைப்படும். எ-று. எ-து. உரையாசிரியருரை.

௭௪ அதுவே தானு மீரிரு வகைத்தே.*

இது அந்நான்கனுள் முதலன இரண்டும் ஒன்றாகவும் ஏனைய விரண்டும் ஒன்றாகவும் தொடுக்கப்படும்; அவற்றால் பயன்கொள்ளுங்காலத்து. எ-று. (௭௪)

௭௫ ஒன்றே மற்றுஞ் செவிலிக் குரித்தே
யொன்றே யார்க்கும் வரைநிலை யின்றே.†

இது மேனின்ற அதிகாரத்தான் இறுதிநின்ற இரண்டன்பகுதியுமாகிய ஒன்று செவிலிக்கே யுரித்து. ஒழிந்த இரண்டனாகிய ஒன்றும் வரைவின்றி எல்லார்க்கு முரித்து. எ-று.

தலைவியை வற்புறுக்கும் செவிலியர் புனைந்துரைத்து நகுவித்துப் பொழுது போக்குதற் குரியர். எ-து. இக்கருத்தானே சான்றோர், “செம்முகச் செவிலியர் கைம்மிகக் குழீஇக், குறியவு நெடியவு முரைபல பயிற்றி, யின்னே வரு குவ ரின்றுணை யோரென. முகத்தவை மொழியவு மொல்லாள்” (நெடுநல் கடுக-௬) என்றார் பாட்டினுள். பிறசான்றோரும் 2 “செம்முகச் செவிலியர் பொய்ந் நொடி பகர” என்றார். மற்றும் என்றதனான் இவையே யன்றி வரு தின்றபிசியுஞ் செவிலிக் குரித்தென்க. இனிப் பாட்டிடைவைத்தகுறிப்பும் பாவின்றெழுந்தகிளவியும் - வரையறையின்றிவருமாறு பலவற்றுள்ளுங் காண்க. (௭௫)

* எ-து, மேற்சொன்னவுரை இரண்டுவகைப்படும், எ-று. இரண்டு வகையாவது:—மைந்தர்க்குரைப்பனவும், மகளிர்க்குரைப்பனவுமாம். எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து. மேல் இருவகைப்படுமென்ற வரையை யுரைத்தற்குரியாரை யுணர்-ற்று. மகளிர்க்குரைக்குமுரை செவிலிக்குமுரித்து, மைந்தர்க்குரைக்கு முரை யெல்லார்க்குமுரித்து. எ-று. - செவிலியிலக்கணத்தி னுரைக்கின்ற வுரையும், பாட்டினுரைக்கின்றவுரையும் கூறுவரோவெனின், அவ்விடங் களின்வரு முரை பொருள்பற்றிவருதலி னப்பொருள் கூறலென்க. அன்றி யும், “அதுவேதானும்” என்பது பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழியைச் சுட்டிற்றுக்கி யம்மொழி யிரண்டுங்கூறப்படுமெனப் பொருளுரைப்பினு மமையும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1 ‘பாட்டு’ என்பது பத்துப்பாட்டு.

2 செம்முது என்பதும் பாடம்.

கஎக ஒப்பொடு புணர்ந்த வுவமத் தானுந்
தோன்றுவது கிளந்த துணிவி னுணு
மென்றிரு வதைத்தே பிசிவகை நிலையே.*

இது முறையே பி^{சி} "விரண்டென்கின்றது.

தன்கட் கிடந்த வொப்புமைக் குணத்தோடு பொருந்திவருமாற்றை யுவ
மப் பொருளானும், இனி யொன்றுகூற வொன்றுதோன்றுந் துணிவிற்றுகக்
கூறுங் கூற்றானும் என் றிருகூற்றதாகும் பிசி கூறுபடு நிலைமை. எ-று.

அவை, "பிறை கவ்வி மலை நடக்கு" இது ஒப்பொடு புணர்ந்த வுவமம்.
இது யானையென்றும். "முத்துப் போற் பூத்து முகிழிற் கிளிவண்ண, நெய்த்
தோர்க் குருதி நிறங்கொண்டு, வீத்துதிர்த்து" என்பது மது. இது கமுகின்
மேற்று. "நீராடான் பார்ப்பா னிறஞ்செய்யா னீராடி, னூராடு நீரிற்காக்
கை" இது தோன்றுவதுகிளந்ததுணிவு. இது நெருப்பென்றும், வகையென்
றதனால் இது செவிவிக்வேயுரித் தென்க. (கஎக)

கஎஎ நுண்மையஞ் சுருக்கமு மொளியுடை மையு
மென்மையு மென்றிவை விளங்கத் தோன்றிக்
குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉ
மேது துதவிய முதுமொழி யென்ப.†

இது முதுமொழிகூறுகின்றது.

இ-ள். நுண்மையஞ்.....தோன்றி எ-து: கூர்மையும், சொற்சுருங்கியிருத்
தலும், விழுப்பமும், எளிதிற் பொருள்தெரிதலும் என்ற இந் நான்கும் விளங்
கத்தோன்றி. குறித்த.....வருஉம். எ-து அறம் பொரு ளின்பமென்னு மூன்
றனுள் ஒன்றை முடித்தற்கு வருமாயின். ஏது.....என்ப. எ-து அங்ஙனம்
வந்ததனை அப் பொருள் முடித்தற்குக்காரணமாகிய பொருளினைக் கருதிவரும்
முதுமொழியென்பர் புலவர். எ-று.

"உழுத வுழுத்தஞ்செய்யுர்க்கன்று மேயக், கமுதை செவியறிந் தற்றே-
வழுதியைக், கண்ட கருந்ச ணிருப்பப் பெரும்பனைத்தோள், கொண்டன
மன்னோ பசப்பு" இதனுள் ஒன்றன் வினைப்பயன் ஒன்று நுகர்ந்ததெனக் குறி
த்து அப்பொரு ளியையின்மை கூறியதனைச் சொற்றொட ரினிதுவிளங்காதே
னும் முற்கூறிய முதுமொழிக்கண்ணே யப்பொருளை முடித்தற்கேதுவாகிய
இயையின்மை கிடந்து முடிந்தவாறு காண்க. இதனுள் நுண்மைமுதவிய
நான்குங்காண்க. பழமொழி யில்லக்கணம் பற்றிச் செய்தது. (கஎஎ)

* எ-து, பிசினிலைவகையாமாறுணர்-ற்று. ஒப்பொடுபுணர்ந்த வுவமை
நிலையானும் பிசியாவதொன்று வருவதெனச் சொன்னது துணிவினும்
பிசியாம். எ-று. உ-ம்-"அச்சுப்போற் பூப்பூக்கு மம்மென்னுங் காய்காய்க்
கும்" எ-து, பிசி. இது உவமைபற்றிவந்தது. எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, நுண்மைவிளங்கவும், சுருக்கம்விளங்கவும், ழுளியுடைமை
விளங்கவும், மென்மைவிளங்கவும், என் றின்றோன்ன விளங்கவும், தோன்
றின்கருத்தின்பொருளை முடித்தற்குவருமென்பவைகுறித்தன முது
மொழியென்று சொல்லப்படும். எ-று. எ-து, உரையாசிரியருரை.

கஎஅ நிறைமொழி மாந்த ராணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப.*

இது மந்திரச் செய்யுள் கூறுகின்றது.

இ-ள். சொல்லிய சொல்லின் பொருண்மை யாண்டுங் குறைவன்று பயக் கச்சொல்லுமாற்றலுடையார் அவ்வாணையாற் கிளக்கப்பட்டிப் புறத்தார்க்குப் புல னாகாமை மறைத்துச்சொல்லுஞ் சொற்றொடரெல்லாம் மந்திரமெனப்படும். எ-று.

அவை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. தானேயென்று பிரித்தார், இவை தமிழ்மந்திரமென்றற்கும் மந்திரந்தான் பாட்டாசி யங்கத மெனப்படுவனவுள, அவை நீக்குதற்கு மென்றுணர்க. அவை, “ஆரிய நன்று தமிழ்தீ தெனவு ரைத்த, காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டாணைச்—சீரிய, வந்தண் பொதியி லகத்தியனா ராணையாற், செந்தமிழே தீர்க்க ிசுவா” முரணில் பொதியின் முதற்புத்தேள் ஊழி, பரண கபிலரும் வாழி—யரணிய, லானந்த வேட்கை யான் வேட்கோக் குயக்கோட, னானந்தஞ் சேர்க சுவா” இவை தெற்கில் வாயில்திறவாத பட்டிமண்டபத்தோர் பொருட்டு நக்கீரர் ஒருவன் வாழவுத் சாவவும்பாடி யின்னவாறுகவேளை சுவித்தற்பொருட்டாய்வந்த மந்திரம் பாட்டாய்வருதலின் அங்கதமாயிற்று. இதனால் “நிறைமொழி மாந்தர் பெருமை நிலத்து, மறைமொழி காட்டி விடும்” (திருக். ௨௮) என்றார். (கஎஅ)

கஎக. எழுத்தொடுஞ் சொல்லொடும் புணராதாகிப்

பொருட்புறத்ததுவே குறிப்புமொழி யென்ப.†

இது முறைசீய கூற்றிடைவைத்த குறிப்புணர்த்துகின்றது.

இ-ள். எழுத்துமுடிந்தவாற்றினுஞ் சொற்றொடர்ந்தவாற்றினுஞ் சொற் படுபொருளானுஞ் செவ்வன் பொருளறியவரிதாகிப் பொருட்புறத்தே பொரு ளுடைத்தாயும் நிற்பது குறிப்பு மொழியாவது. எ-று.

* எ-து, மந்திரமாமா றுணர்-ற்று. நிறைந்தமொழியினையுடைய மாந்தர் தமதானையாற்சொல்லப்பட்ட மறைந்தசொல் மந்திரமாம். எ-று. அது வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, எழுத்தொடுஞ்சொல்லொடும்புணராதாகிய சொல்வினா னுணரப்படும்பொருளின்புறத்தது குறிப்புமொழி. எ-று. மேல் அங்கத மோடு.....ண்குறிப்புமொழியென்றதனா னிச்சொல் வசைகுறித்தும் வரு மென்றுகொள்க. புகழ்குறித்துவந்தாற் குற்றம் என்னையோவெனின் அதனை வெளிப்படக்கூறக்கேட்டமினம்பயத்தலிற் குறிப்பினூற்கூறவேண்டு வது, வசையென்றுகொள்ளப்படும். எ-று. எ-து, உரையாசிரியருரை.

1 சுவாகா என்பதுக்குச் சுவா என்றே எடுகளிலுள்ளது.

உ-ம். “குடத்தலையர் செவ்வாயிற் கொம்பெழுந்தார் கையி, னடக்கிய மூக்கினர் தாம்” இது குஞ்சரமென்ப துணர்த்திற்று. இது கூறுகின்ற பொருளைக் கரந்துகூறப்பட்டு ஏதுமுதவியவற்றோடு புணராதுநின்றது. இது பாட்டுவடிவிற்காய் வருதலிற் பிசியெனலுமாகாது. குறித்தபொருளை முடிய நாட்டினாற் சொல்லியலான் யாப்புவழிப்படாமையின் மரபழிந்து பிறவுங்குறை தலிற் பாட்டெனவும்படாதாயிற்று. - அதனான் இது அடிவரையறையின் ருயிற்று. (கஎக)

1க அபாட்டிடைக் கலந்த பொருள வாகிப்

பாட்டி னியல பண்ணத்தி யியல்பே.*

க அக அதுவே தானும் பிசியொடு மாணும்.†

க அஉ அடிநிமிர் கிளங் றீரா ருகும்.‡

* எ-து, பண்ணத்தியாமா றுணர்-ற்று. மேல் இத்துணையும் பாவின் ற வழங்குவனவும் எடுத்தோதினார். இனிப் பிறநூலாசிரியர்விரித்துக்கூறின இசைநூலின் பாவினமாமாறுணர்த்துதலின் இது... “பாட்டிடைக்கலந்த பொருளவாகி” எ-து பாட்டினைடைக்கலந்த பொருளையுடைத்தாகி எ-று எனவே அவ்வடி, பாவிற்குரியபொருளே கொள்ளப்படும். “பாட்டினியல பண்ணத்தி” என்பது, பாட்டுக்களினியல்பையுடையவாம் பண்ணைத்தோற்று விக்குஞ் செய்யுட்கள். எ-று. பண்ணைத்தோற்றுதலின், பண்ணத்தி என்றார். அவையாவன:—சீறிசையும் பேரிசையு முதலாக இசைத்தமிழ் லோதப்படுவன. அவையாமாறு வருகின்றகுத்திரத்தாற் காட்டுதும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, மேற்சொல்லப்பட்டதனுள் ஒருதாரணமுணர்-ற்று. மேற் சொல்லப்பட்டபண்ணத்தி பிசியோடொத்தவளவிற்று. எ-று. பிசி எ-து இரண்டடியளவின் கண்ணே வருவதொன்றாகவின் இது இரண்டடியாம். எ-று உ-ம். “கொன்றை வேய்ந்த செல்வனடியை, என்றுமேத்தித் தொழுவோ நாமே” இது, பிசியோடொத்தவளவிற்றுவிப் பாலையாழென்னும்பண்ணுக் கிலக்கணப்பாட்டாகிவருதலிற் பண்ணத்தியாயிற்று. பிறவுமன்ன, எ-து. உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, பண்ணத்தி பகுதிபடுமாறுணர்-ற்று. பண்ணத்தியனிநும் பாவினமெனிநு மொக்கும். “நாற்சீர்கொண்டதடியெனப்படுமே” (செய் டுஉ.) என்றதனான் அடியென்பது நாற்சீரான்வருமென்று கொள்க. நாற் சீரின்மிக்குவரும்பாட்டுப் பன்னிரண்டும் அவ்வழி யவ்வடியின் வேறுபட்டு

1 இது முதலிய ஐந்து குத்திரங்கட்கு நச்சினூர்க்கினியருரை கிடைத்த ஏடுகளிலில்லை.

வருவனவுங் கொளனப்படும். எ-று. இதனாற்சொல்லியது இருசீரடி முதலாகிய எல்லாவடிகளானு மூவடிச் சிறுமையாக வேறிவரும் பாவின மென்றவாரும். பன்னிரண்டாவன ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலியெனச் சொல்லப்பட்ட நான்குபாவினோடும் தாழிசை, துறை, விருத்தம் என்னு மூன்றினத்தையு முறழப் பன்னிரண்டாம். அவற்றுள், தாழிசையாவது ஆசிரியத்தாழிசை, வஞ்சித்தாழிசை, வெண்டாழிசை, கவித்தாழிசையென நான்காம். துறையாவது, ஆசிரியத்துறை, வஞ்சித்துறை, வெண்துறை, கவித்துறையென நான்காம். விருத்தமாவது, ஆசிரியவிருத்தம், வஞ்சிவிருத்தம், வெளிவிருத்தம், கலிவிருத்தம் என நான்காம். அவற்றுள், ஆசிரியத்தாழிசையாவது மூன்றடியொத்துவருவது. அது “நீடற்க வினேவென்ற நெஞ்சினுள்ளி நிறைமலர் சாந்தினோடு, வீடற்குந தண்மையின் விரிந்துசென்று விண்ணோடு மண்ணிடையே நண்ணும்பெற்றி, பாடற்கு மகளிர்க்கு.....தசொற்சீர்ப்பகவன்ற னடியினையே பணிந்து நாமே” எனவரும். அவ்வழி யொருபொருண்மேன் மூன்றடுக்கிவருவன சிறப்புடைத்து, என வொருசா ருதாரணங்காட்டுமாறு:—அவை, “பாம்பு கயிறுக் கடல்கடைந்த மாய, நீங்கு நம் மாணுள் வருமே லவன்வாயி, லாம் பலந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீஇ” “கன்று குணிலாக் கனியெறிந்த மாமாய, னின்றுநம் மாணுள் வருமே லவன்வாயிற், கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீஇ” “கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாயவன், எல்லை நம் மாணுள் வருமே லவன்வாயின், முல்லையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீஇ” (சிலப்-ஆய்ச்சி.) இவை மூன்றடியான் மூன்றடுக்கிவந்த ஆசிரியத்தாழிசை. எ-று. இனி வஞ்சித்தாழிசை குறளடி நான்காய் ஒரு பொருண்மேல் மூன்றடுக்கிவரும். அவை, “மடப்பிடியை மதவேழந், தடக்கையால் வெயின்மறைக்கு, மிடைச்சுர மிறந்தே தார்க்கே, நடக்குமென் மனனேகாண்;” “பேடையை...மனனேகாண்” “இரும்பிடியை...மனனேகாண்” அஃதே இவை மூன்றடுக்கிவருதவிற் கொச்சகவொருபோகெனவேண்டுமெனின் அவ்வடி..... அளவடியான் வாராமையினு னாகாதென்க. இனி வெண்டாழிசையாவது; மூன்றடியான்வந்து வெண்பாப்போலும். அது “நண்பி தென்று தீய சொல்லார், முன்பு நின்று முனிவு செய்யா, ரன்பு வேண்டி பவர்” எனவரும். சிந்தியல் வெண்பா வொருபொருண்மேன் மூன்றடுக்கிவருவது. வெள்ளொத்தாழிசையென்பது. அது, “அன்னொ யறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி, யொன்னு ருடைபுறம் போல நலங்கவர்ந்து, தன்னுன் றறந்து விடல்; ஏட யறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி, கூடா ருடைபுறம் போல நலங்கவர்ந்து, நீடான் றறந்து விடல்; பாவா யறங்கொ னலங்கிளர் சேட்சென்னி, மேவா ருடைபுறம் போல நலங்கவர்ந்து, காவான் றறந்து விடல்” எனவரும். கவித்தாழிசையாவது, அடிவரையின்றி யொத்துவந்ததும், ஈற்றடி சிலசீர்

மிக்குவருவதும். அது “வாள்வரி வேங்கை வழங்குஞ் சிறுநெறியெங், கே
வரும் போதி நெழால்வாழி வெண்டிங்காள், கேள்வரும் போதி நெழா
தாய்க் குரலியரோ, நீள்வரி நாகத் தெயிறேயாழி வெண்டிங்காள்” என
வரும். இத்தாழிசையொருபொருண்மேன்மூன்றடுக்கிவருவனவும் கொச்
சகவொருபோகெனப்பட்ட கலித்தாழிசையெனப்படும். ஈாடிக்கு வருத
லான். இனி ஆசிரியத், றையாவது, நான்கடியா யிடையிடை சிலசீர்
குறைந்துவரும். அது “கரைபொரு காண்யாற்றங் கல்லத ரொம்முள்ளி
வருதிராயி, னரையிருன் யாமத் தடுபுலியோ தும்மஞ்சி யகன்று போக,
நரையுருமோ, துங்கைவேலஞ்சுக தும்மை, வரையா மங்கையர் வெளவுத
லஞ்சுதும் வாரலையோ” எனவரும், வஞ்சித்துறையாவது: குறளடி.நான்
கிறைற் றனிவருவது. அது “முல்லைவாய் முறுவலித்தன, கொல்லைவாய்க்
குருகீன்றன, மல்லல்வாய்ம.....மங்கின, செல்வந்தேர் வரக் காணென்”
எனவரும். இனி வெண்டிறையாவது:மூன்றடிச்சிறுமையாக வேழடிப்
பெருமையாகவருவது. இறுதியடிக்கண்...சிலவருமாறு, “குழலிசைய வண்
டினங்கள் கோழிலைய செங்காந்தட் குலைமேற் பாய, வழலெரியின் மூழ்கின
வா லத்தேதா வளியவென் றயல்வாழ் மந்தி, கலுழ்வனபோ நெஞ்சகைந்து
கல்லருவிதூஉம், கிழல்வரை நன்னாட னீப்பானே வல்லன்” எனவரும்.
மேலும் வந்தவழிக்கண்டுகொள்க. கலித்திறையாவது: நெடிலடியாகிய
வைஞ்சீரடி.நான்கினுள்வருவது. ஓரடி பதினான்கும், பதினாறும், பதினேழு
மெழுத்துப்பெற்று வருவன. அவை “யானுந் தோழியு மாயமு மாரிந்
துறைநண்ணித், தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் னலனுண்டான்,
தேனும் பாலும் போல்வன சொல்லிப் பிரிவானேற், கானும் புள்ளுங் கை
தையு மெல்லாங் கரியன்றே” எனவரும். 1 “நல்லார் பழிப்பி நெழிற்செம்
பவளத்தை நாணி நின்ற, பொல்லா முகத்தெங்கள் போதக மேபுர
மூன்றெறித்த, வில்லா னளித்த விநாயக னேயென்று மெய்ம்மகிழ, வல்லார்
மனத்தன்றி மாட்டா னிருக்க மலர்த்திருவே” இது நோசை முதலாகிய
பதினொறெழுத்தான் வந்தது. 2 “கனியுந் கினைவொடு கடொறுங் காதல்
செயுமடியார்க், கினிய னிவனொரு வின்னாங் கிலனை: ரும்வணங்கப், பனி
வெண்பிறைநறுங் கொன்றைச் சடைப்பலி தேரியற்கை, முனிவன் சிறுவன்
பெருவன் கொல் யானே முகத்தவனே” இது ன்ரையசையாகிய பதினே
ழுழுத்தான்வந்தது. இனி ஆசிரியவிருத்தமாவது:—அறுசீர் முதலாக
மிக்கவடிவான்கடியு மொத்து வருவது. அது, “இரைக்கு மஞ்சிறைப்
பறவைக னெனப்பொரு தினவண்டு புடைகுழ, துரைக்க னென்னுமக்
குழம்புகொ டெகுண்டெழ துடங்கிய வலயத்தாற், நிரைக்க ரங்களிற்

1 முத்தநாயனார் திருவிரட்டைமணி மாலை ௨.

கஅ௩ அடியிசந்து வரிணும் கடிவரையினேற.

கஅ௪ சிளரிய வகையிற் ளளந்தன தெரியி

னளவியல் வகையே யனைவகைப் படுமே *

செழுமலைச் சந்தனத் திரள்சளைக் கலைமேல்வைத்; தரைக்கு மற்றிது
குணகடற் றிரையொடு பொருதலைத் தவியாதே” (குளா-கல்யாண-௫௧.)
எனவரும். பிறவுமன்ன. வந்தவழிச்சுண்டுகொள்க. இனி வஞ்சிவிருத்த
மாவது: முச்சீரடி நான்சாகிவரும். அது “இருது வேற்றுமை யின்மையாற்,
கருதி மேற்றறக் கத்தினே, டுர்து வேற்றுமை யாகவே, கருது வேற்றடக்
கையினாய்” (குளா-சீயவகைச்-௧௭௦.) எனவரும். இனி வெளிவிருத்த
மாவது: நான்சமயினுனு முன்றடியினுனுமடிதோறந் தனிச்சொற்பெற்று
வரும். அவை, “ஆவா வென்றே யஞ்சினவழிந்தா ரொருசாரார், கூக
வென்றே கூவிளி கொண்டா ரொருசாரார், மாமா வென்றே மாய்ந்தனர்
நீந்தா வொருசாரா, கோகீர் காசி ரென்செய்து மென்றா ரொருசாரார்” இது
ளன்கடியான்வந்தது, முன்றடியான்வந்தன வந்தவழிச்சுண்டுகொள்க. இனி
கவிவிருத்தமாவது: “தேம்பழுத் தினியநீர் முன்றுக் தீம்பலா, மேம்பழுத்
தனைந்தன சுளையும் வேரியம், மாம்பழக் கனிகளு மதுக்கண் டட்டமுந்,
தாம்பழுத் துளசில தலன்மடமே” (குளா-நகரத்-௧௪.) எனவரும். இவை
யெல்லாமுரையிற்கேட வென்பதனானும், பிறநூண்முடிந்த துதானுடம்
படுதலென்பதனானும் கொள்க. எ-து, உரையாசிரியருரை.

* எ-து, மேற்சொல்லப்பட்டபொருளுணர்-ற்று, சுண்டிச் சொன்ன
வகையினற் சொல்லப்பட்டன ஆராயுங்காலத்து அளவியல் அவ்வகை பாகுபடும்.
என்று. இதனற்சொல்லப்பட்ட அடிவரை யுள்ளனவும் இவ்வனவும் என வீரு
வகைப்படு மென்பதாலும், அடிவரையுள்ளன:- ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா,
கவி எனவும் தாழிசை, துறை, விருத்தம் எனவும்; அடிவரையில்லன:- தூல்,
உரை, பிசி, முதுமொழி, மந்திரம், குறிப்பொழி என அறுவகைப்படுமெனவு
முணர்த்தியலாறு. அஃதேல் மேல் “அளவியல் வகையே யனைவகைப் படுமே”
(செய். ௧௧௪) என்ற குத்திர மிலகாரந் தென்றிமனிள், அது பாவிற்கு
அடிவரைபுறுத்துக் கூறப்பட்டது. செய்யுளெனைத்தென வரையறுத்தனர்த்
துதலாயிற்று. எ-து, உரையாசிரியருரை.

கஅடு கைக்கிளை முதலா வெழுபெருந் திணையு
முற்கிளந் தனவே முறைநெறி வகையின்.*

இது நிறுத்தமுறையே திணை யென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். கைக்கிளை.....திணையும். எ-து, கைக்கிளை முதலாக முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல், பெருந்திணையென்ற எழுநிலையும், முறை.....வகையின். எ-து, அவற்றிற்கு முறைமை வழியாற் புறமென அடைத்த வெட்சிமுதற் பாடாண் பகுதி யீரூகிய எழுபகுதியோடே கூட்ட முற.....வே. எ-து முன்னர்க் கிளக்கப்பட்டனவேயாகச் செய்யுட் குறுப்பாய் நிற்கும். எ-று.

எனவே, அகமேழும்புறமேழும் அவ்விரண்டற்கும்பொதுவாகிய கரந்தை யொன்றாமாகப் பதினெந்தனுள் ஒன்று செய்யுட்குறுப்பாயல்லது வேறுறுப்பின் நென்றவாறாயிற்று. (கஅடு)

கஅடு கார்மப் புணர்ச்சியு மிடந்தலைப் பாடும்
பாங்கொடு தழாலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்
றாங்கநால் வகையினு மடைந்தசார் போடு
மறைபென மொழிதன் மறையோ ராதே.†

இது முறையே கைகோட்செய்யுட்குறுப்பாமாறு கூறுகின்றது.

கைகோள்வான களவு கற்பு. அவை தாங் கார்மத்தின்கண்ணெழுதலகன் அவற்றுட்பிறந்த வள்ளரிகழ்ச்சி யிலைவிடாதுமேற்சிறந்துபெருகி யகலாப் பகுதி யெனக் கொள்க. அவற்றைந் தொகுக்கவை செய்யுட் குறுப்பென்றார்.

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே திணையாமாறுணர்-ற்று. திணையாவது கைக்கிளையு முல்லையுந் குறிஞ்சியும் பாலையு மருதமு நெய்தலும் பெருந்திணையும் என்னு மிலைவ முறைமையினுன் மேற்சொல்லப்பட்டன. எ-று. முறை மையினுற் சொல்லுதலாவது பாடாண்பாட்டினைக் கைக்கிளைப்புறமெனவும், வஞ்சியை முல்லைப்புறமெனவும், வெட்சியைக் குறிஞ்சிப்புறமெனவும், வாகையைய் பாலைப்புறமெனவும், உழிஞையை மருதப்புறமெனவும், தும்பையை நெய்தற்புறமெனவும், காஞ்சியைப் பெருந்திணைப்புறமெனவும் ஒதியநெறி கொள்ளப்படும். இவ்வாறுகொள்ளவே பதினான்குதிணையு மேழாகியடங்குமாயிற்று. எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, கைகோள்வகையிற் களவாமா றுணர்-ற்று. இயற்கைப்புணர்ச்சியும், இடந்தலைப்பாடும், பாங்கற்கூட்டமும், தோழியாற்கூட்டமும் என்று சொல்லப்பட்ட நான்குவகையானு மவற்றைச் சார்ந்துவருகிளவியானும்வரு வன களவென்றுகூறுதல், வேதமறிலோர்நெறி. எ-று. இதனுட் களவென்னுது மறைபென்றதனுள், இது தீமைபயக்குங்களவன்மைகொள்க ஒய் - எண். எ-து, உரையாசிரியருரை.

காமப்.....வும். எ-து இயற்கைப்புணர்ச்சியும், அதன்பின்ன ரிடந்தலைப்பாடும், அதன்பின்னர் அவன்வயிற் பாங்காகிய பாங்கற்குக்கூறி யவனொற்கூடுதலும், அதன்பின்னர் அவன்வயிற்பாங்காகிய தோழியையிரந்து குறைமுடிந்ததுக் கோடலும். என்.....பொடு. எ-து என்ற ஆந் நாற்பகுதிக்கண் ணும் பொருந்திய சார்பினால். மறை.....றே. எ-து களொழுக்கம் இதுவென்று பிறர்கருதச் செய்யுள்செய்தல் கந்திருவவழக்கம். எ-று.

கந்திருவர்க்கு மறையோர் ஓதிய நெறி அதுவாகலின் மறையோராறென் றார். என வினையெச்சம். எனவே பாங்கணுந் தோழியு முணர்ந்துழியுங் கள வென்றல் மறையோர்வழக்கு. எ-று. இக்களவு இல்லதன்றி யுலகியலாதலின் நிறையுடையார் மறைவெளிப்படாதொழுகலிற் றுமேசென்று இடந்தலைப்பாட் டிற் கூடுதலும், அது நிகழாவழியுங் கூட்டநிகழ்ந்து அவன் ஆயத்திடைநின்ற வழியும் அவனருமையறிந்து பாங்கினையுடம்படுத்திக்கூடுதலும், அவன்தோழி யைப்போலக்கூட்டுந்தன்மையினாதலிற் றோழியாற்கூடுதலுமென் முறைமை கூறினார். களவு இந்நான்கு பகுதியாணுமடங்கும். உ-ம். “கோட வெளிர் முகைப் பசுவி முல்லை”(குறுந்தொகை-கூஉ) இது இயற்கைப்புணர்ச்சிநிகழ்ச்சது. “உறுதோறயிர்...தோள்” (திருக்குறள் கக௦க) “செகல்விற் சொல்லெதிர் கொள்ளாய்” (நற்றிணை கக) “வேட்ட பொழுதினபேசும்” (திருக்குறள் ககபடு) இவை களவியலிற்செய்துகொள்க. (க.பு.க)

க-ஆ மறைவெளிப் படுதலும் தமர்நிற் பெறுதலும்
பிருமுத வாகிய வியனெறி திரியாதது
மலிவும் புலவிய சூட-து முணர்வும்
பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெயைப் படுவே.*

இது கற்பெண்ணுள் கைகோள் கூறுகின்றது.

இ-ள். மறை.....லும். எ-து. மறைந்தொழுகும் ஒழுக்காறு வெளிப் படுதலும், தமர்கொடுப்பக் காணவகையாற் பெறுதலும், இரு...து. எ-து என்னும் இவ்விரண்டுமுதலிய ஆசான்முதலியோர் செய்விக்கும் வழக்குநெறி திரியாதது. மலி...தது. எ-து மகிழ்ச்சியும், புலத்தலும், ஊடலும், உணர்ந் தலும் நான்கும் பிரிவுளப்பட்ட ஐந்தாம் புணர்ந்தது. கற்...மே. எ-து கற் பெனப்படும். எ-று.

மலிவுமுதலிய வைந்துங் கைகோளின்பாற்சார்த்தித் தலைவனுக் தலைவி யும் ஒழுக்கும் ஒழுக்கலாறெனவே படும். முன்னை மறைவெளிப்படுதலாக் கமர்ந் பெறுதலுமென்னும் இரண்டும் பிறரோடுபட்டொழுகலாறென்படும். அவ்வாறு

* எ-து, கைகோள்வகையிற் கற்பாமா முணர்ந்தது.

1 அதன்பின் தன்வயிற் பாங்காகிய என்பதும் பாடம்.

ஆசான் முதலியோர் செய்வித்தலின், மலிதலென்பது இல்லொழுக்கமும் புணர்ச்சியுமுதலியவற்றான் மகிழ்தல். புலவியென்பது புணர்ச்சியான்வந்த மகிழ்ச்சி குறைபடாமற் காலங்கருதிக் கொண்டுய்ப்பதோர் உள்ளநிகழ்ச்சி. ஊடலென்பது உள்ளத்தாங்கழந்தனைக் குறிப்புமொழியானன்றிக் கூற்று மொழியானுரைப்பது. அங்ஙனம் ஊடனிகழந்தவழி யதற் கேதுவாகிய காரிய மின்மை உணர்வித்தலெனப்படும். இல்லதுநடுக்க மயக்கந்தீரவுணர்த்துதலான் உணர்த்துத்தலெனவும் ஆசனை உணர்தலான் உணர்வெனவும்படும். புலவியாயி னுணர்த்தாது குளிர்ப்பக்கூறித் தளிர்ப்பமுயங்குதன்முதலியவற்றா னீங்கும். பிரிவு இந்நான்கற்கும் வேறுபடுதலிற் பின்வைத்தார். அதனை யூடலொடுவைப் பவே யவ்வூடலுட்பிறந்ததுனியும் பிரிவின்பாற்படும். அது காட்டக்காணுது கரந்துமாறுதலின். உ-ம். “எம்மனை முந்துறத் தருமோ, தம்மனை யுய்க்கு மோ யாதவன் குறிப்பே” (அகம்-கக௫) இது மறைவெளிப்பாடு: “பேரிற் கிழத்தி யாகெனத் தமர்தர, வேரிற் கூடிய வுடன்புணர் கங்குல்” (அகம்-அசு) என்பது தமரிற்பெறுதல். “விரிதிரைப்பெருங்கடல்” (குறுந்-க௦க) இது மலிதல். “நாணுக் கடுங்குரைய ளாகிப், புலவி வெய்யணு முயங்குங் காலே” இது புலவி நோய், “நோய்சேர்ந்த திறம்பண்ணி நின்பாண வென்மனை, நீசேர்ந்த வில்வினாய் வாராமை பெறுகற்பின்” (கவி-எஎ) இஃது ஊடல் “விருந்தெகிர் கொள்ளவும் பொய்ச்சு ளஞ்சவு, மரும்பெறற் புதல்வனை முயங்கக் காணவு, மாங்கவிந் தொழியுமென் புலவி” (கவி-எரு) இஃது உணர்தல். “திறனல்ல யான் கழற யாரை நகுமீம், மகனல்லான் பெற்ற மகன்” (கவி - அசு) இது துணி. துணித்தல், வெறுத்தல். பிரிவெனவே ஆறுமடங்கும். அவை முன்னர்க் காட்டி னாம். (கஅஎ)

கஅஅ மெய்ப்பெற வகையே கைகோள் வகையே.

இது புறத்திணைக்கைகோள்கூறுகின்றது.

இ-ள். மெய்ப்பெறக் கைகோள்வகை யகையே எ-து, பொருள்பெறவரும் கைகோட்பகுதி அகத்திணைக் கைகோளே. எ-று.

எனவே அகத்திற்குப்புறமாயினும் புறத்திணைக்கைகோள் அவ்வாறு வேறு வகைப்படக்கூறப்படா. பொதுவகையானே மறைந்தவொழுக்கமும் வெளிப் பாடும் என இரண்டாய் அடங்கும் அவை. எ-று. அவை வெட்சித்திணை யுள்ளும் ஒழிந்ததிணையுள்ளும் காண்க. (கஅஅ)

க அக பார்ப்பான் பாங்கன் றேழி செவிலி
சீர்த்தகு சிறப்பிற் கிழவன் கிழத்தியொ
டளவியன் மரபி னறுவகை யோருந்
களவினிற் கிளவிக் குரிய ரென்ப.*

இது கூற்றென்னுமுறுப்புணர்த்துகின்றது.

இ-ள். பார்ப்பான்முதலாகக் கிழவன்கிழத்தியோடெண்ணப்பட்ட
கூற்றிற்கு எல்லையாக நடந்த முறைமையையுடைய அறுவருந் களவொழுக்கத்து
கிழந்தன கூறினாராகவல்லது ஒழித்தோராகச் செய்யுள்செய்யப்பெறார். எ-று.

கன்றுந் தீதுமாராய்த்து உறுதிகூறுதலிற் பார்ப்பான முற்கூறித் தலைவன்
வழிநின்றொழுகும் பாங்கினப் பிற்கூறினார். தோழிகூற்றிற் செவிலிகூற்றுச்
சிறுபான்மைவருதலின் அதனைப்பின்வைத்தார். சிறப்புடையன பிற்கூறினார்.
அவ்விரண்டும் ஒன்றற்கொன்று சிறப்புடையவை முணர்க. உ-ம். “சீர்கெழு
வெண்முத்த மணிபவர்க் கல்லதை, தீருளே பிரப்பினு நீர்க்கவைதா மென்
செய்யுந், தேருங்கா னும்மக னுடக்குமாந் கணையனே” (கலி-க) இது பார்ப்பான்
கூற்று. “காமங் காம மென்ப காம, மணங்கும் பிணியு மன்றே நினைப்பின்.....
தோனோயே. (குறுந் ௨௦௪) இது பாங்கன்கூற்று. ஏனைய முன்னர்க் காட்டி
லும். (கஅக)

கக௦ பாணன் கூத்தன் விறலி பரத்தை
பாணஞ் சான்ற வறிவர் கண்டோர்
பேணுதகு சிறப்பிற் பார்ப்பான் முதலாக
முன்னுறக் கிளந்த கிளவியொடு தொகைஇத்
தொன்னெறி மரபிற் கற்பிற் குரியர்.†

இதுவுமது.

அவ்வெண்ணப்பட்ட வறுவரும் பார்ப்பார்முதலாக முற்கூறிய அறுவ
ரோடேகூடத் தொகுத்து இப்பன்னிருவரும் கூறியகூற்றாகச் செய்யுள்செய்யப்
பெறுங் கற்பினுள். எ-று.

கிளவியென்னுஞ்சொல் ஈண்டுப் பொருண்மேற்று. இசைப்பின்னரது
நாடகமாதலின்: பாணன்பின் கூத்தனும், பெண்பாலாகலின் விறல்படஆடும்
விறலி அவர்பின்னும், அவ்வினத்துப் பரத்தை அவர்பின்னும், அகப்பொருட்டுச்
சிறுவாமையின் அறம்பொருள்கூறும் அறிவர் அவர்பின்னும், ஏதிலாராகிய
கண்டோர் அவர்பின்னும் வைத்தார். தொன்னெறிமரபின் என்றதனால்,

* எ-து, களவினிற் கிளவிக் குரியராமா றுணர்-ற்று.....மரபென்றதனால்,
பார்ப்பானினும், பாங்கனினும் சிலரே யிதற் சூடம்படுவோரென்று கொள்க.
பார்ப்பான்-உயர்குலத்தோடுகிய தோழன். பாங்கன் ஒத்தகுலத்தினு மிழிந்த
குலத்தினுமாகிய தோழன். எ-து, உரையாசிரியருரை.

† எ-து, கற்பின்கட் கூறத்தகுவாரை யுணர்-ற்று. பாணன்முதலாகச்
சொல்லப்பட்ட வறுவரும், மேற்சொல்லப்பட்ட பார்ப்பார்முதலாகிய வறுவரும்
ஆகிய பன்னிருவரும், மேற்சொல்லப்பட்ட கற்பின்கட் கூறற்குரியர். எ-து.
“தொன்னெறிமரபிற் கற்” பென்றதனால், அவர் குலத்தோழந் தொன்றுபட்டு
வருகின்ற நெறியையுடையரென்று கொள்க. எ-து, உரையாசிரியருரை.

பாகனும் தூதுகூறலு மமையும். அவை புறப்பொருட்குச் சிறந்தன. “செவ்
வழி நல்யாழிசையினென் னையெனக், கடவுள் வாழ்த்திப் பையுண்மெய்ந்
நிறுத், தவர்திறஞ் செல்வேன் கண்டனென்யானே” (அகம்-௧௪) இது பாணன்
கூற்று. “ஆடலிற் பயின்றனை யென்றா தென்னுரை, யூடலிற் நெளிதல்
வேண்டிம்” என்பது கூத்தன்கூற்று. “மரத்தலை மணந்த நனந்தலைக் கானத்,
தலந்தலை மெய்யுத் திருந்த குடினாடு, பொன்செய் கொல்லனி னினிய
தெளிர்ப்பப், பெய்ம்மணி யார்க்கு மிழைநிளர் நெடுந்தேர், வன்பான் முரம்பி
னையி யதிரச், சென்றிசின் வாழியோ பனிக்கடி நாளே, யிடைச்சுரத் தெழிவி
யுறைத்தென மார்பிற். குறும்பொறிந் கொண்ட சாந்தமொடு, நறுந் தண்ணியனா
நோகோ யானே” (நற்றிணை-௩௬௪) இது கண்டோர்கூற்று. “விதையர்
கொன்ற முதையற் பூழி, யிடுமுறை நிரம்பிய வீரிலை வரகின், கவைக்கதிர்
கறித்த கமர் மடப்பிணை, யரலை யாங்காட் டிரலையொடு வதியும், புறவிற் றம்மீ
நயந்தோ னாரே, யெல்லி விட்டினன் வேந்தெனச் சொல்லுபு, பரியல் வாழ்க்கின்
கண்ணி காண்வர, விரியுளைப் பொலிந்த வீங்குசெலற் கவிமா, வண்பரி தயங்க
வேறித் தண்பல, காண்யாற் தீநிமணற் கரைபிறக் கொழிய, வெல்விருந் தயரு
மனைவி, மெல்லிறைப் பனைத் தோட் டியின்மா பேரயே” (நற்றிணை ௧௨௧) இது
பாகன்கூற்று. ஒழிந்தன கற்பியலுட் காண்க. (௧௬௦)

கககக் கண்ணு மயலுஞ் சேரி யோரு

நோய்மருங் கறிநருந் தந்தையுந் தன்னையுங்
கொண்டெடுத்தி மொழியப் படுவ தல்லதைக்
கூற்றவ ணின்மை யாப்புறத் தோன்றும்.*

இது பெரும்பான்மையுங் கூறப்படாதேசரைக் கூறப்படுகின்றது.

இது சனலிற்கும் கற்பிற்கும் பொது. உ-ம். “ஊ ரலரெழச் சேரி கல்வென,
வள்ளு தலைக்கு மறவி லன்னை”, (குறும்-௨௬௨) “தெரிகனை நோக்கிச் சிலை
நோக்கிச்.....சாய்த்தார்தலை” (கவி-௩௬) “எந்தையு, நிலனுற.....யென்னும்”
(அகம்-௧௨) என்றும் போல்வன கொள்க. “துறந்ததற் கொண்டு துயரடச் சாய்”
(ஐங்குறு-௩௬௩) இது அயலோர்கூற்றுச் சிறுபான்மைவந்தது. அகத்திணைக்கண்
இங்ஙனம் வருமெனவே புறத்திணைக்கண் அவர்கூறவும் பெறுமென்பது. இது
நோக்கிப் பெரும்பான்மை கூறுதாரையுங்கூறினார். முன்னையமும் பென்பா
லும், நோய்மருங்கறிநர் இருபாலும், ஒழிந்தார் ஆண்பாலுமாமென்றுணர்க.(௧௬௧)

* எ-து, மேற்சொல்லப்பட்ட விருவகைக் கைகோளிற்குமுரியதோர் மரபுணர்-
ந்து, ஊரிலுள்ளாரும், சேரியிலுள்ளாரும், அயன்மனையிலுள்ளாரும், நோய்ப்பக்
கங் குறிப்பினாலறிவாரும், தந்தையும், தமையனும் இருவகைக்கைகோளினும்
பட்டகையுட்கொண்டு பிறிதொன்றையெடுத்திமொழியினல்லது பட்டாவ்
ருக்கூறலின்மை வலியுற்றுத்தோன்றும். எ-று. எனவே வலியில்வழிச் சிறு
பான்மை திகழவும்பெறும். “எந்தையு, நிலனுறப் பொரு அன் சேறடி சிவப்ப,
யிலவனில் குமரந னியங்குதி யென்னும்” (அகம்-௧௨) இது, தந்தை யுட்கொண்டு
கூறியது. பிறவுமன்ன. எ-து உரையாசிரியருரை.

கக௨ கிழவன் தன்னொடுங் கிழத்தி தன்னொடு
நற்றாய் கூறன் முற்றத் தோன்றுது.*

இஃது எய்தாததெய்துவித்தது.

இ-ள். கிழவனோடும் கிழத்தியோடும் இடைவிட்டு நற்றாய்கூறுதல் நீரம் பத்தோன்றுது. எனவே அல்லுழிக்கூறப்பெறும் நற்றாயும். எ-று.

உ-ம். “செறிந்த சேரிச் செம்மன் முது, ரறிந்த மாக்கட் டாகுந் தில்ல” (அகம்-௧௫) இது நற்றாய் அல்லுழிக்கூறியது. தாயென ஒருமையாற் கூறவே தலைவியுடைய நற்றாயாயிற்று. தந்தை, தன்னையார்க்கும் இஃது ஒக்கும். முற்றவென்றதனால், தலைவன்றமர்யாவருங் கூறரெனவுணர்க. தோன்று தென்றதானே புறத்திணைக்கண் வரைவின்றி வழக்கிற்குப்பொருத்தாமாறு கொள்க. (கக௨)

கக௩ ஒண்டொடி மாதர் கிழவன் கிழத்தியொடு
கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்பி

இதுவுமது.

இ-ள். ஒள்ளியதொடியிணையுடைய செவிலியோடும், தலைவனோடும், தலைவியோடும் இடைச்சுரத்துக் கண்டோர்மொழிந்தனை முதலூர்விற்கண்டது. எ-று.

ஒண்டொடிமாத்வரணூர் செல்வச்சிறப்புடைமைதோன்ற, கண்டதென யிகைபடக்கூறியவதனால், தலைவி நடைமெய்ந்து அசைந்தமைகண்டாரல்லது ஶ்சேர்ந்தனை செல்வென்றார்; என்றும் அவ்விருவர்கூட்டத்தன்று, தனித்துழிக் கூறரென்றுங் கொள்க. உதாரணம் முற்கூட்டினும். (கக௩)

* எ-து, நற்றாய்க்குரியதோர்மரபுணர்-ற்று. தலைமகன்றன்னொடுங் தலை மகளோடும் நற்றாய்கூற வில்லை. எ-று. எனவே, ஏனையோர்க்கே கூறுமென்ற வாரும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

† கண்டோர்க்குரியதோர்மரபுணர்-ற்று. ஒண்டொடிமாதராவார் நற் றாய் தோழியுஞ் செவிலியும். இவரோடும் தலைமகனோடுங் தலைமகளோடுங் கண்டோர்கூறுதல் காணப்பட்டது. எ-று. எனவே, ஏனையோர்க்குட்படக் கூறிற்றில்லை யென்றவாரும். எ-து, உரையாசிரியருரை.

¶ “தல்லோண் மெல்லடி நடையு மாற்றா, பல்கதிரச் செல்வன் கதிமு முய்து தன, னணித்தா வ்யமத் தோன்றாவ தெம்பூர், மணித்தா மைய தோர் சென்மே” என்பது. இது “கண்டோர் மொழிதல் கண்ட தென்பி” என்பதனுரையிற் கூட்டியது.

ககக௪ இடைச்சுர மருங்கிற் கிழவன் கிழத்தியொடு
வழக்கிய லாணையிற் கிளத்தற்கு முரியன்.*

இதுவுங் கூற்றுவிசிற்பங்கூறுகின்றது.

இ-ள். இடைச்சுரத்தி லுடன்போய்க் கிழத்தியொடுங் கிழவன் நீதிநூல்
வழியாற் கிளத்தற்கும் உரியன். எ-று.

அது தலைவிதமர் இடைச்சுரத்திற்கண்ணுறின் அவர்கேட்க அவட்குக்
கூறுவானாய் வழக்கியல்கூறலும் உரியனென்க. நீதிநூல் பிறழக்கூறின்
இராக்கதமாம். உ-ம். “நாமர்வரி னேர்ப்பி னல்லது தமர்வரின், முநீர் மண்டல
முழுது மாற்றா, தெரிசனை விடுத்தலோ விலனை, யரிமதர் மழைக்கண் கலுழ்
வகை யெவனை” உம்மையான் அவ்வாறன்றி மருட்டிக்கூறவும் பெறும். உ-ம்.
“அழிவிலர் முயலு மார்வ மாக்கள், வழிபடு தெய்வங் கட்கண் டாஅங், கலமரல்
வருத்தந் தீர...மாறே” (நற்றிணை-க) இது தெய்வம்போல விடுத்தன்மையினை
யல்லையெனமருட்டினான். (கக௪)

கக௬ இ ஒழிந்தோர் கிளனி கிழவன் கிழத்தியொடு
மொழிந்தாங் குரியர் முன்னத்தி னெடுத்தே†

இதுவுங் கண்டோர் கூற்று.

இ-ள். கண்டோர்கூறுங் கூற்றும் தலைவன் தலைவியொடுமொழிந்தாந்
போல வழக்கியலாணையாற் கிளத்தற்குரியர். எ-று.

* எ-து, தலைமகனுக்கு முரியதோர்மரபுணர்-ற்று. தலைமகளை யுடன்
கொண்டிபோகு மிடைச்சுரத்தின்கண், தலைமகன், தலைமகள் வழக்குறையி
யாணையானேகூறுதற்குமுரியன். எ-று. உம்மை யெதிர்மறை. ஆணை
யென்பது |ஆக்கினை, வடமொழித்திரிபு. மெல்லியல் காமரிகமுமிடத்து
ஆக்கினை கூறப்பெறாமாறினும் ஈண்டு வேண்டிமென வெடுத்தோதப்பட்டது.
உ-ம். “நீவினே யாடுக சிந்தே யானே, மதகளி றுருஞ்சிப் பராரை வேங்கை, மண
விடு மருங்கி னிருபுறம் பொருந்திய, மாவரி னஞ்சேன் போக்குவெ, னாமர்வரின்
மறைகுவென் மாஅ யோனே” (நற்-கக௨) என்பதனுட் கண்டுகொள்க.
மெல்லியமகளிர்முன்னர் உண்மைகூறுத லாகாமையி னிதுவழுவமைத்தவாறு.
எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, தலைமகனுங் தலைமகளும்ல்லாதார்க்குரியதோர்மரபுணர்-ற்று.
தலைமகளையுந் தலைமகளையும் ஒழிந்த பதின்மரும், அத்தலைமகனெடுங் தலைமக
ளோடுஞ்சொல்லிப்போந்தமரபினுற் : சொல்லப்பெறுவர் இடனுங் காலமுங்
குறித்து. எ-று. “மொழிந்தாங்” என்பதனை வழக்கியலாணையெளிநு
மமையும். அஃதாவது. தலைமகனைப் பார்ப்பானும் பாங்கனும் கழறலும், தோழி
யியற்பழித்தலும், தலைமகளைச் செவிலியலைத்தலும், பாணர் கூத்தர் பாசறைக்
கீழேசென்று கூடலும், தோழி தலைமகனை வற்புகத்தலு முதலாயின. எ-து,
உரையாசிரியருரை.

|சிலபிரதிகளில் “ஆக்கினை” என் தொழுதப்பட்டுள்ளது.

தலைவனுந் தலைவியும் ஒழிந்தோராவார் கண்டோர். அவர் வழக்கியலாணை
யற் கிளத்தற்கு உரியர் என்பார் முன்னத்தினெடுத்துக்கூறுப என்றார். அதி
சாரத்தான் அறநூற்கருத்தான் உரைப்பரென்க. “பலவுறு நறுஞ்சாந்தம் படுப்
பவர்க் கல்லதை, மலையுளே பிறப்பினு மலைக்கவைதா மென்செயு, நினையுங்கா
னும்மக ணுமக்குமாங் கீனையுளே” (கலி. ௧) எனவரும். இங்ஙனம் வழக்கிய
லாணையாற் கிளவாதன “கண்டோர் மொழிதல் கண்டது” (அகத். ௪௦) என்
பதனாற் கூறிற்று. (௧௧௫)

நச்சினூர் மனையோள் களவியுங் கிழவன் கிளவியு.
நினையுங் காலைக் கேட்குந ரவரே.*

இது கேட்போரென்னுமுறுப்புக்கூறுகின்றது.

இ-ள். முன்னர்க் கூற்றிற்குரியர் என்ற பன்னிருவருள், தலைவிகளவி
யையும் தலைவன் கிளவியையும் கேட்டற்குரியர் அவ்விருவரையும் ஒழிந்த பதின்
மும். எ-று.

மனையோள்கிளவியுங் கிழவன்கிளவியும் என்பதனை மேற்போயின கூற்றிற்
தும் கூட்டிக், கூட்டவே, அவ்விருவர் கிளவி மேற்கூறுவனவும் கேட்பனவும் என
வும், தத்தங்கிளவி கூறவும் கேட்கவும் பெருரெனவும் கூறியவராயிற்று. இங்ங
னம்விலக்கியவற்றுள் வேறுபடவருவன மேற்கூறுகின்றார். தத்தங்கிளவியைத்
தம்மிற்றும் கேட்பரென்றலை விதந்தோதவேண்டாமையின், தலைவனுந் தலை
வியுங் கேட்பரென்னாராயினார். நினையுங்காலை என்றதனால் தலைவனுந் தலைவி
யும் தனித்தனிகூற அவற்றைக்கேட்ட பதின்மரும் தாங் கேட்ட கூற்றிற்குச்
செய்யத்தகுவன தம்மு ளாய்ந்துகோடற்கு உரியர் என்று கொள்க. எனவே
தலைவன் கூறப் பரத்தைகேட்டலுந், தலைவிகூறப் பரத்தைகேட்டலு முதலியவற்
கள், புலனெறிவழக்கிற்கு எலாதன விலக்கப்பட்டன. உ-ம். “விளங்குதொடி முன்
கவளைந்துபுறஞ் சுற்ற, நின்மார் படைதவி னினிதா கின்றே” (அகம். ௫௮) இது
தலைவிகூற்று. தலைவன் கேட்டது. “ஒருந்தா தேகுமதி வாலெயிற் றேயே” (நற்
நினை. ௧) இது தலைவன்கூற்று. தலைவி கேட்டது. “நிச்சேள், புதுவது பன் னா
நும்பாராட்ட யானு, மிகுவொன் றுடைக்கென வெண்ணி யதுதேர” (கலி. ௨௪)

* எ-து, மது. தலைமகனுந் தலைமகளுந் கூறக்கேட்போர் மேற்சொல்லப்
பட்ட பதின்மரும். எ-று. இதுவு முதலாகக் கேட்போரைக் கூறுகின்றது.

எனவும் “மலைபு முள்ளா ராயிற் கலை, யாங்கா குவன்கொல் பாண வென்ற, மனையோள் சொல்லெதிர் சொல்லல் செல்லேன்” (அகம். ௧௪) எனவும், “உயங்கின் தன்னைமென் மெய்யென் தசைஇ” (அகம். ௧௭) எனவும், தண்டா ரகலமு முண்ணுமோ பவியே” (குறுந். ௩௬௨; எனவும், எல்லீரு மென்செய்தீ ரென்னை நகுதிரோ” (நவி. ௧௪௨) எனவும், இவை தோழியும் பாணனும் செவிவியும் அறிவரும் கேட்பத் தலைவிகூற்ற வந்தன. “இடிக்குங் கேளீர் நுங்குறையாக” (குறுந்கொடை. ௩௮) எனவும், “எலுவ சிறுஅ ரெம் முறு நண்ப” (குறுந். ௧௨௧) எனவும், “உளர்க பாக கொருவினை கழிய” (அகம். ௪௪) எனவும், “பேரமர் மழைக்கண் ணின்றேழி செய்த, வாரஞர் வருத்தங் களையா யோவென” எனவும், “சான்றவிர் வாழியோ சான்றவிர்” (நவி. ௧௩௧) எனவும், இவை பார்ப்பானும் பாங்கனும் பாகனும் தோழியும் கண்டோரும் கேட்பத் தலைவன் கூற்றுபிகழ்ந்தன. “ஒன்றித் தோன்றும் தோழி மேன” (அகத். ௩௧) என்றவின், தோழிகூற்றும் தலைவிகூற்றேயாம். (௧௧௬)

குகை பார்ப்பா ரறிவ ரென்றிவர் கினவி

யார்க்கும் வரையார் யாப்பொடு புணர்ந்தே.*

இதுவுமது.

இ-ஊ. பார்ப்பாரும் அறிவருமென்கின்ற இருவர்கூற்றும் அசமுற் புறமுமாக யார்க்குஞ் செய்யுளென்றவற்றோடும் பொருத்திவருதலின் அகத்திணையோர்க்கும் புறத்துணையோர்க்குக் கேட்டலை வரையார். எ-று.

இனி வரையாரென்றதனை யெச்சப்படுத்துச் சிலர்க்கு வரையப்படு மென்றுகொள்க. அதுவ பார்ப்பார்கூற்றுக் தலைவனுஞ் செவிவியும் கூற்றாயுங் கேட்பினல்லது பிறர்கேட்டற்கேலாமையும், இவர்கூற்றுக் தலைவனுந் தோழியுஞ் செவிவியும் கூற்றாயுங் கேட்டற்குரிமையும் புறத்திணைக்கண்ணும் பொதுவியற்காந்தையோர்க்கும் பார்ப்பார்கினவி யேலாது அறிவர்கினவி யேற்குமென்றலும் பிறவுமாம். எனவே தலைவ் அறிவர் வாயிலாயவழி மருமையும் புறத்திணைத் தலைவர்க்குமவ்வாதே அவர்வழிநிற்றல்வேண்டிமென்பதூங்க் கூறிற்று. அறிவராவார் முக்காலமு முணர்ந்தோரும் புலநஞ்சுணர்ந்தபுலமையோரும். உ-ம். கூறியவற் றுள்ளும் பிறவற்றுள்ளுங் காண்க. (௧௧௭)

* எது, பார்ப்பாரும், அறிவருங் கூறுக்கூற்றாக் கேட்போரையுணர்...ற்று. பார்ப்பார், அறிவரென்றுசொல்லப்பட்ட இருவர்கூற்றும் எல்லாருங்கேட்கப் பெறுவர் எ-று. எ-து உரைவாசிரியருரை.

ககூ அபரத்தை வாயி லெனகிரு வீற்றுங்

கிழத்தியைச் சுட்டாக் கிளப்புப்பய யிலவே.*

இதுவுமது.

இ-ள். பாத்தையும் வாயில்களும் என்னும் இரண்டுவேறுபாட்டின் கண்ணும் கிழத்தி கேட்பாளாகக்கருதிச் சுருதகூற்றுப் பயரில். எ-று.

கிழத்தியைச்சுட்டாவெனத் தலைவிபாங்காயினூர்கேட்பக்கூறுதலு மமையும். உ-ம். “செறிதொடி தெளிர்ப்ப வீசிச் சிறிதிவ, ணுலமந்து வருகஞ் சென்மோ தோழி” இது தலைவிக்குப் பாங்காயினூர்கேட்பக் கூறியது. வாயில்களும் தலைவியுடல்தீரவேகூறவேண்டிதலின் தவள் கேட்பவேகூறுவாயிற்று. இன்னு மதனானே தோழிகேட்ப வாயில்கள் கூறினு மமையும். உ-ம். “ஒருயிர் மாந் தாகவி னிவனும், தேரா துடன் தனன் மன்னே” இது வாயில்கள்கூறத் தலைவிகேட்ட லுந் தோழி கேட்டலுமாம். (ககூஅ)

கககூ வாயி லுசாவே தம்மு னுரிய,†

இதுவுமது

இ-ள். முற்கூறிய அநிகாரத்தார் தலைவியைப்படி யொருவன் மொருவர்க் குரைப்பார்போல வாயில்கள் தம்முடிகூறலும் செய்தும். எ-று.

அவையுந் தலைவிகேட்பவென “தனனக் தலைமவன் கொடுமை, தம்மு னுணிக் கடிப்பா யெம்மே” (குறந்-க.) இது பாடினி பாணர்க்குரைத் தது. “மலரைப் பொருவடி மாணர் தயிவண்மனி னென்டுருவன், பலரைப் பொருதென் நிழிந்துநின் னுன்பள்ளி தாமனெய்த, வலரைப் பொருதென் நழல்விழித் தோனம் பலம்வணக்காக், கலரைப் பொருச் சிறியானென்னை கொல்லோ கருதியதே” (கிருச்சிற்-கக௭) இதுபோல்வன பிறவும் வாயில்கள் தம்முடிகூறின. உம்மை யெதிர்மறையாகலின் கேட்டுநாவரெணப்பட்டவான்றித் தம்முட்டாங்கேட்டல் சிறுபான்மை யாம். (ககக)

* என்பதுவும், ஒருசார்கூற்றிற்குரியாரியல்புணர்.....ற்று. பாத்தைய யென்றும், வாயிலென்றுஞ்சொல்லப்படும் வேறுபாட்டினூந் தலைமகளைச்சுட்டாக் கூற்றுப் பயனில்லை எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, வாயில்க்குரியதொர்மடுபுணர்.....ற்று. வாயில்க்கென்ற ப விடத்துக் கிழத்தியைவிடாது கந்தம்மு னுசாவதுமுயிசுந்த பாறு நவ வந்தவழிக்கண்டுக்கொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை

200 ஞாயிறு திங்க ளறிவே நாணே
கடலே கானல் விலங்கே மரணே
புலம்புறு பொழுதே புள்ளே நெஞ்சே
யவையல பிறவு நுவலிய நெறியாற்
சொல்லுந் தோலவுங் கேட்குந் தோலவுஞ்
சொல்லியாங் கபையு மென்மனார் புலவர்.*

இது கேட்போருங் கூற்றும் வேறுபடவருமாறுகூறுகின்றது. அவை பொருளியலுள் 1வழுவமைதிகூறுவனவுங் கேட்குந் தோலாய் ஈண்டு வருதலின் ஆராய்கின்றார்.

இ-ள். ஞாயிறுமுதல் நெஞ்சீரூக்கூறியனவும் அவைபோல்வன பிறவும் மேற் “செய்யாமாபிற் றொழிற் படுத் தடக்கியும்” (பொருளியல்-உ) எனப் பொருளியலுட் பொதுவகையாற் கூறியவாற்றான் அவைதாங் கூறுவன தோலவுங் கேட்பன தோலவுங் கூறுமாறமையு மென்று கூறுவர் புலவர். எ-று.

கூற்றும் உடன்கூறினார் மேற்கூற்றிற்குரியன இவையென வரைய ருமையின். பொழுதாவன மாலையும், யாமமும், ஏற்பாடும், காரும், கூதிரும், பனியும், இளவேனிலும்போல்வன. பிறவுமென்றதனால்

* எ-து, கழிபடர்ப்பொருண்மைக்குவருவதோர் மரபுவழுவருதலைதுத விற்று. ஞாயிறுமுதலாக, நெஞ்சீரூக்கச்சொல்லப்பட்ட பதினொன்றும் அந் தன்மையாபிறவுமாகிய மக்களல்லாதபொருண்மை யெய்தியநெறியினாற் சொல் லினதோலவுங் கேட்குந் தோலவுஞ் சொல்லியாங் கமையப்பெறும் எ-று. ஆங்கு அசை. உ-ம் “பழுதறு ஞாயிறே பாடறியா தார்கண்” (கலி-கசக) எனவும், “மாதர் முகம்போ லொளிவிட வல்லையேற், காதலை வாழி மதி” (திருக்-கககஅ) எனவும், “உறுதி தூக்கத் தூங்கிய வறிவே, சிறிதுநீ விரைய லென்னு மாயிடை” (நற்-உஅச) “நேர்ந்தநங் காதலர் நேமி நெடுந்திண்டே, ரூர்ந்த வழிசிறைய வூர் தியா லோதமே, பூந்தண் பொழிலே புணர்ந்தாடு மன்னமே, யீர்ந்தண் டிறையே யிதுதகா தென்னீரே” (சிலப்-கானல்) இதனுள், கடலுங் கானலும் புள்ளு மர முங் கூறப்பட்டது. “மாலேநீ, தையெனக் கோவலர் தனிக்குழ விசைகேட்டுப், பையென்ற நெஞ்சத்தேம் பக்கம்பா ராட்டுவாய்” (கலி-ககஅ) “வருந்தினை வாழிய நெஞ்சே” (அகம்-எக) “மன்றப் பணைமென்மாந் தளிரே” எ-ம், இந்நிகரனகொள்க. இத்துணையுங் கூறப்பட்டன கேட்போரியல்பு. எ-து உரை யாசிரியருரை.

1. “நோயுமின்பமும்” என்னுஞ்சுத்திரம் (பொருளியல்-உ).

புல்லும் புதலும் முதலியனவுங்கொள்க. ௨-ம். “கதிர்பகர் ஞாயிறே
கல்சேர்து யாயி, னவரை நினைத்து நிறுத்தென்கை கீட்டித், தருகுவை,
யாயிற் றவிருமென் னெஞ்சத், துயிர்திரியா மாட்டிய தீ”. (கவி-௧௪௨.)
“வாள்வரி வேங்கை வழங்குஞ் சிறுகெறியெங், கேள்வரும்போழ்தி னெழால்
வாழி வெண்டிங்காள்” 1 “உறுதி தூக்கத் தூங்கிய வறிவே” (நற்றிணை ௧௮௪)
“நேர்ந்த நங் காதலர் நேமி கெடுந்திண்டே, ஞர்ந்த வழிசிறைய லூர்கின்ற
வோதமே, பூந்தண் பொழிலே புணர்ந்தாடு மன்னமே, யீர்ந்தண் டிறையே
யிதுதகா தென்னீரே” (சிலப்-காணல்வரி) “பொங்கிரு முநீ ரகமெலா
நோக்குபு, திங்களுட் டோன்றி யிருந்த குறுமுயா, வெங்கே ளிதனகத்
துள்வழிக் காட்டமோ” (கவி.-௧௪௪) “காய்ந்த நோயுழப்பாரைக் கலக்கிய
வந்தாயோ.....மலை” (கவி-௧௨௦) “நீ காணவும் பெற்றாயோ காணாயோ
மடநெஞ்சே” (கவி.-௧௨௩) எனவரும். புள்ளெனவே வண்டு முதலியனவும்
அடங்கும். “அம்மெ னிணா வடம்புகா ளன்னங்காள்” (சிலப்-காணல்.)
ஒழிந்தன வந்துழிக்காண்க. (௨௦௦)

௨௦௧ ஒருநெறிப் பட்டாங் கோரியன் முடியுங்
கரும நிகழ்ச்சி யிடமென மொழிப.*

இது களமெனப்பட்ட வறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். பலவும் ஒருவழித் தொக்கவற்றுக்கெல்லாம் ஓரிலக்கணத்
தான்முடியுங் கருமநிகழ்ச்சியை யிடமென்று கூறுப. ௭-று.

* ௭-து, நிறுத்தமுறையானே இடமாமாறுணர்.....ற்று. ஒருநெறிப்பட
வருதல் ஓரியன்முடிதலாவது, அகத்தின்கண் களவென்றானுங் கற்பென்றானும்
வரின், விரிவகையொன்றானும்பற்றிவருதல். புறத்தின்கண் நிரைகோடலானும்,
மீட்டலானும், மேற்சேறலானும், எயில்வளைத்தலானும் யாதானு மோரியல்பு
பற்றிவருதல். கருமநிகழலாவது அப்பொருளைப்பற்ற யாதானுமொரு வினைநிகழு
மிடம். இன்னும், “கருமநிகழ்ச்சி” யென்றதனான் தன்மை, முன்னிலை,
படர்க்கையெனவுங் கொள்ளப்படும். ௨-ம். “செல்லாமை யுண்டே லெமக்குரை
மற்றுநின், வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை” (திருக்-௧௧௩௧) என்றவழிப் பிரி
பொருண்மைநிகழுமிடனாயிற்று. முன்னின்றனைக் கையற்றுநுதலுதலின்
முன்னிலையென்னு மிடமாயிற்று; யாதுமோர்பொருள் நிகழ்வுழி அதற்காகு
மிடத்தொடுநிகழ்தல்வேண்டிமென்று இப்பொருண்மை கூறப்பட்டது. ஒரு
நெறிப்படாதும் ஓரியன்முடியாதும்வரு மிடம் வழுவாம். அஃதாவது புணர்ந்தல்
வேண்டித் தோழியை யிரந்து குறையுறுவான், அவ்விடத்திற்குத்தக்கவுரை
கூறுது தன் னொற்றலும், ஆற்றாமையும், பிறவுங் கூறல். ௨-ம். “மெல்லிய னல்லா

1 களவியல். ௧௪-ம் சூத்திரவுரையி லிப்பாட்டை எடுத்தோதினார்.

களமெனினும் இடமெனினு மொக்கும். அது ஒருசெய்யுட்கேட்
டால் இது இன்னஇடத்துநிகழ்த்ததென்றறிதற்கு ஏதுவாயதோருறுப்பு.
அது காட்சியும் ஐயமுந் தணிவும் புணர்ச்சியும் நயப்பும் பிரிவச்சமும் வன்
புறையும் இன்றோன்னவும் ஒரு நெறிப்பட்டி இயற்கைப்புணர்ச்சி
யென்னும் ஒரிலக்கணத்தான்முடியுமென்பது. கருமநிகழ்ச்சியென்பது
காமப்புணர்ச்சியென்னுஞ் செயப்படுபொருணிகழ்ச்சி. இது வினை
செயிடம். “எலுவசிரூ அர்” (குறுந்-க௨௧) “கேளிர்வாழியோ” (ஐ-௨௮௦)
என்பன பாங்கற் கூட்டமிடனாக ஒருவழிப்பட்டன. பிறவு மன்ன. இது
புறத்திணைக்கு மொக்கும். (௨௦௧)

202 இறப்பே நிகழ்வே யெதிர தென்னுந்
திறத்தியன் மருங்கிற் றெரிந்தன ருணரப்
பொருணிகழ் வுரைப்பது கால மாகும்.*

இது காலமென்னுமுறுப்புக்கூறுகின்றது.

இ-ள். இறப்.....து. எ-து இறப்பும் நிகழ்வும் எதிர்வும் என்னும்
மூன்று காலத்தே. இயன்.....மருங்கில் எ-து எல்லாத்திணையும் நிகழ்
கின்றநிகழ்ச்சிக்கண்ணே. பொருணிகழ்வுணரத்தெரிந்தன ருரைப்பது
காலமாகும். என்பது பொருணிகழ்ச்சியுணரத் தெரிந்தனராயுரைப்பது
காலமென்னும் உறுப்பாம். எ-று.

யமையா யதுவிநந், தொன்னூர்கட் கூற்றுட்கு முட்குடைமை-யெல்லாஞ், சல
வருட் சாலச் சலமே நலவரு, ணன்மை வரம்பாய் விடல்” இதனானுமறிக.
ஆன்றியும், “நெடுமடனலுள் வெல்லு முதலை யடிம்புனலு, ணீங்கி னதனைப்
பிற” (திருந்-ச௧௫) எனவும், “உண்ணற்க கள்ளை யுணிலுண்க சான்றோரா,
லெண்ணப்படவேண்டா தார்” (திருந்-க௨௨) இது தன்மையாரையு முன்னின்
றாரையுமொத்துப் படர்க்கையாரைத் தொழிற்படுத்ததலின் உண்ணற்கவென்
னும் படர்க்கைசேரப் படர்க்கைப்பொருளொடுசேர முடிந்துநின்றது. பிறவு
மன்ன. எ-து உரையாசிரியருரை.

* எ-து நிறுத்தமுறையானே காலமாமாறுணர்.....ற்று. இறந்தகாலம்,
நிகழ்காலம், எதிர்காலமெனக் கூறப்பட்டியலும்பக்கத்தி னாராய்ந்து நோக்கு
மாறு பொருணிகழ்ச்சியைக்கூறுமது காலம் எ-று. உ-ம். “முதுக்குறைந் தனளே
முதுக்குறைந் தனளே, மலையு நென்வேற் கண்ணி, முலையும் வாரா முதுக்
குறைந் தனளே” இது, இறந்தகாலத்தின்கட் புணர்ச்சியுண்மைதோன்றவந்தது.
இனி, “அண்ணந் தேந்திய வனமுலை தளரினும், பொன்னேர் மேனி மணியிற்
றழ்ந்து, நன்னெடுங் கூந்த னரையொடு முடிப்பினு, நீத்த லோம்புமகி பூக்
கே மூர” (நற்-௧௦) என்றவழி நிகழ்கால விளமைப்பருவந்தோன்றவந்தது. இத
னுள், “நீத்தலோம்புமகி” யென்பது எதிர்காலங்குறித்துநின்றது. இவ்வகையி
றை காலமு மிடனு மெல்லாச்செய்யுளின்கண்ணும் வருமென்றுணர்க. எ-து
உரையாசிரியருரை.

உ-ம். “வில்லோன் காலன கழலே.....முன்னியோரே” (குறுங்-எ.)
 இதனுள் வில்லோன் தொடியோனென்பன பொருள். முன்னியோர்.
 எ-து, தம்பொருள் நிகழ்ச்சியாகலின் இஃ திறந்தகாலமெனப்படும். இதற்
 குச் சிறந்தாரவர்களாதலின் அவர்களே பொருளாயினார். : “மருந்தெனின்
 மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே,பரும்பிய சுணங்கி னம்பகட்டிளமுலைப்,
 பெருந்தோணுணுகிய துசுப்பிற்,கல்கெழுகானவர் நல்குறுமகளே”(குறுங்-எக)
 இது நிகழ்காலம் “பகலும் பெறுவையீவ டடமென் றோளே” (கலி-சக)
 இஃ தெதிர்காலம். புறத்திற்கு மிவ்வாதே யின்றியமையாதென்பது;பெரும்
 பொழுதுஞ் சிறுபொழுதும் முதல், கரு, உரிப்பொருளோடு கூடித்
 திணையாகலின் இக்காலம் அவற்றின்வேறும். (உ.௦௨)

20௩ இதுநனி பயக்கு மிதன்மா நென்னுந்
 தொகைநிலைக் கிளனி பயனெனப் படுமே.*

இது பயனென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். இது நிகழும்பயக்கும் இதனெனத் தொகுத்துக் கூறப்படும்
 பொருளும் பயனென்னுமுறுப்பாம். எ-று.

உ-ம். “மாறாக் காதலர் மலைமறந் தனரே, யாராக் கட்பனி வரலா
 னவே, வேறு மென்றோன் வளநெகி ழும்மே, கூறாய் தோழியாம் வாழு
 மாறே” இது தோழியைத் தூதுவிடுதல்பயனாகவந்தது. இது புறத்திற்கு
 மொக்கும். இங்ஙனம் பயனுறுப்பாகவே செய்யுள்வருமாறுணர்க. (உ.௦௩)

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே பயனொறுணர்.....ற்று. யாதானுமொரு
 பொருளைக்கூறியவழி யதன்பின்பு மிதுபயக்குமென விரித்துக்கூறுது முற்
 டறியசொல்லினானே தொகுத்துக்கூறுதல் பயனெனப்படும் எ-று. உ-ம்.
 “சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாதே, சூர மகளி ராரணங் கினரே, வாரல் வரினே
 னனஞ் சவலே, சார னுட நீவர லாதே” இதனாற் பயன் வரைந்துகோடல்
 உணர்வுமென்பது. “ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன், பின்சாரப்
 பாய்யாமை நன்று” (திருக்-௩௨௩) இதனாற் பயன் வேண்டுவார் இவ்வாறு
 உய்யவேண்டுமென்றல். இவ்வகையினானே.....புளையினும் பயன்படக்கூறல்
 உணர்வுமென்பது பயனென வெள்குப்பொருள்கூறினார். எ-து உரையாசிரிய

௨௦௪ உய்த்துணர் வின்றித் தலைவரு பொருளான்
மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பா டாகும்.*

இது மெய்ப்பாடென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது.

அஃதாவது உலகத்தார் உள்ளநிகழ்ச்சி ஆண்டுநிகழ்ந்தவாறே புறத் தார்க்குப்புலப்படுவதோ ராற்றான் வெளிப்படுதல. உய்த்துணர்ச்சியின்றிச் செய்யுளிடத்துவந்தபொருளானே கண்ணீரரும்பல், மெய்ம்மயிர்சிவிர்த் தன்முதலிய சத்துவம்படுமாறு வெளிப்படச்செய்வது மெய்ப்பாடென்னு முறுப்பாம். எ-று.

அது தேவருலகமுதலியவற்றைக்கூறினுங் கண்டாகறியச் செய்யுள் செய்தல் செய்யுளுறுப்பென்றார். உ-ம். “மையற விளங்கிய மணிமரு ளவ்வாய்தன், மெய்பெரு மழலையின் விளங்குபூ ணனைத்தாப், பொலம்பிறை யுட் டாழ்ந்த புனைவினை யுருன்கல, நலம்பெறு கமழ்சென்னி நகையொடு துயல்வா, வருவெஞ்சா திடைகாட்டு முடைகழ லந்துக், லரிபொலி கிண் கினியார்ப்போவா தடிதட்பப், பாலோ டலர்ந்த முலைமறந்து முற்றத்துக், கால்வறேர் கையி னிரகக்கி கடைபயிற்றா, வாலமர் செல்வ னணிசால் பெரு விறல், போல வருமென் னுயிர்” (கலி-௮௧) இவைபோல்வனவற்றுள் அவ்வாறு காண்க. தலைவருபொருளான் எனவே நோக்குறுப்பானுணர்ச்சி பொருட் பிழம்பினைக்காட்டுவது மெய்ப்பாடாமென்றுகொள்க. (௨௦௪)

௨௦௫ எண்வகையியனெறி பிழையா காக்க
முன்னுறக் கிளந்த முடிவின் ததுவே.†

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே மெய்ப்பாடுவருமாறுணர்.....ற்று. யாதாது மொன்றைக்கூறிய வழி யதனகப்பொருண்மையவிசாரித் துணரக்கூறுத லின்றி, யவ்விடத்துவரும் பொருண்மையின் மெய்ப்பாடுதோன்றமுடிப்பது மெய்ப்பாடெ.....பாமென்றவாறு. உ-ம். “ஐயோ வெனின்யான் புலியஞ் சுவலே, யுய்த்தனன் கொளினே மார்பெடுக் கல்வே, நென்போற் பெருவிது புறுக வென்னை, யின்னா செய்த வறனில் கூற்றே, நிரைவளை முன்கை பற்ற வரைநிழற் சேர்க நடத்திசிற் சிறிதே” (புறம்-௨௫௫) இதனுள், அழகையாகிய மெய்ப்பாடு புலப்படவந்தவாறு கண்டுகொள்க. செய்யுட்செய்வார் மெய்ப்பாடு தோன்றச்செய்கவென்பது கருத்து. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, மெய்ப்பாடாமாறுணர்.....ற்று. அது, நகைமுதலாகிய வெட்டு மெய்ப்பாட்டுநெறியையும் பிழையாதாகி மேற்சொல்லப்பட்ட விலக்கணத்தை யுடைத்து. எ-று. அஃதாமாறு மெய்ப்பாட்டியலிற்காட்டுதும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1௬ சொல்லொடுங் குறிப்பொடு முடிவுகொ ளியற்கை
புல்லிய கிளவி யெச்ச மாகும்.*

இது முறையே யெச்சமென்னுமுறுப்புக்கூறுகின்றது.

இ-ள். கூற்றினுங் குறிப்பினும் முடிக்கப்படும் இலக்கணத்
தொடுபொருந்தியகிளவி யெச்சமென்னுமுறுப்பாம். எ-று.

முடிவுகொளியற்கையெனவே செய்யுட்கண்ணதன்றிப் பின்
கொணர்ந்துமுடித்தல் பெற்றும். உ-ம். “செங்களம் படக்கொன்ற...
தலைக்காக் தட்டே” (குறுந்-க) இக்காந்தளால் யாங் குறையுடையமல்ல
மெனத் தலைவற்குக்கூறிற் கூற்றெச்சமாம். அக்கூற்றுஞ் செய்யுட்குச்
சிறைதவின்மையின் அதுகாண்பாயாகிற் காணெனத் தலைவியைநோக்கி
படத்துய்த்துக் கூறிற் குறிப்பெச்சமாம். அவனைக்கூடுகெவனத் தான்
உறளாகலின் (உக)

20௭ இவ்விடத் திம்மொழி யிவரிவர்க் குரியவென்
றவ்விடத் தவரவர்க் குரைப்பதை முன்னம்.†

இது முன்னமென்கின்ற உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். இவ்விடத்துத் தோன்றிய இம்மொழி கூறற்குரியோருங்
கேட்டற்குரியோரும் இன்னொன்று அச்செய்யுட்கட் டோன்றின் அறி
யாமற் றுணங்ஙனமறிதற் குறித்தாக நாட்டியதோர்டத்தே கூறுவோர்க்குங்
கேட்போர்க்கும் ஏற்றவுரையாகச் செய்யுளுட்கிடத்திக் கூறுவது
முன்னம். எ-று.

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே எச்சவகையாயாறுணர்.....ற்று. பிறிதோர்
சொல்லொடும், பிறிதோர்குறிப்பொடும் முடிவுகொள்ளுமியற்கையைப்பொருந்
தினையெய்யுள் எச்சமாகும் எ-று. எனவே சொல்லெச்சங் குறிப்பெச்சமென
விருவகையாயின. அது, எச்சவியலுள் “பிரிநிலைவினை” யென்னுஞ்சுத்திரத்
துள் “பிரிநிலைவினை” என்பது முதலாகச்சொல்லப்பட்ட.....வகையானும்
வருவன சொல்லெச்சமாம். குறிப்பென்றேசுப்பட்டது குறிப்பெச்சமாகும்.
எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, நிறுத்தமுறையானே முன்னமாமறுணர்.....ற்று. இவ்விடத்
திம்மொழியை யிவர்க்குச்சொல்லத்தகுமெனக் குறித்து, அவ்விடத் தவரவர்
தம்மொழியையுரைப்பது முன்னமாம் எ-று. எனவே, இடமுங்காலமுமொழிந்து
கேட்போர்க்குத்தக்கவாறுமொழிதலுஞ் செய்யுளுறுப்பெற்றவாரும். “வந்தது
கொண்டி வராததுமுடித்த” லென்பதன்றி காணமுங் சொள்க. எ-து உரை
யாசிரியருரை.

இவரிவர்க்குரியவென்றறிவான் செய்யுட்கேட்போனெனவும், அவ் விடத்தவாவர்க் குரைக்கவென்றார் ஆசிரியரெனவுங் கொள்க. என்றென் பது ஈண்டு வினையெச்சம். சொல்லெச்சமன்று. அறியவென வருவினை வருவிக்க. அது உரைப்பதையென்னும் வினைப்பெயரொழுடியும். உ-ம். “யாரிவ நெங்குந்தற் கொள்வா னி துவமோ, ஞராண்மைக்கொத்த படிறுடைத்து” (கலி-அக) என்றக்கால் இது கூறுகின்றான் தலைவியென்பது உங் கூறப்பட்டான் தலைவனென்பது உம் முன்னத்தான் உரைப்பட்ட வாறு காண்க. இவை அகம் புறமென்னும் இரண்டற்கும் பொது. (உ௦௭)

உ௦௮ இன்பமு மிடும்பையும் புணர்வும் பிரிவு
மொழுக்கமு மென்றிவை யிழுக்கு நெறியின்றி
யி துவா கித்திணைக் குரிப்பொரு ளென்னாது
பொதுவாய் நின்றல் பொருள்வகை யென்ப.*

இது பொருளென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். இன்...ன்றி. எ-து இன்பமுந்துன்பமும் புணர்தலும் பிரித லும் உலகவொழுக்கமு மெனப்பட்ட இவை தப்பும்வழியின்றி. இது...து எ-து இத்திணைக்குரியபொரு ளிதவாகவென்று ஆசிரிய ரோதிய பொரு ளன்றி. பொது...ப எ-து அவற்றுக்கெல்லாம் பொதுவாகப் புலவனாற் செய்யப்படுவது பொருட்குறையப்படும். எ-று.

இ ன் ப த் து ன் ப ங் க் கூ று த லி ற் புறத்திற்குங்கொள்க. ஒழுக்கம் இரண்டற்குங்கொள்க. வகையென்றதனாற் புலவன்றான் வகைத்தே பொருளென்றுகொள்க. அதுவின்றிச் செய்யுள்செய்தலாகாதென்பது கருத்து. உ-ம். “கைகலியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப், பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித், தொடிக்கை தைவாத் தோய்தன்று கொல்லோ, காணொடு மிடைந்த கற்பின் வாணுத, லந்தீங் கிளவிக் குறுமகண், மென் றோள் பெறநசைஇச் சென்றவென் னெஞ்சே” (அகம்-க) என்றந் போலப் புலவன் வகுப்பனவாம். இப்பாட்டுப் பாலையேனும் முல்லை முதலியனவற்றிற்கும் இப்பொருள் பொதுவாம். பொதுமையென்றது எல்லாவுரிப்பொருட்கு மேற்றுப் பலவேறுவகையவாகச்செய்தல். இவ் வாறுவருவன புறப்பொருள் கூறியவற்றுள் ளுங்காண்க. (உ௦௮)

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே பொருளாமாறுணர்.....ற்று. இன்பமும், துன்பமும், புணர்வும், பிரிவும், ஒழுக்கமுமென்றுசொல்லப்பட்டவை வழுவு நெறியின்றி யத்திணைக் குரிப்பொருளென்னாது, எல்லாப்பொருட்கும் பொது உகுகிற்கும்பொருள், பொருள்வகையாம் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

௨௦௯ அவ்வ மாக்களும் விலங்குமன்றிப்
பிறவவண் வரினுந் திறவதி முடித்
தத்த மியலான் மரபொடு முடியி
னத்திறந் தானே துறையெனப் படுமே.*

இது துறையென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது.

இ-ள். அவ்வ.. றி. எ-து ஐவகைநிலத்திற்கு முரியவெனப்படும் பல்வேறுவகைப்பட்ட மக்களும் மாவும் புள்ளும் ஒதுவந்தவாறன்றி. பிற திறவதின் நாடியவண்வரினும். எ-து பிறவற்றைத் திறவிதாக ஆராய்ந்த செய்யுட்கண்ணே புலவன் படைத்துச்செய்யினும் ஒக்கும். உ-ம். “ஊர்க்கா னிவந்த பொதும்பரு ணீர்க்காற், கொழுநிழன் ஞாழன் முதுநிரிணர் கொண்டு, கழும முடித்துக் கண்கூடு கூழை, சுவன்மிசைத் தாதொடு தாழ வகன்மதி, தீங்கதிர் விட்டது போல முகனமர், தீங்கே வருவா ளிவள்யார்கொ லாங்கே யோர், வல்லவன் றைஇய பாவைகொ னல்லா, ருறுப்பெலாக் கொண் டியற்றி யாங்கொல் வெறுப்பினால், வேண்டிருவங் கொண்டதோர் கூற்றங் கொ லர்ண்டார், கடிதிவளைக் காவார் விடுதல் கொடியியற், பல்கலைச்சில்பூங் கலிங்கத்த ளீங்கிதோர், நல்கூர்ந்தார் செல்வ மகள்” (கலி-௩௬) இதனுள் ஞாழல்முடித்தானென நெய்தற்றலைவிபோலக்கூறி “ஊர்க்காணி வந்த பொதும்பருள்” என்றதனான் மருதத்துக்கண்டான்போலக்கூறிப் பின் குறிஞ்சிப்பொருளாகிய புணர்தல்நிமித்தம் உரிப்பொருளாகமுடித்தான். இவ்வாறுமயங்கலங் குறிஞ்சித்துறைப்பாற்பட்ட துறையுறுப்பான்வந்த தென்க. இது ஒதிய இலக்கணமன்றாயினும் முற்கூறிய பொருள்வகை போற் புலவர்செய்ததோருறுப்பு; இதுவுங் கொள்ளப்பெறுமென்றார். இது புறத்திற்கும் ஒக்கும். (௨௦௯)

௨௧௦ அகன்று பொருள் கிடப்பினு மணுகிய கிலையினு
மியன்று பொருண் முடியத் தந்தன ருரைத்தன்
மாட்டென மொழிப பாட்டியல் வழக்கின்.†

இது மாட்டென்னும் உறுப்புக் கூறுகின்றது. மாட்டுதலாவது கொண்டெவந்துகொளுத்துதல்.

* எ-து, துறையாமாறுணர்.....ற்று. அகப்பொருளாகிய ஏழுபெருந் திணைக்கும், புறப்பொருளாகிய ஏழுபெருந்திணைக்கும் உரியமாந்தர் உயர்ந்து பட்ட மாவும், புள்ளும். உம்மையான் மரமுதலாயினவும், “பிறவவண்வரினு” மென்றமையான், நிலம், நீர், தீ, வளி, முதலாயினவுஞ் செய்யுட்கண்வருமிடத் துத் திறப்பாடுடைத்தாகவாராய்ந்து தத்தமக்கேற்றியபண்போடும், பொருந்திய மரபோடுமுடியி னிவ்வாறு திறப்பாடுடைத்தாய்வரும் துறையென்றுகூறப்படும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, நிறுத்தமுறையானே மாட்டேறுணர்.....ற்று. இதுவும்,

இ-ள். அகன்—னும். எ-து பொருள்கொளுங்கால் அகன்று பொருள் கிடப்பச் செய்யினும் அணுகிக்கிடப்பச் செய்யினும். இயன்... தல். எ-து இவ்விருவகையானுஞ் சென்று பொருண்முடியுமாற்றற்கொண்டுவந்து கூட்டியுரைப்பச்செய்தல். மாட்...கின். எ-து மாட்டென்னும் உறுப்பென்றுகூறுவர் செய்யுள்வழக்கினுள். எ-று.

இது மொழிமாற்றுப்பொருள்கொளன்றிப் புலவர் வேறுசெய்வதோர்செய்கை. இது பலபொருட்டொடராற் பலவடியான்வரும் ஒரு செய்யுட்கண்ணும், பலசெய்யுளைப் பலபொருட்டொடரால் ஒருகதையாகச் செய்யுமிடத்தும் வரும். உ-ம். முநகாற்றுப்படையுள் “மால்வரைநிவந்த சேணுயர் வெற்பிற், கிண்கிணி கவைஇய வொண்ணெஞ் சீறடிக்கணைக்கால் வாங்கிய நுகப்பிற் பணைத்தோட், கோபத் தன்ன தோயாப்பூந்துகில், பல்காசு நிரைத்த சில்கா முல்குற், கைபுனைந்தியற்றாக் கவின் பெறுவனப்பி, ஞவலொடு பெயரிய பொலம்புனை யவிரிழைச், சேணிகந்து விளங்குஞ் செயிர்தீர் மேனித், துணையோ ராய்ந்த விணையீ ரோதிச், செங்கால் வெட்சிச் சீறிந முடையிடுபு, பைந்தாட் குவளைத் தூவிதழ் கின்ளித், தெய்வ வுத்தியொடு வலம்புரி வயின்வைத்துத், நிலகந் தைஇய தேங்கமழ் திருநுதன், மகாப்பகுவாய் தாமமண் ணுறுத்துத், துவா முடித்த துகளறு முச்சிப், பெருந்தண் சண்பகஞ் செரீஇக் கருந்தகட், இளைப்பு மருதி னொள்ளிண ரட்டிச், கிளைக்கவின் நெழுதரு கீழ்கீர்ச் செவ்வரும், பிணைப்புறு பிணையல் வளைஇத் துணைத்தக, வண்காது நிறைந்த பிண்டி யொண்டளிர், துண்பு னாகந் திளைப்பத் திண்காழ், நறுங்குறகிரிஞ்சிய-பூங்கேழ்த் தேய்வை, தேங்கமழ் மருதிணர் கடுப்பக் கோங்கின், குவிமுக் பிளமுலைக் கொட்டி விரிமலர், வேங்கை நுண்டா தப்பிக் காண்வர, வெள்ளிற் குறுமுறி கிள்ளுபு தெறியாக், கோழி யோங்கிய வேன்றடு விறற்கொடி, வாழிய பெரிதென் நேத்திப் பலருடன், சீர்திகழ் சிலம்பகஞ் சிலம்பப்பாடிச், சூராமகளி ராடுஞ் சோலை, மந்தியு மறியா மரம்பயி லடுக்கத்துச், சுரும்பு மூசாச் சுடர்ப்பூங் காந்தட், பெருந்தண் கண்ணி மிலைந்த சென்னியன்.....பார் முதிர் பனிக் கடல்” (திருமுருகாற்றுப்படை) இதனுள் அடிமுதல் மேனியீரையுள்ளவற்றையுடைய சூராமகளிர் பலருடனே இள்ளி, இடையிடுபு, வைத்து, பண்ணி, செரீஇ, இட்டு, வளைஇ, திளைப்ப, கொட்டி, அப்பி, தெறியா, ஏத்திப், பாடி, ஆடும் வெற்பில் அடுக்கத்துச் சோலையிற் காந்தட்கண்ணி மிலைந்த சென்னியனென அகன்றும் அணுகியும் மாட்டியவாறுணர்க. இப்பாட்டும் பிறபாட்டுக்களும் இவ்வாறே மாட்டுறுப்பு வருமாறுணர்க. 1 ஆரிய

1 “ஆரிய மன்னர் பறையி னெழுந்தியம்பும், பாரி பறம்பின்மேற் றண்ணுமை-காரி, விறன்முள்ளூர் வேங்கைவீ தானாணுந் தோளா, னிற னுள்ளுருள்ள தலர்” என இதனுள், பாரி பறம்பின்மேற்றண்ணுமை தானாணுந் தோளாள் எனவும், நிறன் விறன்முள்ளூர் வேங்கைவீ எனவும், உள்ளுருள்ள தாகிய அலர் ஆரியமன்னர் பறையினெழுந்தியம்பும் எனவும், முன்னும் பின்னுங் கொள்வழியறிந்துகொளுவப் பொருளெ திரியைந்தவாறு கண்டுகொள்க. என்றார் சேனாவசையர் (தொல்-சொல்-எச்ச-காட.)

மன்னர் பறையின்” என்பதுமது. இனிப் பலசெய்யுட்கண்வருமாறு சிந்தாமணியுள் யாங்கூறியவுரைகள்பலவற்றாலு முணர்க. அருமையும் பெருமையும் உடையவாய்ப்பாந்தசொற் றொடர்ந்துபொருள் தருவதோ ரின்பம்நோக்கிச் சான்றோர் இம்மாட்டிலக்கணமே யாண்டும் பெரும் பாண்மைவரச் செய்யுள்செய்தலிற் பின் தொடர்நிலைச்செய்யுள்செய்த வர்களும்இம்மாட்டிலக்கணமே யாண்டும்வரச் செய்யுள்செய்தார். இதுவும் பொருள்வகைபோற் புலவர்செய்துகொண்டதாயிற்று. (உரு)

உரு மாட்டு மெச்சமு நாட்ட லின்றி,
யுடனிலை மொழியினுந் தொடர்நிலை பெறுமே.*

இது எய்தியதுவிலக்கிற்று.

இ-ள். தொடர்நிலையென்பது முற்கூறிய இருவகைத்தொடர்நிலைச் செய்யுள். மாட்டு...றி. எ-து முற்கூறிய மாட்டும் எச்சங்களும் நிறுத்த லின்றி உடனிலைமொழியினும் பெறும். அச்செய்யுட் கிடந்தவாதே யமையச்செய்யினுஞ் செய்யுட்டன்மையைப் பெறும். எ-று.

உ-ம். முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும், வாரிருந் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய, வாரோன் வாழிய நெஞ்சே” வேலினும் வெய்ய கான மவன், கோலினுந் தண்ணிய தடமென் றோளே” ஆகன்றுகிடந்து மாட் டின்றிவந்தது. “யானே யீண்டையேனே” (குறுந்-ருச) என்னும் பாட்டு அணுகி மாட்டின்றிவந்தது. சிந்தாமணியுள் மாட்டும் எச்சமுமின்றி யுடனிலையாயமைந்தனபலவும் யாங்கூறியவுரையானுணர்க. எச்சமும் மாட்டும் என்னாத முறைபிறழ்ச்சியானே எச்சமுதலிய நான்குறுப்புமின்றி அச்செய்யுள் வரப்பெறும் என்று கொள்க. “வாரா ராயினும் வரினு மவர் நமக், வியாரா வியரோ தோழி நீர்நிலைப், பைம்போ துளரிப் புதன்மலி யொண்பொறிக், கருவீளை யாட்டி துண்மு ளீங்கைச், செவ்வரும் பூழ்த்த வண்ணத்துய்மல ருதிரத் தண்ணென், நின்னாதெறிதரும் வாடையோ டென்னு யினள் கொ லென்னு தோரே” (குறுந்-கரு) இது எச்சமின்றி வந்தது. “தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி” (குறுந்-கடவுள்வாழ்த்து) இப் பாட்டு முன்னமின்றிவந்தது. “மருந்தெனின் மருந்தே வைப்பெனின் வைப்பே” (குறுந்-எக) இப்பாட்டுப் பொருளின்றிவந்தது. “நயற்புற்றத்து” (ஆகம்-அ) என்னும் பாட்டுத் துறைவகையின்றி வந்தது. மாட்டும் எச்சமு மெடுத்தோதினார்; முன்னமும் பொருளுந் துறைவகையும்போல இன்றி யமையாச்சிறப்பினவல்லவென்றற்கு. (உரு)

* எ-து,.....இவ்விரண்டும் சூத்திரத்தாற்பொருள்விளங்கும். எ-து உரையாசிரியருரை.

உகஉ வண்ணைந் தானே நாலைந் தென்ப.*

இது முறையே வண்ணம் இத்தனைபகுதித்தென்கின்றது.

இ-ள். வண்ணந்தாம் இருபதென்றுகூறுவர் புலவர். எ-று.

தானேயென்றார். அலை நூறும்பலவுமாக வேறுபடக்கொள்ளினும் இவ்விருபதின் கண்ணேயடங்கும் வேறு சந்தவேற்றுமைசெய்யாவென்றற்கு. அது நுண்ணுணர்வுடையோர்க்குப் புலனாமென்றுணர்க. (உகஉ)

உகங அலைவதாம், பாஅ வண்ணைந் தாஅவண்ணம்

வல்லிசை வண்ண மெல்லிசை வண்ண

மியைபு வண்ண மனபெடை வண்ண

நெடுஞ்சீர் வண்ணங் குறுஞ்சீர் வண்ணஞ்

சித்திர வண்ண நலிபு வண்ண

மகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ண

மொழுகு வண்ண மொழுஉ வண்ண

மெண்ணு வண்ண மகைப்பு வண்ணைந்

நூங்கல் வண்ண மேந்தல் வண்ண

முருட்டு வண்ண முடுகு வண்ணமென்

றாங்கன மறிப வறிந்திசி னேரே.†

இது மேற்கூறப்பட்டவண்ணங்களினதுபெயர்வேறுபாடுகூறுகின்றது.

இ-ள். முற்கூறிய நாலைந்தும் அவ்விருபது பெயர் வேறு.....

(இதுமுதல் ஆறு சூத்திரங்கட் குரையில்லை.)

உகச அவற்றுட், பாஅ வண்ணஞ்

சொற்சீர்த் தாகி நூற்பாற் பயிலும்.‡

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே வண்ணமாமாறுணர்.....ற்று. வண்ணமாவன, வண்ணமாய்வருவது எ-று. அவற்றின்பாகுபாடு முன்னிற்குத்திரத்தாற்காட்டுதும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, வண்ணவிறப்பாமாறுணர்.....ற்று. இதுவுஞ் சூத்திரத்தாற்பொருள்விளங்கும். எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, பாவண்ணமாவது சொற்சீர்த்தாகி நூலின்கட்பயின்றவரும் எ-று. உ-ம். “அ இ உ வம்முன்றுஞ்சட்டு” எ-ம், “கொல்லேயையம்; எல்லேயியக்கம்” எனவும்வரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

௨௧௫ தாஅ வண்ண,
மிடையீட்டு வந்த வெதுகைத் தாகும்.*

௨௧௬ வல்லிசை வண்ணம் வல்லெழுத்துப் பயிலும்.†

௨௧௭ மெல்லிசை வண்ணம் மெல்லெழுத்து மிகுமே.‡

௨௧௮ இயைபு வண்ணம் மிடையெழுத்து மிகுமே.§

௨௧௯ அளபெடை வண்ணம் அளபெடை பயிலும்.§

௫-ள். இரண்டளபெடையும் பயிலச் செய்வது. எ-று.

உ-ம். “மராஅ மலரொடு விராஅய்ப் பராஅம்” 1 “கண்ணடண்ணெனக் கண்டிங் கேட்டிம்” எனவரும். “தாஅம் படுநர்க்குத் தண்ணீருளகொல்லோ, வாஅம் பல்விழி யன்பனை யறிவுறில், வாஅம் புரவி வழுகியொடெம்மிடைத், தோஒ நுவலுமிவ் ஆர்” இஃதளபெடைத் தொடையாம். (௨௧௬)

* எ-து, தாவண்ணமாவது இடையீட்டுதலையான்வரும் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, வல்லிசைவண்ணமாமாறுணர்.....ற்று. வல்லெழுத்துமிக்கு வருவது.....யன்ன தொடர்பு முடப்புண்ணைக்கீழ்க்கட்டிட்டுக் கண்ணீர்தொடுப்பவர் தாழ்ப்பூங்கொட்டி.....ட்டி யுள்ளம்விடாது நிலையுமெனவிட்டொட்டொட்டி நீங்காதோ வொட்டி எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, மெல்லிசைவண்ணமாமாறுணர்.....ற்று. மெல்லெழுத்துமிக்கது மெல்லிசைவண்ணமாம் எ-று. எ-து உரையாசிரியருரை.

§ எ-து,...உ-ம். “வால்வெள் ளருவி வரமிசை யிழியவுங் கொ...ன” எ-து உரையாசிரியருரை.

§ எ-து, அளபெடைவண்ணமாமாறுணர்.....ற்று. அளபெடைபயின்ற வருவது அளபெடைவண்ணமாம் எ-று. உ-ம். “தாஅட் டாஅமரை மல ருழக்கிப், பூஉக் குவளைப் போஒ தருந்திக், காஅய்ச் செந்நெற் கறித்துப் போஒய், மாஅத் தாஅண் மோஒட் டெருமை” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1 “கண்ணென்பது சீர்நிலையெய்தித் தேமாவாயிற்று. “தண்ணென என்றவழித் தட்பத்திற்குச்சிறப்புக்கூறுதற்காக இயற்சீர்க்கண்ணகாவொற்றினைமிகக்கொடுத்து அளபெடுத்துச் செய்யுள்செய்தான்” என்றார் முன்னும் (செய்-௧௨.)

௨௨௦ நெடுஞ்சீர் வண்ணநெட் டெழுத்துப் பயிலும்.*

இது நெடுஞ்சீர்வண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். நெடுஞ்சீர்வண்ணமாவது நெட்டெழுத்துப்பயின்றவரும். எ-று.

உ-ம். “மாவா ராதே மாவா ராதே” எனவரும். “நீரூர் பாளு யாதே காடே, நீலூர் காயாப் பூலீ யாதே, யூரூர் பாகா தேரே, பீரூர் தோளாள் சீறா ரோளே” இதுவு மிறைக்கவியாம். (௨௨௦)

௨௨௧ குறுஞ்சீர் வண்ணங் குற்றெழுத்துப் பயிலும்.†

இது குறுஞ்சீர்வண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். குறுஞ்சீர்வண்ணமாவது குற்றெழுத்து மிக்குவரும். எ-று.

“சூரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி” (அகம்-ச) எனவரும். “உறுபெய லெழிலி தொகுபெயல் பொழியச், சிறுகொடி யவரை பொதி தளை யவீழக், குறிவரு மிதுவென மறுகுபு, செறிதொடி நறுதத லழிய, லறியலை யாரிவையவர் கருதிய பொருளே” இதுவும் மிறைக் கவியாம். (௨௨௧)

௨௨௨ சித்திரவண்ண,

நெடியவுங் குறியவு நேர்ந்துடன் வருஉம்.‡

இது சித்திரவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். சித்திரவண்ணமாவது நெட்டெழுத்துங் குற்றெழுத்தும் ஒப்ப விராய்ச் செய்வது. எ-று.

1 “சார னாட நீவா லாதே” எனவரும். “ஊர்வழியூர் தெர்தார் வாசி பேரச், சேரி சார்வரி தொல்லாதிப், பீர்தீர் தோழிதோளே” இதுவும் மிறைக்கவியாம். பல்வண்ணம் படுதலின் இதனைச் சித்திரவண்ண மென்றார். (௨௨௨)

* எ-து, நெட்டெழுத்துப்பயின்றவருஞ்சீரினையுடைய வண்ணம் நெடுஞ்சீர்வண்ணமாம் எ-று. உ-ம். “நீரூர் பாளு யாதே காடே, நீலூர் காயாப் பூலீ யாதே” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, குற்றெழுத்துப்பயின்றவருவது குறுஞ்சீர்வண்ணமாம் எ-று. உ-ம். “உறுபெய லெழிலி தொகுபெயல் பொழியச், சிறுகொடி யவரை நெறி தளை யவீழ” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, சித்திரவண்ணமாமாறுணர்.....ற்று. நெட்டெழுத்துங் குற்றெழுத்தும் சார்ந்துவரும் எ-று. உ-ம். “ஓரூர் வாழினுஞ் சேரனு மார்வ முயங்கார்” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1. “சூரல் பம்பிய சிறுகான் யாதே
சூர மகளி ராரணங் கினரே
வாரல் வரினே யானஞ் சுவலே
சார னாட நீவா லாதே” என்பது

௨௨௩ நலிபு வண்ண மாய்தம் பயிலும்.*

இது நலிபுவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். நலிபுவண்ணம் ஆய்தம்பயின்றவரும். எ-று.

“அஃகாமை செல்வத்திற் கியாதெனின் வெஃகாமை, வேண்டும் பிறன்கைப் பொருள்” (திருக்-௧௭௮) “னஃகான் றஃகா னன்கனூரு பிற்கு” (தொல், எழுத்-௨௧) எனவரும். நலிபென்பது ஆய்தம். “எஃகோ டவன் கேட்ப வேமறந்தாள் போதென்ற, யஃகுநீர்க் கான்யாற் றவீர்மண வெக்கர் மேல்” என்றற் றொடைப்பாற்படும். (௨௨௩)

௨௨௪ அகப்பாட்டு வண்ண,

முடியாத் தன்மையின் முடிந்ததன் மேற்றே.†

இஃது அகப்பாட்டுவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். அகப்பாட்டுவண்ணமாவது முடித்துக்காட்டாத் தன்மையாலே முடிந்ததன்மேலே நிற்பதாம். எ-று.

அது தன்னைமுடித்தற்குரிய ஈற்றசை யேகாரத்தான்வாழாது இறுதி இடையடிபோன்றுநிற்பது. “பன்மீ னுணங்கற் படிபுள் னோப்பியும், புன்னைநுண் டாது நம்மொடு தொகுத்தும், பன்னாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றியு, மணந்ததற் கொவ்வான் றணந்துபுற மாறி, யினைய னாகி யீங்குத் துறந்தோன், பொய்த லாயத்துப் பொலந்தொடி மகளிர், கோடியர் வெண் மண லேறி, யோடுகல மெண்ணுந் துறைவன் றேழி” “ஆணமில் பொரு ளெமக் கமர்த்தனை யாடி” எனவரும். (௨௨௪)

* எ-து,.....

† எ-து, அகப்பாட்டுவண்ணமாவது முடியாததன்மையின் முடிந்ததன் மேலது எ-று. உ-ம். “பன்மீ னுணங்கற் படிபுள் னோப்பியும், புன்னைநுண் டாது நம்மொடு தொகுத்தும், பன்னாள் வந்து பணிமொழி பயிற்றியும், மணந்ததற் சேர்வான் றணந்து புறமாறி, யினைய னாகி யீங்குத் துறந்தோன், பொய்த லாயத்துப் பொலந்தொடி மகளிர், கோடியர் வெண்மண லேறி, யோடுகல மெண்ணுந் துறைவன் றேழி” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

௨௨௫ புறப்பாட்டு வண்ணம்,
முடிந்தது போன்று முடியா தாகும்.*

இது புறப்பாட்டு வண்ணங்கூறுகின்றது.

இ-ள். புறப்பாட்டுவண்ணமாவது இறுதியடிப் புறத்ததாகவுந் தான் முடிந்ததுபோன்றுநின்றல். எ-று.

“இன்றொ வைகல் வாரா முன்னே, செய்கீ முன்னிய வினையே, முக்கீர் வரைப்பக முழுதுடன் றுறந்தே” (புறம்-௩௬௩.) ‘முன்னியவினையே’ முடிந்ததுபோன்றுமுடியாதாயிற்று. (௨௨௫)

௨௨௬ ஒழுகு வண்ண மோசையி னொழுகும்.†

இஃது ஒழுகுவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். முற்கூறியவாறன்றி யொழுகியவோசையாற்செய்வது ஒழுகு வண்ணம். எ-று.

ஒழிந்தனவும் ஒழுகுமேனும் அவற்றின் வேறிலக்கணமுடைய “அம்ம வாழி தோழி கா தல, ரின்னே பனிக்கு மின்னொ வாயையொடு, புன்கண் மாலை யன்பின்று நலிய, வய்யல ளிவளென் றுணரச் சொல்லிச், செல்லுநர்ப் பெறினே சேய வல்ல, விண்ணினி யிறந்த மன்னவர், பொன்னணி நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே” எனவரும். (௨௨௬)

* எ-து, புறப்பாட்டுவண்ணமாவது முடிந்ததுபோன்று முடியாதாகிவரு எ-று. உ-ம். “நிலவுமண லகன்றுறை யலவ னேவலின், நெறிமணிப் புள்ளி மொய்ப்ப நெருநலும், வந்தன்று கொண்கன் றேரே யின்றும், வருகுவ தாயி சென்றுசென்று வம்பர் ததைந்த, புன்னைத் தாதுகு தண்பொழில் மெல்ல மென்முலை நொழுங்கப் புல்லினெ வனோ, மெல்லியை நீயே நல்காது விடுவையாயின், வைகலும் படர்மதி யுள்ளமொடு, மடன்மாவேறி, யுறுதாய ருலகுட னறியச், சிறுகுடிப்பாக் கத்துப் பெரும்பழி தருமே” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, ஓசையானொழுதிக்கிடப்பது ஒழுகுவண்ணமாம் எ-று. உ-ம். “அம்ம வாழி தோழி கா தல, ரி..... பரிக்கு மின்னொ வாயையொடு, புன்கண் மாலை யு மின்று நலிய, வய்யல ளிவளென வுணரச் சொல்லிச், செல்லுநர்ப் பெறினே சேய வல்ல, விண்ணினி யிறந்த மன்னவர், பொன்னணி நெடுந்தேர் பூண்ட மாவே” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

உஉஎ ஒருஉ வண்ண மொர் இத் தொடுக்கும்.*

இஃது ஒருஉ வண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். ஒருஉ வண்ணமாவது யாற்றொழுக்குப்போலச் சொல்லிய பொருள் பிறிதொன்றினை யவாவாமை அறுத்துச்செய்வது. எ-று.

“யானே, யீண்டை யேனே யென் னலனே, யானா னோயொடு...மன் றத் தஃதே” (குறுந்-கௌ.) எனவரும். “சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே, பெரியகட் பெறினே” (புறம்-உரு.௩) என்பதுமது. இஃது யாப்புப்போலப் பொருளைக் கோசையே, கோடலானும் அடியிறந்துகோட லானும் யாப்பெனப்படாது. “இனியெல்லாத் தொடையும் ஓர் இச் செந் தொடையாற் றொடுப்பது ஒருஉ வண்ணமெனக்கூறிப் 1 “பூத்த வேங்கை” என்பது உதாரணங்காட்டுவது தொடைப்பகுதியாம். (உஉஎ)

உஉஅ எண்ணு வண்ண மெண்ணுப் பபிலும்.†

இது எண்ணுவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். எண்ணுவண்ணமாவது அடிக்கண்ணே பயின்றவருவது. எ-று.

இது காரணப்பெயர். “நன்ன னேற நறும்பு ணத்தி, துன்னருங் ககித்திறற் கங்கன் கட்டி, பொன்னணி வல்லிற் 2 பொன்றுறையென்றங்கு” (அகம் - ௨௪) எனவரும். “நான்கோ டிங்கண் ஞாயிறு கணையழல்” (பதிற்று-இரண்டு-க௪) “ததலுந் தோளுந் திதில யல்குலும்” (அகம்-கக௬) என்பதுமது. (உஉஅ)

* எ-து, ஒருஉ வண்ணமாவது நீங்கினதொடையாக்கிடப்பது எ-று. அது செந்தொடையாம். உ-ம். “தொடிகெகிழந் தனவே கண்பசந் தனவே, யான் சென்றுரையின மன்னே, சொல்லாய் வாழி தோழி வரைமிசை, முள்ளாற் பொதுளிய வலங்குருலை நெடுவெங், கதிர் பொங்கு வரலின மழை துவைப்ப, மணிநிலா விரியுங் குன்று கிழவோற் ககு.....மே.” எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, எண்ணுப்பயின்றவருவது எண்ணுவண்ணம் எ-று. உ-ம். “நில நீர் வளிவிசும் பென்ற நான்கி, னளப்பரியையே, நான்கோ டிங்கள் ஞாயிறு கணையழ, லைந்தொருங்கு புணர்ந்த விளக்கத் தனையை” (பதிற்றுப்பத்து-க௪) எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1 “பூத்த வேங்கை வியன்சினே யேறி” இதனை இவ்வியல் நூறும் சூத்திரவுரையிலெடுத்துக் காட்டினார்.

2 புன்றுறை எனவும் பாடமுண்டு.

உஉ௯ அகைப்பு வண்ண மறுத்தறுத் தொழுகும்.*

இஃது அகைப்புண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். அகைப்புண்ணமாவது விட்டுவிட்டுச் சொல்லும் ஓசையை யுடையது. எ-று.

அகைத்தல் அறுத்தலாதவிற் காரணப்பெயர். ஒருவழி நெடில் பயின்றும் ஒருவழிக் குறில்பயின்றும் அற்றும் வருவது. “வாரா ராயினும் வரினு மவர் நமக், கியாரா கியரோ தோழி” (குறுங்-கக௦) எனவரும். “தொடுத்தவேம் பின்ரிசைத் துதைபோந் தையிடை, யடுத்தவ ரரு மலை யட்டுண் டிண்ண, வென்பா னியன்ற வேளை முயற்சி, யம்பசம்பு தானை யெதிர்முயன்ற வேந்த, ருயர்முடிக்கும் வேலின் னவன்” என்பதுமது. ()

உ௩௦ தூங்கல் வண்ணம் வஞ்சி பயிலும்.†

இது தூங்கல்வண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். தூங்கல்வண்ணமாவது தூங்கலோசைத்தாகி வரும். எ-று.

அது வஞ்சிபோலற்றுச் சேறல் | “யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டபின், ருனூட யானுணர்த்தத் தானுணரான், நேனூடும்” (முத் தொள்.) எனத் தூங்கல் வண்ணம்வந்தது. (உ௩௦)

உ௩௧ ஏந்தல்வண்ணஞ்,

சொல்லிய சொல்லிற் சொல்லியது சிறக்கும்.‡

இது ஏந்தல்வண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். ஏந்தல்வண்ணமாவது ஒருகாற்சொல்லியசொல்லானே சொல்லப்படும் பொருள்சிறப்பச் செய்தல். எ-று.

ஏந்தல் ஒருசொன்மிருதல்., உ-ம். “வைகலும் வைகல்.....துணரா தார்” (நாலடி-௩௧) “கூடுவார் கூடல்கள் கூட லெனப்படா, கூடலுட் கூடலிலே கூடலுங்-கூட, லரும்பிய முல்லை யரும்பவிழ் மாலைப், பிரிவிற் பிரிவே பிரிவு” எனவரும். (உ௩௧)

* எ-து, அகைப்புண்ணமாவது அறுத்தறுத்தியலும் எ-று. உ-ம். “தொடுத்த வேம்பின் மிசைத்துதைந்த போந்தைமிடை வசைத்தவார்” என வரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, தூங்கல்வண்ணமாவது வஞ்சியுரிச்சீர்பயின்றவரும். உ-ம். “வசையில்புகழ் வயங்குவீண்மீன், நிசைதிரிந்து தெற்கேகினும்” (பட்டினப் பாலை-௧, ௨) எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, ஏந்தல்வண்ணமாவது சொல்லியது சொல்லினிற் சொல்லப்பட்டது சிறக்கும் எ-று. உ-ம். “கூடுவார் கூடல்கள் பிரிவு” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

| இப்பாட்டுமுழுதையும் கற்பியல் கக-ம் குத்திரவுரையிலெடுத்தோதினார்.

உருஉ உருட்டு வண்ண மராகந் தொடுக்கும்.*

இஃது உருட்டுவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். உருட்டுவண்ணமாவது அராகந்தொடுக்கும்து. எ-று.

உருட்டிச்சொல்லப்படுவது அராகமாதலின், நெஞ்சு துருண்ட வோசைத்தாகலின், இது குறுஞ்சீர்வண்ணத்தின்வேறும். உ-ம். “உரு கெழு முருகிய முருமென வதிர்தொறு, மருகெழு சிறகொடு மணவரு மணிமயில்”¹ எனவரும். (உருஉ)

உருந முடுகுவண்ண,

மடியிறந் தோடி யதனோ ரற்றே.†

இது முடுகுவண்ணங் கூறுகின்றது.

இ-ள். முடுகுவண்ணமாவது முடுகியல்தொடுத்தி அடியோடு பிறவடி வேறுபடத் தொடர்ந்தோடுவது. எ-று.

உ-ம். “நெறியறி செறி குறி புரி திரிபு” (கலி-நக) என்னுஞ் சுரிதகமும் “இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்து” (கலி-கௌ) என்பது முதலியனவுமாம். இவை வேறுபாடு நோக்கி யிதனைச் சொற்சீரடியும் முடுகிய லடியுமெனப் பரிபாடற்கு விதத்தோதினார். (உருந)

உருசு வண்ணந் தாமே யிவை யென மொழிப.‡

இது புறனடை

இ-ள் சந்தவேற்றுமைசெய்வன இவையல்லது வேறில்லை. எ-று.

* எ-து, உருட்டுவண்ணமாவது அராகந்தொடுக்கும் எ-று. உ-ம். “தாதுறு முறிசெறி தடமல ரிடையிடை தழலென விரிவன பொழில்” எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, முடுகுவண்ணமாவது நாற்சீரடியின்மிக் கோரடியராகந்தொடுக்கும் எ-று. உ-ம். “நெறியறி செறி குறி புரிதிரி பறியா, வறிவனை முந்துநீஇத் தகைமிகு தொகைவகை” (கலி-நக) எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

‡ எ-து, மேற்கூறப்பட்டவண்ணமெல்லாக் தொகுத்துணர்...ற்று. வண்ணங்களாவன மேற்சொல்லப்பட்டன எ-று. இதனாற்பெற்றதென்னை? இப் பொருண்மை மேற்பெறப்பட்டதாலெனின் ஒருபயன்குறிஞரென்க. என்னை? வண்ணம் பாசுபுகின்றது தொகையினுன்னே இன்னும் கேற்றொரு... குப்பாசுபடுப்பதேயாகுமென்றறிவித்தல். அஃதாவது குறில், செடில், வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்று நிறுத்து அகவல், ஒழுக்கல், வல்லிசை, மெல்லிசை யென்பனவற்றோடு நிறழ இருபதாம். அவற்றைத் தூங்கிசை, எக்திசை, அடுக்கிசை, பிரிந்திசை, மயங்கிசை யென்பனவற்றோடு நிறழநூ... றறை குறிலகவற்றூங்கிசைவண்ணம் நெடிலகவற்றூங்கிசைவண்ணம் என வொருசாராசிரியர் வழங்குப. எ-து, உரையாசிரியருரை.

1 “செஞ்சுடர் வடமேறு” என்னும் பாட்டிற் காண்க. (செய்-கருங்.)

வண்ணமாவது சந்தம். தாமேயென அவற்றின்சிறப்புக் கூறிற்று. இதன்கருத்துப் பாக்களோடும் பிறவற்றோடும் உறழ் அது பலவகைப் பதித்தினால் வரையறையின்றாமாயினும் அவையெல்லாம் இருபதின் கூறுகிய சந்தவேற்றுமையாவதல்லது சந்தவேற்றுமை விளங்காவா ராயிற்று. (உருச)

உருரு சின்மென் மொழியாற் றுய பனுவலி
னம்மை தாமே யடிநிமிர் ளின்றே.*

இதன் தொகைக்குத்திரத்துள் ஆறுதலையிட்டவங்காலைத்துமெனக் கூறுபடுத்தி வேறுநீஇப் பின்ன ரெட்டுறுப்பெனக்கூறியதென்னை யெனின் அவை யொரோசெய்யுட்கோதிய வறுப்பென்பதாம் இவை பல செய்யுளுந் திரண்டவழி இவ்வெட்டுறுப்பும்பற்றித் தொகுக்கப்படுமென்ப தாம் அறிவித்தற்கெணக்கொள்க. இவற்றை வனப்பென்று பெயர் கூறிற்றுப் பலவுறுப்புந் திரண்டவழிப்பெறுவதோ ரழகாதலின். இப் பெயர் குத்திரத்தாற் பெறவேண்டுவார் “வனப்பிய றுணை வகுக்குங் காலைச், சின்மென் மொழியால்” எனப்பாடமோதுப. 1 இது பெரும்பான்மை பல செய்யுளுறுப்பாய்த்திரண்டிபெருகிய தொடர்நிலைக்குப் பெறுவதோ ரழகென்பதாம், சிறுபான்மை தனிச்செய்யுட்கும் இவ்வழகு கொள்ள வேண்டுமென்பதாம், இருபத்தாறுறுப்பும் அங்கனந் திரண்டசெய்யுட்கு முரித்தென்பதாம் உணர்த்துதற்குத் தொகைக்குத்திரத்தல்தப் பிரித் தோதுப் பின்னும் ஓரினப்படுத்தி யொருகுத்திரமாகவே யோதினா ரென் றுணர்க. இவ்வனப்பை யொரோசெய்யுளுட்கொள்ளின் மாத்திரை முதலியவற்றின் அழகு பிறவாதாம். இங்கனம் வகுப்பவே தனிநிலைச் செய்யுளுந் தொடர்நிலைச்செய்யுளும் எனச் செய்யு ளிரண்டாயிற்று. இனிக் கூறுகின்றன தொடர்நிலைச்செய்யுளென் றுணர்க.

இது முறையே அம்மை கூறுகின்றது. அம்மை குணப்பெயர். அமைதிபட்டு சிற்றலின் அம்மையாயிற்று.

இ-ள். சின்...யால். எ-து சின்மையாய் மெல்லியவாய சொல்லானும் தாய...பனுவலின். எ-து இடையிட்டு வந்த பனுவல் இலக்கணத்தானும். அடிநிமிர் வின்றுதான் அம்மை. எ-து அடிநிமிர்வின்றுவருவது தான் அம்மை யெனப்படும். எ-று.

* எ-து, விற்றுத்தமுறையானே வனப்புப்பாகுபடுக்குமாறு அம்மையாகிய செய்யுளுணர்...ற்று. சிலவாய் மெல்லியவாகியமொழிகளானே தொடுக்கப் பட்ட அடிநிமிர்வில்லாதசெய்யுள் அம்மையாகும் எ-று. உ-ம். “அறிவினா னாகுவ துண்டோ பிறிதிலேயே, தன்னேய்போற் போற்றுகக் கடை” (திருக் குறள்-குகரு) எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

1 இங்கனம் பாடங்கொண்டார் பேராசிரியர்-உரையாசிரியரும். நச்சினூர்க்கினியர் “வனப்பியறுணை வகுக்குங்காலை” என்னும் அடியில்ல தாகவைத்தே உரைகூறுதல்காண்க.

அடிநிலிராதென்றது ஆறடியின் ஏறாமையை, சிலவாதல் சொல்லெண்ணுச் சுருங்குதல். மெல்லியவாதல் சிலவாகியசொற்களும் எழுத்தினுள் அகன்று காட்டாது சிலவெழுத்தான்வருதல். தாயபனுவலின் என்பது அறம்பொருளின்பமென்னு மூன்றற்கு மிலக்கணங்கூறுவனபோன்றும் இடையிடையே அன்றாயுக் தாவிச்செல்வதென்றவாறு. அங்கனம்வந்தது பதினெண்கீழ்க் கணக்கு. அதனுள் இரண்டடியானும் ஐந்தடியானுஞ் சிறுபான்மை யாறடியானு மொரோசெய்யுள்வந்தவாறும் அவை சின்மென்மொழியாய்வந்தவாறும் அறம்பொருளின்பத்திலக்கணங்கூறிய பாட்டுக்களும் பயின்றுவந்தவாறும் இடையிடையே கார்நாற்பதுங் களவழிநாற்பது முதலியன வந்தவாறுங் காண்க. உள்ளூறுப்பாய்ப் பதினெட்டையும் வனப்பெனப் படுமென்றுக்கொள்க. “பொருள்கருவி காலம் வீனையிடனோ டைந்து, மிருடர வெண்ணிச் செயல்” (திருக்-௬௭௫) இஃது இலக்கணங்கூறலிற் பனுவலினென்றார். “மலர்காணின் மையாத்தி நெஞ்சே யிவள்கண், பலர்காணும் பூவொக்குமென்று” (திருக்-௧௧௧௨) இஃது இலக்கிய மாதலில், தாயவென்றார். தாவுதல் இடையிடையே. அதனுள்ளூறுப்பாகிய பாட்டுக்கடோறும் மாத்திரை முதலியவறுப்புக்களேற்பன பலவும்வருமாறும் இவ் வனப்பெட்டனுள் ஏற்பனபலவும் வருமாறு முணர்க. ஆசாரக்கோவையுள் “ஆரையின் மூன்றும்” (தற்சிறப்பு) ஆறடியாற் சிறுபான்மைவந்தது. (௨௩௫)

௨௩௬ செய்யுண் மொழியாற் சீர்புணர் தியாப்பி
னவ்வகை தானே யழகெனப் படுமே.*

இது முறையே அழகு கூறுகின்றது.

இ-ள். வழக்குச்சொற்பயிலாமற் செய்யுளுட்பயின்றுவருஞ்சொல்லானே சீர்த்துப் பொலிவுபெறப்பாடின அப்பகுதி அழகெனப்படும். எ-று.

அவ்வகையென்றதனான் அவை வேறுவேறுகவந்து ஈண்டிய தொகைநிலைச் செய்யுளென்றுணர்க. அவை 1 நெடுந்தொகை முதலிய தொகையெட்டுமாம். அது தலைச்சங்கத்தாரையொழிந்தோர் சிறுபான்மை வழக்கும் பெரும்பான்மை செய்யுட்சொல்லுமாக இவ்விலக்கணத்தாற் செய்தவாதே இக்காலத்துச் செய்யினுமாம். எ-று. தாயபனுவலின்மையின் ழுவடிழப்பது முதலியனவும் அழகின்பாற்படும். இவற்றுள்ளும் ஒரோசெய்யுட்கண் மாத்திரை முதலியவறுப்பும் இவையும் ஏற்ற வகையான் வருமாறு காண்க. (௨௩௬)

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே : யழகென்னுஞ்செய்யுளுணர்.....ற்று. செய்யுட்குரியசொல்லினுற் சீர்புணந்துதொகிப்பின் அவ்வகைப்பட்டசெய்யுள் அழகெனப்படும் எ-று. உ-ம். “துணியரும் பரப்பகல் குறைய வாங்கி, மணியினரடுக்கன் முற்றிய வெழிலி, காலொடு மயங்கிய கணையிரு ணடுநான், யாந்ருவந்தனையோ வோங்கல் வெற்ப, நெடுவரை மருங்கிற் பாம்பென விழிதரும், கயவரற் கலுழி நீந்தி, வல்லியம் வழங்குங் கல்லதர் நெறியே” எனவரும். எ-று உரையரசிரியருரை.

1 நெடுந்தொகை என்பது அகநானூறு.

உருள் தொன்மைதானே,
யுரையொடு புணர்ந்த பழமை மேற்றே.*

இது தொன்மைகூறுகின்றது.

இ-ள். தொன்மையாவது உரைவிரா அய்ப் பழமையாகிய கதை பொருளாகச் செய்யப்படுவன. எ-று.

அவை பெருந்தேவனுர்செய்த பாரதழம், தகடீர்யாத்தீரையும் போல்வன. சிலப்பதீகாரழம் அதன்பாற்படும். (உருள்)

உருஅ இழுமென் மொழியான் விழுமியது துவலினும்
பரந்த மொழியா னடிநிமிர்ந் தொழுகினுந்
தோலென மொழிப தொன்னெறிப் புலவர்.†

இது தோல்கூறுகின்றது. அஃது இருவகைய. கொச்சகத்தானும் அகவலானுஞ் செய்யப்படுவனவாம்.

இ-ள். இழுமென்னுமோசையையுடைய மெல்லென்ற சொல்லானே அறம் பொருளின்பம் வீடென்னும் விழுமியபொருள்பயப்பச் செய்யினும் ஆசிரியப்பாட்டான் ஒருகதைமேற்றொடுப்பினுந் தோலென்றுகூறுவர் பழநெறியையறிந்த புலவர். எ-று.

யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடையது (செய்-கச்சு) என்ற வழிப் பொருள்வேறுபட்டுக் கொச்சகத்தாற்செய்யப்படுவன தோலாம். எ-று. இவை பொருட்டொடர். அவை சிந்தாமணி முதலியன. அவை

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே தொன்மைச்செய்யுளாமாறுணர்.....ற்று. உரையொடும்பொருந்திப்போந்த பழமைத்தாகிய பொருண்மேல் வருவனவாம். அவை இராமசரிதை பாண்டவசரிதை முதலாயினவற்றின்மேல்வருஞ்செய்யுள். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, நிறுத்தமுறையானே தோலாகியசெய்யுளாமாறுணர்-ற்று. இழுமென்மொழியினுன் விழுமியபொருளைக்கூறினும் பரந்தமொழியான் அடிநிமிர்ந் தொழுகினும் தோலென்னுஞ்செய்யுளாம் எ-று. உ-ம். “பாயிரும் பரப்பகம் புதையப் பாப்பக, மாயிர மணிவிளக கழலுஞ் சேக்கைத், துணிதரு வெள்ளத் துயிலெடை பெயர்க்கு, மொளியினுன் காஞ்சி யெளிதெனக் கூறி, னிம்மையிலை மறுமையிலை, நன்மை யிலைத் தீமை யிலைச், செய்வா ரிலைச் செய் பொருளில்லை யறிவா ரிலை.....” (மார்க்கண்டேயனூர்காஞ்சி) இழுமென்மொழியால் விழுமியதுவந்தது. “திருமழை தலைஇய விருணிற விசம்பி, னென்னுங் கூத்தராற்றுப்படை” பரந்தமொழியா னடிநிமிர்ந்துவந்தது. எ-து உரையாசிரியருரை.

பாவிற்சினமாகிய துறையும் விருத்தமும் பற்றிச் செய்தன வென்பார்க்கு அப்புலவர்செய்யுட்செய்கின்ற காலத்திற்குநூல் தோல்காப்பியமாயவாரும் அவர் இனங் கொள்ளாதவாறும் அவ்வினங்கடாம் இலக்கணக்குறைபாடுடையவாறுங் கொச்சகம்போற் சிறப்பின்மையும் முன்னர் விளங்கக்கூறிய வற்றைக்கொண்டும் பின்புசெய்தநூல்கள் முன்புசெய்த செய்யுட்கு விதியர்காதவாறுங்கொண்டுமறுக்க. பின்னோ தாஞ்செய்த நூல்கட்கு அவை உதாரணமாகக் காட்டலின் அச்செய்யுள் அந்நூல்கட்குமுன்னையவாறு முணர்க. இனித் தோல்காப்பியனாரையொழிந்த ஆசிரியர் பதினொரு வருட் சிலர் இனமுங்கொண்டார். அதுபற்றி யாப்பநங்கல முதலியவற்றினும் இனங்கொண்டாரென்பார்க்கு அவர்கள் அகத்தியனூர்க்குமாறாக நூல்செய்தவராவர். அவை வழிநூலெனப்படாவென்று மறுக்க. இனி யாசிரியப்பாவான் அடிமிர்ந்துவந்தன தேசிகப்பா முதலியன. (௨௩௮)

௨௩௯ விருந்தே தானும்,

புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே.*

இது விருந்து கூறுகின்றது.

இ-ள். விருந்தென்றுகூறப்படுவதுதானும் புதிதாகத் தொடுக்கப் படுங் தொடர்நிலைச்செய்யுளின்மேற்று. எ-று.

தானுமென்றவும்கை யிறந்ததுதழீஇ யிற்று. முற்கூறிய தோல் பழையகதைகையப் புதிதாகக்கூறலென்றும், இது பழையதும் புதியதாகிய கதைமேற்றன்றித் தான் புதிதாகப்படைத்துத் தொடர்நிலைச்செய்யுள் செய்வதென்றும் பொருள் தருதலின் அவைழத்தொள்ளாயிரமும் பின்னுள்ளார் பாட்டியன்மரபிற்கூறிய கலம்பகச்செய்யுள் முதலியவற்றைப் பாடுதலுமாயிற்று. (௨௩௯)

௨௪௦ ஞகாரை முதலா ளகார வீற்றுப்

புள்ளி யிறுதி யியைபெனப் படுமே.†

இஃது இயைபு கூறுகின்றது.

இ-ள். ஞ ண ன ம ன ய ர ல வ ழ ள என்னும் பதினொருபுள்ளியுள் ஒன்றையீராகக்கொண்டு செய்யுளைப் பொருட்டொடாகச்செய்வது இயைபெனப்படும். எ-று.

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே விருந்தென்னுஞ்செய்யுளுணர்.....ற்று. விருந்தாவது முன்பு.....ப்புதிதாகப்புனைந்த யாப்பின்மேலது எ-று. புதிதாகப் புனைதலாவது ஒருவன்சொன்னமொழியினிழல்வழியின்றித் தானே தோற்று வித்தல். அது வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. இது பெரும்பான்மையு மாசிரியப் பாவைக்குறித்தது. எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, நிறுத்தமுறையானே இயைபாஃறுணர்.....ற்று. ஞ, ண, ந, ம, ன, ய, ர, ல, வ, ழ, ள, என்னும் பதினொருபுள்ளியுமீராகவருஞ்செய்யுள் இயைபென்னுஞ்செய்யுளாம் எ-று. உ-ம். வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. எ-து உரையாசிரியருரை.

இயை பென்றதனானே பொருளியைதல்பெற்றும். பரந்தமொழியா லடிநிரிர்ந்த தோல் உயிரீற்றவாயேவரும். எனகாவீற்று னிற்றுப் பொரு டொடர்ந்தன மணிமேகலையும், உதயணன்கதையும். ஒழிந்த வொற்றுக் களுக்கும் இலக்கணமுண்மையின் இலக்கியம் இக்காலத்து வீழ்ந்தன போலும். எனப்படுவதென்றதனான் இக்காலத்தார் கூறும் அந்தாதீச்சொற் றொடருங்கொள்க. (உச0)

உசக 1சேரி மொழியாற் செவ்விதற் கிளந்
தோதல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றிற்
புலனென மொழிப புலனுணர்ந் தோரே.*

இது புலன்கூறுகின்றது.

இ-ள். பாடி மாற்றங்களானே செவ்விதாகக்கூறப்பட்டு ஆராய்ந்து காணுமை பொருள் தானே தோன்றச்செய்வது புலனென்றுகூறுவார் அறிவறிந்தோர். எ-று.

அவை விளக்கத்தார்கூத்து முதலிய வெண்டிறைச்செய்யுளென்று கொள்க. (உசக)

உசஉ ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத் தடக்காது
குறளடி முதலா வைந்தடி யொப்பித்
தோங்கிய மொழியா னுங்ஙன மொழுகி
னிழைபி னிலக்கண மியைந்த தாகும்.†

இஃது இறுதிநின்ற இழைபுகூறுகின்றது.

இ-ள். ஒற்...து. எ-து வல்லொற்றெடுத்த வல்லெழுத்துப்பயிலாமல் குறள்...து. எ-து இருசீர்முதல் எழுசீரடியளவும் அவ்வைந்தடியினையும் ஒப்பித்து. ஒங்கி...ன். எ-து டெட்டெழுத்துப்போல் ஒசைதரும். மெல் லெழுத்தும் லகார ளகாரங்களுமுடைய சொல்லானே முற்கூறியவாதே தெரிந்தமொழியாற் கிளந்து ஒதல்வேண்டாமற் பொருள் புலப்படச் செய்யும். இழை...கும். இழைபினது இலக்கணம் பொருந்திற்றும். எ-று.

* எ-து, நிறுத்தமுறையானே புலன்என்னுஞ் செய்யுளாமாறுணர்...ற்று.டிக்கப்பட்ட டாராயவேண்டாது பொருள்விளங்குவது புலனென்னுஞ் செய்யுளாம் எ-று. உ-ம். பாற்கடன் முகந்த பருவக் கொண்மு,செறி முரசின் வழங்கி யொண்னார், மலைமுற்றின்தே வயங்குதுளி சிதறிச், சென்றவ டிருமுக்கங் காணக் கடுந்தே, ரின்று புகக் கடவுமதி பாக..., மாவொடு புணர்ந்த மாஅல் போல, வீரும்பிடி யுடைய தாகப், பெருங்காடு மடுத்த காமர் களிதே" எனவரும். எ-து உரையாசிரியருரை.

† எ-து, நிறுத்தமுறையானே இழைபாமாறுணர்,ற்று. ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத்தடக்காது ஆசிரியப்படி,லெழுத்தாதியாக இருப தெழுத்தின்காறும் பரந்த பதினேழுநிலத்தின் ஐந்தடியும் முறையானே வரத்ன்னுஞ் செய்யுளாம் எ-று. உ-ம். "பேரந்து பேரந்து சார்ந்து சார்ந்து,

கழிநெடி லடியானும் வருமென்றேனும் எழுசீரின்மிகாதென்று
கொள்க. ஒப்பித்தென்றதன்ற பெரும்பான்மை நாதீரடியான்வருஞ்
செய்யுட்கண்ணே யொழிந்த நான்கடியும்வருமென்றுகொள்க. அவ்வாறு
வருவன கலியும் பரிபாடலும்போலு மிசைப்பாட்டாகிய செந்துறை மார்க்
கத்தன என்றுணர்க. இவ்வைப்பு இணத்திற்குரியவாதலிற் தேர்தல்
வேண்டாது பொருள்தோன்றச்செய்கவென்றார். இத்தொல்காப்பியனார்
மேற்கூறியது இசைத்தமிழாகவின் அதற்கு அதிபாரம்பட இதனை ஈற்றுக்
கணவைத்தார். இனி யாப்பநூங்கலமுதலியவற்றிற் கூறிய சீத்திராகவி
யினையும் ஈண்டுச்சேரக் கூறுகவெனின் யத்திரமு மத்திரமுமாய்த் தெய்வத்
திற்கே யுரியவாகக்கூறும் பிறைக்கவி இம்முப்பத்தினுன்குறுப்பும்போல
வகளைத்திற்குரிய சான்றோர்செய்யுட்குறுப்பாய் வாராவென்றும் அத்
திணைக்குரியமரபு வழுவிற்பென்றுங் கருதித் தொல்காப்பியனார்கூறமை
யானும் ஆவற்ற திலக்கணங்கூறிய ஆசிரியரும் அவற்றிற்கு இலக்கியஞ்
சான்றோர்செய்யுட்களுட் காணாமையின் 1“வடவெழுத்தொரீஇய எழுத்
தொடு புணர்ந்த சொல்” லானன்றி, வடவெழுத்தாற் பெரும்பான்மை
வாசு செய்யுள் தாமேசெய்து இலக்கியமாகக் காட்டினா ராதலானும் யாமும்
இம்பிறைக்கவி யிலக்கணம் ஈண்டுக் கூறாமாயினும். (உசஉ)

உசஉ- செய்யுண் மருங்கின் மெய்ப்பெற்ற நாடி
யிறைத்தக ளிலக்கணம் பிறைத்தனபோல
வருபவுள வேனும் வந்தவற் றியலாற்
றிரினின்றி முடித்த தெள்ளியோர் கடனே.*

இது இவ்வோத்திற்கூறிய யாப்பிலக்கணத்திற்கெல்லாம் புறனடை
கூறுகின்றது.

தேர்ந்து தேர்ந்து மூசு நேர்ந்த, வண்டு சூழ விண்டு சூழ விண்டு நீங்கி, நீர்
வாய்க் கொண்ட நீல மூர்வாய், யூதை வீச ஆர வாய், மதியேர் துண்டோ
டொல்கி மாலை, நன்மணங் கமழும் பன்னல் லூர், வமையேர் வளைத்தோ ளம்
பரி நெடுங்க, ணிணையீ ரேகதி யேந்திள வனமுலை, யீரும்பன் மலரிடை
யெழுந்த மாவீ, நறுந்தச் சூ துயல்வருஞ் செறிந்தேந் தல்கு, லணிநகை நசைஇய
வரியமர் சிலம்பின், மணிமருள் வாரகுழல் வளரிளம் பிறைநுத, வெளி
நிலவு வயங்கிழை யுருவுடை மகளிரொடு, நளிமுழவு முழங்கிய வணிநிலவு
மணிநக, ரிருந்தளவு மலரளவு சுரும்பு நறுந் தொடையலள், கலனளவு கல
னளவு நலனளவு கலனளவு, பெருமணம் புணர்ந்தனை யென்பவஃ, தொருந்
மறைப்ப ஒழிசுவ தன்றே” எனவரும். ௭-து உரையாசிரியருரை.

* இது சூத்திரத்தாற் பொருள்விளங்கும்.

1 வடசொற் கினவி வடவெழுத் தொரீஇ, யெழுத்தொடு புணர்ந்த
சொல்லா கும்மே” என்பது (தொல்-சொல்-எச்சவியல்-௫.)

இ-ள். செய்யுண்மருக்கின் மெய்பெறாடி யிழைத்த இலக்கணம். எ-து செய்யுளிடத்துப் பொருள்பெற ஆராய்து தந்திரஞ்செய்யப்பட்ட இலக்கணத்தில், பிழைத்தனபோல வருபவுளவேணும். எ-து வழீஇயின போன்று பின்னொன்று வருவனவுளவேணும். வந்தவற்றியலாந் திரிபின்றி முடித்தல் தெள்ளியோர்கடன். எ-து முற்கூறிய இலக்கணத்தொடு திரியாமன் முடித்துக்கோடல் அறிவுடையோர்கடன். எ-று. அவை யெண்ணீரின்மிக்கனவற்றைக் கழிநெடிலடிப்பாற்சார்த்தவனவும் வெண்பாவாயே வந்து கொச்சகமாயடங்குவனவும் ஆசிரியம் அவ்வாறுவருவனவுங் கொச்சகங்களின்வேறுபாடுந் தொடைவேறுபாடுகளும் பிறவுமாம். (௨௪௩)

எட்டாவது செய்யுளியல்
பாரத்துவாசி நச்சினூர்க்கீனியநூரை
நிறைவேறியது.

பிழைதிருத்தம்.

முதல்நாற்பதாம்பககத்தின்மேல் எட்டுப்பக்கங்கள் மறித்துந்தவறாக முப்-
-ததுமுன்றுமுதல் நாற்பதுவரை இலக்கமிடப்பட்டவற்றை முறையே கரற்பத்
தொன்றுமுதலாக நாற்பத்தெட்டிற்றுதியாகத் திருத்திக்கொள்க. எண்பத்தெட்
டாம்பககத்திலுள்ள தொண்ணூற்றொன்பதாஞ் சூத்திரமும் உரையும் மறிக்கும்
தவறாக எண்பத்தொன்பதாம்பககத்திலும் பதிக்கப்பட்டிள்ளன.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
எ	௩௦	வியல்புணர்தேரே	வியல்புணர்க்கேரே
கக	௨௨	பிறித்து	பிரித்து
கஅ	௩௧	இயலசை	இயலசை
”	௩௧	என்றார்	என்றார்
கக	௧௨	வடாஅது	படாஅதை
”	௧௩	படாஅதை	வடாஅது
௨௦	௧	போஒய்ப்போஒய்	போஒய்ப்போஒய்
௨௧	௩	வஞ்சிச்சீரா	வஞ்சிச்சீரா
௨௮	௧௩	தன்றே	தன்றே
௩௦	௩௧	யாப்பாருங்	யாப்பருங்
௩௧	௨௩	அஃதேயெனின்	அஃதேயெனின்
௩௩	௨௩	துங்கலாவது	துங்கலாவது
௩௬	௧	மீரட்டை	மீரட்டை
௮௦	௧௨	தொடைமை	தொடைமை
௮௧	௧	இவ்வாசிரியர்	இவ்வாசிரியர்
௮௩	௧	தொடுத்த	தொடுத்த
௮௪	௧௧	அனபெடைத்	அனபெடைத்
௮௮	௩	பொழிப்பெண	பொழிப்பெண
௮௯	௧௮	லின்னா	லின்னா
௯௩	௨௪	யொரோவொன்	யொரோவொன்
௧௦௧	௧௪	முடியினிட	முடியினிட
”	௩௩	நாண்காற்	நாண்காற்
௧௦௨	௧	நாற்பத்	நாற்பத்
௧௦௪	௧௧	பதின்மூன்றானும்	பதின்மூன்றானும்
௧௨௧	௧௧	மெய்துவிக்க	மெய்துவிக்க
௧௩௩	௨௪	வெளிப்படத்	வெளிப்படத்
௧௪௦	௧௮	வெரிவொடு	வெரிவொடு
௧௮௧	௧௧	தெந்தையும்	தெந்தையும்
௧௮௪	௨௪	வரையறை	வரையறை
௧௮௮	௧௨	துறைவகைகள்	துறைவகைகள்
௧௯௦	௧௪	ராலார்	ராலார்
”	௨௧	யொரோவொழுத்து	யொரோவொழுத்து
௨௦௪	௧	எழுத்து	எழுத்து
௨௦௮	௨௧	கொர்மியனல்லார்	கொர்மியனல்லார்
௨௧௩	௧௨	மீடற்குள்	மீடற்குள்